

တက္ကသိုလ်မြစိမ်း နောက်တိုး

ဒုတိယအကြိမ်

စာအုပ်ရေးရဲ့ စာအုပ် - ၄၁

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ်
[၆၁၃/ ၂၀၀၂(၆)]

စာအုပ်စာတမ်းမျက်နှာပုံ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ်
[၅၃၄/ ၂၀၀၂(၆)]

ပုံနှိပ်

ပထမအကြိမ်

ဆင်းတွင်းတိုက်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၇၈

ဒုတိယအကြိမ် (၅၀၀)

စာအုပ်ရေး၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၃

မျက်နှာပုံ

မိုးစင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုဖြင့်

တွန့်ဇွတ်နှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း

Minerva Graphic Design

အမှတ် ၈၀ (၂) ကမ္ဘောဇလမ်း၊ သွယ် (၂)၊ ဧပန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဦးသန်းဆွေ၊ စစ်သည်တော်စာပေ (၀၁၄၇)၊

အမှတ် ၁၁၃၁/ က၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ရပ်ကွက်

အမှတ်တိုင်၊ ရန်ကင်းမြို့မှ ထုတ်ဝေ၍

အမှတ်တိုင် (မြို့ ၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၉၊ ၉၀ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့တွင် မျက်နှာပုံနှင့်

အတွင်းစာသားများကိုပုံနှိပ်သည်။

တစ်အုပ် (၁၃၅၀) ကျပ်

နောက်တိုး တက္ကသိုလ်မြစ်မီး

စာအုပ်ရေး

အမှတ် ၁၀၃၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၃၇၂ ၀၆၈၊ ၅၃၇ ၂၁၃

www.burmeseclassic.com

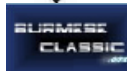

ပထမပိုင်း

(၁၉၃၀-၁၉၄၇)

ဦးမောင်မောင်

၁၉၇၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆုရ

[၁]

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသော ရုံးသို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်သည်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့် မင်းခေ
က ပင့်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီး ရုံးခန်းအတွင်းရောက်သောအခါ -

“ဒကာကြီးက နယ်ပိုင် ဦးမောင်မောင် ဆိုတာလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကျုပ် ဒကာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ”

“ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ကိစ္စကတော့ ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာကြီးကိစ္စပါ။ ဥသျှစ်လှ
ဘုရားမှာ လှတိုးတို့တူအရီး ဒကာကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတယ်”

“လှတိုးနဲ့ လှတိုးဦးလေးလား ဘုရား”

“လှတိုးနဲ့ လှတိုးဦးလေး နဲ့ဆရာ ငွေတိုးမဟုတ်ဘူး၊ လှတိုးနဲ့ ခင်တိုး
သား နောက်တိုးတို့က စောင့်နေတာ ဒကာကြီးရဲ့”

“ခင်တိုးသား နောက်တိုး”

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး”

ခင်တိုးသား နောက်တိုးကို ကျွန်တော်မသိသော်လည်း ခင်တိုးကို ကျွန်တော်သိသည်။ ခင်တိုးကိုတော့ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ကပါမက ကျွန်တော်အသည်းနှလုံးကပါ သိသည်။ ခင်တိုးအမည်ကို ကြားရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော် ရင်တွင် နာကျင်လာပါသည်။

“ဒကာကြီး လိုက်မှာလား”

“တပည့်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်ဘုရား”

ကျွန်တော်သည် ရုံးအမှုစစ်ချိန်းထားသော အမှုကို ရက်ပြန်ချိန်း၍ စီစဉ်စရာရှိသည်များ စီစဉ်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ ခင်တိုးအမည် ကြားသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် လှုပ်ရှား၍ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဥသျှစ်လှဘုရားသည် ညောင်တုန်းမြို့စွန်ဘက်တွင် ရှိသဖြင့် ရုံးမှ ဘုရားရှိရာသို့ အတန်ကြာအောင် လျှောက်သွားရလေသည်။ လမ်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးက-

“ကျုပ်ဘွဲ့က ဦးနာဒရဲ့ပဲ။ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ကျောင်းကို ရောက်တာ ဆယ်သုံးဝါလောက်ရှိပြီ။ ဇာတိကတော့ ဟင်္သာတဘက်ကပဲ။ ခင်တိုးတို့နဲ့ တစ်ရွာတည်းပဲ။ လှတိုးနဲ့ အဖော်ပါလာတာက ကျုပ်တို့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုပဉ္စင်းပဲ။ လှတိုးနဲ့ အမေညီမဝမ်းကွဲဆိုတော့ လှတိုးအစ်ကိုပဲ ဆိုပါတော့။ သူတို့ ကျုပ်ဆီလာခါနီး ဒကာကြီးသတင်း စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကျုပ်က ဒီညောင်တုန်းမှာပဲ ဒကာကြီးရှိတယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ရောက်လာတယ်”

“တင်ပါဘုရား”

“ခင်တိုးမရှိတော့တာ ဒကာကြီးသိတယ်နော်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ခင်တိုးအမေ မရှိတော့တာကိုကော သိလား”

“မသိပါဘူးဘုရား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သူ့အမေဆုံးတယ်”

“တင်ပါ”

“စစ်ပြီးခါနီးမှာ ခင်တိုးဆုံးတယ်”

ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက အမိန့်ရှိလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ဘုန်းတော်ကြီးကို အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရားပြောတာ မှားနေပါတယ်။ ခင်တိုးနဲ့ သူ့အဖေက တွဲတေးဘက်ကို အငြိမ့်သွားကတုန်းက မော်တော်မှောက်ပြီး ဆုံးပါတယ် ဘုရား” ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒ ရသည် ကြုံတော်မူနေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒကာကြီးမှားနေတာ။ ခင်တိုးက စစ်အတွင်းတုန်းက ကျုပ်ရွာပြန်ရောက်တုန်း ကျုပ်ကို ဆွမ်းကပ်တာပဲ။ နောက်တိုးကိုလည်း ခင်တိုးကြောင့် ကျုပ်ညီ ပဉ္စင်းပဲ သင်ပုန်းကြီးနဲ့ မင်္ဂလသုတ် သင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“တပည့်တော်သိတာကတော့ ခင်တိုး စစ်မဖြစ်ခင်က ဆုံးတယ်လို့ သိထားပါတယ်”

“ဒကာကြီး သိထားတာလည်း မှန်ပါတယ်။ လှတိုးနဲ့ တွေ့တော့ ဒကာကြီး အကြောင်းစုံသိသွားမှာပဲလေ”

“မှန်ပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရက ခင်တိုးစစ်အတွင်းက အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်ဆိုခြင်းမှာ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မဖြစ်နိုင်။ အငြိမ့်သွားကသော ခင်တိုးတို့ မော်တော်မှောက်ပြီး ခင်တိုးသေပြီဟု ပြောခဲ့သော ဟင်္သာတက လူများက လိမ်ညာခြင်းဖြစ်မည်။ ခင်တိုးသည် အသက်ရှင်နေပါလျက် သေပြီဟု လိမ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်။ ပထမတစ်ခါကလည်း ခင်တိုးသည် ဖျားပြီး ဆုံးသည်ဟု လိမ်ခဲ့သည်။ ခင်တိုးသေပြီး ကတိုးစိန်ပေါ်လာသည်။ ကတိုးစိန်က တစ်ဖန် မော်တော်မှောက်ပြီး သေပြန်သည်။ အလောင်းများ ပြန်တော့သည်ဟု သူရိယသတင်းစာတွင် အကျယ်တဝင်ပါခဲ့သည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ

တက္ကသိုလ်မြစ်စိမ်း

ကဆိုလျှင် ကတိုးစိန်လို အဆိုအက စွယ်စုံရသော မင်းသမီးတစ်လက် ဆုံးရှုံးရသဖြင့် အထူးဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း တခမ်းတနား ရေးသား၍ ခင်တိုးဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ခင်တိုးမသေဟု ဘုရားသားတော် ရဟန်းတစ်ပါးက အခိုင်အမာ အမိန့်ရှိနေပြန်သည်။ ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်သည်။ ခင်တိုးသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့သေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ လိမ်ညာနေသနည်း။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တစ်ရိန်ထိုး လျှောက်လာရာ ဥသျှစ်လှဘုရားအနီး ရောက်လာသည်။ ဘုရားအနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ရေနံဝနေသော တောသစ်များနှင့် ဆောက်ထားသည်။ အမိုးမှာ စက်သေနတ် ကျည်ဆံပေါက်များဖြင့် ပြည့်နေသော သွပ်ဟောင်းများဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းများကြားရှိ ဤဘုန်းကြီးကျောင်းသည် စစ်ဒဏ်ကို လူများနည်းတူ ခံခဲ့ရလေသည်။

ခြေတံရှည် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက် ခြေရင်းဘက် ကွပ်ပျစ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ကလေးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအောက် ရောက်သောအခါ ကျောင်းပေါ်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးနှင့် ကလေးငယ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုစဉ်က ယိမ်းသမကလေးအဖြစ် ဝင်ကသော လှတိုးသည် ယခုမိန်းမကြီးဖြစ်၍ မင်းသမီးလုပ်တော့မည်။

လှတိုးသည် သူ့အစ်မ ခင်တိုးနှင့် တူလှသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကို သင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့စက ရုပ်အတိုင်းဖြစ်သည်။ လှတိုးက အရပ် ပိုရှည်ပြီး အသားပိုဖြူသည်။ လှတိုးသားမှ ကလေးမှာလည်း ခင်တိုးလို အသားညို၍ ခင်တိုးမျက်လုံး၊ ခင်တိုး မျက်ခုံး၊ ခင်တိုး မျက်နှာအတိုင်း၊ ခင်တိုးနှင့် အလွန် တူလှသော သူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ နောက်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြည့်နေလေသည်။

နောက်တိုး

“မြို့ပိုင်မင်း”

“လှတိုး”

“မြို့ပိုင်မင်း ကျုပ်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

“နှင့်ကို မှတ်မိပါတယ်”

“အမေလည်းဆုံးပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ နောက်တိုးနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နောက်တိုး...”

“နောက်တိုးက အစ်မသားလေ”

“နှင့်အစ်မ ခင်တိုး သား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မသားလေ”

“နှင့်အစ်မ မော်တော်မှောက်တုန်းက မသေဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မသေဘူးလေ”

“နောက်တိုးက”

“အစ်မနဲ့ မြို့ပိုင်မင်း သားလေ”

လှတိုးအဖြေကြောင့် ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်မေးရမည် မသိတော့ပေ။ နောက်တိုးကိုသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ နောက်တိုးသည် ခင်တိုးနှင့်သာ တူသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တူလှသည်။

“အစ်မက စာရေးထားခဲ့တယ်၊ အစ်မစာ မြို့ပိုင်မင်း ဖတ်ကြည့်ရင် အကုန်ရှင်းသွားမယ်၊ အစ်မစာ ဦးပဉ္စင်းဆီမှာ ကျုပ်အပ်ထားတယ်”

“နှင့်အစ်မက မော်တော်မှောက်တုန်းက မပါဘူးဆိုရင်၊ ပါသွားတာ ဘယ်သူလဲ”

“အစ်မက နောက်တိုး ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ အငြိမ့်ကလို့ မရဘူး၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက အစ်မက တခြားရောက်နေတယ်၊ ပါသွားတာက ရှေးဦးခင်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေး၊ ရွှေဂျိုးခင်ကို အစ်မလို့ ထင်ကြတယ်”

“နှင့်တို့ပြန်ပြီး မရှင်းကြဘူးလား”

“အစ်မက မရှင်းချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ရွှေဂျိုးခင် အမေတို့ကလည်း ကျေနပ်လိုက်တယ်။ အစ်မအတွက်ရတဲ့ လျော်ကြေး သူတို့အကုန်ပေးလိုက်တယ်။ အစ်မက သုသေပြီဆိုပြီး လူတိုင်းကို ပြောခိုင်းတာပဲ”

“လူတိုင်းကလည်း ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလည်း ရေစကြိုပြန်သွားတယ်။ သိပ်တော့ မကျေနပ်ခဲ့ပါဘူး။ စစ်ဖြစ်တာနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်။”

“အစ်မကလည်း မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ အဆက်ပြတ်ချင်တယ်။ အခု သေသွားလို့ ကျွန်မတို့ကသာ ပြန်ဆက်တာပါ။ သူ့သာမသေရင် ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”
ကျွန်တော်သည် ဈေးပြန်လာ၍ လက်ကိုင်ပင်ထုတ်ပြီး သူတံသည်။ ကျွန်တော့်သား နောက်တိုးသည် လှတိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဟဲ့ လှတိုး၊ နင်နဲ့မဆိုင်တာကို ပြောမနေနဲ့။ နင်လာတဲ့အကြောင်း နယ်ပိုင်မင်းကို ပြောလိုက်။ နောက်ပြီး ဦးမောင်မောင်က မြို့ပိုင်မင်း မဟုတ်တော့ဘူး။”

ကျောင်းပေါ်မှ ကြွလာသော ဘုန်းကြီးက လှတိုးကို လှမ်းပြီး အမိန့်ရှိသည်။ ဦးနာဒရသည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြောသည်ကို နားထောင်နေလေသည်။

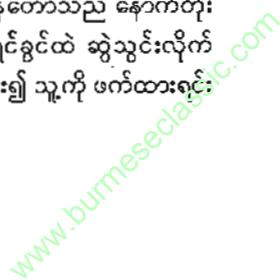
“ကျုပ်လာတာက နောက်တိုးကိစ္စပဲ။ ကျုပ်ဇာတ်ထဲလိုက်မလို့ နောက်တိုးကို ညောင်တုန်းလာဖို့တာ။ မြို့ပိုင်မင်း- အဲ နယ်ပိုင်မင်း မမွေးနိုင်ရင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရကို ပေးခဲ့မလို့၊ မြို့ပိုင်မင်းမွေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မမွေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်အရွယ်နဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမွေးမလဲ”

ကျွန်တော်သည် လှတိုးပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း မျက်စိ ပြာလာသဖြင့် လှတိုးတို့ထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဦးနာဒရညီ ဦးပဇွင်းသည်လည်း ကျောင်းခေါင်းရင်းပိုင်းရှိ ကွပ်ပျစ်အမြင့် ဦးနာဒရအနီးတွင် ထိုင်တော်မူသည်။

“နယ်ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင်၊ ကျုပ်ဝင်ပြီး ပြောစမ်းပါရစေ။ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးများနဲ့ လောကီကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် ကြည့်မနေနိုင်လို့ ကျုပ် ဝင်ပါရတာပဲ။ ကျုပ်က ခင်တိုးတို့နဲ့ လှတိုးတို့နဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်တော်ပါတယ်။ လူသတ်ကျွန်း ဇာတ်တွေပါပဲ။ ကျုပ်ဘွဲ့ကတော့ ဦးကောသရ၊ ခင်တိုးက နယ်ပိုင်မင်း အိမ်ထောင်ရေးမှာ နယ်ပိုင်မင်းအလုပ်အကိုင်နဲ့ တက်လမ်းတွေမှာ သူကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးခါနီးမှာ ခင်တိုးမမာပြီး ဆုံးတယ်။ သူ့သာ အသက်ရှင်ရင်တော့ နောက်တိုးအကြောင်းကို နယ်ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင် သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့ သူလည်း မရှိတာနဲ့ ကျုပ်တို့ နောက်တိုးကိစ္စကို နယ်ပိုင်မင်း အသိပေးရတာပါ။ ခင်တိုး သဘောကတော့ နောက်တိုးကို လူလားမြောက်မှ ဦးမောင်မောင်နဲ့ တွေ့စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သူတို့အမေ ဆုံးတယ်။ အဘွားကြီးမရှိတော့ ကလေးကို မွေးမယ့်လူမရှိဘူး။ လှတိုးကလည်း ဇာတ်ထဲလိုက်မယ်။ ကျုပ်ကလည်း မန္တလေးသွားမယ်။ လှတိုးတို့ ဦးလေးကလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်တိုးကို ကျုပ်နောင်တော် ဦးနာဒရဆီ လာဖို့တယ်။ နယ်ပိုင်မင်းခေါ်ပြီး မွေးချင်လည်းမွေးပါ။ မမွေးချင်လည်း ဦးနာဒရ ကျွေးမွေး ပညာသင်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ခင်တိုးစာ၊ ရော့ရှော့ နောက်တိုး လာ ယူပေးလိုက်”

နောက်တိုးသည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ထသွား၍ ဦးကောသရထံမှ စာကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။

စာလာပေးသော သူ့လက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထိသွားသည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော ‘ခင်တိုးသား’ ‘ကျွန်တော့်သား’ ဆိုသော အသံက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးလက်ကလေးကို လှမ်းဆုပ်၍ သူ့ကို ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ နောက်တိုးကို ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်း၍ သူ့ကို ဖက်ထားရင်း ခင်တိုးစာကို ဖွင့်ဖတ်သည်။

ဦးမောင်မောင်
အစ်ကို

ခင်တိုးစာရေးလိုက်ပါတယ်။ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုး မသေပါဘူးအစ်ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ခင်တိုးဟာ ကတိမတည်လို့ ဒေါ်စိန်မြတို့ ဒေါ်ခင်ခင်တို့အလိုကျ တစ်ခါထပ်ပြီး သေရပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်က ခင်တိုးဆီလာပြီး ငိုတောင်းပန်လို့ ခင်တိုး သူ့ကို သနားမိတယ်။ အစ်ကိုအဘွားက ခင်တိုးမှာ ကလေးရှိတာ အသိမပေးရဘူး။ အစ်ကိုကို အိမ်ထောင်နှစ်ခုတာဝန် မထမ်းခိုင်းရဘူး။ ခင်တိုးကို အစ်ကိုလက်ထပ်ရင် အစ်ကို ဒုက္ခရောက်မယ်။ အစ်ကိုတက်လမ်းတွေ ပိတ်ကုန်မယ်။ အစ်ကိုကိုလည်း လူဆိုးလူပေါ်စာရင်း သွင်းကြလိမ့်မယ်ပြောလို့ ခင်တိုး အစ်ကိုကိုချစ်လွန်းလို့ သေပြီဆိုပြီး အစပျောက်နေခဲ့တယ်။ ဟိုအရင် တစ်ခါက ခင်တိုးဖျားလို့ သေပြီညာပြောပြီး 'ကတိုးစိန်' နာမည်နဲ့ အငြိမ့်ကနေခဲ့တယ်။ ခုတစ်ခါလည်း အဖေနဲ့ မော်တော်နှစ်ထာမှာပါတယ်လို့သတင်းမှားတာကို ခင်တိုးမငြင်းဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကို နှစ်ခါညာခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မညာနိုင်တော့ဘူး။ ခင်တိုး မနေရတော့ပါဘူး။

နောက်တိုးက အစ်ကိုသားလေ။ ဟင်္သာတမှာ ပြန်တွေ့ရပြီး ရလာတဲ့ သားလေ။ အခု သား ကြီးလာလို့ အစ်ကိုဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်။

ခင်တိုး အစ်ကိုကို ချစ်လွန်းလို့ အစ်ကိုကောင်းစားစေချင်လို့ အစ်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ အစ်ကိုကို ခဏခဏ ညာခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကိုရယ်။ ခင်တိုး ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်သေတော့မှာပါ။ ခင်တိုး မနေရဘူးဆိုတာ ခင်တိုးသိတယ်။ ခင်တိုးအစ်ကိုကို အကြိမ်ကြိမ်ညာပြီး ထွက်ပြေးနေပေမယ့် ခင်တိုး အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်လို့ ညာခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ခင်တိုး
(ကတိုးစိန်)

ခင်တိုး လက်ရေးအမှန်ဖြစ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခဲတံကို တံတွေးစွတ်ပြီး ရေးထားသည်။ ယခင် လက်ရေးများလောက်ပင် လှအောင် စာလုံးပီသအောင် မရေးနိုင်တော့ပေ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရက်စွဲမပါပေ။

ကျွန်တော်သည် စာကိုခေါက်၍ အိတ်တွင်း ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တွင်းမှ နောက်တိုးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခင်တိုးသား နောက်တိုး။ ကျွန်တော့်သား နောက်တိုး။

“ဦးပဉ္စင်း၊ တပည့်တော် ဦးပဉ္စင်းကို တစ်ခုလောက် လျှောက်ပါရစေ”
“ကဲ ဆိုပါဦး ဒကာကြီး”

ဦးကေသရသည် ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော နောက်တိုးကို တစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ နောက်တိုးကို တပည့်တော်ထံ အပ်ဖို့ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား”

“အပ်ဖို့ ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အပ်ချင်ပါတယ်။ လှတိုးကတော့ ဆရာတော် ဦးနာဒရကို ပေးဖို့ လိုက်လာတာပဲ။ ဒီမှာ နယ်ပိုင်မင်းရိုတော့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးသွားတာပေါ့။ နယ်ပိုင်မင်းက တစ်မြို့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဆရာတော်ဆီ တစ်ခါလာရမှာပဲ။ သူ့အစ်မက နောက်တိုး ကြီးမှ နယ်ပိုင်မင်းဆီ ပို့ရမယ် မှာထားလို့ လှတိုးက မအပ်ချင်ဘူး။ ဆရာတော်ကတော့ နယ်ပိုင်မင်းကို အသိပေးပြီးမှ နယ်ပိုင်မင်း မမွေးလည်း သူမွေးမယ်တဲ့၊ နယ်ပိုင်မင်းရဲ့”

ဟု ဦးကေသရ ပြောသည်ကို ဦးနာဒရက-

“ဟုတ်တယ် နယ်ပိုင်မင်းရဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ နယ်ပိုင်မင်းက တစ်မြို့တည်းနေတော့ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားပြီးမှ နယ်ပိုင်မင်းသိရင် မကောင်းဘူး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း မုသာဝါဒ သုံးလို့မဖြစ်ဘူး။ ခင်တိုးသားကို ကျုပ် မွေးထားတယ်ဆိုတာ နယ်ပိုင်မင်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သိမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အသိပေးတာပဲ။ နယ်ပိုင်မင်းက ဒီမြို့မှာ ဒီကလေးမထားပါနဲ့ ဆိုလာရင်

တော့ လှူလောင်းဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သပြေဘက်ဖြစ်ဖြစ် ပို့ထားရမှာပဲ။ နယ်ပိုင်မင်းတို့ အစိုးရမင်းတွေက တစ်မြို့မှာ သုံးနှစ်ထက် ပိုမနေနိုင်ပါဘူး။ နယ်ပိုင်မင်းကြောင်းသွားရင် ကျုပ် ပြန်ခေါ်ထားလိုက်မယ်။ နယ်ပိုင်မင်းက ပို့စရာမလိုဘူးဆိုလည်း ကျုပ်ကောင်းမှာ မွေးထားမယ်။ ပညာသင်ပေးမယ်၊ ကြီးလာလို့ ဆိုင်းတို့ ဇာတ်တို့နောက် လိုက်ချင်တယ်ဆိုလာရင်လည်း ကြည့် ထည့်ပေးရမှာပေါ့လေ” ဟု အကြာကြီး အမိန့်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် နားထောင်နေရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများ ပြောကြားသည်ကို နားထောင်ရင်း နောက်တိုးအတွက် ဘယ်လို ပြုရမည်ကိုလည်း အဖြေရှာနေမိသည်။

“ဆရာတော်နဲ့ ဦးပဉ္စင်းဘုရား၊ နောက်တိုးကိစ္စအတွက် တပည့်တော်ကို တစ်ရက်လောက် အချိန်ပေးပါဘုရား၊ တပည့်တော်ဇနီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တပည့်တော် မနက်ဖြန် ညနေလောက် အဖြေပေးပါရစေ”

“မနက်စောစော လာပြောပါ မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျုပ်က မနက်မော်တော်နဲ့ ဟင်္သာတပြန်ရမှာ၊ ဟိုမှာ ကျုပ်ဝင်မယ့် ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပို့ပေးမယ့်လူက စောင့်နေတာ၊ ကျုပ်ကို မနက်ဖြန်အထိပဲ စောင့်မယ်ဆိုလို့၊ ကျုပ် မနက်ဖြန် နေ့ခင်းထွက်တဲ့ မော်တော်ကို နောက်ဆုံးထားပြီး လိုက်ရမှာ၊ ကျုပ်မသွားခင် ကျုပ်တူလေး ဘယ်သူဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသွားချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန် ကိုးနာရီ နောက်ဆုံးထားပြီး လာပြောပါမယ် လှတိုးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ရုံးကို ပြန်သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော နောက်တိုးကို ထ မသွားစေလိုပေ။ နောက်တိုးကလည်း ထိုင်မြဲ ထိုင်နေလေသည်။

“ဒကာကြီးပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒကာကြီးအိမ်ရှင်မနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မနက်ကျ အကြောင်းပြန်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ကြိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးက ချက်ချင်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ဒကာကြီး မလာအားလည်း တစ်ယောက်ယောက်လွှတ် အကြောင်းကြားခိုင်း

လိုက်ရင် ရပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျုပ်ရုံးကို လိုက်ခေါ်ရတာကတော့ လှတိုးတို့ကို ရုံးခေါ်ဖို့ မသင့်လို့ပါ။ ကဲ ဒကာကြီးလည်း ရုံးပြန်ရဦးမယ် ထင်တယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကဲ နောက်တိုး ထ ထ၊ မြို့ပိုင်မင်းက ပြန်ရဦးမှာ”

ဟု လှတိုးကပြောရာ လူကြီးများကို အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေသော နောက်တိုး ထရပ်သည်။ ထရပ်လိုက်သော နောက်တိုး ပခုံးကို ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောရသည်။

“မင်းနာမည်က နောက်တိုးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့်အသက်က ဟို..”

နောက်တိုးသည် သူ့အသက်ကို မပြောတတ်ပေ။

“သူ့အသက်က ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိရောပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက မွေးတာလဲ လှတိုး”

“စစ်ဖြစ်ခါနီးလေ၊ ကျုပ်လည်း သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးပဉ္စင်း သိတယ်”

“ဒကာကြီး၊ နောက်တိုးကို မွေးတဲ့နှစ်က မှတ်လို့ လွယ်တာနဲ့ ကျုပ်မှတ်ထားတယ်၊ ၁၉၄၀ ခုနှစ်”

ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးကေသရက လှမ်းပြီး အမိန့်ရှိသည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ်မှာ နောက်တိုးကို မွေးသည်ဆိုတော့ ယခု ၁၉၄၇ ခုနှစ်ဆိုရင် နောက်တိုးအသက် ခုနစ်နှစ်ဖြစ်သည်။ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် သားကို ခုနစ်နှစ်ရှိမှ သူ့လူ့ပြည်တွင် ရှိမှန်းသိရသည်။ ဒီသားကလည်း သူက အကြိမ်ကြိမ်သေနေသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သည့်အခါမှ မသေသည့် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးမိန်းမမှ မွေးလာသည် ကျွန်တော့်သား။

ထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ညနေပိုင်း အမြဲထိုင်၍ ညစာစားပြီးလျှင်လည်း ထိုနေရာတွင်ပင် ပြန်ထိုင်သည်။ ရုံးအလုပ်ရှိမှ အနီးတွင်ရှိသော စားပွဲတွင်ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ အလုပ်မရှိပါက ထိုနေရာတွင် ည ရှစ်နာရီခန့်အထိ အရက်ထိုင်သောက်၍ ရှစ်နာရီခွဲတွင် အောက်ဆင်း ထမင်းစား သည်။ ခင်ခင်က ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး နေရရန် ကလေးများကို အောက်ထပ်တွင်ပင် စာကျက်ခိုင်း၍ အိပ်ခါနီးမှ အပေါ်တက်ခွင့်ပြုသည်။

သားကြီး မောင်မောင်ကြီးသည် ကစားချိန်ကစား၍ စာကျက်ချိန် ကျက်ပြီး စာတော်သူဖြစ်သည်။ သမီးကြီး ခင်ခင်ကြီးက စာကြိုးစား၍ အေးအေးဆေးဆေးနေသည်။ သမီးကြီးကို အေးလွန်းသဖြင့် ခင်ခင်ကြီးအစား ခင်ခင်အေးဟု အမည်ပေးဖို့ကောင်းသည်။ သားအငယ် မောင်မောင်လတ်က မောင်မောင်ကြီးကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ ကစားလည်း မမက်၍ စာလည်းမကျက်ပေ။ သူ့ကို မွေးလာသောအခါ ကျွန်တော်က မောင်မောင်လေးဟု အမည်ပေးလိုသော်လည်း ခင်ခင်က သူသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ နောင်မွေးလာသော သားကုမ မောင်မောင်လေးဟု အမည်ပေးမည်ဟု အခိုင်အမာ ဆိုနေသဖြင့် သူ့ကို မောင်မောင်လတ်ဟု မှည့်ခံရသည်။ မောင်မောင်လတ်အောက်မှ မိန်းကလေးမွေးသဖြင့် ခင်ခင်က သမီးကို ခင်ခင်လတ်ဟု အမည်ပေးပြန်သည်။ ခင်ခင်လတ်ကလည်း သူ့အစ်ကို မောင်မောင်လတ် စရိုက်မျိုးဖြစ်သည်။ သမီးကြီးနှင့် မတူပေ။

ခင်ခင်နှင့် ဤကလေး လေးယောက်သည် နောက်တိုးကို အိမ်ခေါ်ခဲ့ပါတာ မည်သို့ပြုကြမည်ကို ကျွန်တော်ဆက်တွေးသည်။ ကလေး လေးယောက်တို့ ထားပါဦး။ ခင်ခင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုပြုမူမည်ကို ကျွန်တော် မတွေးရဲ။ ခင်ခင်သည် ခင်တိုးကို အလွန်မနာလိုသူဖြစ်သည်။ ကတိုးစိန်ဟူသော အမည်ကို အိမ်ဖော်များပြောနေလျှင်ပင် သူမကြားနိုင်ပေ။ အကြောင်းမသိသော အိမ်ဖော်များကတော့ ကတိုးစိန် အကတော်ကြောင်း၊ အဘိုးတော်

[၂]

ကျွန်တော် ရုံးမှ စောစောပြန်လာသဖြင့် ခင်ခင် အံ့ဩနေသည်။ ကျွန်တော်သည် နယ်ပိုင်ဖြစ်မှ ဤကဲ့သို့ ရုံးမှ အိမ်ကို စောစောတစ်ခါမှ မပြန်ဖူးပေ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခင်ရယ်”

“နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ခင်ခင်သည် ကျွန်တော်ပြန်အလာ စောသဖြင့် ရေချိုးပြီးစ အငှာပြင်ထက်ပြေစံသည်။ ခင်ခင်က ကျွန်တော်ရုံးဆင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးလိမ်းပြီး အစဉ်ကြည့်လေ့ ရှိသည်။ သားတို့သမီးတို့ကိုလည်း ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပေးထားလေ့ရှိသည်။ ကျောင်းမှ ပြန်လာသော သားကြီးက ဘောလုံးကန်နေသဖြင့် ရေချိုးခိုင်း၍ မရပေ။ သားကြီးကို ကျွန်တော်ပြန်လာမှ အော်ခေါ်ရလေ့ရှိသည်။ စာနေတော့ ကလေးများပင် ကျောင်းမှ ပြန်မလာသေးပေ။ ကျွန်တော်သည် ညနေတိုင်း ထိုင်လေ့ရှိသည့် အိမ်အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်း ပက်လက်ကုလား

ကြောင်း လူငယ်များသဘာဝ ပြောဆိုကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သာမန် ပြောသည်ကိုပင် သူမကြားနိုင်၊ ယခု ခင်တိုးတွင် ကျွန်တော်နှင့် သားရဲ၏ ထိုသားက အသက်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီး သူ့အိမ်တွင် လာနေမည်ဆိုလျှင်-။

“ကိုကို”

ခင်ခင်သည် သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ ကျွန်တော်အနီးရောက် လာသည်။ သူသည် ဖြိုးလိမ်းပြီးပြီ။ သံပရာရည်ကိုလည်း ဆင်းဖျော်ပြီး ယူလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ထမင်းချက်ရှိပါသည်။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေး နှစ်ဦးလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သောက်မည့် သံပရာရည်၊ ကျွန်တော်စားမည့် အသုပ်တို့ကိုဆိုလျှင် ခင်ခင်က သူ ကိုယ်တိုင် လုပ်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကောင်းရင် သံပရာရည်သောက်လိုက်လေ၊ ကိုကို့ကြည့်ရတာ မော့မော့ပန်းပန်း ဖြစ်နေလိုက်တာ နေမကောင်းတဲ့ လူလိုပဲ”

“ကိုကို ဒီနေ့ နေ့ခင်းက ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်ကို ကိစ္စရှိတာနဲ့ သွားရတယ်”

“နေ့ခင်းကြီး ကိုကိုရယ်၊ ဘုရားပဲ ညနေမှသွားလည်းရသားနဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကို မော့မော့ပန်းပန်း ဖြစ်နေတာကို”

“ညနေသွားလို့ မရတာနဲ့ နေ့ခင်းပဲ သွားလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြန်ရုံးခဏဝင် မှာစရာရှိတာ မှာပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ပေးသော သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ တစ်ကြိမ်တည်း အပြီးမော့သောက်လိုက်သည်။ ခင်ခင်သည် ကျွန်တော် ဥသျှစ်လှ ဘုရားဘက် သွားသောကိစ္စကို သိချင်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း

သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ မာယာပရိယာယ်ကြွယ်သော မိန်းကလေးဖြစ်ရန် ငယ်စဉ်က လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရသည့်အတိုင်း သူ့သိချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်အောင်အည်းသည်းခံနေလေသည်။ မေးချင်နေသော်လည်း မမေးချင်ဟန်ဆောင်နေလေသည်။ သူသည် အခြေအနေ အေးဆေးသောအခါ အလိမ္မာသုံး၍ မာယာပရိယာယ်ကြွယ်သော်လည်း၊ အခြေအနေ ပူပြင်းသောအခါ ဒေါသမာန်မာန်ကိုသုံး၍ ရက်စက်အငြိုးကြီးတတ်သည်။

“ခင်”

“ရှင်”

“ကိုကို ဥသျှစ်လှဘုရားကို သွားရတာ ရုံးကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“အင်”

“ကိုကို့ကိစ္စ”

“ကိုကို့ကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ကိုကို့ ဘာကိစ္စလဲဟင်၊ သေတဲ့လူကလည်း သေပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကိစ္စဆိုသဖြင့် ခင်ခင်သည် ခင်တိုးကို ချက်ချင်း သွား သတိရလေသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကို မေးနိုင်သည်ကို ခင်ခင် အမြဲ စိတ်ဆင်းရဲရှာလေသည်။ ကျွန်တော်မေတ္တာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ခင်တိုးကို သူရုံးပါသည်ဟု ခင်ခင် မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ မျက်ရည်ကျလေ့ရှိသည်။ ခင်တိုးအသက်ပြန်ရှင်လာမည်ကို ခင်ခင်ကြောက်သည်။

“သေတဲ့လူက သေပေမယ့် ရှင်တဲ့လူက ရှင်နေသေးတယ်”

“ကတိုးစိန်က အခု ဘာနာမည်နဲ့ အငြိမ်းကနေပြန်ပြီလဲ”

“မကပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ရှင်နေသေးတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။ နောက်တိုးအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော်မပြောချင်ပေ။ မပြော၍လည်း မဖြစ်ပေ။

“မင်း စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပေါ့ခင်ရယ်၊ ကိုကို မင်းကိုပြောပြမယ် ဟုတ်လား”

ခင်ခင်သည် မျက်ရည်လည်လည်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်တိုးက မော်တော်မှောက်တုန်းက မသေဘူး”

“ဟင်း ဒါကြောင့် ခင်ပြောတာပေါ့၊ အခု ဘာနာမည်နဲ့ ကနေပြန်ပြီလဲ”

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးခင်ရယ်၊ ခင်တိုးက မော်တော်မှောက်တုန်းက မသေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု သူမရှိတော့ပါဘူး၊ စစ်ပြီးခါနီးမှာ မမာပြီး ဆုံးသွားပါပြီ၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုးအဖေပဲ သေတယ်၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက သေတဲ့မင်းသမီးက ရွှေဂျိုးခင်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး”

“ဒါဖြင့်”

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးခင်ရယ်၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုးက မော်တော်နဲ့ ပါမသွားဘူး၊ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ အငြိမ့် မကနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင် စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်မသွားရန် သတိထား နေရသောကြောင့် မောပန်းစိတ်ညစ်လာသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။ ခင်ခင်ကလည်း မေးခွန်းမမေးတော့ပေ။ ခင်တိုး ကလေး အသက်ရှင်နေပြီ ဆိုသည်ကို သူတွေ့မိပြီ။ ခင်တိုး ကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကလေး ဖြစ်သည်ဟု သူတွေ့နေတော့မည်။ သူလည်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေတော့သည်။ ယခင် ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲ နှုတ်အာသွက်သော ခင်ခင် တစ်ယောက် ယခု ခင်တိုး ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေရှာသည်။ စကားပြောရန်ထက် ကျွန်တော် ဘယ်လို သဘောထားမည်ကို သူခန့်မှန်း ကြည့်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အထိမခံသဖြင့် ခင်တိုး ကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မည်သို့

ပြောမည်ကို သူ ချိန်ဆနေပေမည်။

“ခင်တိုးကိုယ်ဝန်က”

“ခင်တိုးကိုယ်ဝန်က ဘာဖြစ်လဲခင်”

“ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ”

“သိရက်သားနဲ့ မေးမနေပါနဲ့ခင်ရယ်”

“ကိုကို ကလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကလေးလေ၊ သားယောက်ျားလေး၊ အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သူ့နာမည်က နောက်တိုးတဲ့၊ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ကျောင်းမှာ ရောက်နေတယ်၊ ကိုကိုမွေးမလားလို့ မေးနေတယ်”

အရှိန်ရခိုက် ကျွန်တော်က အလျင်အမြန်ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုမွေးမလို့လဲ”

“ခင်ကို ကိုကိုက မေးရမယ့် စကားပါကွယ်”

“အော် ခင်က မွေးရဦးမယ်လား၊ ခင်တို့မိသားစု သိပ်ကံဆိုးတာပဲ၊ ကတိုးစိန်ကလည်း ခင်အသက်ရှင်သရွေ့ ဒုက္ခပေးနေတော့မှာလား မသိဘူး၊ ခင်သေချင်ပါတယ်၊ ခင်သေမှပဲ အေးမှာပါပဲ”

ခင်ခင်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မျက်ရည်ကသာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး လက်နက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခြားလက်နက်များကိုလည်း သူ့စမ်းဖူးပြီ။ အခြားသော အလှအပ၊ အကြင်နာမေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပြီး သုံးကြည့်ဖူးပြီ။ မျက်ရည်ကျ၍ အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့သိသည်။ အခုတော့ ခင်တိုးအမည်ကြားလျှင် သူ့မျက်ရည်ကျဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ ခင်ရယ်၊ ကလေးတွေ ကျောင်းဆင်းလာခါနီးပြီ၊ ဒါနဲ့ ခင်ခင် လတ်ကော ကျောင်းမှာ ငိုသေးလား”

“မငိုတော့ဘူး ကိုကို”

ခင်ခင်သည် ကျွန်တော့်ကို ငိုသံနှင့်ဖြေ၍ မျက်ရည် ဆက်ကျနေလေသည်။

“မင်းလည်း ငိုမနေနဲ့၊ ကိုကိုကိုတော့ မင်းဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိတာဆိုတာ ပြောပါ၊ အခုမဟုတ်ပါဘူး၊ ညကျရင်ပြောပါ”

တက္ကသိုလ်မြစိမ်း

“သူ့ကိုခေါ်မမေးဘဲ ပိုက်ဆံထောက်လို့ မရတော့ဘူးလား ကိုကို”
 “ပိုက်ဆံထောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့ကို မွေးမယ့်လူရှိတယ်၊ တခြား
 မဟုတ်ဘူး၊ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ဆရာတော်ဦးနားရဲ့ပဲ၊ ခင်တိုးညီမ လှတိုး
 ကလည်း ဆရာတော်ကိုပဲ အပ်ချင်တယ်၊ သူတို့ ဦးနားရဲ့ကိုအပ်ဖို့ လာကြ
 တာပဲ၊ ကိုကိုလည်း ဒီမှာရှိတော့ ဆရာတော် ဦးနားရဲ့က ကိုကိုကို မေးခိုင်း
 တာပါပဲ၊ တစ်မြို့တည်းဆိုတော့ ကိုကိုကိုမေးဘဲ သူ့လက်ခံမထားချင်ဘူး၊
 တို့ကိုနောက်မှသိမှာကို သူ့စိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကိုခေါ်ပြီး မေးတာပါပဲ”
 “ခင်လည်း ညအထိ စောင့်ပြီး မဖြေတော့ဘူး၊ အခုပဲ ဖြေပါမယ်”
 “ခင်စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ခင် စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ကတိုးစိန်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ရတဲ့သား၊ ကိုကိုသားဆိုရင်
 တို့တို့သဘောပဲ၊ ကိုကိုက ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင်လည်း ခင် ခေါ်မယ်၊ ကိုကို
 သဘောပဲ၊ ကိုကိုပဲ စဉ်းစားပါ၊ ကိုကိုအဆုံးအဖြတ်က ခင် ဆန္ဒပါပဲ”

ခင်ခင်သည် သူ့တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်၌ အကောင်းဆုံးသော
 အဖြေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ မခေါ်ချင်၍မရသည်ကို
 သူသိသည်။ သူ မဖြေနိုင်သောအဖြေကို ကျွန်တော့် ဖြေခိုင်းသည်။

ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း မည်သည့်အခါမှ ပြတ်
 သားစွာ ဆုံးဖြတ်ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ယခုမှမဟုတ်၊ သူနှင့် တွေ့စ၊ သူ
 ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးကပင် ဖြစ်သည်။

[၃]

ခင်တိုးကို ကျွန်တော် အလုပ်အတွက် နိုင်ငံဝန်ထမ်း အထက်တန်းခေါ်
 ဘီစီအက် စာမေးပွဲဖြေပြီး ခန့်ဖြူအပြန် သင်တန်းပေါ်တွင် စတွေ့ဖူးသည်။
 ခင်တိုးတို့ သားအဖကလည်း ရန်ကုန်မှ ပြန်လာကြသည်။ ဖိုးစိန်ဇာတ်တွင်
 ယိမ်းသမ လိုသည်ဆို၍ သူ့အဖေအသိ ဖိုးစိန်ဇာတ်မှ ပတ်တီးလက်ထောက်
 က မှာသဖြင့် သူတို့သားအဖ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ရောက်တော့ ယိမ်း
 သမနေရာ သူများဦးသွားသည်။ တခြားဇာတ်တွင် ထည့်ပေးမည်ဟု ရန်ကုန်
 ကလူများက ပြောကြသော်လည်း သူ့သမီးကို တခြားဇာတ်များတွင် မထည့်
 လိုပေ။ အငြိမ့်ပင် ပြန်ကန်ခိုင်းမည်ဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ခင်တိုးကို သူတို့ မပြောမီကပင် ဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်
 ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အခြားသူများထက် ပို၍ နှံ့နောင်းပြီး ပျော
 ပျောင်းလေသည်။ အသားညိုသော်လည်း မျက်ခုံးကောင်း၍ မျက်လုံးလှပြီး
 နှုတ်ပေါ်လေသည်။ ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် သနပ်ခါးဘဲကျား လူးထားသော်
 လည်း ဆံထုံးမြင့်မြင့်နှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ သင့်သင့်ဝတ်လိုက်လျှင် အလှ

ထွက်၍ လူမက်မည်ရပ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်ပျောင်းနဲ့လျှာ သည်သာမက သူ့အသားက ချောမွေ့ပြီး သူ့ဆံပင်က နက်မှောင်နေသည်။ သူ့အသံက သာ၍ သူ့အပြုံးက ချိုသည်။ သူ့အကြည့်ကတော့ စွဲငြိစရာ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို တွေ့သည့်အချိန်မှစပြီး ဒီမိန်းကလေးမျိုး သာ ငါ့ချစ်သူဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိန်းမလှ များကို သူများနည်းတူ နှစ်ခြိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်ချစ်မည့် မိန်းမလှ သည် အခြားမိန်းမများထက် ထူးရမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။ ခင်တိုးသည် အခြားမိန်းမများနှင့် မတူပါ။ ခင်တိုးသည် အခြား သူများထက် ထူးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နေရာချင်းကပ်နေသော ခင်တိုးအဖေနှင့် စကားပြော ရင်း ခင်တိုးကို လှမ်းပြီး မကြာခဏ ကြည့်မိသည်။ ခင်တိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောပေ။ ရွှေနှင်းဆီ ဓာတ်ပြားသီချင်းစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်နေ သည်။ ဖတ်နေသည်ဆိုခြင်းထက် သီချင်းကျက်နေသည်ဆိုခြင်းက ပိုမှန်မည်။ ရုံသားအင်္ကျီပွင့်ရိုက် ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် သရက်ထည်လုံချည် အနက်စက်ပါ သော အစိမ်းရင့်ကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီကပွသဖြင့် အထက်ဆင်အမည်း ပတ်ထားသော သူ့ခါးကလေးကို ပို၍ သေးစေလေသည်။ အင်္ကျီလက်က လည်း ပွပြီး ရှည်လှသည်။ အင်္ကျီအပွကြီးဝတ်ထားသော သူ့ကိုယ်လုံး သေး သေးကလေးနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံထိုင်၍ သီချင်းဖတ်နေပုံကလေးကပင် ကြည့် ၍ တစ်မျိုးလှသည်။ သီချင်းဖတ်ရင်း သူ့အဖေနှင့် စကားပြောနေသော ကျွန် တော်ကို ခိုးခိုးပြီး ကြည့်ပုံကလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

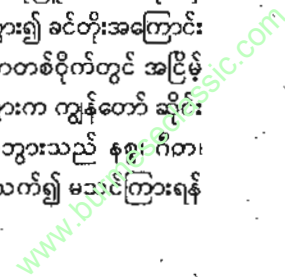
ခင်တိုးအဖေက ကျွန်တော်တို့ ဓနုဖြူ လေးထပ်ပိုင်းမှ ဆိုင်းဆရာနှင့် လည်း ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးဘဖြူထံတွင် ပညာသင်စဉ် အတူတူဖြစ်ကြောင်း များ ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ဆိုင်းဆရာထံတွင် သူတို့အကြောင်း ဆက်မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို စကားပြောချင်သော်လည်း ရွှေပြည်စိုး ဝတ္ထုထဲမှ မောင်မောင်စိုးကဲ့သို့ စကားကို ချင်အောင်မပြောတတ်သဖြင့် စကားပြောရန် တုံ့ဆိုင်းနေလေသည်။ ခင်တိုးကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် ကျွန် တော် နှုတ်အနေတော့သည်။

ခင်တိုးအဖေက သူတို့ ဆိုင်းဆရာများဘဝ ဆင်းရဲတွင်း နက်ကြောင်း၊ တောင်သူလယ်သမားများ လူခွန်တော်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်၍ ရှားပါးပြီး ရှင် ပြု နားထွင်းများ မလုပ်နိုင်ကြသဖြင့် ဆိုင်းသမားများ ဆိုင်းပွဲမရှိဘဲ ထမင်း ငတ် နေကြကြောင်း၊ သူ့သမီးကို ဇာတ်ထဲထည့်ပြီး သူ ကိုင်းပြန်လုပ်မည် စိတ်ကူးသော်လည်း သူ့သမီးဇာတ်ထဲမလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့ပြုရမည် မသိ သေးကြောင်း၊ အညာတက်သွားသော သူ့ညီတစ်ယောက်လည်း ဘယ် ရောက်နေမှန်း မသိကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

ရန်ကုန်မှ ဓနုဖြူဇရီးတွင် ခင်တိုး ပထမ၌ သီချင်းစာအုပ်ဖတ်နေသော် လည်း ကြာသော် သူ့အဖေဘေးတွင် စောင်ခြုံပြီး ကွေးကွေးလေး အိပ်နေ သည်။ သူ့စာဖတ်နေစဉ်က စကားမပြောမိသော ကျွန်တော်သည် သူ့ရွေးအိပ် နေသောအခါ စကားပြောရန် ပိုခက်သဖြင့် စကားမပြောမိတော့ပေ။ ရန်ကုန် မှ ဓနုဖြူသာ ပြန်ရောက်သည်။ ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောမိခဲ့ပေ။ ခင်တိုးတို့ သားအဖက ဟင်္သာတအထိ ဆက်လိုက်သွားကြသည်။ စကားမပြောမိသော် လည်း ခင်တိုးကို စွဲလမ်းခဲ့သည်။ ခင်တိုးကလည်း စွဲလမ်းတမ်းတနေရမည့် သူမျိုးဖြစ်သည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခန့်စာစောင့်နေစဉ် ဓနုဖြူလေးထပ်ပိုင်းမှ ခင်တိုးအဖေ သူငယ်ချင်း ဆိုင်းဆရာထံ ကျွန်တော်သွား၍ ခင်တိုးအကြောင်း ကို ထပ် စုံစမ်းသည်။ ခင်တိုးတို့သားအဖ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်တွင် အငြိမ့် ပြန်ကနေကြောင်း သတင်းရသည်။ ကျွန်တော်အဘွားက ကျွန်တော် ဆိုင်း ဆရာထံ သွားသည်ကို မကြိုက်ပေ။ ကျွန်တော်အဘွားသည် နစ္စ ဂီတ၊ ဝါဒီတ ဟူသော အဆိုအက အတီးအမှုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ မသင်ကြားရန်

တာမြစ်ခဲ့သည်။ အားကစားနှင့် ကျောင်းစာကိုသာလျှင် အာရုံထားစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ဓနုဖြူမှာ မနေစေဘဲ ရန်ကုန်စိန်ပေါကျောင်း၌ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အဘွား ဒေါ်စိန်းမြ ဆန္ဒအတိုင်း စာတော်သူဖြစ်သည်။ ဘီအေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုလည်း ပါဠိနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အဖေ ဒေါ်စိန်းအေးသည် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်သောနှစ်ကပင် ဆုံးသည်။ ကျွန်တော်အဖေ ဦးဖေမောင်ကလည်း ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် ကျပျော်မှု အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် အမေနှင့် ကွဲသွားသည်။ ကျွန်တော်အဖေက ကျွန်တော်ကို သံယောဇဉ် မရှိလှပေ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်တော်အဖေနှင့် ကျွန်တော် သိပ်မတွေ့ရပေ။ အဖေက ကျွန်တော်ကို တွေ့ရန်မကြိုးစားပေ။ ကျွန်တော် အဘွားကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားသော အဖေနှင့် ကျွန်တော်ကို တွေ့ရန်မပေး။ အဖေသည် သူ့ရှေ့နေအလုပ်သာမက သူ့ နောက်အိမ်ထောင်၏ ဖျာအရောင် အဝယ်လုပ်ငန်းကိုပါ ပါဝင်ကူညီလုပ်ကိုင်၍ ကျပျော်တွင် ပျော်နေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ရလှပေ။ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးမရသော အဖေသည် သူ့သားဖြစ်သော ကျွန်တော်ကို မတွယ်တာလှသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩခဲ့ရသည်။

အဖေကို အံ့ဩခဲ့သော်လည်း အဘွားဒေါ်စိန်းမြတို့ ဦးလေးဦးစိန်းအောင်တို့ လုပ်ကိုင်နေပုံများကို မြင်ရသောအခါ အဖေကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ချင်တော့ပေ။ ကျွန်တော်အဘွားသည် ဓနုဖြူတွင် အချမ်းသာဆုံးလူများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်းမြဆိုလျှင် ဓနုဖြူပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများတွင် မသိသူမရှိပေ။ သူ့လယ်များကလည်း နေရာတကာတွင် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်အဖေက လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီး သမီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်အဖေက ရှေ့နေမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသော ရှေ့နေကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ အဖေတို့က မချမ်းသာပေ။ အဖေသည် ပစ္စည်းချမ်းသာသော

ယောက္ခမနှင့် မတည့်ရာမှ အစပြုပြီး အမှုလိုက်သွားရင်း ကျပျော်သူနှင့် အကြောင်းပါသည်။

အဘွားက ကျွန်တော့်ကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထား၍ ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ အဘွားဆန္ဒမှာ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်မင်းများကဲ့သို့ တန်ခိုးထွားလှသော အရေးပိုင်၊ မင်းကြီးဖြစ်ရမည်။ အဘွားဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် နိုင်ငံဝန်ထမ်း အထက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီး၍ ခန့်စာစောင်နေသည်။ အလုပ်ရပါက ခင်တိုးတိုးရှိရာကို လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

လေးထပ်ပိုင်းမှ ဆိုင်းဆရာက ကျွန်တော် သူ့ထံလာသည်ကို လက်မခံရပေ။ အဘွားကြီးဩဇာက ကြီးလွန်းသဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး အရွယ်ရောက်နေသော ကျွန်တော်လွတ်လပ်ခွင့်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ ဆိုင်းဆရာကြီးက ခင်တိုးအကြောင်းမေ့မစိတ်ရန် ခင်တိုးအကြောင်း မေးမြန်းခြင်းကိုလည်း အဘွား မသိရန်နှင့် သူ့ထံလာသည်ကိုပင် အဘွားမသိရန် မှာကြားရှာသည်။

အဘွားမသိသော်လည်း ကျွန်တော်ညီမများမှတစ်ဆင့် အဘွားသိလေသည်။ ကျွန်တော်ဦးလေးသည် သမီးသုံးယောက် မွေးထားသည်။ ဦးလေးက တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ ပညာကောင်းစွာမသင်၊ အလုပ် ကောင်းစွာ မလုပ်၊ မြင်းလောင်းဖဲရိုက် အပျော်လိုက်၍ ရန်ကုန်နှင့် ဓနုဖြူကျေးပြီး သုံးဖြုန်းနေလေသည်။ အဘွားလက်ငုတ်လုပ်ငန်းများကိုလည်း ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိပေ။ အဘွားပစ္စည်းများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း၍ အဘွားလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လိုသော်လည်း အဘွားက ကျွန်တော်ကို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းလုပ်ရမည်ဟု တဖွဖွပြောခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ မိန်းမခေါင်းဆောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းသည် မိန်းမများကပင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ရပေတော့မည်။ ဦးလေးသမီးများသည် အဘွားလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်ညီမများ အဘွားအကြိုက် လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကုန်းတိုက်သကဲ့သို့ မကြာခဏ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ဆိုင်းဆရာထံသွားသော ကိစ္စလည်း သူတို့ကြောင့် အဘွားသိပြီး ကျွန်တော်ကို တားမြစ်တော့သည်။ ဆိုင်းသမားများနှင့် မည်သည့်အခါမှ မပေါင်းသင်းပါနှင့်၊ စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုနှင့်၊ ဆိုင်းကိုလည်း မည်သည့်အခါမှ နားမထောင်ပါနှင့်ဟု မှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အဘွားကို ချစ်ခင်ရိုသေသော်လည်း ဆိုင်းတို့ ဇာတ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အဘွား၏ တစ်ယူသန်ဖြစ်မှုကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။ အဘွား အစွဲအလမ်း ကြီးလွန်း၍လားမသိ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားဂီတထက် ဆိုင်းကို ပိုကြိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ထက် ပွဲတို့အငြိမ့်တို့ကို ပိုကြည့်သည်။ ထို့ထက် အငြိမ့်မင်းသမီးကိုမှ ချစ်မိလေပြီ။

ဘီစီအက် စာမေးပွဲအောင်၍ အလုပ်သင်တန်းနှင့် ဆပ်ကျောင်းကို တက်ရန် ကျွန်တော် ခနုဖြူမှ ထွက်ခွာခါနီးတွင်ပင် အဘွားက အပျော်အပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ယောကျ်ားကလေးဖြစ်သဖြင့် မတားဆီးလိုသောကြောင့်ပဲ။ အရက်၊ မိန်းမတို့ကို ပညာနှင့် ချင့်ချိန်ပျော်ပါးရန် ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ပွဲအငြိမ့်ပွဲများကို ရှောင်ရန် အထူးမှာကြားပြန်လေသည်။ အဘွားက မည်သို့ပင် မှာကြားသော်လည်း အလုပ်သင် မြို့အုပ်ကလေးအဖြစ် မြန်အောင်တွင် အမှုထမ်းရသောအခါ အဘွားမှာသည့် စကားများကို ကျွန်တော် မေ့သွားလေသည်။

[၄]

အင်္ဂုပုမြို့မှ သူဌေးရှင်ပြုပွဲတွင် ခင်တိုးအဖေကို ပြန်တွေ့ရသည်။ အင်္ဂုပုမြို့အလှူသို့ မြန်အောင်မှ အရာရှိများကို ဖိတ်သည်။ မြန်အောင်ရောက်စမြစ်သော ကျွန်တော်ကို မသိသော်လည်း အများနည်းတူ ဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည်။ အလှူတွင် ဆိုင်းပါသည်။ ထိုဆိုင်းကို ခင်တိုးအဖေ ဦးဘတိုးက ပတ်တီးခေါင်းဆောင်နေရာမှ တီးသည်။ ဆိုင်းကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဦးဘတိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဦးဘတိုးကိုမြင်တော့ ခင်တိုးကို ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော ကျွန်တော်စိတ်များ နိုးကြားလာကာ ခင်တိုးကို တွေ့ချင်မိလေသည်။ အခြားအရာရှိများနှင့် အတူတူထိုင်၍ စားသောက်နေရသဖြင့် ဦးဘတိုးထံ ထပြီ သွားမနှုတ်ဆက်နိုင်ပေ။ ဦးဘတိုးက ကျွန်တော်ရှိနေသည်ကိုပင် မသိ၊ ထူးမခြားနား ပတ်ပျိုးကို တီးနေလေသည်။ ထူးမခြားနား ပတ်ပျိုးကို ခပ်ပိန်ပိန် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆိုနေလေသည်။ သူ့အဖေဆိုင်းတွင် ခင်တိုးမဆိုခြင်းမှာ အဆိုမကောင်း၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အဖေနှင့်အတူ မရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်

တော်သည် ဦးဘတိုးနှင့် စကားပြောနိုင်ရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေရသည်။ ရေစက်ချပြီး တရားနာသောအခါတွင်ကျမှ ကျွန်တော် ဦးဘတိုးနှင့် စကားပြောခွင့်ရသည်။ ဦးဘတိုးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာလေသည်။ သူ ဆိုင်းပြန်တီးနေကြောင်း သူ့သမီး ခင်တိုးလည်း ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်တွင် ဝင်ကနေကြောင်း ပြောပြသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ကလည်း ပွဲလိုက်ရများသဖြင့် ယခု ဟင်္သာတတွင်မရှိဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်တွင် ရှာတွေ့နိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သိခဲ့ရသော်လည်း ချက်ချင်းမတွေ့ရသေးပေ။ သူ့အဖေနှင့် တွေ့ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင်မှ မြန်အောင်ဘုရားပွဲတွင် ဒီးဒုတ်စိန် လာကသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ပွဲကရန် ပြင်နေသော ဇာတ်ခုံနောက်ကို ကျွန်တော်သွားသည်။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် လူပြက် ကိုဇာတ်ပြာကို ခင်တိုးတို့ ခင်တိုးမိဘတို့နှင့် ယခင်က အသိဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ ခင်တိုးနှင့် တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ မြို့ပိုင်ကလေးက တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ဦးဇာတ်ပြာက အထူး ပြာနေလေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိုင်ပါ အခါခါပြော၍ ခင်တိုးကိုလည်း တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။

ခင်တိုးသည် သူ့မျက်နှာမှ မျက်နှာချေများပွတ်ရင်း အေးဆေးစွာ ထွက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ရောက်လာသည်ကို မထူးဆန်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ငိုငင်ကြည့်နေပြီးမှ "အော်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား မခင်တိုး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခင်ဗျားအဖေနဲ့ အင်္ဂပူမှာ တွေ့တယ်"

"အဘ ပြန်ပြောပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မြန်အောင်မှာရှိတာကို သိတာပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်သည် အေးစက်စက်နိုင်သော ခင်တိုးကိုကြည့်ပြီး ဘာ ဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ ကျွန်တော်ရှိသည်ကို သူသိပြီး ကျွန်တော်လာသည်ကို သူ မအံ့ဩသဖြင့် ကျွန်တော်က အံ့ဩရသည်။

ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသွင်နှင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။ ခင်တိုး၏ အေးစက် ရိုးအပုံကလေးမှာ အခြားသူများထက် ထူးခြားနေသည်။ အတန်ကြာမှ ပါးစပ်ဖွင့်သည်။

"မြို့ပိုင်မင်း အငြိမ့်လာကြည့်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အော် နောက်ပြီး မခင်တိုးကို တွေ့ချင်တာနဲ့"

"အော် ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘာ ဆက်ပြောရမည်မသိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ပွဲထွက်ရန် အချိန်က နီးလာပြီ။ ခင်တိုး အလှပြင်၍ မပြီးသေးပေ။

"မခင်တိုး ကရတော့မယ် ထင်တယ်"

"ကျွန်မအရင် မင်းသမီးတစ်လက် ရှိပါသေးတယ်"

"အော်"

"မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်မတို့အငြိမ့်ကို မကြည့်ဖူးဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး၊

တခြားအငြိမ့်တွေလည်း သိပ်မကြည့်ဖူးပါဘူး"

"အော်"

"လေဘာတီမမြရင်အငြိမ့်တော့ ကြည့်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တာပဲ"

"သူ့ခေတ်နဲ့သူ့ပါပဲနဲ့ အခုခေတ်တော့ လူတိုင်း လေဘာတီပဲ ကြိုက်နေကြတယ်"

"လေဘာတီမမြရင်ကလည်း တော်တယ်"

ဟုတ်တယ်။ သူကလည်း တော်ပါတယ်။ သူက တော်တဲ့အပြင် ကံကလည်း ကောင်းတယ်။ သူက သီချင်းကောင်းတွေလည်းရတယ်။ ကျွန်မတို့ အငြိမ့်ခေါင်းဆောင် အစ်မ ဒီးဒုတ်သာ လောဘာတီလို သီချင်းကောင်းတွေ ရရင် ကျွန်မတို့အငြိမ့်လည်း ရန်ကုန်ဘက်ကပြန်ရမှာကို မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မ ဒီးဒုတ်ကဆို လောဘာတီထက် အသံရတယ်။ ရုပ်လည်းရှိတယ်။ သူ့လောက် တော့ ကံမကောင်းဘူး။”

ခင်တိုးသည် သူ စိတ်ဝင်စားသောအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောချ လေသည်။

“မခင်တိုးတို့ ဒီကပြီးရင် ဘယ်သွားကရဦးမလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ပွဲငှားတဲ့လူ မပေါ်သေးပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်” ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားမှန်း မသိသော ဦးဓာတ်ပြာသည် လင်မနှစ်ယောက်လည်းမက၊ ဖန်ခွက်များနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ လင်မနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးရင်း ဦးဓာတ်ပြာက-

“ကဲ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး မြို့ပိုင်မင်း”

ဟု ဆို၍ ဧည့်ဝတ်ပြုလေသည်။

“မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်တော်တို့အငြိမ့် မကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏတော့ကြည့်ပါမယ်။ ကျွန်တော် ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို

တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး။”

“အစ်မ ဒီးဒုတ်ကတာကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်သွားစမ်းပါ မြို့ပိုင်မင်း ရယ်။ အစ်မဒီးဒုတ်နဲ့ လောဘာတီနဲ့ ဘယ်သူ့အသံက ကောင်းတယ်ဆိုတာ လည်း နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ခင်တိုးကပြောသည်။ ခင်တိုးသည် လောဘာတီမမြဲရင် သတင်းကြီးနေခြင်းကို မခံချင်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကျွန်တော် မခင်တိုးကတာလည်းတစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး။ မခင်တိုးက လောဘာတီမမြဲရင်ထက် သာချင်သာနေမှာ”

“ကျွန်မက ပညာသင်တန်းရပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က ကံမကောင်း

တော့ ဆရာကောင်းနဲ့ မကြုံရဘူး။ အခုနစ်မှ အစ်မဒီးဒုတ်နဲ့ ဝင်ကရတယ်” ဟု ခင်တိုးကပြောသည်ကို ဦးဓာတ်ပြာက ဝင်၍-

“ပညာဝတ်နေတာ မြို့ပိုင်မင်းရဲ့။ သူလည်း နောင်ဆို အောက်မြန်မာ ပြည်မှာ ထိပ်တန်းအငြိမ့်မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်လာမှာ။ သူ့အဖေက သူ့ သမီး ဖိုးစိန်ဇာတ်ထဲ မလိုက်ရတည်းက အငြိမ့်ထောင်မယ် တက်ကံနဲ့လေ။ မဒီးဒုတ်က အသက်ထောက်လာတော့ အငြိမ့်မထောင်ပါနဲ့ဦးဆိုပြီး ကျုပ် ခေါ်ထားရတာပါဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော် လင်မနှစ်ယောက်၍ မပြီးခင်ပင် ခင်တိုးကို အလှပြင်ခန်းတွင်း မှ လှမ်းခေါ်သည်။ ပွဲထွက်တော့မည်။

“မြို့ပိုင်မင်း အချိန်မရွေး လာပါခင်ဗျာ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြု ပါဦး။ ခေါင်းပေါင်းလေးပေါင်းပြီး အဝတ်ကလေးသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်၍ ဦးဓာတ်ပြာထွက်သွားပြန်သည်။

“ဒီမှာကပြီးရင် ဟင်္သာတမှာ နားနေဦးမယ်။ မြို့ပိုင်မင်း ဟင်္သာတ ရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆို၍ သူတို့နေရပ်ကို ခင်တိုးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဟင်္သာတကို ရုံးကိစ္စနဲ့ လာစရာရှိတယ်”

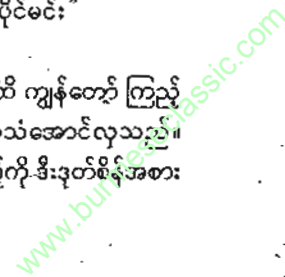
“ဒါဆို ကျွန်မတို့ဘက် ဝင်ခဲ့နော်”

ခင်တိုးသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြိုခဲသော်လည်း ဟင်္သာတမှာ သူတို့အိမ်ကိုလာရန်ကိုတော့ ဣန္ဒြေမရ မှာနေတော့သည်။ အဝတ်အစားလဲရန် ထွက်သွားခါနီးတွင်ပင်-

“ဟင်္သာတရောက်ရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ဝင်နော် မြို့ပိုင်မင်း”

ဟု ထပ်မှာသွားလေသည်။

ထိုနေ့ညက ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို ပွဲသိမ်းသည်အထိ ကျွန်တော် ကြည့် သည်။ ဒီးဒုတ်စိန်သည် ခင်တိုးပြောသည့်အတိုင်း အသံအောင်လှသည်။ ဇာတ်ရည်လည်း ဝေသည်။ အသံသာလှသဖြင့် သူ့အမည်ကို ဒီးဒုတ်စိန်အစား

ဥဒြစိန်ဟုပင် ပြောင်းသင့်သည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ဟု မှည့်ထားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိမည်။ ဂီတဝါသနာသန်သော ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေမည်။ သို့မှ မဟုတ်ပါက ဖေဒင်ကိန်းခန်းအရ အတိတ်နိမိတ်ယူပြီး မှည့်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ခင်တိုးနှင့်တွေ့မှ မေးရတော့မည်။

ဒီးဒုတ်စိန် အသံအောင်သကဲ့သို့ ခင်တိုးကလည်း အသံသာသည်။ ခင်တိုးအသံက ဇာတ်ဟန်ပါသော်လည်း ပိုခေတ်ဆန်သည်။ ခင်တိုးအသံတွင် မေတ္တာသံ၊ ကရုဏာသံပေါ်လွင်သည်။ ခင်တိုးအသံမှာ မတိုးမကျယ် ဖြစ်သော်လည်း အေးငြိမ်သာယာသည်။ အငြိမ်ကသောအခါ မျက်နှာချိုချိုထားသော ခင်တိုးသည် သူ့အသံကြောင့် ပို၍ မျက်နှာချိုနေသယောင် ဖြစ်သည်။ သူ့အသံသည် တိုးသော်လည်း အေး၍ ချို၍ စိန်သောအသံမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ခင်တိုးသည် အသံသာမက အကလည်း လှသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီနှင့် လိုက်သည်။ ညတွင် သူပိုလှသဖြင့် မီးစားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ခင်တိုးကသည်ကို တစ်ခါကြည့်မိလျှင် ထပ်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ခင်တိုးက ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ ခင်တိုးသည် ဦးဓာတ်ပြာပြောသည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် နာမည်ကြီးအငြိမ်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာသည်။

ခင်တိုးရှိရာ ဟင်္သာတဘက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ ဟင်္သာတကို မသွားဖြစ်သော်လည်း ခနုဖြူသို့ အတွားမှာ၍ ခေတ္တပြန်စဉ် ခနုဖြူမှ ဆင်မင်းဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်၏ ရှင်ပြုပွဲတွင် အငြိမ်လာကသော ခင်တိုးနှင့် ဆုံရသည်။ ဆုံရပုံကလည်း ရင်တမိဖိုဖြစ်သည်။ ခင်တိုးတို့ အငြိမ်လာ ကမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ အတွားနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြားပြီဖြစ်၍သာ ခနုဖြူသို့ လာခဲ့သည်။

အတွားက အိမ်ထောင်ပြုရန် အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေး

သည်ကို နားထောင်ရင်း အတွားနှင့် ညီမများ ချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းများကို အဝစားသည်။ အတွား ဆိုဆုံးမစကားများနှင့် အစားကောင်းအသောက်ကောင်းများကြောင့် အိပ်ငိုက်နေစဉ် ကမ်းနားဘက်မှ ဆိုင်းသံကို ကြားရသည်။

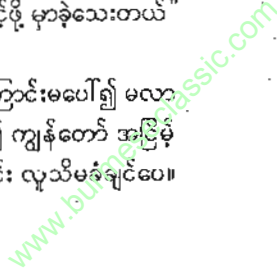
ကျွန်တော်က ကျုံ့ပျော်ဘက်လမ်းမှလာသောကြောင့် မြို့ထဲတွင် ပွဲရှိမှန်း မသိပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်းသံကြားရလျှင် ဆိုင်းရှိရာကို သွားရမှ ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းနေစဉ်က အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း နန္ဒ၊ ဂီတ၊ ဝါဒီတ တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ခိုင်းသော အတွားရှေ့တွင် ဖြစ်နေပြန်၍ အသွားခက်နေလေသည်။

ဆိုင်းသံကြား၍ မေးကြည့်ရာ ညီမများက ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ဆိုလျှင် ခင်တိုးပါမှာ သေချာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပွဲခင်းသို့ သွားနိုင်ရန် ကြံရတော့သည်။ ကျွန်တော်အဖေဘက်မှ ဆွေမျိုးများ ထံ ခေတ္တသွားလည်မည်ဟု အကြောင်းပြပြီး အငြိမ်ကနေရာသို့ လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာဖြစ်၍ ခင်တိုးရှိရာ ဇာတ်ခုံနောက်ကို သွားနှုတ်မဆက်ရဲပေ။ ခင်တိုးထွက်ကလျှင် ခေတ္တမျှကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ခင်တိုးအထွက်ကို စောင့်နေစဉ် ခင်တိုးအဖေ မိတ်ဆွေ ကျွန်တော်တို့ ခနုဖြူမှ ဆိုင်းဆရာနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူနှင့် စကားပြောနေစဉ် ဦးဓာတ်ပြာကို တွေ့ရသည်။ ဦးဓာတ်ပြာက ကျွန်တော်ကို ခင်တိုးနှင့် တွေ့ရန်ဆိုပြီး ခင်တိုးမျက်နှာချေလိမ်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်မလေ ဟင်္သာတမှာ မြို့ပိုင်မင်း ပေါ်လာမလားလို့ နေ့တိုင်း စောင့်နေတယ်။ အခု ပွဲထွက်ခဲ့တော့တောင် အဖေ့ကို အမြဲစောင့်ဖို့ မှာခဲ့သေးတယ်” ဟု ခင်တိုးက ဆီးပြီးပြောလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဟင်္သာတဘက်သွားရန် အကြောင်းမပေါ်၍ မလာခဲ့ကြောင်း ပြောရသည်။ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာတွင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အငြိမ်မင်းသမီး အလှပြင်သောနေရာသို့ သွားသောအကြောင်း လူသိမခံချင်ပေ။

ကျွန်တော့်အဖွား မသိစေချင်ပေ။

ခင်တိုးကို ချက်ချင်း နှုတ်ဆက်ပြန်ရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း ဦးဓာတ် ပြာသာမက အပြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒီးဒုတ်စိန်ကပါ လာစကားပြောနေသဖြင့် ဇာတ်ခုံနောက်တွင် အတန်ငယ် ကြာသွားလေသည်။ ဇာတ်ခုံနောက်တွင် ကြာသော်လည်း ခင်တိုးနှင့် စကားကောင်းကောင်း မပြောခဲ့ရပေ။ ခင်တိုးသည် ပါးစပ်မပွင့်တပွင့်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်၍သာ နေလေသည်။

သူတို့ဇာတ်ခုံနောက်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အဘွားကို သတိရသဖြင့် ပွဲပင်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။ ခင်တိုးနှင့် စကား အသေအချာ မပြောခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ခင်တိုးတို့ ဟာသာတပြန်မည်ရက်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့သဖြင့် သူတို့ ပြန်သော ရက်တွင် ပြန်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဓနုဖြူတွင်နေစဉ်အတွင်း အဘွားသည် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြု သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မျိုးရိုးကောင်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိရှိ၊ ဥစ္စာ သင့်တင့်သော မိကောင်းဖခင် သမီးမျိုးကို ရွေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလည်း ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်ထောင်ပက်ကို ရှာနေကြောင်း၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် သူပြောသောအချက်များ မူတည်၍ ရှာသင့်ကြောင်း ယခုတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ချပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော သည်။

ကျွန်တော့် ဦးလေးသည် အဘွားထံမှ ငွေတောင်းသုံးရသည်ကို စိတ် မကျေနပ်၍လားမသိ၊ သူ့ဇနီးဘက်မှ လက်ငုတ်ဖြစ်သော ဆေးပြင်းလိပ် လုပ်ငန်းကို ဝင်၍ ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခု ထောင်လေသည်။ အဘွားကလည်း ငွေလွယ်လွယ်သုံးနေမည့်အစား လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သဖြင့် နှစ် မြို့က်ပြီး ငွေလုံးငွေရင်း ထုတ်ပေးသည်။ ဦးလေးသည် သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို ရွှေခြံသော် ဟူသော နာမည်နှင့် စတင်လုပ်ကိုင်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဘွားတွင် သားသမီးဆို၍ ဦးလေးနှင့် ကျွန်တော့်အမေသာ

ရှိခဲ့လေရာ ကျွန်တော့်အမေ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့် အမေအရာထား၍ ပစ္စည်းဥစ္စာများမှအစ၊ အစစအရာရာကို ဦးလေးနှင့် တန်းတူထားပြီး ဆက်ဆံပြောဆို တိုင်ပင်လေသည်။ ယခု ကျွန်တော့်ကို ဓနုဖြူခေါ်ခြင်းမှာလည်း ဦးလေးဆေးပြင်းလိပ်ခုံအတွက် ငွေရင်းထုတ်ပေးခြင်း ကို အသိပေး၍ သဘောတူမတူ မေးသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးသင့်သော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း အဘွားကို အကြံပေးသည်။ ဦးလေးသည် တေပေပြီး မိန်းမများနှင့် ပျော်ပါး၍ ငွေများသုံးပစ်နေခြင်းထက် ယခုကဲ့သို့ ကုန်သည် လောကထဲပြင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ခြင်းက ကောင်းကြောင်း၊ အလုပ် လုပ်၍ အောင်မြင်ခြင်းမရှိလျှင် စိတ်ဆိုးစရာမလိုကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ဦးလေး က ငွေကို အရင်းအနှီးပြု၍ သုံးစွဲခြင်းကို သဒ္ဓါကြောင်းများ ကျွန်တော်က အဘွားကို ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဓနုဖြူမှ ပြန်သောနေ့တွင် ခင်တိုးတို့ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်အဖွဲ့ လည်း ကျွန်တော်ပြန်သည့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆိပ်ကမ်းမှပင် ခင်တိုးကို တွေ့သော်လည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော့် အဘွား လူယုံနှင့် ကျွန်တော့်ညီမများ ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့ သဖြင့် သူတို့ ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော်သိကြောင်း မသိစေချင်ပေ။

ကျွန်တော်က သင်္ဘောဦးခန်းတွင် စီးသည်။ ခင်တိုးတို့က သူတို့ ဆိုင်း များ၊ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အောက်ထပ်တွင် စီးလေသည်။ သင်္ဘောတွင် ဓနုဖြူမှ လူအချို့ပါသဖြင့် ထိုသူများရှေ့တွင်လည်း ခင်တိုးနှင့် စကားမပြော ချင်ပေ။ သင်္ဘောထွက်လာသော်လည်း သင်္ဘောတစ်စီးတည်း အတူပါသော ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောနိုင်ပေ။ ခင်တိုးအနီးတွင် ထိုင်၍ ခင်တိုးမျက်နှာကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ခင်တိုးနှင့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး စကားပြောသွား ချင်သော်လည်း ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောနိုင်၊ ခင်တိုးအနီးသို့ပင် မသွားနိုင် သော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေသည်။

ဆကာကြီးရောက်ခါနီးတွင် ဒီးဒုတ်စိန်နှင့် ဦးဓာတ်ပြာတို့ သင်္ဘော ဦး

ခန်းကို တက်လာသည်။ ဒီးဒုတ်စိန် နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်လိုက်ရန် အခန်း ယူထားသော်လည်း အောက်တွင် အစီအစဉ်များလုပ်နေကြ၍ ယခုမှ ဒီးဒုတ် စိန်ကို အပေါ်ထပ် တက်ပို့ရကြောင်း ဦးဓာတ်ပြာက ပြောသည်။ ဒီးဒုတ်စိန် ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့သဖြင့် ခင်တိုးတို့ကိုလည်း အပေါ်ထပ်လွှတ်ပြီး သူနှင့်အတူ ဓနခိုင်းရန် ဦးဓာတ်ပြာကို ပြောသည်။ ဆကာကြီးမှ သဘော ထွက်သောအချိန်တွင် ခင်တိုး အပေါ်တက်လာသည်။ ရေခွေးကြမ်းနှင့် အကြော်များယူလာသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်က အနည်းငယ်သာစား၍ သူယူထား သော အခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။ သဘောဦးခန်းတွင် ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသာ ကျန်သည်။

“မခင်တိုး”

“ရှင်”

“ဒီကပြီးရင် ဘယ်ဆက်ကရဦးမလဲ”

“မသိပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ အစီအစဉ်က ကျန်းမာရေး မကောင်း တော့ ပွဲကလည်း မကောင်းချင်ဘူး၊ ပွဲမကောင်းတော့ အငှားနည်းတယ် လေ”

“အင်း”

“မြို့ပိုင်မင်းကို ကျွန်မ သဘောဆိပ်ဆင်းလာတည်းက တွေ့တယ်၊ ကျွန်မကို မတွေ့ဘူးလား”

“အင်း- မတွေ့မိဘူး”

“ကျွန်မတော့ မတွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မတွေ့ချင်ဟန် ဆောင်နေတယ် ထင်တာပဲ၊ မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ပါလာတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော့်ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲတွေလေ”

“ညီမတွေပါလာလို့ ကျွန်မကို မတွေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မခင်တိုးရယ်”

“ညာမနေပါနဲ့ မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဖက်ခွက်

စားတွေဆိုတာ လှုပ်အလယ်မှာ မတင်တယ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အသိ အကျွမ်းဖြစ်တယ်လို့ လူသိခံလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို သနားမိသည်။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် အငြိမ့်ပွဲ ဇာတ်သဘင်ပွဲများကို စက်ဆုပ်ကြောင်း သူ မသိသည်ကပင် တော် တော့သည်။ ထိုအချက်ကို သူသိပါက ပို၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရှာ တော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးမျက်နှာကလေးကို အသေအချာ စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ဖက်ခွက်စား သဘင်သည်မလေးကို ကျွန်တော်ချစ်မိပြီ။ ကျွန် တော် အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယုံသော်လည်း ဝတ်ဝန်းကျင်ကို မယုံပါ။ ခင်တိုးကို ချစ်သော ကျွန်တော့်အချစ်သည် ကျွန် တော့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှင်သန်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့် အဘွားသည် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ခင်တိုးနှင့် လက်ထပ်ရန်ကို ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပေ။

“မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟင်”

“အကြော်တွေ စားပါဦးရှင်၊ ကျွန်မပြောတာကို ဗွေမယူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ထ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့ အခုသာ ဖက်ခွက်စားဆိုပြီး ထူရာမသွင်းချင်ပေမယ့် နောက်ကျရင် ရွှေခွက်စားဆိုပြီး လူတွေက ဝိုင်း မြှောက်ချင် မြှောက်မှာပါပဲ။ ကျွန်မတို့တစ်သက်တော့ မိချင်မှ မိမယ်။ အရေး မကြီးပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မက ကနေရတာကို ပျော်တယ် မဟုတ် လား၊ လူတွေက ဖက်ခွက်စားပဲ သဘောထားထား၊ တာပဲ သဘောထား ထား ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မခင်တိုး”

ခင်တိုးအပြောနှင့် ခင်တိုးမနောက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်သွားသည်။ ခင်တိုးကို ကျွန်တော် ချစ်မိသော်လည်း သူ့ကို ချစ်နေကြောင်း ပြောလို့မထွက် ပေ။ ခင်တိုးက သူ့အဖေ ဆိုင်းဆရာလည်း ဗလာဆိုင်းပွဲ အပိုက်ရ နည်း

ကြောင်းများကို ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းသို့ ဦးဇော်ပြာနှင့် အခြား အငြိမ့်သမတစ်ဦးပါ ရောက်လာကာ စကား ဆက်ပြောကြသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်က အိပ်မရဆိုကာ ထွက်လာသည်။ လူစုံလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လွန်ရောက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်အခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ဟင်္သာတရောက်၍ သူတို့ဆင်းခါနီးတွင် ပြန်နိုးပြီး ထွက်ခွာဆက်လိုက်သည်။

ခင်တိုးတို့ ဟင်္သာတတွင် ဆင်းသွားပြီးမှ ခင်တိုးကိစ္စကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကိုချစ်သည်။ ချစ်လွန်းသဖြင့် သူ့ကို အခြား မြို့ပိုင် နယ်ပိုင်များ အငြိမ့်မင်းသမီးများနှင့် ပျော်ပါးသကဲ့သို့ မပျော်ပါးချင်ပေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူလိုသည်။ ကျွန်တော့် ဘွားအေကလည်း ခင်တိုးကို လက်ထပ်ယူခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပေ။

မြန်အောင်ရောက်ပြီး မကြာမီ ကျွန်တော်မြို့ပိုင်လေးဘဝမှ မြို့ပိုင်ကြီး ရာထူးကို တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ မြို့ပိုင်ကြီးရာထူးဖြင့် ပထမ မြန်အောင်တွင် နေရသော်လည်း ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ဟင်္သာတကို ပြောင်းရသည်။ ကျွန်တော် ဟင်္သာတကို ရောက်သွားချိန်မှာ မိုးတွင်းဖြစ်သည်။

မိုးတွင်းဖြစ်၍ ခင်တိုး သူ့အိမ်တွင် ရှိနေမည်ကို သိသော်လည်း မသွားမိပေ။ ကျွန်တော်သည် အခြားသောသူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အလေးအနက် မထားသော်လည်း ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အစစအရာရာ အလေးအနက် ထားနေမိသည်။ ကျွန်တော်သွားလည်၍ ခင်တိုးတွင် မည်သို့ ထိခိုက်နိုင်မည်နည်း။ ခင်တိုးမိဘများက ကျွန်တော့်ကို မည်သို့ သဘောထားမည်နည်း၊ စသည်တို့ကို တွေးတောဆင်ခြင်နေမိသည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ခင်တိုးအဖေ ဆိုင်းဆရာကြီးနှင့် ရုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားတွေ့သည်။ ခင်တိုးအဖေက သူ့တပည့်ဆိုင်းသမားတစ်ဦး အမှုကိစ္စအတွက် ရုံးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်လာလည်ရန် ဖိတ်သည်။ ခင်တိုးကို တွေ့ချင်စိတ် ယုံဖိတ်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ့အိမ်သို့ သွားလည်မိတော့သည်။ သူတို့မိသားစု လေးဦးစလုံးနှင့် တွေ့ရသည်။ ခင်တိုး

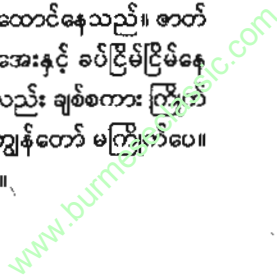
အမေမှာ ယခင်က ဇာတ်သမဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သူ့အဖေဆိုင်းတွင် သီချင်းဝင်ဆိုနေသည်။ ခင်တိုးညီမကလေး လူတိုးက အက လေ့ကျင့်နေသည်။ ခင်တိုးတို့အိမ်တွင် ပတ္တလားကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ခင်တိုးအဖေက ကျွန်တော့်ကို ပတ္တလားတီး သင်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

ဂီတကို ငယ်စဉ်မှစ၍ မသင်ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ယခု အသက်အရွယ်တွင်မှ ဂီတပညာကို သင်ကြားရန် စိတ်အား မထက်သန်သော်လည်း ခင်တိုးနှင့် နီးကပ်စွာနေရမည်ကို လိုလားသဖြင့် ပတ္တလားတီးသင်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ပတ္တလားတီးသင်ရန် ခင်တိုးတို့အိမ်သို့ တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်ရောက်သည်။

သူ့အဖေ သူ့အမေများရှိနေ၍ လွတ်လပ်စွာ ခင်တိုးကို မတွေ့ရသော်လည်း ခင်တိုးအနီးတွင် နေရသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ခင်တိုးတို့အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်နေသော်လည်း ခင်တိုးကို ချစ်ကြောင်း ခင်ကြောင်း မပြောမိပေ။ မိုးကုန်၍ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကလေးများမှ ဘုရားပွဲများသို့ ပွဲကမထွက်မီ တစ်နေ့တွင်မှ ခင်တိုးတစ်ဦးတည်း အိမ်တွင်ရှိနေသဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော် အလုပ်စာမေးပွဲဖြေပြီးအပြန် သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ရတည်းက ချစ်ခင်နေမိတယ်။ မခင်တိုးကို ပြောလို့ သင့်မသင့်၊ တော်မတော် စဉ်းစားနေတာနဲ့ အချိန်တွေကြာသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မခင်တိုးကို ကျွန်တော် ချစ်နေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မခင်တိုးသိအောင် အခု ဖွင့်ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ခင်တိုးက ဝိုင်းပြီး နားထောင်နေသည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် သွက်သလောက် အပြင်တွင် ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သော ခင်တိုးအကျင့်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း ချစ်စကား ကြီးတဲ့ စကားပြောချိန်တွင် မတုန်မလှုပ်နေခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပေ။ သူက ငြိမ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ မခင်တိုးကို ချစ်တာကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘဲ မျှီသိပ်ထားခဲ့တယ်။ အခုတော့ ပွဲထွက်ခါနီးဖို့ ပြောရတာပါ”

“မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်မှာလားဟင်”

“အင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မခင်တိုးရယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်တာ ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပြီးဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ”

“ကျွန်မကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် မခင်တိုးကို လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်လို့ မပြောပါဘူး မခင်တိုးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဖက်ခွက်စားမှုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ သဘင်သည်ဆိုတာ မင်းစိုးရာဇာများကို ပျော်ပါးဖို့ ဖျော်ဖြေရတယ်မဟုတ်လား၊ အခုခေတ်မှာလည်း ကျွန်မတို့က အင်္ဂလိပ်မင်းများနဲ့ မင်းစိုးရာဇာနဲ့ သူဌေးကြီးတွေကို ဖျော်ဖြေရတယ် မဟုတ်လားရှင်”

“ကျွန်တော်က မခင်တိုးကို ဖျော်ဖြေခံချင်လို့ အပျော်ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မခင်တိုးကို လက်ထပ်ယူမယ်”

“မြို့ပိုင်မင်း မိဘတွေက ဘယ် သဘောတူမလဲ”

“ကျွန်တော့်မိဘက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဘွားကပဲ ကန့်ကွက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားသဘောတူတာ မဟုတ်ဘဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် မခင်တိုးကို ချစ်တာက အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မအကြောင်းကို မြို့ပိုင်မင်း သိလို့လားဟင်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကျွန်မ အကြောင်းလေ”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိလည်း ချစ်မှာပါပဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းသိရင် ချစ်တော့မယ်မထင်ဘူး”

“ချစ်မှာပါ မခင်တိုး”

“ဒါဆို ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြပါရစေဦး၊ ကျွန်မအကြောင်း သိပြီးမှ ချစ်တယ် မချစ်ဘူး၊ လက်ထပ်နိုင်တယ် လက်မထပ်နိုင်ဘူး ပြန်ပြောလေ”

“ကောင်းပြီ”

“ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်ဘူး မြို့ပိုင်မင်း၊ ကျွန်မငယ်ငယ် ယိမ်းသမာဝ နဲ့တုန်းက အခု စစ်ကိုင်းမင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဟင်္သာတ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်မင်းနဲ့ သွားအိပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးတည်းက အပျိုရည် ပျက်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါလည်း မအုပ်မှာ သွားကတုန်း မအုပ်က စတီးဘရားသား ကိုယ်စား လှယ်တော်ကြီး မစ္စတာဂျော့ဘတ်ဆိုတာကို ဖျော်ဖြေခဲ့ရသေးတယ်၊ အဖေ ဆိုင်းထောင်ဖို့ ပိုက်ဆံမလုံလောက်လို့ ပုသိမ်က ဆန်စက်သူဌေးနဲ့”

“တော်တော့”

ကျွန်တော် ခင်တိုးပြောသည်များကို ဆက် နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော် အစကတည်းက သိထားဖို့ ကောင်းသည်။ သိသလိုရှိပြီး ချစ်နေခဲ့သော်လည်း ခင်တိုးပါးစပ်မှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းကို နားထောင်လို့ မရပေ။ အင်္ဂလိပ်များနှင့် တရုတ်သူဌေးကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“တောက်”

ခင်တိုးသည် အစက ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ဒေါသဖြစ်သည်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျလာသည်။ သူသည် ပထမ၌ မျက်ရည်များ စီးကျ လျက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေ သော်လည်း ကျွန်တော်က အံကို ကြိတ်ပြီး မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ရှိကိုင်လေသည်။ ခင်တိုးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုရိုက်နေသည်ကို မြင်ရမှ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားမိသည်။

“မခင်တိုး”

“ရှင်”

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ်။ မခင်တိုး ဘယ်သူ့ကိုပဲ ဖျော်ဖြေခဲ့ ဖျော်ဖြေခဲ့ ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မခင်တိုးကို လက်ထပ်မယ်”

“မြို့ပိုင်မင်းရယ်”

“ကျွန်တော် မခင်တိုးကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီ မေ့ပစ်လိုက်တော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ မခင်တိုး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်က မခင်တိုးကိုချစ်တာ မခင်တိုးသိပြီနော်၊ မခင်တိုးကကော ကျွန်တော့်ကို”

“အော် ဒါလား မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ခင်တိုးကလည်း မြို့ပိုင်မင်းကို သဘောပေါ်မှာတွေ့တည်းက ချစ်မိပါတယ်။ အင်္ဂုမှာ အငြိမ့်ကနေတုန်း မြို့ပိုင်မင်း လာတုန်းကများ ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်မက မြို့ပိုင်မင်းကို ဒီတစ်သက် မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်နေတာ၊ အင်္ဂုမှာ တွေ့တဲ့ညက ပွဲပြီးတော့ မြို့ပိုင်မင်းအခေါ်လွှတ်မလားလို့ ကျွန်မ တမျှော်မျှော်နဲ့ပါပဲ။ မြို့ပိုင်မင်းက ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ် ကျွန်မ ချစ်ဖို့အသင့်ပါပဲ”

“အော် ခင်တိုးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ မည်သည့်အခက်အခဲကို ကြိုရစေကာမူ ကျွန်တော် ခင်တိုးကို လက်ထပ်မည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကိုချစ်သည်။

၂၅

ခင်တိုးတို့ ပွဲက ထွက်သွားသည်။ ဟင်္သာတမှ နေချင်းလိုက်ပြီး ပွဲကြည့်၍ ရသော မြို့ရွာတိုင်းသို့ ကျွန်တော် ခင်တိုးနောက် လိုက်သည်။ ခင်တိုးအမေ လိုက်နိုင်သော နေရာများသို့ပင် ကျွန်တော်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရုံးဆင်းပြီးမှ လိုက်သွားလျှင် ခင်တိုး ပွဲကနေစဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်တိုး ပွဲကပြီးချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်သွားတတ်သည်။ ခင်တိုးနှင့် ထိုင်စကားပြောပြီး ဒီးဒုတ်စိန်ကသည်ကို ထိုင်ကြည့်သည်။ ပွဲသိမ်းပြီးလျှင် ခင်တိုးတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ မနက်ရုံးတက်အိမ် ဟင်္သာတကိုပြန်သည်။ ရေလမ်းခရီးမှ ရွာများကို လိုက်ရအလွယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးနှင့်သွားရသော ခရီးလမ်းဆိုလျှင်လည်း လိုက်ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်းပေါ်ရှိ မြို့ရွာများကိုတော့ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် ကြိုသောအခါတွင်မှ ထိုက်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ခင်တိုးကိုချစ်သလို ခင်တိုးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အလွန်ပျော်ကြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို မောင်မောင် ဟုခေါ်၍ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခင်တိုးဟု ချစ်စနိုးခေါ်သည်။

“ခင်တိုးရယ် လက်ထပ်ကြပါစို့ကွယ်”

“အစ်ကိုမောင်မောင်ရယ်၊ ဒီတစ်နေ့တော့ ကပါရစေဦး၊ နောင်ဆိုရင် မကရတော့ဘူးဆို”

“မကရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့တော့ ကုန်အောင် ကမယ်၊ မိုးဦးမှ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“မိုးဦးမှာ လက်ထပ်လို့ ကောင်းရဲ့လား၊ လက်မထပ်ရတဲ့လလည်း ရှိသေးတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် မိုးကုန်မှ လက်ထပ်ရအောင်၊ သီတင်းကျွတ်ဆိုတာ လက်ထပ်လို့ အကောင်းဆုံးတဲ့”

“ဟာ၊ သီတင်းကျွတ်အထိတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး ခင်တိုးရယ်”

“ဒါဆို မိုးဦးပေါ့ ဟုတ်လား အစ်ကို”

“အင်း၊ ဒီနှစ် မိုးဦးတော့ လက်ထပ်ကြပါစို့ကွယ်”

ခင်တိုးသည် သူ နောက်ဆုံး ကသောနှစ်ဖြစ်၍ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကသည်။ သူ့အကသည် ပိုလှလာ၍ သူ့အသံ ပိုသာပြီး သူ့အမူအယာ ပညာပိုလာသည်။ ခင်တိုးသည် နာမည်ကြီးလာသည်။ နာမည်ကြီးလာသဖြင့် သူ့ကို ခံမင် တမ်းတသူ များလာသည်။ သူက အငြိမ့်ကခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မပြုလုပ်ပေ။

“အစ်ကိုရယ်၊ လူတွေကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ကြောက်စရာပါပဲရင်၊ လူက အငြိမ့်မင်းသမီးဆိုထားတာတောင် သူတို့က ဘာထင်နေသလဲမသိဘူး၊ ကြောက်အမျိုးမျိုးတွေ ပေးပြီး ဆင့်ခေါ်ကြတယ်လေ။ သူတို့က အငြိမ့်ကလို့ ရတဲ့ ညကြီးထက် ဆယ်ဆလောက် ငွေပုံပေးပြီး ဖျက်ဆီးကြတယ်။ ခင်တိုးတို့က ဖက်ခွက်စားမို့ ထင်ပါရဲ့ သူတို့ မသနားကြဘူး”

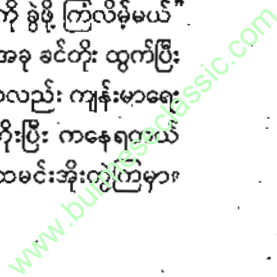
ခင်တိုးသည် အပျော်အပါးသမားများနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာခဏ မကျေနပ်ဖြစ်သည်။ သူက အပျော်လိုက်စားသူများကို မကျေနပ်ဖြစ်သကဲ့သို့၊ သူ့ကိုလည်း ထိုသူများက မကျေနပ်ပေ။ ခင်တိုးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ဈေးကိုင်နေသနည်းဆိုသည့် အချက်ကို ရှာဖွေကြသည်။ ခင်တိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းသောအခါ ကျွန်တော့် အကြောင်းများပါ သူတို့ သိကြလေသည်။

ဟင်္သာတတွင် ကျွန်တော့်အဘွားက ကြည့်ခိုင်းထားသူများကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ခင်တိုးအကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းသိသွားကြသည်။ သူတို့ သိသဖြင့် အဘွားပါ သိတော့သည်။ ဦးလေးက သူ့မိတ်ဆွေများမှတစ်ဆင့် ခင်တိုးအကြောင်း ကြားတော့သည်။ ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိတော့သည်။

အဘွားသည် ပုသိမ်တိုင်းမင်းကြီးထံသွား၍ ကျွန်တော် ဟင်္သာတမှ ပြောင်းရရန် ကြံသည်။ အဘွားကြောင့် ကျွန်တော် ရွှေဘိုကို ပြောင်းရသည်။ မိုးဦးမရောက်မီပင် ကျွန်တော် ရွှေဘိုကို ထွက်ခဲ့ရသည်။ မိုးဦးတွင် ဆင်းလာပြီး ခင်တိုးကို လက်ထပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မပြောင်းမီ ခင်တိုးကို တစ်ခါ တည်း လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

“ခင်တိုး၊ အစ်ကိုအဘွားက ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အဘွားကြောင့် အစ်ကို အမေနဲ့အဖေလည်း ကွဲရတယ်၊ ခင်တိုး အငြိမ့်ဆက်ကနေရင် အဘွား ဒုက္ခလာပေးနေဦးမယ်နော်၊ အစ်ကိုနဲ့ ခင်တိုးကိုလည်း ခွဲမပစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ အခုကြည့်ပါလား အစ်ကိုပြောလို့မရမှန်းသိတာနဲ့ တိုင်းမင်းကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြို့ပြောင်းပစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတို့ကို ခွဲဖို့ ကြံလိမ့်မယ်”

“ခင်တိုးလည်း ရိပ်မိပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ခင်တိုး ထွက်ပြီး အစ်ကိုနဲ့ လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ။ အစ်မဒီးဒုတ်ကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ဒီအငြိမ့်က ဒီနှစ်မှာ ခင်တိုးပဲ အားကိုးပြီး ကနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်တိုး အခုထွက်ရင် အငြိမ့်တစ်ခုလုံး ထမင်းအိုးကျကြမှာ”

ခင်တိုး အစ်ကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ရင် ခင်တိုးအဖို့ ကောင်းပေမယ့် အငြိမ့် အဖွဲ့က လူတွေအတွက် မကောင်းဘူး။ ခင်တိုး အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်။ အစ်ကိုကို မခွဲချင်ဘူး။ အစ်ကို ဘွားအေကိုလည်း ခင်တိုးကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်တိုး ဒီနှစ် မိုးဦးမကျခင်အထိတော့ ကပေးရမှာပဲ။ မိုးတွင်းမှာ နားရင်းနဲ့ သူတို့ မင်းသမီးရှာနိုင်တယ်။ အခု သူတို့ မင်းသမီးတစ်လက်ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်တိုး တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်။”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို ခေါ်မရနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ရွှေဘိုကို ထွက် ခဲ့သည်။ ခါတိုင်း အခြားမြို့တစ်မြို့ ပြောင်းလျှင် ခနုဖြူကို ဝင်နှုတ်ဆက် သော်လည်း ယခုအခါတွင် အဘွားနှင့် ရင်မဆိုင်လိုသဖြင့် ခနုဖြူ မဝင်နိုင် ခဲ့ပေ။ အဘွားကလည်း သူမုန်းသော ဖက်ခွက်စား အငြိမ့်သမန်နှင့်မှ ချစ်ကျမ်း ဝင်သော ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရန် အသင့်ဖြစ်နေမည်။

ကျွန်တော် ရွှေဘိုတွင် မပျော်ပေ။ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်ကိုသာ စိတ်ရောက် နေလေသည်။ စိတ်က ရောက်နေသော်လည်း လူက မရောက်နိုင်ပေ။ ရေမြေ ခြား၍ ဝေးကွာလှသောကြောင့် တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ကူးရန်မလွယ်ပေ။ အဘွား ဆန္ဒကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေချင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ရွှေဘိုတွင် မြို့ပိုင်မရှိခြင်းမဟုတ်ပေ။ ရွှေဘိုမြို့ပိုင်သည် အူရောင်ဖျား တိုက်ဖို့ကံရောဂါ ဖြစ်၍ ခွင့်ယူထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ တိုက်ဖို့ကံရောဂါကလည်း ကြောက် စရာ ကောင်းလှသည်။ အဖတ်မစားရသည့်အပြင် အဖျားက တာရှည်လှ သည်။ နေ့စဉ် အရည်သာ သောက်ရသော လူနာသည် ရက်ခြား ဝမ်းချူရ သေးသည်။ မြန်မာဆေးဆရာနှင့် အူပေါက်ပြီး သေမှာစိုးသဖြင့် မကုသရဲ ကြပေ။ အင်္ဂလိပ်ဆေးကလည်း ရက်ကြာလှသည်။ တိုက်ဖို့ကံဆိုလျှင် အ နည်းဆုံး ခြောက်လတစ်နှစ် ခွင့်ယူရတော့သည်။ ယခုလည်း ခွင့် ခြောက်လ ယူထားသော ရွှေဘိုမြို့ပိုင်နေရာသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

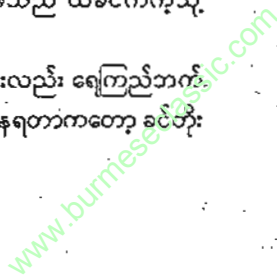
သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော်ပြန်ရန် စီစဉ်သော်လည်း အလုပ် လွှဲသွားရမည့်သူ မရှိပေ။ အခြားသူများက ကျွန်တော့် အရင် မန္တလေးတက်

သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ရွှေဘိုကို ရောက်နေစဉ် ဟင်္သာတ ခင်တိုးတို့အိမ် ကို စာထည့်ရာ ရောက်စကသာ ခင်တိုးထံမှ စာတစ်စောင် ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန်နှင့် ငှက်ဖျားမိမိရန် သတိပြုဖို့ မှာသည်။ နောက်တွင် ခင်တိုး စာမပြန်တော့ပေ။ ခင်တိုးထံမှ စာမရသဖြင့် ကျွန်တော် ပိုပြီး ပြန်ချင်လေသည်။ မေလလယ်လောက်တွင်မှ ကျွန်တော် ခွင့်ရသည်။ ရွှေဘိုမှ မန္တလေးကို သွား၍ မန္တလေးမှ အညာဆန် သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းခဲ့ သည်။ ဟင်္သာတရောက်ချင်လွန်းသော ကျွန်တော့်အဖို့ သင်္ဘောက တစ်မြို့ တစ်ခါ ဆိုက်၍ ဈေးရောင်းနေခြင်းကို စိတ်ပျက်ရသည်။

ဟင်္သာတကို ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ခင်တိုးတို့အိမ်တွင် မည်သူမှ မရှိပေ။ အိမ်နီးနားချင်းကို မေးကြည့်သောအခါ ခင်တိုးနေမကောင်းဖြစ်သည် ကြား၍ အငြိမ့်ကနေသော ရေကြည်ကို လိုက်သွားကြကြောင်း ပြောသည်။ လိုက်သွားသည်မှာလည်း သင်္ကြန်မတိုင်မီကဟု ပြောသည်။ ရေကြည်တွင် လည်း ခင်တိုးတို့ကို မတွေ့ရပေ။ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်လည်း မင်းသမီး နေ မကောင်း၍ ရေကြည်တွင်ပင် ပျက်ပြီး ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားကြောင်း ပြော သည်။ ရေကြည်ရောက်သဖြင့် ကျုံပျော်တွင်ရှိသော ကျွန်တော့်အဖေထံ ဝင် သည်။ အဖေက ဆိုးသည်ကောင်းသည် မပြောပေ။ သူဘာမှ မသိကြောင်း သာ ပြောလေသည်။ ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မသိကြောင်းပြောသော ကျွန်တော့်အဖေက အဘွားနှင့် ယှဉ်ပြိုင် အန်တုပြီး အဘွား မနှစ်မြို့က်သည် ကို ပြုလုပ်၍ အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။

ကျုံပျော်မှ ကျွန်တော် ဟင်္သာတပြန်သည်။ ခင်တိုးအိမ်ကို ထပ်သွား ရာ သူ့အဖေကို အခန့်သင့် တွေ့ရသည်။ သူ့အဖေသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပေါ့ပါးအေးဆေးသော အသွင်မရှိပေ။

“ကျုပ် မြို့ပိုင်မင်းကို စောင့်နေတာပဲ။ မြို့ပိုင်မင်းလည်း ရေကြည်ဘက် အသွား ကျုပ်လည်း ရောက်လာတာပဲ။ ကျုပ် စောင့်နေတာကတော့ ခင်တိုး အကြောင်း ပြောချင်လို့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်တိုး သေပြီ”

“ဗျာ”

“ခင်တိုး သေပြီလေ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ရင် မြို့ပိုင်မင်း သင်္ချိုင်းသွားကြည့်ပါလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ညာနေတာပါ”

“မညာပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အတွားနဲ့ တွေ့ပြီထင်တယ်”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ခင်တိုး ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

“တိုက်ဖျက်ရောဂါ”

“ဟာ ကျွန်တော့် ဘာဖြစ်လို့ သံကြိုးမရိုက်သလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း အစတော့ ရိုးရိုးဖျားတာ ထင်တာပဲ။ အဖျားက သိပ်

ကြီးပေမယ့် ကျုပ်တို့ ငှက်ဖျားပဲထင်ပြီး အဖျားကျတဲ့အခါ အစာကျွေးတယ်”

“အင်”

“အစာကျွေးမိလို့ အူပေါက်ပြီး သေတာပဲ”

“နေပါဦး ဘယ်မှာ သေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ရွာမှာလေ”

“လူသတ်ကျွန်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ် မြို့ပိုင်မင်း”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုတော့ ညာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မညာပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာကို

ကျုပ်က ညာနေရမှာလား”

ဟာသံာတ တစ်မြို့လုံးရှိ ကျွန်တော့်အသိများကလည်း ခင်တိုးသေပြီ

ဟု တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကြသည်။ ကျွန်တော် လူသတ်ကျွန်း လိုက်သွားသောအခါ ခင်တိုးမြေပုံကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူ့အမေကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ခင်တိုးအမည် တပြီး အော်ငိုသည်။

ခင်တိုးသေသည်ကို အချက်အလက်များစွာက အခိုင်အမာပြု၍ သက် သေ ထူနေသော်လည်း ကျွန်တော်မယုံပေ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်တိုး မသေပေ။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်အသိတွင် မည်သည့်အခါမှ သေမည် မဟုတ်ပေ။

ခင်တိုး တိုက်ဖို့ကံရောဂါဖြင့် ဆုံးပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော့်အဘွားသည် ကျွန်တော်ရှိရာ ရွှေဘိုကို လိုက်လာသည်။ မန္တလေးစစ်ကိုင်းမှ ဘုရားများကို ဖူးရန်ဟု ဆိုသည်။ အဘွားနှင့် ကျွန်တော်ညီမဝမ်းကွဲ အကြီးမနှင့် အလတ်မ ပါလာသည်။ အဘွားသည် ခင်တိုးအကြောင်းကို လုံးဝ မပြောပေ။ ခင်တိုးအကြောင်း သူ လုံးဝ မသိသကဲ့သို့ နေသည်။ ကျွန်တော့်အဘွား၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို ကျွန်တော် အံ့သြရသည်။

အဘွားသည် မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းမှ ဘုရားစုံ လည်၍ဖူးပြီးသော် အညာဆန်နှင့် ဓနုဖြူပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နာတာလူးပွဲတော် ရုံးပိတ်ရက်တွင် ခွင့်ယူပြီး ပြန်ခဲ့ရန် မှာသည်။ ဦးလေး၏ ရွှေခြင်္သေ့ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းမှာ အထူးအောင်မြင်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့မှ သူဌေးကြီးများက မှာသောက်သဖြင့် တိလပ်ကို ပို့နေကြောင်းများ ပြောသွားသည်။

ခရစ်စမတ် နာတာလူးပွဲတော် မရောက်မီ၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် ခွင့်ရသည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော် မရောက်ဖူးသော မောင်းမကန်ဘက်ကို သွားလည်ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနေသော ဦးလေး၏ အောင်မြင်သော ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို ကြည့်ချင်စိတ်ပိုသဖြင့် ဓနုဖြူသို့သာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဓနုဖြူတွင် နေစဉ်အတွင်း ဟင်္သာတဘက်သို့ တစ်ခေါက်သွား၍ ခင်တိုး သတင်း နားထောင်သောအခါ ခင်တိုးသတင်းသာမက ခင်တိုးမိဘများပင် ပျောက်နေလေသည်။ ဦးဓာတ်ပြာကိုလည်း ရှာမတွေ့ပေ။ ရန်ကုန်မှ အငြိမ့်တွင် လူပြက်လုပ်ရန်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ဒီးဒုတ်စိန်သည် ယခုနှစ် အငြိမ့်နားသည်။ ဘိုကလေးဘက်မှ ဇာန်လဆန်းတစ်ဦးနှင့် ညားနေသလိုလိုလည်း ကြားရသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်မှ အခြားလူများကတော့ ခင်တိုးသေပြီဟုသာ တစ်သံတည်း ပြောကြသည်။ ဦးလေး၏ ရွှေခြင်္သေ့ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းမှာ အံ့သြစရာ ကောင်း

[၆]

ရွှေဘိုတွင် ခေတ္တနေရမည် ထင်ရသော်လည်း တိုက်ဖို့ကံဖြစ်သော မြို့ပိုင် ဆုံးသွားသဖြင့် ကျွန်တော် ရွှေဘိုတွင် အမြဲဖြစ်သွားသည်။ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးထံတွင် ခေတ္တ ပို့ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မလွှတ်တော့ပေ။ အညာသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနှင့် မတူပေ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်လောက် ချစ်တီးကုလား မြေပိုင်ရှင် မများပေ။ ကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ကျွန်တော့်အဘွားကဲ့သို့ လယ်ပေါင်းများစွာပိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်မျိုးများလည်း မပေါ့ပေ။ အညာသည် သဘာဝအားဖြင့် ပူသော်လည်း နေထိုင်ရ အေးဆေးသည်။ အညာတွင် မြင်ရသော ရေမြေ တောတောင်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် မြင်ရသော ရေမြေတောတောင်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းနားဘေးရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်နှင့် ကုန်းခေါင်ခေါင်တွင် မူးချောင်းနှင့် မဟာနန္ဒာကန်ကို အမှီပြုနေရသော ရွှေဘိုနှင့်မတူပေ။

လောက်အောင်ပင် ကြီးပွားနေသည်။ အဘွားကလည်း သူ့သား ဆေးလိပ် ခုံအတွက် ဆေးရွက်ရရန် လက်ကိုသာမက ကိုင်းများကိုပါ စိတ်ဝင်စားနေ လေသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရက်နီးလာသောအခါ အဘွားက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချထားပေးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ အဘွား”

“ခင်ခင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ပါကွယ်”

“အော်”

“ငါ့ခြေ ကြိုက်မှာပါကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်သည်။ ခင်တိုးသေပြီးသည့် နောက်၌ ဤကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း မစဉ်းစားလိုသကဲ့သို့ ခင်တိုးအကြောင်းကို လည်း မတွေးချင်ပေ။

“ခင်ခင် ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့များ ဓနုဖြူမှာ မြို့ပိုင် လုပ်သွားတဲ့ ဦးမင်းအောင်ရဲ့ သမီးလေ၊ အခု ဦးမင်းအောင်က မအူပင်မှာ နယ်ပိုင်ဖြစ်နေတယ်၊ ပင်စင်နီးပါပြီ၊ သူ ပင်စင်မယူခင် သူ့သမီးကို အိမ် ထောင်ရက်သား ချပေးချင်တယ်တဲ့ကွယ်၊ အဘွားကလည်း မြေးကို အခုလို တစ်ယောက်တည်း အဝေးမှာ မထားချင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့လူထဲက တွေ့ တုန်း အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်လေကွယ်၊ ခင်ခင်ကတော့ အဘွား စိတ် ကြိုက် သတို့သမီးပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုသာ ဆက်ခါသည်။

“ဘာလဲ မင်းအငြိမ့်သမလေးကို မမေ့နိုင်သေးဘူးလား”

“သူ သေမှ မသေသေးဘဲ”

“ဘုရားရေ၊ မင်းက ဇာတ်ထဲမှာလို ဇာတ်မင်းသမီး အရိုးတွေကို ဆက် ပြီး ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ အသက်ပြန်သွင်းဦးမလို့လား မောင်မောင်ရယ်”

“ကျွန်တော့်အသိမှာတော့ သူ့ဘယ်တော့မှ မသေဘူး”

“အေးလေ၊ သူ့သေတာ မသေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းအိမ်ထောင်ပြု ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“အဘွား ဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့၊ ခင်တိုးကို သတ်ရရင် ကျေနပ်ရော ပေါ့၊ ကျွန်တော် အေးအေးနေပါရစေ၊ အိမ်ထောင်မပြုပါရစေနဲ့”

“မင်း ခင်တိုးကို ငါ မသတ်ပါဘူးကွယ်”

“ခင်တိုး အသတ်ခံရတာပါ အဘွား”

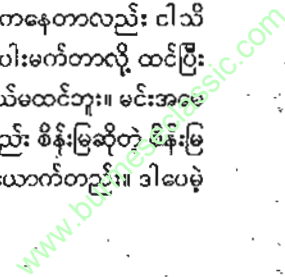
“မင်းက ငါသတ်တယ် ထင်နေလို့လား”

ကျွန်တော် အဘွားကို ပြန်မဖြေပါ။ ငြိမ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သဖြင့် သူ့ကို မဖြေပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ သောက်ကျင့်တွေတော့ မင်းတို့ မမြင်ဘူး၊ အမေနဲ့သားနဲ့ အတူတူပဲ၊ တစ်ယောက်လာလည်း ဖက်ခွက်စား၊ တစ်ယောက်လာလည်း ဖက်ခွက်စားနဲ့ ခွေးဇာတ်ခင်းချင်တဲ့ သားအမိ လို့”

အမေအကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ အဘွားတစ်ခါမှ မပြောပေ။ အမေကို ဖက်ခွက်စားနှင့်အတူ ရောပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩရသည်။

“အံ့ဩနေသလား မောင်မောင်၊ မင်းအမေငယ်ငယ်ကလည်း မင်းလိုပဲ ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ဖူးသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ မင်းကို ဖက် ခွက်စားတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေခိုင်းတာ၊ မင်းကလည်း ဒင်းတို့တစ်တွေနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး၊ မင်း ဟင်္သာတက ဓနုဖြူ ပြန်လာတုန်းက အငြိမ့်သမတွေ ထဘီလဲတဲ့ အမန်းထဲဝင်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒေါ်စိန်းမြကို ဒါမျိုးတွေ လုပ်လို့ မရပါဘူးကွယ်၊ ငါ့နယ်မြေအတွင်းမှာသာ မကဘူး၊ မင်း ဟင်္သာတ မှာ အငြိမ့်သမနောက်လိုက်ပြီး ခွေးဇာတ်ခွားဇာတ် ကနေတာလည်း ငါသိ တယ်။ ငါကတော့ မင်းကို မင်းဦးလေးလို အပျော်အပါးမက်တာလို့ ထင်ပြီး မသိချင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့တယ်၊ မင်းဒီလောက် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ မင်းအမေ လည်း မင်းလိုပဲ၊ မင်းလည်း မင်းအမေလိုပဲ၊ ငါကလည်း စိန်းမြဆိုတဲ့ စိန်းမြ လို့ပဲလုပ်တယ်။ မင်းတို့က နှစ်ယောက်၊ ငါက တစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့

မင်းအမေတုန်းကလည်း ငါသဘောတူတဲ့ လူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရသလို မင်းလည်း ငါသဘောတူတဲ့ ခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်။ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား မောင်မောင်”

“ကြားပါတယ် အဘွား”

“ငါ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာပါကွယ်”

၁၉၃၄ ခု နှစ်ဦးတွင် ကျွန်တော် ရွှေဘိုမှ မအူပင်ကို ပြန်ပြောင်းရသည်။ အဘွားသည် ပုသိမ်ရှိ စရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးကို မည်သို့ လာဘ်ပေး၍ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်ကိုတော့ တိုင်းမင်းကြီးနှင့် အဘွားသာ သိပေတော့မည်။ အဘွားသဘောတူသည်ဆိုသော ခင်ခင်အဖေ နယ်ပိုင်မင်း ဦးမင်းအောင်နှင့် အတူ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရလေသည်။ ဦးမင်းအောင်သည် အရေးပိုင် ရုံးအုပ်စာရေးကြီးဘဝမှ မြို့ပိုင်တက်ဖြစ်သူ ဖြစ်သည်။ နယ်ပိုင်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ နယ်ပိုင်အဖြစ်နှင့်ပင် ပင်စင်ယူရတော့မည်။

ဦးမင်းအောင်တွင် ခင်ခင်အပြင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ခင်ခင်အစ်ကိုကြီး ကိုလင်းအောင်သည် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲကိုသာ အောင်မြင်သဖြင့် ရန်ကုန်တွင် စာရေးလုပ်နေသည်။ ခင်ခင်မောင် ကိုဝင်းအောင်က ယူနီဘာစီတီတက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် တက်နေသည်။ ခင်ခင် ညီမလတ် မူမူသည် ခင်ခင်နှင့်အတူ အိမ်တွင်နေ၍ ခင်ခင်ညီမလေး လှလှသည် ကျောင်းနေသည်။

ခင်ခင်သည် ရုပ်ရည်သင့်တင့်၍ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ချိုသာယူဖြာစွာလည်း စည်ခံတတ်သည်။ ဦးမင်းအောင်သည် ကျွန်တော်အဘွားကို အလွန်ချီးမွမ်းသည်။ အဘွားသည် လယ်သမားများနှင့် သင့်တင့်စွာ ဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပေါသလောက် အလှူရက်ရောကြောင်း၊ အဘွားသည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် စည်းစနစ်ကျ၍ သေချာကျွမ်းကျင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းပြောဆိုလေသည်။ ဦးမင်းအောင်သာမက ဦးမင်းအောင် ဇနီးကလည်း အဘွားကို အကောင်းပြောသည်။ သူတို့နှစ်ဦးထက် ခင်ခင်က ပိုသည်။

အဘွားကလည်း ခင်ခင်ကို စေတနာပိုသည်။

ကျွန်တော် မအူပင်တွင်ရှိစဉ် အဘွားလိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် နေသည်။ အဘွားရှိသဖြင့် ခင်ခင်တို့ ညီအစ်မတစ်စုကလည်း ကျွန်တော်အိမ်တွင် ဝင်ထွက်သည်။ ခင်ခင်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာသည်။

လောကကြီးတွင် ခင်တိုးက မရှိ။ ခင်ခင်သာ ရှိသည်။ ထိုရှိသော ခင်ခင်ကလည်း ကျွန်တော်ကို အကြင်နာပိုသည်။ ခင်တိုးသည် ဒီတစ်သက် ပြန်ရှင်လာတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သေသောသူသည် မည်သည့်အခါ ပြန်ရှင်လာပါသနည်း။ ခင်တိုးကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးက သေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်အဖို့ ခင်တိုးမသေသော်လည်း လောကကြီးတွင် ခင်တိုးသေပြီ။

၁၉၃၄ ခုနှစ် မေလလောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခင်ခင် လက်ထပ်ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်တို့က သူတို့ဇာတိ ရန်ကုန်ပြန် လက်ထပ်ချင်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တွင် လက်ထပ်ချင်ပေ။ ဓနဖြူ ကျွန်တော်အဘွားတို့ကတွင် ပြန်လက်ထပ်သည်။ ခင်ခင်နှင့် လက်ထပ်ပြီး မကြာမီပင် ဘိုကလေးမြို့ကို ပြောင်းရသည်။ ဘိုကလေးမြို့တွင် ၁၉၃၅ ခုနှစ်၌ သားကြီး မောင်မောင်ကြီး ငွေမွေးသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်၌ သမီးကြီး ခင်ခင်ကြီးကို မွေးသည်။ ကျွန်ကလတ်ကြီးတွင် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၌ သားလတ် မောင်မောင်လတ်ကို မွေးသည်။ သားလတ်တို့ မွေးပြီး ကျွန်တော် ဇလွန်ကို ပြောင်းရသည်။ ဇလွန်မြို့ပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် ခင်တိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။

သေပြီးဖြစ်သော ခင်တိုးသည် အသက်ပြန်ရှင်လာခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဇာတိစိန်အဖြစ် အသက်ရှင်နေသော ခင်တိုးကို ပြန်တွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခင်တိုးသေပြီဆိုသဖြင့် ခင်ခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည်မှ ပွဲတို့ အငြိမ့်တို့ မကြည့်ဖြစ်ပေ။ ခင်ခင်ကလည်း မကြည့်စေချင်ပေ။ ခင်ခင်က အဘွားကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်တို အငြိမ့်တို့နှင့် မနီးစပ်အံ့။

ကျွန်တော်ကလည်း အရက်သောက်၊ ဘီလီယက်ထိုး၊ ဖဲရိုက်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အားလပ်သောအချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ အရက်သည် အဓိကဖြစ်၍ ဖဲသည် ဒုတိယ အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ အရက်သည် စိတ်ညစ်နေခြင်းကို ခံစားစေသည်။ အရက်သည် အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာစေသည်။ အရက်သည် ညတွင် အိပ်ပျော်စေသည်။ အရက်နှင့်သာ ပျော်နေသဖြင့် ပွဲတို့ အငြိမ့်တို့နှင့် ဝေးခဲ့သည်။

ယခုတော့ အေတီအမ်ဘွဲ့ ရသော နယ်ပိုင်မင်း ဧည့်ခံပွဲတွင် အငြိမ့်ကြည့်ရတော့မည်။ အငြိမ့်ကြည့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ခင်တိုးကို သတိရပြီး အရက် မိသောက်မိသည်။ ဦးအုံးဖေက ရက်လောဘယ်များကို သေတ္တာလိုက် ရန်ကုန်ရုံး တိုက်မှ မှာထားသည်။

ပွဲထွက်စတွင် ပွဲခင်းကို ကျွန်တော် မရောက်ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် အင်္ဂုပူဇွင်ပိုင်သည် အရက်သောက်၍ မပြီးပေ။ ယခင် ကျွန်တော်ရှိစဉ်က မြို့ပိုင်ရုံးစာရေးကြီးဖြစ်သော စာရေးကြီးသည် ယခုနယ်ပိုင်ရုံးစာရေးကြီး ဖြစ်နေသည်။ တပည့်ကောင်း နယ်ပိုင်ရုံးစာရေးကြီးက အရက်တွင်တွင် ထည့်ပေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆက်သောက်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ အငြိမ့် မကြည့်လိုပေ။ မြန်အောင်မြို့ပိုင်ကတော့ အငြိမ့် ကြည့်ချင်သည်။ ထိုတိုးစိန်သည် မနစ်ကမှ အငြိမ့်ထောင်၍ ကသော်လည်း အလွန်လှ၊ အလွန်တော်၊ အလွန်ကျော်၊ အလွန်အကကောင်း၊ အလွန် အသံကောင်းပြီး၊ အစစအရာရာ အလွန်ကောင်းသော မင်းသမီးဖြစ်၍ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။

ထိုသို့ပြော၍ အရက်သောက်နေစဉ် ဦးအုံးဖေက ပွဲခင်းထဲတွင် ဆက်

[၇]

ဟင်္သာတနယ်ပိုင် ဦးအုံးဖေသည် အေတီအမ် (A.T.M) ခေ် အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ကို ရသဖြင့် ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်သည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ ဟင်္သာတခရိုင်အတွင်းမှ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်များသို့ ဖိတ်သည်။ ဟင်္သာတနှင့် အလွန်နီးသော လွန်တွင်ရှိသော ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော် ထိုဧည့်ခံပွဲကို သွားသည်။

ထမင်းစားပွဲလုပ်သော ခန်းမဆေးရှိ ကွင်းထဲတွင် အငြိမ့်ကရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို နာမည်ကြီး ကတိုးစိန်အငြိမ့်နဲ့လည်း ဧည့်ခံဦးမယ်၊ အခုလည်း သဘောရှိ သောက်ကြစားကြပါ။”

ဟု ဦးအုံးဖေ (အေတီအမ်) က ပြောသည်။

ကတိုးစိန်အငြိမ့်ကို ကျွန်တော် မကြည့်ဖူးပေ။ ကြားလည်း မကြားဖူးပေ။ အငြိမ့်မင်းသမီးအမည်တွင် ‘တိုး’ ပါသဖြင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

သောက်ရန်ပြော၍ လာခေါ်သဖြင့် ပွဲခင်းထဲ ရောက်သည်။ နောက်မှ ရောက်သဖြင့် ဇာတ်ခုံနှင့် ဝေးသောနေရာတွင် ထိုင်ရသည်။ ပထမ မင်းသမီးနှင့် ဒုတိယမင်းသမီးတို့ ထွက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပွဲကြည့်လေ့မရှိတော့သည့်ပြင် အရက်လည်း မူးနေသောကြောင့် အိပ်ပျော်ပျော်သွားသည်။ ကတိုးစိန် ထွက်သောအခါတွင်လည်း အိပ်နေမိသည်။ အိပ်နေသော်လည်း ကြားဖူးနေကျ ခင်တိုးအသံသည် ကျွန်တော် နားထဲတွင် စူးလာသဖြင့် လန့်နိုးသည်။ လန့်နိုးပြီး ကတိုးစိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခင်တိုး ဖြစ်နေသည်။ ခင်တိုးသည် ကတိုးစိန်အဖြစ်နှင့် ကနေသည်။ ကတိုးစိန်ကို ကြည့်နေရာမှ ဆိုင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်းတွင် ထမင်းစားပွဲအစက တိုးနေသူ မဟုတ်တော့ပေ။ ခင်တိုးအဖေ ဦးဘတိုး ဖြစ်နေသည်။

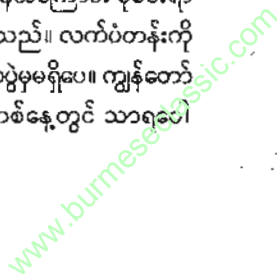
ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာရမည့်အစား ခင်တိုးတို့သားအဖကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ရက်ရက်စက်စက် ကျွန်တော့ကို လိမ်ခဲ့ကြသည်။ ခင်တိုးကို ဇာတ်စင်ပေါ်က ဆွဲချပြီး လည်ပင်းညစ်ပစ်လိုက်ချင်သကဲ့သို့ သူ့အဖေကိုလည်း ဆိုင်းပိုင်းထဲတွင် သွားထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်တိုင်းကျ မလုပ်နိုင်ပါ။ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးနှင့် ဟင်္သာတ အရေးပိုင်တို့သည် ဇာတ်ခုံအနီး ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခင်တိုးက အတတ်တွေပိုပြီး အညံ့အခရာတို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်မင်းများကို အထူး ဖျော်ဖြေနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် နယ်ပိုင်ရုံးစာရေးကြီးယူလာသော အရက်များကို လွန်လွန်ကျွံကျွံ သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်တိုး ကနေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လို့ မရပေ။ ခင်တိုး လှနေသည်ကိုလည်း ကြည့်လို့မရပေ။ ခင်တိုး သီချင်းဆိုနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြားချင်ပေ။ ခင်တိုးသည် သေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တည်းသော စာရေးကြီးအိမ်တို့ ကျွန်တော် မည်သို့ ပြန်ရောက်သည် မမှတ်မိတော့ပေ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်မှာ ပွဲအပြီးတွင်

ခင်တိုးထံ ကျွန်တော်သွားသည်။ ခင်တိုးသည် ရင်ခွဲထမီစကို မပြီး ကျွန်တော့်တို့ ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနီးကပ်သွား၍ သူ့ကို လည်ပင်းညစ်ရန်ပြုစဉ် သူက “အမယ်လေး အစ်ကိုရယ်” ဟု ပြော၍ ပြေးဖက်ထားသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံး ခင်တိုး ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် တပွက်ပွက် အန်၍ သတိရတိုင်း ခင်တိုးဖက်ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခင်တိုးကို တွေ့ခါမှ စကားမပြောနိုင်အောင် မူးရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်သည်။ သူတို့ သားအဖကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ အဘွားကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ အကုန်လုံးကို ဒေါသဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လာတိုင်း ခင်တိုးကို လည်ပင်းညစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော် လည်ပင်းညစ်ရန် ကြိုးစားတိုင်း သူက ယုယုယယ ပွေ့ဖက်ထားလေသည်။ ထိုညက အရက်မူးချင်တိုင်း မူး၍ အချစ်ရူးချင်တိုင်း ရူးမိသည်။ နံနက် ရုတ်နာရီလောက်မှ ကျွန်တော်နိုးသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသော စာရေးကြီးကို တွေ့ရသည်။ ခင်တိုး အကြောင်း မေးသောအခါ ခင်တိုးတို့ မနက်စောစောကပင် သာရဝေါဘက်ကူးသွားကြောင်း ပြောသည်။ သာရဝေါတွင် ပွဲကရန် သွားခြင်းလော၊ အခြားအခြားမြို့တွင် ပွဲကသွားခြင်းလောဆိုသည်ကို သူမသိပေ။ ခင်တိုးက ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့လိုသဖြင့် ရှောင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ညကလည်း သူ့ကို ခင်တိုးအဖေက လာပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အရက်မူးအောင် တိုက်ထားမိကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟင်္သာတနယ်ပိုင်ကို ဇလွန်ပြန်မည်ပြောကာ သာရဝေါဘက်ကို ကူးခဲ့သည်။ သာရဝေါရောက်မှ ကတိုးစိန်အကြောင်း စုံစမ်းရာ ကတိုးစိန်တို့ လက်ပံတန်းတွင် ပွဲကရန်ရှိကြောင်းသိရသည်။ လက်ပံတန်းကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ ထိုညက လက်ပံတန်းတွင် ဘာပွဲမှမရှိပေ။ ကျွန်တော် လက်ပံတန်းရှိ အသိထံတွင် တစ်ညအိပ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် သာရဝေါပြန်ခဲ့သည်။ သာရဝေါမှ ဇလွန်ကို ပြန်ခဲ့သည်။

ကတိုးစိန်သည် ခင်တိုးဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင် မသိသော်လည်း ကျွန်တော် အရက် အလွန်အကျွံ သောက်နေသဖြင့် ခင်ခင် စိုးရိမ်လာသည်။ ကျွန်တော် သည် ရုံးတာဝန်ရှိနေသဖြင့် ခင်တိုးကို လိုက်မရှာနိုင်သော်လည်း ခင်တိုးကို အမြဲသတိရနေသည်။ သူနှင့် နေခဲ့သော ညကိုလည်း တသနေမိသည်။

ဇလွန်တွင် နှစ်ရက်ခန့် ရုံးအလုပ်လုပ်ပြီး လူသတ်ကျွန်းဘက်ကို ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ လူသတ်ကျွန်းတွင် ခင်တိုးတို့ မနေတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ရေကြည်၌ ကတိုးစိန်အငြိမ့်ကို ရှင်ပြု တစ်ခုက ငှားထားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ကတိုးစိန်အငြိမ့် ကမည်ဆိုသောနေ့ ကျွန်တော် ရေကြည်သွားသည်။ ပွဲကပြီးသည်အထိ စောင့်သည်။ ပွဲကပြီးမှ သူ့ကို သွားတွေ့သည်။ သူက မအံ့သြပေ။ ကျွန်တော် ပေါ်လာမည်ကို မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်ကို မငြင်းပေ။ လွယ်လွယ်ကူကူ ပင် လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အဖေ ဦးဘတိုးကလည်း ကျွန်တော်ကို လာမတွေ့ပေ။ သူ့အဖေက ကျွန်တော်ကို ရှောင်နေသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကို မြို့စွန်အိမ် ကလေးတစ်အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။

“ခင်တိုး ငါ မင်းတို့ သားအဖကို မသတ်မိအောင် ကြိုစားထားရတယ် သိလား”

“ခင်တိုးကလည်း တကယ်မသေမိအောင် ကြိုးစားပြီး အားတင်းထားရ တယ်။ ခင်တိုးလေ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ဆင်းပြီးသေဖို့ ခဏခဏ စဉ်းစားတယ်။ အခုတော့ မသေမိအောင် ကြိုးစားပြီးနေလိုက်တယ် အစ်ကိုရဲ့”

“မင်းက နောက်တစ်ခါ သေချင်သေးလို့လား”

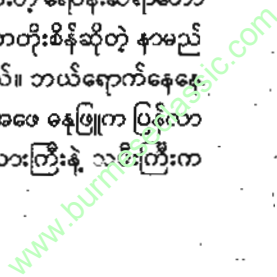
“အစ်ကို့အတွေးက သေခိုင်းရင်လည်း သေရဦးမှာပေါ့အစ်ကိုရယ်။ ဖက် ဇွက်စားဆိုတာ ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ မြေပိုင်ရှင်တွေကို အန်မတူနိုင်ပါဘူး။ သေဆို သေ၊ ရှင်ဆို ရှင်ပါပဲ”

“တောက်”

“ခင်တိုး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အစ်ကိုနဲ့ ရွှေဘိုကိုလိုက်ခဲ့ရင် အကောင်းသား၊ အစ်ကို့အတွေး ဒေါ်စိန်းမြကို ဒီလောက် ထက်မယ်မထင်ခဲ့ ဘူး။ အစ်ကို့အတွေးက ကြောက်စရာပဲ။ အငြိမ့်ထောင်ချင်နေတဲ့ အဖေကို မြောက်ပေးတယ်။ အစ်မဒီးဒုတ်ကို သုံးနှစ်လောက်ရှာရမယ့်ငွေ ထုတ်ပေး တယ်။ ဦးဓာတ်ပြာအငြိမ့်ကို သူဝယ်ပြီး ဦးဓာတ်ပြာကို ရန်ကုန်က နာမည်ကြီး တွေနဲ့ လာဘ်ထိုးပြီး ဆက်ပေးတယ်ရှင်။ ဦးဓာတ်ပြာ အငြိမ့်ပစ္စည်းအကုန်လုံး အဖေရလိုက်တယ်။ ဇာတ်ထဲက လူတွေကိုလည်း ငွေထုတ်ပေးတယ်။ နှုတ် ဝိတ်ခလေး။ အဖေကိုလည်း အစ်ကို့အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးရရင် အငြိမ့်ပြန် ကခွင့်ပြုမယ်။ အစ်ကို့ကို သူ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ယူဖြစ်အောင်ပဲ ကူညီပါတဲ့။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီတုန်းက ဖျားလိုက်တာရှင်။ ပုသိမ်သွားပြီး ဆေးရုံတက်ရတယ်။ ကျွန်မဖျားတာကို အဖေတို့က ဒီမှာ ကျွန်မသေတယ်ဆို ပြီး တကယ်လုပ်တယ်။ ကျွန်မ မမာလို့ ရွာပြန်ခေါ်လာတယ်လုပ်ပြီး ကျွန်မ ညတွင်းချင်း ဆုံးတယ်လုပ်ကြတယ်လေ။ အစ်ကို့အတွေးက သညာပေးတာ တွေလေ”

“အခု ငါ ကလေးသုံးယောက်အဖေ ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်တိုး သိပါတယ်။ ခင်တိုးတို့ သားအမိသားအဖတစ်တွေ ငပုတော ဘက် သွားပုန်းနေရတယ်။ ဟင်္သာတဘက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အဖေကတော့ ဇာတ်တွေနဲ့ ဆိုင်းလိုက်တီးတယ်လေ။ အဖေက နှစ်တိုင်း အငြိမ့်ကရတော့ မလားဆိုပြီး အစ်ကို့အတွေးကို သွားမေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတော့ နွင်ပြုလိုက်တယ်။ သူကတိအတိုင်း ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်တိုးဆိုတဲ့ နာမည်မသုံးရဘူးဆိုလို့ အစ်မဒီးဒုတ်စိန်ကို နာမည်ပေးတဲ့ ရေဂန်းဆရာတော် ဆီမှာ နာမည်သွားတောင်းရတယ်။ ဆရာတော်က ကတိုးစိန်ဆိုတဲ့ နာမည် တို့ ရှေးပေးလိုက်လို့ ကတိုးစိန်နာမည်နဲ့ ကနေတယ်။ ဘယ်ရောက်နေနေ အစ်ကို့သတင်း အမြဲနားထောင်နေပါတယ်။ နှစ်စဉ် အဖေ ဓနဖြူက ပြန်လာ ရင် အဖေဆီက သတင်းကြားရတာပါပဲ။ အစ်ကို့ သားကြီးနဲ့ သမီးကြီးက

သိပ်လိမ္မာတယ်ဆို”

“အင်း”

“ခင်တိုး အစ်ကို့ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

“မင်း ဇာတ်ကနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ခင်တိုး”

“မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

“မင်းက အခု သေလိုက်၊ အခု မမေ့ပါဘူးပြောလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ငါ့ကိုယ် ငါ လွန်မြို့ပိုင်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ ငါလည်း ဇာတ်ကနေတာလား၊ ဖိုးစိန် ဖြစ်နေပြီလားလို့ ခင်တိုးရယ်”

“အစ်ကိုရယ်၊ အခုပြန်တွေ့ကြမတော့ နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်မလှည့်ဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရအောင်နော်၊ နောက် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားပါရစေနဲ့၊ နောက်ကြောင်းတွေလည်း ပြန်မစဉ်းစားပါရစေနဲ့တော့၊ အတူတူနေရတုန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေကြပါစို့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်း ငါ့အဘွား ဒေါ်စိန်မြကို မကြောက်ဘူးလား”

“မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်း ငါ့ရဲ့ အငယ်အနောင်းအဖြစ်ခံတော့မှာလား”

“ကျွန်မ အစ်ကို့ကို ချစ်တယ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေတော့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်းကိုလည်း ငါ တကယ်ချစ်တယ်၊ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ခင်တိုး၊

ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါသေမှပဲ မင်းသေမှာပဲ ခင်တိုး ရယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ခင်တိုး ယခင်ကထက် ပိုချစ်ကြသည်။ ယခင်ကဲ့သို့ပင် သူ့ပွဲကရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်သည်။ သူ့ပွဲနားသောအခါတွင်လည်း သူ့ရှိရာ ဟင်္သာတကို ကျွန်တော်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ဦးတည်းကို တွေ့ဖူးသော မိန်းမ၏ အယုအယ၊ အကြင်နာ၊ အပြုအစုထက် ယောက်ျားအမျိုးမျိုးကို တွေ့ဖူးသော မိန်းမ၏ အကြင်နာ အပြုအစု အယုအယတို့က သာမည်။ အချစ်အခိုကမဟုတ်သော မိန်းမထက် အချစ်လွန်ကဲသော မိန်းမက သာမည်

ဦး။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာတွေ့ရသော ရတနာ ဖြစ်လေသည်။

ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ခင်သိသည်။ အဘွားသိသည်။ အားလုံးသိသည်။ မည်သူ့သိသိ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် ကျွန်တော့်မယားမဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့် တရားဝင်မယား မဟုတ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့် ပွဲတက်မယားလည်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော အကျိုးခံစားခွင့် မှန်သမျှကိုလည်း ခင်တိုးက ယူမည်မဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် မင်းပရိသတ်ကို ကပြဖျော်ဖြေရသော ကချေသည် အငြိမ်သမတစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

အဘွားသည် ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော် ပြန်၍ ဆက်သွယ်နေခြင်းကို မသိ ဖန်ပြုထားသည်။ အဘွားသည် သူ့သားနှင့် ပတ်သက်၍ မသိဖန်ပြုနေခဲ့ရခြင်းများရှိသဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ ခင်ခင်သာလျှင် ခြေမကိုင်မိ လက်မတိုင်မိဖြစ်၍ အမျိုးမျိုးပြုတော့သည်။ ဗေဒင်အမျိုးမျိုး၊ နတ်အမျိုးမျိုး၊ ယတြာအမျိုးမျိုးပြုလုပ်သည်။ ငိုသည့်အခါ ငို၊ ရယ်သည့်အခါ ရယ်၊ ဒေါသဖြစ်သည့်အခါ ဒေါသဖြစ်၊ အော်ဟစ်သည့်အခါ အော်ဟစ် အမျိုးမျိုး ပြုတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို တံမြက်စည်း ဇောက်ထိုးရေလည်း မကြာခဏ တိုက်တော့သည်။

ခင်တိုးသည် ခင်တိုးအဖြစ်နှင့် မကျော်ကြားသော်လည်း ကတိုးစိန်အဖြစ်နှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသည်။ အကတော်၍ သူ့ပညာက ကျော်ကြားလာသည်။ ပညာပြည့်ဝသည်နှင့်အမျှ နှလုံးလှသည်။ ကတိုးစိန်အငြိမ်သည် ဧရာဝတီတိုင်းသာမက ပဲခူးတိုင်းဘက်ကိုပါ ခြေဆန့်ပြီး ပွဲကထွက်ရသည်။ တွဲတေး၊ သံလျင်၊ ကော့မှူး၊ သုံးခွတို့ဘက်က အငြိမ် လာငှားကြသည်။

“ခင်တိုးရယ်၊ မင်းဒီလောက် ကျော်ကြားလာတာ မကောင်းဘူး”

“လူ့ဘဝမှာ ဘယ်ဟာတွေက ကောင်းလို့လဲ အစ်ကိုရယ်”

“ချစ်ရတာ ကောင်းတာပေါ့”

“ချစ်ရတာလည်း မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ချစ်ရင် လွမ်းရတယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်ရင် ချစ်မယ်ကွာ၊ မလွမ်းဘူး၊ မင်းကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မလွမ်းရအောင် လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဟင် အစ်ကိုကလည်း၊ အစ်ကိုမိန်းမ ဒေါ်ခင်ခင်ရှိတယ်လေ”

“ခင်ခင်က မယားကြီး၊ မင်းက ဒုတိယမယား၊ လက်ထပ်ရင် ဒုတိယမယားလို့ ခေါ်ကြမယ်၊ လက်မထပ်ရင် မယားငယ်တို့ အမြှောင်တို့ ခေါ်ကြမယ်၊ ဒီတစ်ခါမင်းနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ရအောင် ခင်တိုးရယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ပါဘူးဆိုပြီး အစ်ကိုအဘွားကို ကတိပေးထားရတယ်လေ။ ခင်တိုး အစ်ကိုကို ရှောင်ပါမယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရင် အစ်ကို စိတ်နာအောင်လုပ်ပါမယ် ဆိုတာတွေလည်း အစ်ကို အဘွား ဒေါ်စိန်မြကို ကတိပေးခဲ့ရတယ်။ အခု အစ်ကိုနဲ့ အတူတူနေတာ လွန်လှပြီ၊ အခုလို နေတာကို အနှောင့်အယှက်မပေးတာ တော်လှပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုအဘွား ဒေါ်စိန်မြကြောက်တယ်၊ အစ်ကိုရော မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ပိုကြောက်သေးတယ်”

အဘွားသည် ယခုအကြိမ်တွင် ဣန္ဒြေရနေသဖြင့် ဂနာမငြိမ်သော ခင်ခင် အန္တရာယ်က ပိုကြီးမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ခင်ခင်သည် ခင်တိုး တစ်ယောက် ရပ်ဝေးသို့ ပွဲများများ သွားကရပါစေဟု ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ ခင်တိုးရပ်ဝေးကို ပွဲကထွက်နေမှ ကျွန်တော်က လေ့နဲ့တွင် ခြေငြိမ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လေ့နဲ့နှင့် ဟင်္သာတကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လို သဘောထား၍ သွားလာနေမိလေသည်။

အခုအကြမ်းနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စမ်းသပ်၍မရသောအခါ ခင်ခင်သည် မျက်ရည်ခဲထိုးတော့သည်။

“ကိုကိုရယ် ကလေးတွေနဲ့ ခင်ကို မသနားတော့ဘူးလား”

“ခင်နဲ့ ကလေးတွေကို သနားလို့ ကိုကို အခုလို နေတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင်

ခင်တိုးကို အိမ်ခေါ်ခဲ့တယ်”

“ကတိုးစိန်မှာ ချစ်မယ့်လူတွေ ကြိုက်မယ့်လူတွေ ပေါ့ပါတယ် ကိုကို၊ ခင်ခင်လို ကံဆိုးမ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ခင်၊ မင်းက ကံဆိုးမ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကံကောင်းပါ။ ကိုကိုသေမှ မင်း ကံဆိုးမဖြစ်မယ်၊ ကိုကိုကို သေစေချင်ရင် တံမြက်စည်းစောက်ထိုးရေ ဓားများတိုက်လေ”

ခင်ခင်သည် ဗေဒင်၊ ယတြာကိုတော့ လက်မလွှတ်နိုင်ပေ။ တံမြက်စည်းစောက်ထိုးရေ မတိုက်သော်လည်း ဗေဒင်မေးခြင်း၊ ယတြာချေခြင်း၊ ရတနာဒီပဇယောင်းတိုင်ထွန်းခြင်းကိုတော့ ပြုမြဲပြုလေသည်။ ခင်ခင် အစွမ်းကြောင့်လား၊ အဘွားအစွမ်းကြောင့်လား မသိ၊ ကျွန်တော် ၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် မကွေးတိုင်း ရေစကြိုမြို့ကို ပြောင်းရပြန်သည်။ ခင်တိုးနှင့် တွေ့လို့မှ အတူနေ၍ ဗဝသေးမီ ခွဲခွာဖို့ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် ပြောင်းရခါနီးတွင် ခင်တိုးကို မှာသည်။

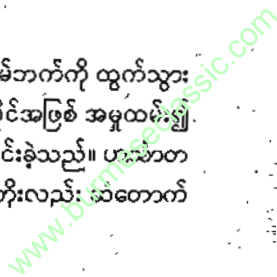
“ခင်တိုး အခြေအနေတွေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ စစ်ဖြစ်ခါနီးပြီ။ ခရီးဝေးတွေကို ပွဲသွားမလိုက်ပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဟင်္သာတမှာပဲ နေပါကွယ်”

“ပွဲတွေက လက်ခံပြီးနေတော့ မလိုက်လို့လည်းမရဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ခင်တိုးလေ အစ်ကိုနဲ့လိုက်ပြီး အစ်ကိုရှိတဲ့မြို့မှာ အစ်ကိုနဲ့အတူတူ နေချင်ပါတယ်၊ နေလို့ မရလို့ပါ”

“နေလို့ဖြစ်အောင် နေရင်လည်း ရပါတယ် ခင်တိုးရယ်၊ မင်းက မနေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“မနေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေနိုင်တာပါ”

ကျွန်တော် မပြောင်းမီပင် ခင်တိုးတို့ အငြိမ့် ပုသိမ်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် မကွေးတိုင်း ရေစကြိုမြို့တွင် မြို့ပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်း၍ အခြေကျပြီး နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဟင်္သာတကို ဆင်းခဲ့သည်။ ဟင်္သာတတွင် ခင်တိုးကို အသင့်တွေ့ရသည်။ သူ့ညီမလေး လှတိုးလည်း ဆံတောက်

တဖားဖားနှင့် အပျိုပေါက်ဖြစ်ပြီ။ ခင်တိုးသည် ယခင်ထက် ဝမ်းပေးနေသည်။

“မင်း ဝလာတယ်နော် ခင်တိုး”

“အစ်ကိုကတော့ သိပ်ပိန်တာပဲ”

“အစ်ကိုက စိတ်ဆင်းရဲတော့ ပိန်တာပေါ့ကွယ်၊ ခင်တိုး အစ်ကိုကို သတိမရဘူးလားဟင်”

“ခင်တိုး အစ်ကိုကို နေ့တိုင်း သတိရတယ်၊ အစ်ကိုကို သိပ်လွမ်းတယ်”

ကျွန်တော် ဟင်္သာတတွင် တစ်ရက်ခန့်သာနေ၍ ရေစကြိုကို ပြန်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်တွင် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ သမ်းလာသည်။ အင်္ဂလိပ်မင်းများ၏ အခြေအနေကလည်း မတည်ငြိမ်တော့ပေ။ အုပ်ချုပ်ရေးကို အထူး ကြပ်မတ် လုပ်ကိုင်နေရလေသည်။

ကျွန်တော် ဟင်္သာတမှ ပြန်လာပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် ခင်တိုးတို့ အငြိမ့်အဖွဲ့ပါသော မော်တော် တွဲတေးအနီးတွင် မှောက်ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။ သတင်းစာများက ကတိုးစိန်လို မင်းသမီးမျိုး ဆုံးရှုံးရသည်မှာ နှစ်မြာဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားကြသည်။

ကျွန်တော် ဟင်္သာတလိုက်သွားရာ ခင်တိုးသေကြောင်း ပိုင်းပြောကြသည်။ ခင်တိုးသည် ယခုတစ်ခါတွင် အမှန်တကယ် သေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရေစကြို ပြန်သွားသည်။

စစ်ဖြစ်သောအခါ ရေစကြိုမှ ဓနဖြူ ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ စစ်အတွင်းက ဓနဖြူတွင်နေ၍ အဘွားတို့ ဦးလေးတို့နှင့် တွဲပြီး ကုန်သည်လုပ်သည်။ ခင်ခင်သည် ကျွန်တော့်အဘွားနှင့် ကျွန်တော့်ညီမများကို တည့်အောင် ပေါင်းသည်။ အဘွားနှင့် ညီမများကလည်း ကျွန်တော့် ကလေးများကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် မွေးသော ခင်ခင်လတ်ဆိုလျှင် အဘွားကို အလွန်နှိုင်းလေသည်။ သူမုန်းသော ပွဲ၊ သူမကြည့်ချင်သော အငြိမ့်၊ သူနားမထောင်ချင်သော ဆိုင်းတို့ကိုပင် ခင်ခင်လတ် ပူဆာလျှင် အဘွားက ကလေးချိုပြီး ပွဲနား ဆိုင်းနားတွင် ရပ်ဖော်ရလာသည်။

စစ်အတွင်းက အဘွားနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လယ်လုပ်ငန်း၊ ဆေးပြင်းလိပ် လုပ်ငန်းသာမက အခြားသော ပုဆိုးကြမ်းတို့၊ ထန်းလျက် စသည်ပစ္စည်းတို့ကိုလည်း သိုလှောင်ရောင်းချ ကုန်ကူးသော လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်။

စစ်ပြီးစတွင် ဦးလေးသည် ရန်ကုန်၌ တိုက်တစ်လုံးဝယ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းကို ရန်ကုန်တွင်ပါ ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့် ညီမအကြီး မစိန်းမေသည် အဘွားနှင့် အတူနေ၍ အဘွားလုပ်ငန်းကို ဦးစီးသည်။ ညီမအလတ် မစိန်းရွှေသည် စစ်အတွင်းက အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် စီးပွားရေးသမားကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ညီမအငယ် မစိန်းငွေသည် ဓနဖြူမှ ရွှေခြင်သော်လည်းလိပ်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ အဘွားသည် အသက်ကြီးလာသော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ညောင်တုန်းနယ်ပိုင်အဖြစ် ပြန်အလုပ်ဝင်သည်။ အလုပ်ဝင်သောအချိန်အထိ ခင်တိုးတို့အကြောင်း မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရပေ။ မကြားသည်မှာလည်း မဆန်းပေ။ ခင်တိုးလည်း မော်တော်နစ်၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

[၈]

“ကိုကို”

“ခင်”

“ညဉ့်နက်လှပြီ ကိုကိုရယ်၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်ထားပေါ့”

“အိပ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ မနက်လည်း ကိုကို ရုံးသွားရဦးမယ်”

“ရုံးမသွားခင် လှတိုးဆီ ကိုကိုအရင်သွားပြီး နောက်တိုးကိစ္စ ပြောရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကိုစိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ခင် ပြောထားပြီပဲ၊ ကိုကို သဘောပါ ကိုကိုရယ်”

“ကိုကို စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြတ်ရင် ခင်နဲ့ ကလေးတွေမှာ ထိခိုက်မလားလို့”

“အခုမှ ထိခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ အရင်ကလည်း ထိခိုက်ခဲ့ ပြီပဲ၊ အရင်က သူ့အသက်ရှင်နေတော့ ပို ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အခုက သူ့တကယ်သေပြီထင်ပါတယ်။ သူ့ကလေးက သူ့လောက် ကြောက်စရာ

အထူးတိုး

ကောင်းပါဘူး၊ သူ့ကလေးရှိတာ သိနေတဲ့နောက်တော့ ဘယ်မှာနေနေ မထူးပါဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုသဘောပါလို့ ခင် ပြောတာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုကိုသဘောအတိုင်း ကိုကို ဆုံးဖြတ်မယ်”

ခင်ခင်သည် လရောင်ကြောင့် ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသော ကျွန်တော့် မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း-

“ကိုကို နောက်တိုးကို ခေါ်မွေးမယ် မဟုတ်လား” ဟု သူမေးသည် နှို ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ်၊ ကိုကိုနောက်တိုးကို ဒီမှာ မထားပါဘူး ရန်ကုန်ပို့ထားမှာပါ”

“သားကြီးကိုလည်း လာမယ့်နှစ် ရန်ကုန်ပို့မယ်ဆို”

“အေး သားကြီးကိုလည်း ပို့မယ်၊ သားကြီးကို ခင်မိဘဆီ ပို့မှာ မဟုတ်လား၊ နောက်တိုးကို ဦးလေးဆီပို့မယ်။ ဓနုဖြူပို့ရင် အဘွားက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မစိန်းရွှေတို့လင်မယားက ဦးလေးရဲ့ ရန်ကုန်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးတာယ် မဟုတ်လား၊ မစိန်းရွှေဆီ ပို့ရမှာပဲ”

ခင်ခင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခင်ခင်သက်ပြင်းချသံသည် ကျွန်တော့်ကြားအောင် ကျယ်လှသည်။ ခင်ခင်သည် နောက်တိုး သူနှင့် အတူမနေ

သည်ကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ နောက်တိုးကို အိမ်တွင် ထား၍ သူများတွေ မြန်းခြင်းကို သူမကြိုချင်ပေ။ နောက်တိုးကို အဝေးတွင် ထားမည်ဆို

သဖြင့် ကျွန်တော့် အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖို့ ခံသာမည်။ “သားတို့ သမီးတို့ကို နောက်တိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ပြောမလဲ”

“ခင် ပြောချင်သလို ပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို ပြောတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသိမှာ မဟုတ်လား”

“တစ်နေ့မှ သိလည်း သိပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ပြောပါရစေနဲ့ဦး နော်”

“ကိုကိုကတော့ အဘွားကို အကြောင်းကြားရမှာပဲ၊ အဘွားကိုတော့

အခု လောလောဆယ်ပဲ ပြောရမယ်”

“စာရေးပြီးတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ အဘွားက အသက်ကြီးပြီ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အင်း”

ကျွန်တော်သည် အဘွားတို့က ခင်တိုးအပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးသည်များကို သတိရလာသည်။ ခင်တိုးကို သူတို့ ဒုက္ခပေးချင်တိုင်း ပေးသူတို့ဒုက္ခရမည်ကိုတော့ တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက အိပ်လို့မရပေ။ နောက်တိုး နောင်ရေးက အမျိုးမျိုး တွေးနေမိသည်။ နောက်တိုးနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ခင်ခင်ကြီးတို့ မောင်မောင်လတ်တို့ ခင်ခင်လတ်တို့ ဆက်ဆံရေးကို တွေးသည်။

တစ်ရေးမှ မအိပ်ရဘဲ မိုးလင်းသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်တော် ဥသွယ် လှ ဘုရားဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ လှတိုးသည် သဘောဆင်းရဲနဲ့ ပြင်ဆင်နေသည်။ နောက်တိုးသည် လှတိုးအနီးတွင် ထိုင်၍ လှတိုးလုပ်ကိုင်နေသည်များကို ငိုကြည့်နေလေသည်။

“လှတိုး”

“မြို့ပိုင်မင်း”

“ငါ နောက်တိုးကို ခေါ်ထားလိုက်မယ်”

“ဟယ်၊ နောက်တိုး ကံကောင်းတာပေါ့”

“ကိစ္စတစ်ခုခုရှိရင် နင့်ကိုငါ ဘယ်မှာ ဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိလို့ ကျုပ်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဇာတ်တွေမှာ ကျုပ်နာမည် လှတိုး မေးရာရင် ရမှာပါ၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုတော့ မနေပါဘူး တစ်နေ့ မင်းသမီးဖြစ်မှာပါ”

“ငါက လိုလိုမည်မည် မေးထားတာပါ။ ငါခေါ်ထားတော့ အစစ အရာရာ ငါ့တာဝန်ပဲ၊ နင်လည်း ငါ့ရှိတဲ့မြို့မှာ ဇာတ်တကာနဲ့ ကြုံရင် ငါနဲ့ လာ

ဆက်သွယ်ပါ လှတိုးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြို့ပိုင်မင်း အဲ အဲ နယ်ပိုင်မင်း၊ ကဲ နောက်တိုး နင် နယ်ပိုင်မင်းနဲ့ နေခဲ့တော့နော်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

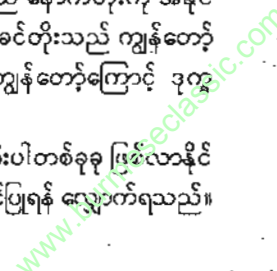
နောက်တိုးက လှတိုးကို တွေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ လှတိုးက မျက်ရည်ကျလာသည်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မှာသည်။

“နယ်ပိုင်မင်းပြောတဲ့စကားကို နားထောင်နော်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေ အားလုံးကို ရိုရိုသေသေပြောနော်၊ နင် ရွာမှာတုန်းကလို ရန်မဖြစ်နဲ့၊ နင်က တစ်ယောက်တည်း၊ နင်လိမ္မာမှ နင် နေသာမယ်၊ စာလည်း ကြိုးစားသင်နော်၊ အဒေါ်နဲ့ဆိုရင် နင် စာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်လေ ဇာတ်ထဲလိုက် ချင်လွန်းလို့သာ နင့်ကို နယ်ပိုင်မင်း ပေးတာပါ၊ အဒေါ်ဇာတ်ထဲ မလိုက်ချင်ရင် ရွာမှာနေပြီး နင့်ကို အဒေါ်မွေးပါတယ်၊ အခုတော့ အဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ နောက်တိုးရယ်”

လှတိုးတစ်ဦးသာပြော၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ငိုနေတော့သည်။ နောက်တိုးသည် သူ့အမေ ခင်တိုးကဲ့သို့ အပြစ်မဲ့သောမျက်နှာကလေးနှင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ငိုကြည့်နေလေသည်။ နောက်တိုးသည် အသက် ခုနစ်နှစ်သာ ခြံ့သော်လည်း အခြားကလေးများကဲ့သို့ အဒေါ်နှင့်အတူ လိုက်ငိုခြင်း မပြုပေ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရနှင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးကောသရတို့ကလည်း ကျွန်တော်အား ဆီသွားမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝမ်းမသာပေ။ ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ထားနိုင်ပါမည်လားဟု သံသယဝင်နေသည်။ ခင်ခင်နှင့် ကလေး လေးယောက်သည် နောက်တိုးကို အနိုင်တူရှု၍ ဒုက္ခပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေသည်။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သကဲ့သို့ နောက်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်စေချင်ပေ။

လှတိုး ငိုနေသောကြောင့် ကြာလျှင် နောက်တိုးပါတစ်ခုခု ဖြစ်လာနိုင်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများကို နောက်တိုး ခေါ်သွားခွင့်ပြုရန် လျှောက်ရသည်။

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးလုံးက ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော် နောက်တိုးကို ခေါ်ခဲ့သည်။
ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း နောက်တိုးကို ဆုံးမ မှာကြားကြသည်။

လှတိုးသည် နောက်တိုး အကျိုးကလေးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်
ကို ယူပေးသည်။ လွယ်အိတ်တွင် ချည်စောင်တစ်ထည် ဖုံးထားသည်။

“နောက်တိုးရယ်၊ အဒေါ် ဇာတ်မကချင်ရင် အခုလို လိုက်မသွားရပါဘူး
ဟယ်၊ အဒေါ် ဇာတ်ကချင်လို့ တူလေး လိုက်သွားရတာ၊ အဒေါ်ဇာတ်ထဲ
ခေါ်သွားဖို့ကလည်း အဒေါ်တောင် ဘယ်ဘဝက စရမယ်မသိဘူး၊ အဒေါ်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ နောက်တိုးရယ်၊ အဒေါ် မင်းသမီးလှတိုး ဖြစ်တဲ့အချိန်ကျရင်
အဒေါ်နာမည်ထွက်လာရင် နောက်တိုးပြန်လာခဲ့နော်၊ နောက်တိုးကြီးလာလို့
နယ်ပိုင်မင်းတို့နဲ့ မနေချင်ရင်တော့ အဒေါ်ကို ရှာပြီးသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊
အဒေါ် ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ နောက်တိုးကို မွေးမယ်၊ နောက်တိုး ကြီးလာ
လို့ နယ်ပိုင်မင်းတို့နဲ့ ပျော်နေပေမယ့်လည်း အဒေါ်ကို လာတွေ့နော်၊ လှတိုး
ဆိုတဲ့ မင်းသမီးကို ရှာပြီးသာ လာခဲ့နော်၊ အခုတော့ အဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး
သာ နယ်ပိုင်မင်းနဲ့ လိုက်သွားပေတော့ နောက်တိုးရယ်”

ဒုတိယပိုင်း
(၁၉၄၇-၁၉၅၈)

မောင်မောင်လတ်

lel

နောက်တိုးကို တွေ့ရသောနေ့ကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် မည်သည့်
ခါမှ မေ့မည်မဟုတ်ပေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် မနက်ကာဖီကို ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့နှင့်
တူတူ သောက်လေ့ရှိသည်။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့
ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ဂျေရီရိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားလေ့
ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာစားရန် ထမင်းစား စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သောအခါ
အဖေကို မတွေ့ရပေ။ မေမေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အိပ်ရေးပျက်ပြီး
အကောင်းသည်ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဖေဖေ အချစ်တော် ခင်ခင်လတ်က ဖေဖေ
အဖေ ကာဖီသောက်မည်ဆိုပြီး ကပ်နေသဖြင့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက သူ့ကို
အပြုံး ကာဖီတိုက်နေရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမများတွင် ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးသည်
အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူများဖြစ်သော်လည်း ခင်ခင်လတ်သည်

အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူတကာကို ဗိုလ်ကျလေသည်။ သူ့အမည် ခင်ခင်လတ်ဆိုသော်လည်း နောက်ထပ် အငယ်များ မရှိသဖြင့် သူ အငယ် ဆုံး၊ သူ့အဆုံးဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဖေဖေလာမှ သောက်မယ်”

ခင်ခင်လတ်သည် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ကာဖီတိုက်သည်ကို တွန်းပစ်၍ ငြင်းဆိုနေလေသည်။ မျက်နှာမကောင်းသော မေမေက ခင်ခင်လတ်ကို ကာဖီသောက်ရန် ချောပြောသည်။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်တို့ကိုမခေါ်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်အဖို့ ဆန်းလှသည်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေဘယ်သွားသည်ကို မေးသည်။ မေမေက မေးခွန်းမမေးရန် ကာဖီသောက် ထမင်းကြော်စားပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်မှ ဖေဖေကို သွားစောင့်နေရန် ပြောသည်။ ကိုကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော်ကို စကားရှည်သည်ဟု အပြစ်တင်သည်။ မကြီးကလည်း စကားမများရန် ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းကြော်နှင့် ကာဖီကို ပြီးစလွယ် စားသောက်ပြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် မကြီးလည်း ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ခင်ခင်လတ်ကသာ ကြေး (ဂျိုး) များနေသဖြင့် စားသောက်၍ မပြီးသေးပေ။

“ဖေဖေပြန်လာပြီ”

ခင်ခင်လတ်အောက်မှ အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ ဝရံတကာကို ထွက်ကြည့်သည်။ ဖေဖေသည် အသားမည်းမည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ခြံထဲဝင်လာနေသည်။ အသားမည်းမည်းကောင်လေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူဖြစ်မည်။ ငယ်လျှင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ငယ်မည်။ ထိုကောင်လေးသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

ဖေဖေက အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။ ဖေဖေသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်

တော်သည် ဖေဖေနှင့် ဖေဖေခေါ်လာသော ကောင်လေးကို အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ ထိုကောင်လေးသည် အသားမည်းသော်လည်း ဖေဖေနှင့်တူ၍ ဖေဖေလို ပိန်ပိန် ခါးသေးသေး ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့ အိမ်အောက်ဝင်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသုံးဦး ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာလျှင် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။

“ကိုကို ကာဖီသောက်ဖို့ အသင့်ပဲ”

“အေး သောက်ထားပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ခင် သူက နောက်တိုးလေ”

“နောက်တိုးပါ တစ်ခါတည်း ကာဖီသောက်ခိုင်းလိုက်ပါလား ကိုကို”

“ကျွန်တော် ကာဖီမသောက်ဘူးဗျ”

ဟူသော အသံကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။ အတန်ကြာ စကားပြောသံ တိတ်သွားသည်။ ခင်ခင်လတ်စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ လှေကားတက်သံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ခင်ခင်လတ်နှင့် အသားမည်းမည်း ကောင်လေးသည် အပေါ်တက်လာကြသည်။ ကောင်လေးသည် သူ့လွယ်အိတ် သူ့လွယ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“သားတို့ သမီးတို့ လာဦး” ဟု ဖေဖေက ခေါ်၍-

“သားတို့ သမီးတို့ မှတ်ထားကြ၊ သူ့နာမည်က နောက်တိုးတဲ့” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက နောက်တိုးကို မွေးမလို့ ဖေဖေက သွားခေါ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့ပြီး ကျောင်းထားပေးမလို့” ဟု မေမေက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီးကို ရန်ကုန်ကျောင်းပို့မည်ကို သိသဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ဘော်ဒါ လိုက်နေချင်ခဲ့သည်။ အခု နောက်တိုးဆိုသော ကောင်လေးမည်းမည်းကို ရန်ကုန်ပို့မည်ဆို၍ စိတ်ဆိုးလာသည်။

“သားကိုတော့ မပို့ဘူးလား”

“သားကိုလည်း ပို့မှာပေါ့ကွယ်” ဟု မေမေက ပြန်ပြောသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့အခန်းဘေးမှ အဝတ်လဲခန်းကလေးထဲတွင် နောက်တိုးအိပ်ရန် ပြင်ပေးဖို့ပြောသည်။ မေမေက ပြင်ပြီးကြောင်း ပြန်ပြော၍ နောက်တိုးကို အခန်းကလေးထဲ ခေါ်သွားသည်။ ခင်ခင်လတ်လည်း လိုက်သွားသည်။

“ဖေဖေ သူက ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု ကိုကိုကြီးက မေးသည်ကို ဖေဖေက

“သားတို့ကို မေမေ ပြောပြလိမ့်မယ်” ဟု ပြော၍ သူ့အိပ်ခန်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် မေမေနှင့် နောက်တိုး နောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ မေမေသည် နောက်တိုးအတွက် ဖျာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်များ ထုတ်ပေးနေသည်။ နောက်တိုးက သူ့လွယ်အိတ်ကို ပိုက်၍ ဖျာတွင် ထိုင်နေလေသည်။ ခင်ခင်လတ်သည် နောက်တိုးအနီးသွား၍ ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

“သားတို့ နောက်တိုးနဲ့ ကောင်းကောင်းစကားပြောနော်၊ ရန်မဖြစ်နဲ့” ဟု မေမေက ပြော၍ ခင်ခင်လတ်ခေါ်ပြီး ဖေဖေရှိရာ ခေါင်းရင်းဘက် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မေမေပြောပြသည်ကို မစောင့်နိုင်၍ နောက်တိုးကို မေးမိသည်။

“မင်း နာမည်က နောက်တိုးနော်”

“အေး”

“မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ငါ လူသတ်ကျွန်းက”

“မင်း အမေနဲ့ အဖေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ငါ့အဖေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အဖေတော့ရှိတယ်”

“မင်းအဖေ အခုမင်းနဲ့ လိုက်မလာဘူးလား”

နောက်တိုးသည် ကျွန်တော်ကို အထင်သေးသောမျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကိုကြီး ဒီကောင် ဘယ်နှယ်ကောင်လဲ မသိဘူး”

“အေးကွား၊ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ လူပါးဝမယ့်ပုံစံမျိုးပဲ”

နောက်တိုးသည် ကိုကိုကြီးကို အထင်သေးသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ပြန်သည်။

“ငါ့အဖေက ဘာလို့လိုက်လာမလဲ၊ ဒီမှာရှိတာပဲ”

“ဘာကွ၊ မင်းအဖေ ဒီမှာရှိတယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ငါ ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

“ငါတို့ဖေဖေ ဦးမောင်မောင်ကို ပြောတာလား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသောအခါ နောက်တိုးက-

“အေး ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုစဉ်ပင် မေမေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မေမေ နောက်တိုးက”

ဟု ကိုကိုကြီး စ ကာရှိသေး-

“ဟုတ်တယ် မေမေပြောပြမယ် မေမေနဲ့ ဓဏလိုက်ခဲ့ကြ”

ဟု မေမေက ပြော၍ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းရင်းဘက် ခေါ်သွားသည်။ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ဖေဖေမရှိတော့ပေ။ ခင်ခင်လတ်လည်း မရှိပေ။ မကြီးရှိနေသည်။

“လာ သားကြီးနဲ့ သမီးကြီး၊ သေသေချာချာ နားထောင် မေမေ ပြောပြမယ်၊ သားနဲ့သမီး ကတိုးစိန်ကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်လေ၊ ဖေဖေမိန်းမဆို”

ဟု မကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“နောက်တိုးက ကတိုးစိန်ရဲ့သားလေ၊ အခု ကတိုးစိန် မရှိတော့ဘူး၊
ဖေဖေသားဆိုပြီး ဖေဖေဆီ လာပို့ကြတယ်၊ ဖေဖေ သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့ထားမယ်၊
သူ ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘူး၊ သူဒီမှာရှိတုန်း သားတို့သမီးတို့က စကားမဖွာနဲ့၊
သူ့ကိုလည်း မမေးနဲ့၊ အောက်ထပ်ကလူတွေကိုလည်း နောက်တိုးအကြောင်း
မပြောနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောသည်။

“တခြားလူတွေကိုလည်း ဟာသံတဘက်က ဖေဖေဆွေမျိုး၊ ဖေဖေက
ခေါ်မွေးစားပြီး ကျောင်းထားပေးမယ်လို့ ပြောမယ်”

“နောက်တိုးက သူ့အဖေက ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောနေတယ် မေမေ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

“သူပြောတာ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ သားရယ်၊ မေမေ သူ့ကိုလည်း
အခုလို လျှောက်မပြောဖို့ ပြောပါဦးမယ်”

“သူက ဖေဖေသားလားဟင်”

“ဖေဖေက ဘာပြောလဲ”

“ဖေဖေက မေမေပြောပြလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဖေဖေသားလို့ လာပို့တဲ့လူတွေက ပြောတာပါကွယ်၊ ဖေဖေသား ဟုတ်
ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

မေမေအဖြေသည် မရေရာလှပေ။ မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်ဆ
ပြီး စကားပြောနေလေသည်။ မေမေက ဖေဖေသားမဟုတ်ပါဘူး ပြောနေ
သော်လည်း ကျွန်တော်မယုံချင်ပေ။ နောက်တိုးသည် ဖေဖေနှင့်တူသည်။
ကျွန်တော်တို့ထက် ပို၍ တူသည်။ သူ ဖေဖေသားပင် ဖြစ်ရမည်။ နောက်တိုး
ရောက်လာသောနေ့ကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမှ မမှမည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကို တွေ့ရသောနေ့တွင်ပင် နောက်တိုးကို
မုန်းမိသည်။ သူသည် ဖေဖေနှင့် တူလွန်းသဖြင့် ပိုပြီးမုန်းသည်။ ကျွန်တော်

တို့ ညီအစ်ကိုသည် ဖေဖေနှင့် မတူပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တိုးလို
အသားမမည်းပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တိုးထက် အသားဖြူသည်။
ကျွန်တော်တို့ အသားသည် မေမေအသားကဲ့သို့ အသားဝါသည်။ မေမေတို့
ထိုသို့ ထွားကျိုင်းသန်မှာသည်။ နောက်တိုးကဲ့သို့ ခါးမသေးပေ။ နောက်
တိုးသည် ဖေဖေကဲ့သို့ ခါးသေး၍ ပိန်ပြီး အရပ်ရှည်သည်။ အသားညိုသည်။

ဖေဖေနှင့် တူလွန်းသော ဖေဖေ အသေးစားကလေးကို တွေ့ရသဖြင့်
ကျွန်တော် မနာလိုမိသည်။ စိတ်ညစ်မိသည်။ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ငိုချင်မိ
သည်။ နောက်တိုးကို သတ်ပစ်ချင်မိသည်။

နောက်တိုးသည် ညောင်တုန်းတွင် ခေတ္တသာနေသည်။ သူနေသော
ရက်အတွင်း ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရသည်။ ဖေဖေသည် နောက်တိုးကို အထူး
ဂရုစိုက်သည်။ နောက်တိုးအတွက် မေမေ အိပ်ရာပြင်ပေးထားသည်ကို
မကြိုက်၍ ဝမ်းကပ်များ စောင်များ မေမေထပ်ထုတ်ပေးရသည်။ မေမေက
နောက်တိုးကို နေ့ခင်းဘက်တွင် ဖေဖေကို ဘာကြီးခေါ်ရန် သူ့ကို ကြီးကြီး
ခေါ်ရန် ကျွန်တော်တို့ကို သုံးယောက်ကို ကိုကိုကြီး၊ မမကြီး၊ ကိုကိုလတ်
ခေါ်ရန် သင်ပေးသည်။ အဖေကဦးမောင်မောင်ဟု လျှောက်မပြောရန်ကို
ပြောပြသည်။ နောက်တိုးသည် မေမေကိုတော့ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ၍ မေမေ
ပြောသမျှ နားထောင်လေသည်။

နောက်တိုးသည် ထမင်းစားချိန်မှလွဲလျှင် သူ့အခန်းထဲမှ မထွက်ပေ။
သူ့အခန်းကလေးထဲတွင် ပါးစပ်ဆိုင်တီးတမ်း ကစားနေလေသည်။ သူ့ကို
စကားသွားပြောလျှင် ပြန်မပြောပေ။ အခြားအိမ်ဖော်များကိုလည်း စကား
မပြောပေ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုသာ စကားပြောသည်။ ဖေဖေက နောက်တိုးကို
အရေးပေးလွန်းသည်။ ထမင်းစားခိုင်းတွင်လည်း နောက်တိုး၊ ညဘက်
အပေါ်ထပ်တွင် စကားပြောလျှင်လည်း နောက်တိုး နောက်တိုးနှင့် နောက်တိုး
တို့သာ အဓိကထားသည်။

“နောက်တိုး မင်းကြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲကွ”

“ကျွန်တော်ဆိုင်းဆရာ လုပ်မယ် ဘာကြီး”

“မင်း စာသင်ပြီး ဆိုင်းဆရာလုပ်မလို့လား”

“စာတတ်ရင်တော့ မသိဘူးလေ၊ ရွာက အမေကြီးက ကြီးရင် ဆိုင်းဆရာပဲ လုပ်လို့ ပြောလို့”

“သူ ဆိုင်းဆရာပဲ လုပ်ပါစေဖေဖေ၊ သူ့ရုပ်က ဆိုင်းဆရာနဲ့ တူပါတယ်”
ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောမိသောအခါ မေမေက-

“အို သားလတ်ကလည်းကွယ်”

ဟု ဝင်တားသည်။

ဖေဖေရုံးသွားသော နေ့ခင်းဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်းသွားရသည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် မေမေနှင့် နောက်တိုးသာ အိမ်တွင်ရှိသည်။ ထိုအချိန်များအတွင်း မေမေသည် နောက်တိုးကို သူ့လိုမျှင်သော ပုံစံသွင်းသည်။ မေမေစကားကိုတော့ မမြဝယ်မကျ နားထောင်သော နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့ အံ့သြရသည်။ ရက်ကြာလာသောအခါ နောက်တိုးသည် မေမေနှင့်သာ မက မမကြီးနှင့်ပါ စကားပြောသည်။ ခင်ခင်လတ်နှင့်လည်း စကားပြောသည်။ ကိုကိုကြီးမေးလျှင်လည်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားမပြောပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို စကားမပြောပေ။ မေးခွန်းလည်း မေးမနေတော့ပေ။

နောက်တိုးကို ရန်ကုန်မပို့မီ အင်္ကျီချုပ်ပေးရမည်ဆိုသဖြင့် မေမေက ဈေးမှ အဝတ်စများကို ဝယ်ပြီး အင်္ကျီအုပ်ပေးရသည်။ မေမေက အင်္ကျီအသစ်ချုပ်ပေးသော်လည်း နောက်တိုးက သူ့တွင်ပါသော လေထီးပိတ် ရုပ်အင်္ကျီအစိမ်းကလေးကို လွှင့်မပစ်နိုင်ပေ။

“မောင်တိုးအင်္ကျီက ဟောင်းနေပါပြီကွယ်”

ဟု မမကြီးကပြောသည်ကို နောက်တိုးက-

“ဟောင်းပေမယ့် ကျွန်တော် သိမ်းထားမယ်ဗျ၊ ဒီအင်္ကျီဟာ ကျွန်တော့်အဒေါ်လှတိုး ကောက်စိုက်ခရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးတာဗျ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ညအိပ်ခါနီးတွင် ဖေဖေက နောက်တိုး အခန်းကလေးတွင်း ဝင်ကြည့်သည်။ နောက်တိုး ခြင်ထောင်ကို မရွှ်-

“အိပ်ရဲ့ရဲ့လား”

ဟု မေးတတ်သည်။ နောက်တိုးကလည်း-

“အိပ်ရဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု သူ့အသံစူးစူးကလေးနှင့် ပြန်ဖြေတတ်လေသည်။ ပထမညများတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ မဆန်းသော်လည်း ညတိုင်း ကြားပါများလာသောအခါ နိတ်တိုလာသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် လူကြီးများအိပ်ချိန်၌ နောက်တိုး အခန်းကလေးထဲဝင်၍ နောက်တိုး ခြင်ထောင်ကို သွားမသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အိပ်ပျော်နေမည် ထင်သော်လည်း သူက-

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးသည်။ နောက်တိုးမျက်လုံးများသည် ပွင့်နေသည်။

“ငါပါ”

“ခင်ဗျား မောင်မောင်လတ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို မေးစရာရှိလို့”

“ကျွန်တော် အိပ်တော့မယ်”

“မအိပ်နဲ့ဦး၊ ငါ မေးတာကိုဖြေ”

“ခင်ဗျားတို့မေးတာကို မဖြေရဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ အမေက မှာထားတယ်ဗျ”

“ငါ သိတယ်၊ အခု မေမေတို့အိပ်နေတုန်း ငါလာမေးတာကွ”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ နေရတာ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကတစ်မျိုး ခင်ဗျား”

အမေကတစ်မျိုး”

နောက်တိုးသည် မေမေကို မေမေရှေ့တွင် ကြီးကြီးခေါ်သော်လည်း မေမေကွယ်ရာတွင် ခင်ဗျားအမေဟု ပြောနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မေမေက ကိုကိုလတ်ခေါ်ခိုင်းသည်ကို သူက မောင်မောင်လတ်ဟု ခေါ်နေသည်။

“မင်းဒီအိမ်မှာ ကြာကြာမနေစေရပါဘူး၊ မင်းနေလည်း မင်းမနေနိုင်အောင် ငါလုပ်မှာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား မေးမယ်ဆိုတာ မြန်မြန်မေးဗျာ”

“မင်း လူပါး သိပ်ဝတာပဲ၊ က ငါမေးမယ်”

“မေး”

“မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီဗျ”

“ပြန်ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားအမေက မပြောရဘူးတဲ့”

“မင်းက ကြောက်တယ်ပေါ့”

“မကြောက်ပါဘူး”

နောက်တိုး ခြင်ထောင်ထဲမှ ထထိုင်သည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်လျက် စကားပြောနေသည်။ ယခု ထထိုင်ပြီး ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်လာသည်။ သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်ဝင်နေသည်။

“မကြောက်ရင် ဖြေလေကွာ”

“ကျွန်တော့်အဖေလား”

“အေး”

“ဦးမောင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုး ပခုံးနှစ်ဖက် ဖျစ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာကွ”

“ဦးမောင်မောင်လေဗျ”

“မင်း ညာတာ”

“မညာဘူး”

“မင်းဖေဖေသား မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တို့ကို လာညာတာ”

“မညာပါဘူး၊ မညာဘူး”

“ညာတာကွ၊ ညာတာ”

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါသည်။ နောက်တိုး

သည် ရုန်းထ၍ အခန်းဝဆီကို သွားသည်။ ကျွန်တော်က ထလိုက်ပြီး အခန်း

ထိတ်ရပ်သည်။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲ”

“မင်း အဖေက ဦးမောင်မောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးမောင်မောင်ပါလို့ ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့

ကြားလား”

နောက်တိုး ပေကပ်ကပ်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် နောက်တိုး”

ကျွန်တော်သည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူက ရုန်း

သည်။ ကျွန်တော် ချုပ်ကိုင်ထား၍မရပေ။ ကျွန်တော်သည် လက်ကိုပြင်၍

နောက်တိုးမေးသည်။

“ကဲ ဟေ့ကောင် မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်”

“ဘာကွ”

ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်ဘတ်မှ ရုပ်အင်္ကျီကို ဆောင်ဆွဲပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဦးမောင်မောင်”
“ကဲကွာ”

ကျွန်တော်သည် ညာလက်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သူက ငဲ့ရှောင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်လက်သီး လေကိုသာ ထိုးမိလေသည်။ ရင်ဘတ် ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကလည်း လွတ်သွားသည်။ နောက်တိုးသည် တံခါးပေါက်မှ ထွက်မရသဖြင့် နောက်ဆုတ်ပြီး ထရုံအနီး ကပ်သွားသည်။

“မောင်မောင်လတ် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မလုပ်နဲ့ဗျ”
“လုပ်တယ်ကွာ”

ထရုံအနီးရပ်နေသော နောက်တိုးကို ကျွန်တော်က လက်ပြန်ရိုက်လိုက်သည်။ နောက်တိုးက ငဲ့ရှောင်လိုက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်လက်သည် ထရုံကို သွားရိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်လက်မှ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်နှင့် လက်သုကြွယ်သုံးချောင်းကို ထိမိ၍ အသည်းခိုက်အောင် နာသွားသည်။ လက်များတွင် သစ်သားစများ စူးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ကို မရရအောင် ဖမ်းချုပ်သည်။ သူ့ကို ဆွဲခါပြီး ကိုင်လှုပ်သည်။

“မင်းဖေဖေ ဦးမောင်မောင်မဟုတ်ဘူးကွ”

နောက်တိုးက မလှုပ်နိုင်သဖြင့် သူ့ညာခြေနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကန်သည်။ ပထမတစ်ချက်တွင် ကျွန်တော့် ဆီးစပ်အောင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခြေများကို ကျွန်တော်ခြေထောက်နှင့် ညှပ်သည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်တင်၍ လည်ပင်းညှစ်ရန် ပြုနေစဉ်ပင် သူက ခေါင်းငုံ့၍ ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ငဲ့လိုက်သည်။

“အား”

ကျွန်တော်သည် လက်မောင်းနာလွန်းသဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ နောက်တိုးကိုလည်း ကြမ်းပြင်ဆီသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်တိုး ကြမ်းပြင်ကို ထွေသွားသော ဂုန်းဆိုသော အသံကလည်း ဟိန်းသွားသည်။

ကိုကိုကြီးသည် သူ့အခန်းထဲမှထွက်ပြီး ကျွန်တော့်အနီး ရောက်လာသည်။ နောက်တိုး ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က သွေးစို့နေသော လက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့ကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။

“မောင်မောင်လတ် ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ခွေးမသား လူပါးဝလို့”

မကြီးကလည်း သူ့ရတင်မှ ထလာပြီး မီးထွန်း၍ မေမေကို ပြေးခေါ်သည်။ ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုးအလယ်တွင် ရပ်၍-

“မောင်မောင်လတ် မင်းလွန်မယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း ကျွန်တော့်တို့အနီး ရောက်လာသည်။ ဖေဖေက-

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးသည်ကို ကိုကိုကြီးက-

“ကျွန်တော်နီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သတ်နေတာကို တွေ့တာပဲဗေဗေ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဖေဖေသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်းထိုင်နေသော နောက်တိုးကို တစ်လှည့်၊ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍-

“မင်းက ဒီအခန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ မောင်မောင်လတ်”
ဟု ကျွန်တော့်ကို ရွေးပြီး မေးခွန်းမေးတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း-

“သူ့ကို မေးစရာရှိလို့ ကျွန်တော်လာတာ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ၊ လူကြီးတွေအိပ်ချိန်မှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နောက်တိုးအခန်းထဲ ဝင်ရတာလဲ၊ နောက်တိုး မင်းဘာဖြစ်သေးလဲ”

ဟု ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ငေါက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်၍ နောက်တိုးကို ဘာဖြစ်လဲဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“သူက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သာ လက်ကို အကိုက်ခံရပြီး ဗိုက်ကို အကန်ခံရတယ်”

ဟု ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်သည်။ စကားပြောရင်း မျက်ရည်များ လည်း ကျလာသည်။ မေမေက-

“အို”

ဟု ပြော၍ ကျွန်တော့်အနီး ပြေးလာသော်လည်း ဖေဖေက-

“မောင်မောင်လတ်၊ မင်းတောင် ဒီလောက်နာရင် နောက်တိုး ပိုခံရမှာပေါ့ကွ၊ ကဲ ဖေဖေနောက်တိုးနဲ့ စကားပြောပြီးရင် မင်းနဲ့ စကားပြောမယ်၊ ဖေဖေတို့အိပ်ခန်းထဲက သွားစောင့်နေ”

ဟု ပြောသဖြင့် မေမေက-

“လာ သား၊ လာ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

ဖေဖေသည် နောက်တိုးအနီး ထိုင်၍-

“မင်း ဘာဖြစ်သေးလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“သူ့လောက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်နဲ့ လှမ်းရိုက်တာလည်း မထိပါဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခါလို ကျွန်တော် သူ့ကို ပိတ်ကန်တာ၊ နောက်ပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းညှစ်လို့ ကိုက်တာ” ဟု နောက်တိုးက ပြန်ဖြေသည်။

“နောက်ကို မင်းလည်း ရန်မဖြစ်နဲ့ နောက်တိုး၊ ဘယ်သူက ရန်စစကိုယ်က ပြန်မလုပ်နဲ့၊ အော်လိုက်ပေါ့၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ ပြန်မလုပ်နဲ့နော် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

ဖေဖေက နောက်တိုးကိုယ်ကို လျှောက်စမ်းသည်။ ဘာဖြစ်သေးသည်။

ဘယ်နေရာ နာသွားသည်ကို စမ်းခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့် လက်မောင်းတွင် သွေးထွက်နေသည်ကိုတော့ ဖေဖေက ဂရုမစိုက်ပေ။ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျလာသည်။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်လျှင် မီးထွန်း၍ ကျွန်တော့်လက်မှ အနာများကို ကြည့်သည်။

“သားကို မေမေ ပြောထားရက်နဲ့ကွယ်” ဟု မေမေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ပြန်လေသည်။ မေမေက လက်အနာကို ပရုတ်ဆီထည့်ပေးနေစဉ် ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“တင်ချာမရှိဘူးလား ခင်ခင်၊ တင်ချာထည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ဖေဖေသည် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်လက်မှ အနာကို ကြည့်သည်။ အနာကို ကြည့်ရင်း-

“မင်းကပဲ သွားစပြီး မင်းက အခုမှ ငိုမနေပါနဲ့ မောင်လတ်ရာ” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ငိုနေမိသည်။

“မောင်မောင်လတ်”

“ဖေဖေ”

“မင်း နောက်တိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်သွားစတာလဲ”

“ရန်စတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို သွားမေးတာ”

“ဘာသွားမေးတာလဲ”

“သူ့အဖေ”

“အော်၊ သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သားမသိဘူးလား”

“မသိဘူး၊ သူက တစ်မျိုးပြောတယ်၊ မေမေက တစ်မျိုးပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်ဟာယုံရမှာလဲ”

“အင်း”

“နောက်တိုးက သူ့အဖေက ဖေဖေလိုပြောတယ်။ ဟုတ်လား ဖေဖေ ဖေဖေသည် မေမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေမေသည် မျက်နှာမျက်နှာ

သည်။

“ခင်ခင်ရယ်၊ မင်းကလည်း ကလေးတွေကို သေသေချာချာ မပြောတု
ထင်တယ်၊ မောင်မောင်လတ်”

“ဖေဖေ”

“နောက်တိုးအဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သားအဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ သား
အဖို့ အရေးကြီးတာက အိမ်မှာကောင်းကောင်းနေပြီး စာကြိုးစားသင်ဖို့ပဲ”

“သူက ဖေဖေကို သူ့အဖေလိုပြောနေတာ သား၊ မကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကို မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပို့မယ်၊ သား ကြိုက်စရာ မကြိုက်စရာ မလို
တော့ဘူး၊ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်း နောက်တိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြ
နဲ့၊ နောက်တိုးက မင်းတို့အခွင့်အရေးတွေကို ဘယ်တော့မှ လူမှာမဟုတ်ဘူး
မလုစေရဘူး၊ သူ့အခွင့်အရေးကိုလည်း မင်းတို့ မလုနဲ့”

“အို ကိုကိုရယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်၊ မင်းလည်း ကိုကိုပြောတာကို မှတ်ထားပါ”

“အော် ကိုကိုရယ်”

[၁၀]

ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုး ရန်ဖြစ်ပြီးသော နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်
ဖေဖေ နောက်တိုးကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းသွားသည်။ ပထမတွင် ကိုကိုကြီး
နှင့်အတူ ကျောင်းအဖွင့်မှ နောက်တိုးကို ရန်ကုန်ပို့ရန်ဖြစ်သော်လည်း
နောက်တိုးကို ကျောင်းမဖွင့်မီပင် ရန်ကုန်ပို့လိုက်သည်။ ဖေဖေလည်း ရန်ကုန်
တွင် ကြာသည်။ ရန်ကုန်မှ အပြန် ခန့်ဖြူကို ဆက်လိုက်သွားသည်။ ဖေဖေ
နေဖြူမှ ပြန်လာပြီး မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲများ ဖြေရလေသည်။
စာမေးပွဲအောင်စာရင်းမထွက်မီ ဖေဖေ ပုသိမ်ကို ပြောင်းရသည်။ ပုသိမ်
တွင် ကျွန်တော်၊ မမကြီးနှင့် ခင်ခင်လတ်တို့ ကျောင်းဆက်နေသည်။ ကိုကို
ကြီးကို ရန်ကုန်ကျောင်း ပို့လိုက်သည်။

ပုသိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကြာသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ကရင်သောင်းကျန်း
မှုဖြစ်သောအခါ ပုသိမ်ထောင်ထဲ သွားနေရသည်။ ပုသိမ်တွင် ကျွန်တော်
လေးတန်းရောက်သည်အထိ ကျောင်းနေရသည်။ ပုသိမ်တွင်နေသော နှစ်များ
အတွင်း နောက်တိုးကို မတွေ့ရပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကိုကိုကြီး

သာ ပုသိမ်ပြန်လာသည်။ ပုသိမ်ပြန်လာသော ကိုကိုကြီးကို ဖေဖေကွယ်ရာတွင် နောက်တိုးအကြောင်း မေးရသည်။

နောက်တိုးကို ရန်ကုန်တွင် ဆေးလိပ်လုပ်ငန်း လုပ်နေသော ကြီးကြီးစိန်းရွှေထံတွင် ထားကြောင်း ကိုကိုကြီးထံမှ သိရသည်။ ကိုကိုကြီးကို မေဖေအဖေ ဘိုးဘိုးတို့နေသော သော်မဆင်ရိပ်သာတွင် ထားသဖြင့် ဘိုးလိန်းလမ်းဆေးလိပ်ခုံတွင်နေသော နောက်တိုးနှင့် မကြာခဏ မတွေ့ရပေ။ ကိုကိုကြီးသည် နောက်တိုးအကြောင်းများကို များစွာမပြောနိုင်ပေ။ နောက်တိုးကို ကိုကိုကြီးကို ရှောင်နေတတ်ကြောင်း၊ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့အိမ်တွင် နောက်တိုးအလုပ်နှင့်လက် မပြတ်နေကြောင်းကိုတော့ ကိုကိုကြီးက ပြောပြသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတွင် သားသမီးမရှိသော်လည်း နောက်တိုးကို သူ့လောကီမချစ်ကြောင်း ကိုကိုကြီးကပြောသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့လင်မယားသည် ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းသာမက အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း ချဲ့ရန်စီစဉ်နေကြောင်းများ ကိုကိုကြီးထံမှ သိရသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် နောက်တိုးအကြောင်း မပြောကြပေ။ နောက်တိုးအကြောင်းကို ညောင်တုန်းတွင် ကျွန်ခဲသော အိမ်ဖော်များသာသိ၍ ပုသိမ်တွင် အလုပ်ဝင်သော အိမ်ဖော်များ မသိပေ။ ပုသိမ်မှ လူများလည်း မသိပေ။ သို့သော် ဖေဖေသည် ရန်ကုန်သို့ ခြောက်လကြာလျှင် တစ်ကြိမ် မှန်မှန်သွားလေသည်။ ရန်ကုန်မှ ပြန်လာပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက် ဝိုင်နေတတ်သည်။ ထိုရက်များတွင် ဖေဖေ အရက်ပိုပြီး သောက်လေသည်။

ပုသိမ်ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ခင်ခင်လေးကို မွေးသည်။ ခင်ခင်လေးသည် မေမေအသက်ကြီးမှ မွေးသောကလေးဖြစ်၍ ချူချာလေသည်။ ခင်ခင်လေးကိုတော့ ဖေဖေချစ်သည်။ ဖေဖေသည် ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးကို ချစ်ဆော်လည်း နောက်တိုးလောက် မချစ်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ခင်ခင်လေးကိုတော့ နောက်တိုးထက် ပိုချစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လေသည်။ ဖေဖေသည် သီချင်းကြီးအလွန်ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုမှ သီချင်း

ကြီးနှင့် အားမရသဖြင့် ဓာတ်ပြားများမှ သီချင်းများကိုလည်း ဖွင့်နားထောင်သည်။ မေမေက ဖေဖေ သီချင်းကြီးနားထောင်သည်ကို မကြိုက်ပေ။ သီချင်းကြီး နားထောင်လျှင် အမြဲ အပြစ်ပြောသည်။

ကျွန်တော် ပုသိမ်တွင် ပျော်သော်လည်း ရန်ကုန်ပြောင်းရရန် အကြောင်း ဖန်လာသည်။ ဓနုဖြူမှ ကျွန်တော်တို့ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြသည် ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ဓနုဖြူတွင် မနေတော့ပေ။ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းသည်။ ပထမတွင် ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့်အတူ နေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဖိုးစိန်လမ်းမှ တုလားသူဌေးခြံတစ်ခုကို ဝယ်ပြီး ပြောင်းနေသည်။

ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စီးပွားရေးလောက ထွက်လွန်းသဖြင့် ဘွားဘွားကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ ဓနုဖြူမှ ဘိုးဘိုးနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့ကလည်း ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို အသေအချာမလုပ်ပေ။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖေတို့နှင့်ပါ စကားများသည်။

ဘွားဘွားကြီးဒေါ်စိန်းမြသည် ဖိုးစိန်လမ်းတိုက်တွင် ကြီးကြီးမေနှင့် အတူနေ၍ ကိုကိုကြီးကိုပါ ခေါ်ထားလေသည်။ နောက်တွင် နောက်တိုးကိုပါ ခေါ်ထားသည်။ နောက်တိုးကိုသာမက ကျွန်တော်၊ မမကြီးနှင့် ခင်ခင်လတ်ကိုပါ ရန်ကုန်ပြောင်းလာနေရန် ခေါ်သည်။ မေမေက မမကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်လွှတ်ရန် သဘောတူသည်။ ခင်ခင်လတ်ကို ခင်ခင်လေးနှင့် အဖော်ရရန် ရန်ကုန်ကျောင်း မပို့ပေ။

ကျွန်တော် လေးတန်းအောင်သောနှစ်တွင် ရန်ကုန်ရှိ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြထံ ကျောင်းနေရန် လာခဲ့သည်။ အစတွင် နောက်တိုးနှင့်အတူ နေရမည်ဆို၍ ရန်ကုန်မသွားချင်ပေ။ ကိုကိုကြီးက နောက်တိုးကို ဘွားဘွားကြီးတိုက်ထဲတွင် မထားကြောင်းပြောပြသည်။ မေမေကလည်း ဘွားဘွားကြီးသည် နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့လောက် မချစ်ကြောင်း၊ ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့် ဖေဖေ ရန်ဖြစ်၍သာ ခေါ်ထားရသော်လည်း ခေါ်မထားချင်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကို မတွေ့ရသော်လည်း တစ်နေ့မှ မေ့မရပေ။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲ ရောက်လာရသနည်းဟု ကျွန်တော်က မကြာခဏ မကျေမနပ်ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးကို ကျွန်တော် မုန်းသည်။ ဖေဖေကို သူ့အဖေဟု ပြောသောကြောင့် မုန်းသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို ဂရုစိုက်သောကြောင့် မုန်းသည်။ သူ့ကြောင့် ဖေဖေကို ကျွန်တော် စပြီး မုန်းသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်သောနေ့တွင် နောက်တိုးကို မတွေ့ပေ။ ဘွားဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက ဂရုစိုက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် နောက်တိုးကို မေ့သွားသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဝယ်ထားသော ဖိးစိန်လမ်းတိုက်သည် ခြံအလွန်ကျယ်သည်။ တိုက်ကတော့ ငယ်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းသုံးခန်းနှင့် အောက်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အောက်ထပ် အိပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကိုကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်။

“မောင်မောင်လတ်၊ မင်းက အတန်းငယ်တော့ စာအော်ကျက်ရမယ်၊ ထမင်းစားခန်းမှာကျက်၊ ကိုကိုကြီးက အတန်းကြီးလာတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ မကျက်နဲ့နော် ဟုတ်လား။”

ဟု ဘွားဘွားကြီးက ပြောသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားခန်းက တစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမေအခန်းတွင် မမကြီးကို အအိပ်ခိုင်းသည်။ ဘွားဘွားကြီးအခန်းတွင် ခုတင်အပိုရှိရာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့သော မေမေက ဘွားဘွားကြီးအခန်းတွင် အိပ်သည်။ မေမေနှင့် ဘွားဘွားကြီးသည် အလွန်ချစ်ကြသည်။ မေမေသည် ဘွားဘွားကြီးကို အလွန်ရိုသေ၍ အလွန်ဂရုစိုက်လေသည်။

နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ရသည်။ နောက်တိုးသည် မီးဖိုထဲ ထမင်းလာစားသည်။ နောက်တိုး အရပ်ရှည်လာသော်လည်း ညောင်တုန်းတွင် တွေ့ရသော ရုပ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ရုပ်မပြောင်း

သော်လည်း သူ့နေပုံပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ယခင်ကလို မိုက်ကြည့်ကြည့်ပေ။ သူသည် မျက်လွှာချထားသည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆက်မပေးပေ။ ဘွားဘွားကြီးခေါ်ထားသော ထမင်းခွက်မိန်းမကြီးသည် သူ့အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေသည်။ နောက်တိုးကိုလည်း မကြည့်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြည့်ပေ။ မီးဖိုသည် ကျယ်၍ မီးဖိုထဲတွင် အညွတ်စားနှင့် ရွေးခြေများရှိလေသည်။ နောက်တိုးသည် သူ့အတွက် ထည့်ထားသော ထမင်းကြော်ကို အေးဆေးစွာ စားနေလေသည်။

မေမေ ထမင်းစားခန်းဆင်းလာပြီး မီးဖိုတွင် ကျွန်တော့်နည်းတူ ရုပ်သောအခါ နောက်တိုးကို တွေ့သွားလေသည်။

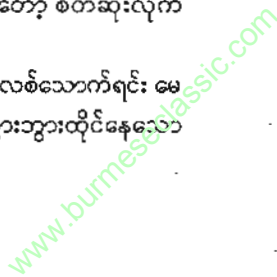
“နောက်တိုး သားနေကောင်းလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး။”

နောက်တိုးအသံသည် ငယ်ငယ်ကလို မစူးတော့ပေ။ နောက်တိုးသည် မေ့ကို လှည့်ဖြေပြီး သူ့ထမင်းကြော် သူ့ဆက်စားသည်။

“နောက်တိုး မဟုတ်တော့ဘူး ခင်ခင်ရဲ့၊ မောင်မောင်တိုးတဲ့လေ၊ သူ့ကို အခု မောင်တိုးလို့ပဲ ဒီနားမှာ သိနေကြတယ်လေ။ သူ့ကို ကျောင်းအပ်တုန်းက မောင်မောင်စိုးဆိုပြီး နယ်ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင်က နာမည်ပေးသွားသတဲ့၊ အဲဒါကို နောက်တိုးက သူ့နာမည် မောင်မောင်တိုးထင်ပြီး မောင်မောင်တိုးလို့ ပြောတာပေါ့။ စိန်းရွှေတို့ကလည်း ငွေရမယ့် အပေါက်ကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လားအေ၊ မောင်မောင်စိုးဆိုတာကို မောင်မောင်တိုးပဲထင်ပြီး မောင်မောင်တိုးပဲ ပြောတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျောင်းမှာ မောင်မောင်တိုးဖြစ်သွားတာလေ၊ နာမည်ပေးထားတဲ့လူက ရန်ကုန်ဆင်းလာတော့ စိတ်ဆိုးလိုက်တာအေ။”

ဘွားဘွားကြီးသည် ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်၍ ဟောလစ်သောက်ရင်း မေ့ကို လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မေမေသည် ဘွားဘွားထိုင်နေသော အထဲကို ပြန်လာသည်။

“နောက်တိုးကလည်း ဇ မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူကိုသာ သူ လုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ ငါ့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့ကို အစက ချိုးထားရတယ်။ သူ့ကို တို့ မွေးချင်လို့ မွေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိအောင်လုပ်ထားလိုက် တယ်။ ဆယ်တန်းရောက်အောင် သင်ပေးမယ်၊ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်နဲ့ မအောင် ရင် ရရာအလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆရာဖြစ်သင်တို့၊ ဗိုလ်သင် တန်းတို့ ပို့မယ်ဆိုပြီး အစတည်းက ပြောထားရတယ်။ စိန်းမေက ငယ်ပါ သေးတယ် အဘွားရယ် နောက်မှပြောပါ ဘာညာနဲ့ ငါ့ကို တားသေးတယ် လေ၊ ငါအသက်ကြီးလာလို့ ဒီကောင်လေးကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ထမင်း ကျွေးထားတာ၊ ငါ ငယ်ငယ်ကစိတ်မျိုးဆိုရင် ဒင်းအမေလိုပဲ ဒင်းလည်း အခါခါ သေတယ်”

ဘွားဘွားကြီးပြောနေသောစကားများကို မီးဖိုထဲမှ နောက်တိုး မကြား နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်က နောက်တိုးကို ကြားစေချင်သည်။ ဘွားဘွားကြီးသည် ဖေဖေနှင့် မတူပေ။ ကျွန်တော် ဘွားဘွားကြီးကိုချစ်သည်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီးနှင့်အတူ စိန်ပေါ ကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရသည်။ မကြီးသည် စိန်ဂျွန်းကွန်ဗင့်တွင် ကျောင်းတက်သည်။ နောက်တိုးသည် အိမ်မှ လမ်းလျှောက်သွား၍ရသော ကျောက်မြောင်း အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရသည်။ နောက်တိုးသည် ကားရုံအပေါ်ထပ် အထပ်ခိုးတွင် အိပ်သည်။

ဘွားဘွားကြီး ကားရုံသည် ကားနှစ်စီးခန့် ဆုံသည်။ ကားရုံဘေးတွင် လည်း အဖီပါသည်။ ကားရုံဘေးအဖီတွင် ကားမောင်းသမားနှင့် အိမ်ဖော် ထမင်းချက်တို့နေနိုင်ရန် အခန်းနှစ်ခန်းပါသည်။ ကားရုံအပေါ်ထပ်တွင်လည်း ပစ္စည်းများထားရန် အထပ်ခိုးတစ်ဝက် ပါလေသည်။ ထိုအထပ်ခိုးတွင် နှစ် ခန်းလုပ်၍ တစ်ခန်းတွင် ကားပစ္စည်းအပိုများထားပြီး တစ်ခန်းတွင် နောက် တိုးကို ထားသည်။ နောက်တိုးသည် အစာစားချိန်တွင်သာ တိုက်ကိုလာ သည်။ အခြားအချိန်တွင် မလာပေ။ နောက်တိုးရုံမုန်းပင် မသိပေ။

ဘွားဘွားကြီးဝယ်ထားသော ဂျစ်ကားသည် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှင့် မကြီး ကျောင်းသွားဖို့ ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးသည် ကားမစီးရပေ။ ကားမစီး သောညီပြင် ကျောင်းဆင်းချိန် ညနေဘက်တွင် ခြံထဲ၌ ရေပိုက်တစ်ခုနှင့် သစ် ဇင်များ ရေလျှောက်လောင်းရသည်။

နောက်တိုး ရေလောင်းနေသည်ကို မြင်သော မေမေက-
“မာလီမထားဘူးလား”

ဟု မေးသောအခါ ဘွားဘွားကြီးက-

“မာလီကို အမြဲငှားမထားဘူး၊ နောက်တိုးကိုလည်း အလုပ်ရှိအောင်လို့ မာလီကို မနက်ဘက် ရက်ခြား သစ်ပင်ပြုပြင်ဖို့ပဲ ငှားတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အပင် မာလီစိုက်ခိုင်းတာပေါ့၊ ခင်ခင်ရယ်၊ ညနေပိုင်း ရေလောင်းဖို့ကတော့ နောက်တိုးအလုပ်ပဲ၊ သူ့ကို နိုင်းလို့ရအောင်လို့ တစ်ဝက်စီ ရက်ခြားလုပ်တဲ့ မာလီကို ခေါ်ထားရတယ်ဇေ”

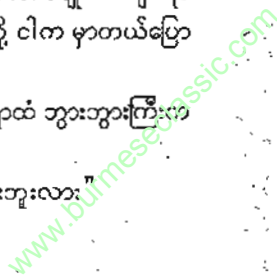
ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်အထိ မေမေ ရန်ကုန်တွင်နေသည်။ မေမေ ရန်ကုန်တွင်ရှိသော ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အဝတ်များ ထပ်ချုပ် ပေးသည်။ မေမေက နောက်တိုးကိုလည်း အင်္ကျီချုပ်ပေးရန် ဖေဖေက မှာ လိုက်ကြောင်း ဘွားဘွားကြီးကို ပြော၍ ခွင့်ပန်ရာ-

“မောင်မောင်ကိုပြော ငါမမ့်သေးပါဘူးလို့၊ ငါ့အိမ်မှာ လက်ခံထားပြီး ငါ့မွေးထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါကလိုအပ်ရင် အင်္ကျီချုပ်ပေးမယ်၊ ခလိုအပ်ရင် မချုပ်ပေးဘူး။ ငါချုပ်ပေးချင်မှ ချုပ်ပေးမယ်၊ မချုပ်ပေးချင်ရင် လည်း မချုပ်ပေးဘူး။ ငါ့ကို ကျူးပြီးလာမလုပ်ပါနဲ့လို့ ငါက မှာတယ်ပြော လိုက်” ဟု ဘွားဘွားကြီး ပြောသည်။

မကြီးနှင့် ကျွန်တော် ကျူးရှင်ယူရန် ကျူးရှင်ဆရာထံ ဘွားဘွားကြီးက အပ်သည်။

“ဘွားဘွားကြီး၊ နောက်တိုးကို ကျူးရှင်မယူခိုင်းဘူးလား”

ဟု ကျွန်တော်ကမေးရာ-

“မယူခိုင်းပါဘူး မောင်လတ်ရယ်၊ သူ့ကို ဆယ်တန်းအထိပဲ ပညာသင်ပေးမယ်၊ ဆယ်တန်းမအောင်လည်း သူ့ကံပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်လည်း သူ့ကံပဲကွယ်”

ဟု ဘွားဘွားကြီး ပြောသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် ဘွားဘွားကြီးသည် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးကသာ စကားပြော၍ ဘွားဘွားကြီးသာ အမိန့်များ၊ စည်းကမ်းများ ချမှတ်သည်။ ကြီးကြီးမေက ဘာမှ သိပ်မပြောပေ။ ကြီးကြီးမေသည် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးကို ဂရုစိုက်သည်။ နောက်တိုးကိုလည်း အသနားပိုသူဖြစ်သည်။ နောက်တိုး ထမင်းစားနေလျှင် ဟင်းများ၊ အသုပ်များ သွားပေးတတ်သည်။ နောက်တိုး ထမင်းစားနေသော စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စကားပြောနေတတ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးရှေ့တွင်တော့ နောက်တိုးအနီး မကပ်ပေ။

မေမေ ပုသိမ်မပြန်မီ တစ်နေ့တွင် ညဘက်၌ ကျွန်တော် စာဖတ်နေရင်း မေမေ့ကို မှာစရာရှိ၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်လှေကားဝရှိ အနားနေခန်းတွင် မေမေနှင့် ဘွားဘွားကြီးတို့ စကားပြောနေကြသည်။ လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် တက်လာရာ စကားပြောသံကလည်း ပို၍ ပြတ်သားလာသည်။

“ခင်ခင်၊ စိတ်ပူစရာမဟုတ်တာကို စိတ်ပူမနေနဲ့အေ၊ ညည်းသား မောင်မောင်လတ်နဲ့ နောက်တိုးလည်း ရန်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ရန်ဖြစ်လည်း ညည်းသား မနာစေရပါဘူး။ ငါ မောင်မောင်ကြီးကို ခေါ်ထားဖို့ လုပ်ကတည်းက စဉ်းစားမိပါတယ်။ မောင်မောင်ကြီး ငါနဲ့နေတုန်း နောက်တိုးရောက်လာတော့ ငါ နောက်တိုးကို သေသေချာချာ ခေါ်ပြောတယ်”

ကျွန်တော်သည် လှေကားထစ်များကို ဆက်မတက်တော့ပေ။ သူတို့ မမြင်နိုင်သောနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။

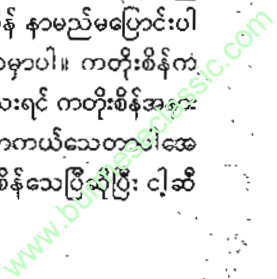
“နောက်တိုး၊ မင်း သောင်တုန်းမှာ နေတုန်းကလို လူပါးမဝနဲ့၊ ငါ့မြေးကို မဆော်ကားနဲ့၊ နင် လူပါးဝရင် နင့်ကို ငါဆုံးမရလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက ညည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နောက်တိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲအေး၊ အခု နွေကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ထပ်ပြောရတယ်၊ ငါက မောင်မောင်လတ်ကို မှာပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘွားရယ်၊ ကျွန်မကလည်း သားလတ်ကို ရန်ကုန်ပို့ရတာ စိတ်မဖြောင့်ရဘူး၊ သားလတ်က နောက်တိုးက သူ့အပေ ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောတာ နည်းနည်းမှမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့အေ၊ လူတကာနဲ့ ဆက်ခံနေတဲ့ အငြိမ့်သမရဲ့ သားက မောင်မောင်သားဖြစ်ရောလား၊ ငါလည်း နည်းနည်းမှမကျေနပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ မောင်မောင်ကိုပြောရတယ်၊ မင်း ကလေးဆိုတာနဲ့ မင်းက လက်ခံထားတာ ငါနည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ ငါလက်မခံဘူး၊ နောက်တိုးက ငါ့မြေးမဟုတ်ဘူး။ နောက်တိုးကို ငါ့မြေးအနေနဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်ဘူး၊ ငါ့မြေးတွေနဲ့ မရောနဲ့ ငါ့ဆီက အမွေလည်း တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်းနိုင်အောင် ပညာသင်ပေးရင်ပဲ တော်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မောင်မောင်က ငါ့ကို ဒီတစ်ခါ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး။ သူ့ကောင်မသေပြီမဟုတ်လား”

“ကတိုးစိန် တကယ်သေတာလား အဘွားရယ်”

“တကယ်သေတာပါအေ၊ တကယ်မသေရင်လည်း အခုခေတ်မှာ ကတိုးစိန် သူဌေးဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘာလဲ ခင်ခင်က ကတိုးစိန် နောက်တစ်ခါ နာမည်ပြောင်းပြီး အငြိမ့်ကနေတယ် ထင်လို့လား။ ကတိုးစိန် နာမည်မပြောင်းပါဘူး။ ကတိုးစိန်ရှိသေးရင် ကတိုးစိန်နာမည်နဲ့ပဲ ကမှာပါ။ ကတိုးစိန်က လူသာသေတယ် နာမည်မသေဘူး၊ ကတိုးစိန်သာရှိသေးရင် ကတိုးစိန်အား ခယဝပ်တွားမယ့် ယောက်ျားတွေက မနည်းပါဘူး။ တကယ်သေတာပါအေ လူသတ်ကျွန်းက ငါ့မြေးမှာ လုပ်နေတဲ့လူက ကတိုးစိန်သေပြီဆိုပြီး ငါ့ဆီ

အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အမေ အဘွားကြီးသေတုန်းကနဲ့ အငယ်မညောင်တုန်းဆင်းလာတုန်းကသာ ငါ့လူက မန္တလေးဘက်ရောက်နေလို့ ငါ့ဆီ အကြောင်းမကြားနိုင်တာ။ ငါသာ စောစောကသိရင် နောက်တိုး ညည်းတို့ အိမ် မရောက်ဘူး။ ခင်တိုးကလည်း အပါးအော့၊ သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီမ စိတ်မချလို့ ဦးပဉ္စင်း ဦးကေသရကို မသေခင်မှာခွဲ ဆိုပဲ။ ဦးကေသရကလည်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်။”

ဘွားဘွားကြီးသည် မီးခြစ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်မှ လူတက်လာမည်ကို စိတ်ပူသည်။ စိတ်ပူသော်လည်း ဘွားဘွားကြီးပြောစကားများကို နားထောင်ချင်နေသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီခင်ခင်ရယ်၊ ကတိုးစိန်လည်း အခု တကယ်သေပါပြီအေ၊ ဇာတ်ထဲလိုက်သွားတဲ့ အငယ်မလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဇာတ်ခင်းနေပြီလဲ မသိဘူး။ အခုချိန်ထိ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ အဆက်ကို ပြတ်နေပြီ၊ နောက်တိုးလည်း ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ပေးပြီး ရင် ပြီးပါပြီအေ”

“ကျွန်မတော့ မောင်မောင်လတ်နဲ့ နောက်တိုးနဲ့ ရန်ထပ်ဖြစ်မှာ စိတ်ပူနေတယ်၊ အဘွားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကိုကလည်း တစ်မျိုးမဟုတ်လား။”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့နောက်တိုးကိုခေါ်ပြီး ပြောထားပြီးပြီ၊ ညည်းတို့ မလာခင်ကလေး ခေါ်ပြီးပြောထားတယ်။ မောင်မောင်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် နင့်ကို အပြစ်ပေးမယ်၊ နင်နဲ့ မောင်မောင်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာ မဟုတ်ဘူး။ နင်က နင့်ကိုနင် မောင်မောင်သား ထင်မနေနဲ့၊ နင့်အမေက မောင်မောင်နဲ့ မတွေ့ခင်က လူတကာနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ၊ မောင်မောင်အညာရောက်နေတုန်း နင့်ကို မွေးတာ၊ နင် မောင်မောင်သားဖြစ်မလား။ မောင်မောင် သနားတတ်တာကို အခွင့်အရေးမယူနဲ့၊ နင့်ကို အခုလို ကျွေးမွေးပညာသင်ပေးထားရင် ကျေနပ်ပါ။ နင်နဲ့ မဆိုင်တာကို ဝင်ပြီးမပါနဲ့၊ မောင်မောင်လတ်ကို နင်အရင်ကလို သွေးထွက်အောင်လုပ်ရင် နင့်ကိုငါ အစဖျောက်ပစ်မယ်။ နင့်လို ဘယ်သူမှ မသိတဲ့

ကောင်လေးကိုမပြောနဲ့၊ နင့်အမေလို ကတိုးစိန်တောင်မှ ငါသေဆို သေခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ပြောပစ်လိုက်တယ်။ စိန်းမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဘွားရယ် ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ် မပြောပါနဲ့လို့ ကောင်လေးပြန် တော့ ငါ့ပြောသေးတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ နောက်တိုးက ငယ်ပါသေးတယ်၊ အမှန်မှာတော့ နောက်တိုးထက် ကိုကိုက ပိုနေတာပါ။”

“ညည်းယောကျာ်း ဘယ်လောက်ပဲ ပိုပို ညည်းလိမ္မာရင် ရပါတယ်အေ၊ ထက်တိုးကို သူ့ရှေ့မှာ တာမှမပြောနဲ့၊ သူ့ ကွယ်ရာမှာ နှိမ်ထား၊ အလိမ္မာပြန် ရပါတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ အေး ကြိုတုန်း ညည်းလည်း မှာထားရဦးမယ်၊ စိတ်တန်းအထိပဲ ပညာသင်ပေးနော်၊ ကောလိပ်တွေ ကက်လိပ်တွေ လုပ်ရအောင် အလိမ္မာသုံးလို့ ရရင်ရ အလိမ္မာသုံးလို့ မရရင် အကြမ်းနည်းသုံး၊ ညည်းသားတွေလည်း ကြီးလာတော့မှာပဲအေ”

အဘွားအသံတိတ်သွားသော်လည်း အောက်မှ လမ်းလျှောက်သံကြားရပြန်ပြီး ကျွန်တော်လှည့်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မေမေ့ကို မှာမည့်ကိစ္စလည်း မရှိဘူး။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကိုကိုကြီး ရောက်နေသည်။ ကိုကိုကြီး ညည်းနက်လာသဖြင့် အိပ်ရန်လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲ ရောက်သော်လည်း အိပ်မပျော်ပေ။ ဘွားဘွားကြီး ပြောသောစကားများကို ပြန် ပြန်စားနေမိသည်။

တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ရန်ကုန်တွင် မရှိပေ။ အန်တီလှသည် စစ်ပြီးမှ တက္ကသိုလ် ပြန်တက်၍ ဘွဲ့ရခါနီးပြီ။

အန်ကယ်ကြီးသည် ဂျပန်ခေတ်က အိမ်ထောင်ကျ၍ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အန်တီမူတွင်လည်း သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ အန်ကယ်လေးသည် အိမ်ထောင်မကျသေးပေ။ ဘိုးဘိုးတို့ ဘွားဘွားတို့က အန်ကယ်လေးအတွက် သတို့သမီးရှာ၍ မတွေ့နိုင်သေးပေ။ အန်ကယ်လေးကို လိုချင်သူတွေ ပေါသော်လည်း သဘောတူသူ မရှိပေ။ အန်ကယ်လေးအတွက် ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ အလိမ္မာ၊ အိမ်ပါ၊ အမေတည့် ဟူသော အရည်အချင်းများနှင့် ညီသော သတို့သမီးကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာကြပေတော့မည်။

ဘွားဘွားကြီးဒေါ်စိန်းမြသည် ကျွန်တော်တို့ကို စာကြိုးစားရန် လူတော်လူကောင်းဖြစ်ရန် အမြဲသင်ကြားသည်။ သူ့အချစ်တော် မမကြီးကိုလည်း အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံးဖြစ်ရန် သွန်သင်ညွန့်ပြသည်။ မမကြီးဆို အဝတ်အစား အမျိုးမျိုး၊ အလှအပ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးများ ဝယ်ပေးသည်။ မမကြီးက မှန်တင်ခုံမကြိုက်ဘူးဟု ဆိုသဖြင့် ဘုံဘေးဘေးမားတိုက်မှ မှန်တင်ခုံကြီးတစ်ခု ဝယ်ပေးသည်။ မမကြီးက တခြားကျောင်းသူများ ဆလွန်းကားနှင့် ကျောင်းတက်နေကြသဖြင့် သူ ဂျစ်ကားနှင့် ကျောင်းမတက်ချင်ကြောင်း ပြောသောအခါ ဘွားဘွားကြီးက စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထုတ်လုပ်သော နောက်ဆုံးပေါ် ဗာစီဒီးကားနက်တစ်စီး မှာဝယ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသည် မမကြီးလောက် လိုတရ မဟုတ်သော်လည်း အဝတ်အစားများကို စိတ်ကြိုက် ဝတ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကို လစဉ် အနည်းဆုံး ဘောင်းဘီအရှည်နှစ်ထည်၊ ဂုဆိုးနှစ်ထည်၊ ရှပ်အင်္ကျီ သုံးလေးထည်ခန့် ချုပ်သည်။ ဖိနပ်အမျိုးမျိုး၊ ဦးထုပ်အမျိုးမျိုး၊ ဂျာကင်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည်များ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေးသည်။

အဝတ်အစားသာမက အစားအသောက်ကိုလည်း စိတ်ကြိုက်စားရ

[၁၁]

ကျွန်တော့်အဖေဘက်တွင် ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြ၊ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြမှ ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်စိန်းအေးနှင့် ဘိုးဘိုးလေး ဦးစိန်းအောင်ကို မွေးသည်။ ဘိုးဘိုးလေး ဦးစိန်းအောင်က ဒေါ်စိန်းမေဆိုသော ကြီးကြီးမေ ဒေါ်စိန်းရွှေ ဆိုသော ကြီးကြီးစိန်းရွှေ၊ ဒေါ်စိန်းငွေဆိုသော ကြီးကြီးစိန်းငွေတို့ကို မွေးသည်။ အဘွား ဒေါ်စိန်းအေးမှ ဖေဖေကို မွေးသည်။ ဖေဖေမှ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကို မွေးသည်။ ကြီးကြီးမေနှင့် ကြီးကြီးစိန်းငွေက အပျိုကြီးများဖြစ်၍ ကြီးကြီးစိန်းရွှေက သားသမီးမရှိပေ။ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြဘက်တွင် လူငယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သာရှိသည်။

ကျွန်တော့်အမေဘက်မှ မေမေအဖေ ဘိုးဘိုး ဦးမင်းအောင်တွင် သားသမီး ငါးယောက်ရှိသည်။ အန်ကယ်ကြီး ဦးလင်းအောင်သည် စစ်အတွင်းက တော်လှန်ရေးတွင်ပါဝင်ပြီး စစ်ပြီးသော် တပ်မတော်တွင်ပင် ဆက်၍ အမှုထမ်းလေသည်။ အန်ကယ်လေး ဦးဝင်းအောင်သည် စစ်ပြီးမှ ဘွဲ့ရ၍ ဘီအက် ဝင်ဖြေပြီး အလုပ်ဝင်နေပြီ။ အန်တီမူသည် အန်ကယ်ကြီးတပ်မှ စစ်ဗိုလ်

သည်။ နေ့စဉ် အသားငါးဟင်းကောင်း အမြဲပါသည်။ မနက်ဘက်တွင် လည်း ပေါင်မုန့်ကြက်ဥနှင့် နွားနို့တို့မှာ မစားမနေရ၊ မသောက်မနေရဖြစ် သည်။ မနက်ဘက် ထမင်းကြော်စားချင်၍ မစားရပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက် တွင် အစားအသောက်များ အထူးချက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်လှည့်၊ ခေါက် ဆွဲကြော်တစ်လှည့်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတစ်လှည့်၊ ထမင်းသုပ်တစ်လှည့် ဖြစ်သည်။ တစ်လတစ်ခါ သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ကျွေးခိုင်းသည်။ တစ်လ တစ်ခါလောက် ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘွားတစ်စု ဟိုတယ်များ၊ ကုလားဆိုင် များတွင် ထွက်စားကြသည်။

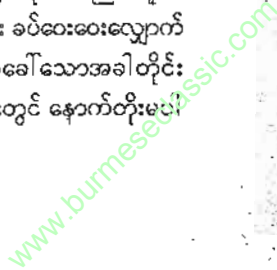
ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေထံတွင်နေစဉ်က ဖေဖေသည် အရေးပိုင်ဖြစ်ရန် နီးကပ်နေသော နယ်ပိုင်တစ်ဦးဖြစ်၍ အခြားသူများထက် အဆင့်မြင့်စွာ နေ ထိုင်စားသောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘွားဘွားကြီးထံတွင် နေရခြင်းမှာ ဖေဖေထံတွင် နေရသည်ထက် သာသည်။ ဘွားဘွားကြီးနှင့်နေမှ ဘွားဘွားကြီး ချမ်းသာမှု ကို ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩရသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် လယ်ခ ချောင်းခများ ယခင်လောက် မရသော်လည်း ဘွားဘွားကြီး ဝင်ငွေကောင်းလှသည်။ ဘွား ဘွားကြီးသာမက ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့လည်း ဝင်ငွေကောင်းသည်။ ကြီးကြီး စိန်းရွှေ တို့သည် အင်ပိုလိုင်စင်ဖြင့် သွင်းကုန်လုပ်ငန်းတွင် ကျက်စားသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေ ခင်ပွန်းမှာ လည်ပတ်သူဖြစ်သဖြင့် နိုင်လွန်စက်၊ ချည်စက်များ တည်ဆောက်ရန် အစီအစဉ်များ လုပ်နေသည်။ စက်တည်ထောင်ရန် ငွေရင်း လိုသဖြင့် ဘွားဘွားကြီးထံ ပြန်၍ ခယဝပ်ဘွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဘွားဘွားကြီးက မျိုးဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်များနှင့် ပတ်သက် ၍ မကြာခဏ ပြောပြတတ်သည်။ သူသည် ဓနုဖြူဘက်တွင် အဘယ်မျှ ချမ်းသာကြောင်း၊ သူတို့မျိုးရိုးမှာ မင်းဆွေမင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ဓနုဖြူတွင် မြန်မာစစ်တပ်စစ်ရှုံး၍ ဗန္ဓုလကျဆုံးချိန်က ကျန်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကလေးနှင့် သူ့အဖေ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့ကို မွေးကြောင်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်မည်မို့ ၍ သူ့အဖေက ကုန်သည်လယ်လုပ်ဟန်ပြု၍ ချမ်းသာလာအောင် ကြိုးစား

ကြောင်း၊ သူ့ခင်ပွန်းမှာ လယ်ပိုင်ရှင်မျိုးရိုးဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။ သူ့ဆွေမျိုးသာမက မေမေဆွေမျိုးများအကြောင်းကိုလည်း ပြောသည်။ သူ ပြောသည်များကို ချုပ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ဌေးမျိုး၊ မင်းမူထမ်း မျိုး၊ အထက်တန်းစားမျိုး ဖြစ်ကြောင်း။

ဘွားဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့လိုချင်သည်မှန်သမျှ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိရန် ပေးထားသော်လည်း သူ့အလိုမလိုက်သောက်စွဲရှိသည်။ ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် တူရိယာ တို့မှ သင်ကြားခွင့်မပေးပေ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်သော်လည်း ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ ဇွား မကြည့်ရပေ။ ဗလာဆိုင်းတီးသည်ကို သွားနားမထောင်ရပေ။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ရုပ်ရှင်မှတစ်ပါး ဘာမှမကြိုက်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် နှပ်ရှင်ကြိုက်သည်ကို ဘွားဘွားကြီးက သဘောကျသည်။

နောက်တိုးကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်ပြီး မထားသော်လည်း ဇာတ်ပွဲ အငြိမ့်ပွဲ မသွားရခြင်း၊ ဆိုင်းနားမထောင်ရခြင်းတို့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူ တားမြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ရောက်စ ဖေဖေ ရန်ကုန်ဆင်း လာလျှင် ဖေဖေက ရုပ်ရှင်ထွက်ကြည့်ရန် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်သည်။ ကျွန် တော်တို့က မလိုက်ပေ။ ဘွားဘွားကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကြည့်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပျက်ကြောင်းများ ပြော၍တားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်တိုးနှင့် တွဲမသွားစေချင်ပေ။ နောက်တိုးကလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တွဲမသွားချင်ပေ။ သူကလည်း ဖေဖေ မည်မျှ ခေါ်စေကာမူ မလိုက်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ရောက်စ ဖေဖေလာစဉ်က မနက်လမ်း လျှောက်ခေါ်ရာ ကျွန်တော်တို့ နောက်တိုးမပါဟုထင်ပြီး လိုက်သည်။ သူက သည်း ကျွန်တော်တို့ မပါဟုထင်ပြီး လိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး ခပ်ဆေးဆေးလျှောက် ပြီး ကန်တော်ကြီးကို ပတ်ခဲ့ရသည်။ နောင်တွင် ဖေဖေခေါ်သောအခါတိုင်း သတိထားပြီး လိုက်သည်။ ဖေဖေကလည်း နောက်ပိုင်းတွင် နောက်တိုးမပါ ကြောင်း ပြောပြီးမှခေါ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်ပြန်လျှင် ဘွားဘွားကြီးပါ ပုသိမ် လိုက်သည်။ ကြီးကြီးမေသာ အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်တိုးကို ဖေဖေ အလုပ်လုပ်သောမြို့များသို့ ခေါ်မသွားသဖြင့် ထိုမြို့က လူများက မသိပေ။ နောက်တိုးသည် ကြီးကြီးစိန်းရွှေ ခရီးသွားသောအခါ အဖော်ခေါ်သွားသဖြင့် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတော့ရုံသည်။ နောက်တိုးသည် ဖေဖေရှိသောမြို့ကို မသွားရသကဲ့သို့ ခန့်ဖြူကိုလည်း မပြန်ရပေ။ နောက်တိုးသည် ကျွန်တော်တို့ ခန့်ဖြူ သွားသောအခါတိုင်း ရန်ကုန်တွင်သာ နေခဲ့ရသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေ ရန်ကုန်လာလည်သောအခါတွင်သာ နောက်တိုးနှင့် တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးများအလယ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ အားကိုးနှင့် နေနေသော နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့ အံ့သြကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဖေဖေဘက်မှ ဆွေမျိုးများသာမက မေမေဘက်မှ ဆွေမျိုး များကလည်း ပေါ်လာသည်။ မေမေနှင့် တစ်ဝမ်းကွဲတော်၊ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ များက များလှသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘွားဘွားကြီးနှင့်အတူနေသဖြင့် ခန့်ဖြူဘက်မှ ဆွေမျိုးများကို မှတ်မိသော်လည်း ရန်ကုန်နှင့် မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားမှ မေမေဆွေမျိုးများကို မမှတ်မိပေ။

“မောင်လတ် ငါဖြင့် တစ်ခါတလေကျရင် နောက်တိုးလို ဆွေမျိုးမရှိဘဲ နေချင်တယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ငါဆွေမျိုးတွေမှတ်ရတာ စိတ်ညစ်လို့”

ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောဖူးသည်။ မမကြီးကလည်း-
 “နောက်တိုးက အေးတယ်၊ မမကြီးတို့လို မောင်နှမတွေ ခဏခဏ တိုးမလာဘူး။ အန်တီမူမွေးတဲ့ နောက်ဆုံးချာတိတ်ဆိုရင် တို့မတွေ့ဖူးသေးဘူးနော်၊ အခု အန်ကယ်ကြီးနဲ့ အန်တီမူ ချာတိတ်တွေပဲ မှတ်နေရတယ်၊ နောင်ဆိုရင် အန်ကယ်လေးတို့၊ အန်တီလှတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် မောင်နှမတွေ ပိုများလာဦးမယ်”
 ဟု ပြောသည်။

“အန်ကယ်လေး ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲမသိနော် မမကြီး”
 “ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်လေးက အခုထိ ရွေးလို့ မပြီးသေးဘူးထင်တယ် မောင်လတ်ရယ်”

“ကျွန်တော်တော့ အန်ကယ်လေးကို မြန်မြန်လက်ထပ်စေချင်တယ်”
 ဟု ကျွန်တော်က ပြောရာ ကိုကိုကြီးက-
 “ငါတော့ ဖေဖေတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရမယ်ဆိုတာ မြန်မြန်ပြောင်းလာစေဦးမယ်”

ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောလေသည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေတို့ကို ရန်ကုန်မြန်မြန်ပြောင်းရစေချင်တယ် ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဒါမှ ခင်ခင်လတ်လည်း ရန်ကုန်မှာ နေရမှာ။ အခု ခင်ကြီးတို့က ကျွန်တို့မှာ ရောက်နေတော့ ခင်လတ်က နယ်မှာ ဗိုလ်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဖေဖေကြီးဆိုလို့ ရှားရှားပါးပါး သူပဲ အရေးပါနေမှာပေါ့၊ ခင်လေးကလည်း ခင်လေးတယ် မဟုတ်လား”

“သူနဲ့ကိုက်ပါတယ်ခင်ကြီးရယ်၊ သူကစတင်ထုတ်ချင်တယ် မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဆိုရင်အရေးပိုင်သမီးတို့၊ တိုင်းမင်းကြီးသမီးတို့လည်း ခင်ခင်လတ်ပဲ လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဆယ်တန်းတော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး”

“ခင်ခင်လတ်တော့ မသိဘူးကိုကိုကြီးရယ်၊ နောက်တိုးတော့ ဆယ်တန်း ချုပ်ငြိမ်းပေါက် အောင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ကြီးထင်နေတယ်”

“ဟာ မမကြီးကလည်း ခွေးဝင်စားကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ”
 “ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ သူလည်းပဲ တို့နဲ့”
 “တော်ဗျာ ခွေးဝင်စားကို လူရာမသွင်းပါနဲ့၊ ဆယ်တန်းအောင်တာ အောင်တာတော့ မသိဘူး၊ ဆယ်တန်းအထိပဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဟုတ်တယ် ဆယ်တန်းအထိပဲ၊ နောက်တိုး ဆိုတဲ့ ခွေးဝင်စားတော့ ဆယ်တန်းအထိပဲ”

[၁၂]

အန်ကယ်လေး ဦးဝင်းအောင် လက်ထပ်ပွဲတွင် ဖေဖေတို့ ရန်ကုန် မပြောင်းရပါ။ ရန်ကုန်မပြောင်းရသော်လည်း ဖေဖေ အရေးပိုင်ရာထူးတက်ပါသည်။ ဖေဖေသည် ပုသိမ်တွင် နယ်ပိုင်သာမက ဒုတိယအရေးပိုင်ဆိုသော မြို့မဝန်ထောက်ကြီးအဖြစ်လည်း ခဏတာဝန်ထမ်းဆောင်ပူးသဖြင့် အရေးပိုင်အဖြစ် တိုးတက်ခန့်အပ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ အရေးပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်းရသောမြို့မှာ မြောင်းမြဖြစ်လေသည်။

အန်ကယ်လေးသည် မေမေရှာပေးသော ပုသိမ်မှ စက်သူဌေးသမီး တဦးနှင့် လက်ထပ်ပါသည်။ အန်ကယ်လေးလက်ထပ်ပွဲကို မြို့တော်ခန်းမတွင် ပြုလုပ်ပါသည်။ ဘိုးဘိုးဦးမင်းအောင်အသိ ဝန်ကြီးတစ်ဦးက လာလက်ထပ်ပေးပါသည်။ အန်ကယ်လေးမင်္ဂလာပွဲကို ဖေဖေနှင့် မေမေသာမက ဘွားဘွားကြီးဒေါ်စိန်မြကပါ အထူး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဘိုးဘိုး ဦးမင်းအောင်သည် ဘွားဘွားကြီးကို အစစအရာရာ တိုင်ပင်လေသည်။ ဘွားဘွားကြီးကလည်း သတို့သားဘက်က အကြီးအကဲအနေဖြင့် အထူး အရေးပါ

နောက်တိုး

လေသည်။ ဖေဖေ မေမေ ခင်ခင်လတ်နှင့် ခင်ခင်လေးတို့ အန်ကယ်လေး မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ရန်ကုန်ဆင်းလာသည်။

ခင်ခင်လတ်က နောက်တိုးနှင့် မရောသော်လည်း ခင်ခင်လေးက နောက်တိုးနှင့် ရောချင်သည်။ နောက်တိုးက ခင်ခင်လေးကို အလိုလိုက်သည်။ ခင်ခင်လေးသည် ဖေဖေနှင့် ပူးတွဲ ပူးတွဲနေတတ်သဖြင့် ဖေဖေ နောက်တိုးနှင့် စကားပြောသောအခါတွင် သူရှိလေသည်။ ခင်ခင်လေးသည် နောက်တိုးကို မလိုလားအပ်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်သွားရန် ဘွားဘွားကြီးက ဘန်ကောက် လိုချည်၊ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီများ ချုပ်ပေးရာ ဖေဖေက နောက်တိုး အတွက်ပါ ချုပ်ပေးရန် ပြောသဖြင့် ဖေဖေနှင့် ဘွားဘွားကြီး စကားများလေသည်။ ဖေဖေသည် နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့နှင့် တန်းတူ ထားချင်လှသဖြင့် ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ရန်ကုန် ပြောင်းမလာစေချင်ပေ။ ဖေဖေ ရန်ကုန်တွင်သာ ရှိပါက နောက်တိုးသည် လူပါးဝတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်တိုးကို ဘွားဘွားကြီး ဦးချိုး၍ နှိမ်ထားသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။

နောက်တိုးသည် မင်္ဂလာဆောင်သွားမည် မဟုတ်၍ သူ့ကို အင်္ကျီချုပ်ပေးရန် မလိုကြောင်း ဖေဖေကို ပြောသည်။ ဖေဖေက ရယ်နေလေသည်။ နောက်တိုးသည် ထိုအင်္ကျီကိုသာမက အစစအရာရာ မလိုလျှင် မယူပေ။ အစားကိုလည်း ကျွေးတိုင်းမစားပေ။ အဝတ်ကိုလည်း ပေးတိုင်းမဝတ်ပေ။ ကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော် အင်္ကျီအဟောင်းများ သူ့ကိုပေးလျှင် ယူသွားသော်လည်း မည်သည့်အခါမှ မဝတ်ပေ။ အမှန်အတိုင်းက ယူသွားချင်လို့ ယူသွားခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဘွားဘွားကြီးကို ကြောက်၍သာ ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တိုးသည် မည်သည့်အခါမှ မနေချင်၊ မလုပ်ချင်ဟု မပြောပါ။ ငိုလည်း မငိုပါ။ လိုချင်သောအရာ၊ စားချင်သော အစာလည်း မရှိပါ။ သူ့များစားတိုင်း မစားချင်ပါ။ သူ့များဝတ်တိုင်းလည်း မဝတ်ချင်ပါ။ သူ့လိုက်သူ့ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုပြီးမုန်းပါသည်။ သူ လူပါးဝနေခြင်းများ

သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီးကို ပြောသောအခါ ကိုကိုကြီးက-

“ဘွားဘွားကြီးကလည်း ပြောထားတယ်မဟုတ်လား မောင်လတ်ရ၊ သူ့ အပြစ်ကြီးပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွ”
ဟု ပြောသည်။

“ဖေဖေ ရန်ကုန်ပြောင်းလာရင် ဒီကောင် ပိုလူပါးဝမယ်ထင်တယ် ကိုကိုကြီး”

“သူ လူပါးမဝရဲပါဘူး။ ဖေဖေကလည်း ဘွားဘွားကြီးကြောင့် သူ့ကို သိပ် မမြှောက်ရဲပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို ညောင်တုန်းမှာ ဒီကောင်လုပ်ထားတာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး၊ ကျွန်တော် ဂလုံးစားမချေရရင် မသေဘူး”

“နောက်တိုးက အခုပါးသွားပြီကွ”
“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး၊ သူ့ကို သွားစလို့ မရတော့ဘူး”

နောက်တိုးကို ကျွန်တော်စ၍ မရတော့ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် စကားကြာကြာပင် မပြောပေ။ ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးကိုသာ သူ့မသိသောစာများ မေး၍ စကားပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမေးပေ။ ကျွန်တော် မေးသော မေးခွန်းများကိုသာ ကောင်းကောင်းဖြေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ရန်စ၍ မခံချင်အောင် ပြောလျှင်လည်း သူ ပြန်မပြောပေ။ ဖေဖေ ရန်ကုန်တွင် ရှိသောအခါ နောက်တိုးက ပိုပြီးရှောင်သည်။ သူလုပ်ပုံသည် ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက အထင်သေးစရာ ဖြစ်တော့သည်။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အစက ကိုကိုကြီးနှင့် မတူသဖြင့် အထင်သေးခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးသည် စာတော်သော်လည်း ကျွန်တော်က စာမတော်ပေ။ ကိုကိုကြီးသည် အေးဆေးစွာ နေတတ်သော်လည်း ကျွန်တော်က မနေပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို နောက်တိုးနှင့် ရန်ဖြစ်သဖြင့်

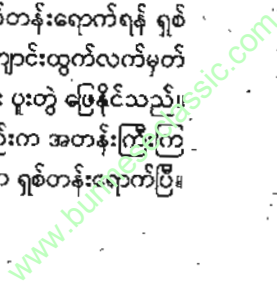
အထင်သေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖေဖေကို မေမေအပြင် အငြိမ့်မင်း၊ သမီးကို ကြိုက်၍ ကလေးရအောင် လုပ်သဖြင့် မုန်းသည်။ ကျွန်တော်သည် ခေဖေနှင့်မတူအောင် နေမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ခေဖေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်၍ အထင်လည်း မကြီးပေ။ ဖေဖေကလည်း ထိုအတွက် ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးလေသည်။ နောက်တိုးသာ ဤလောကတွင် မရှိခဲ့လျှင် ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးမည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေကို ရန်ကုန်မပြောင်းရရန် အမြဲ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ အမြဲဆုတောင်းခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် ရှစ်တန်းရောက်သော နှစ်တွင် ကျွန်တော့်ဆုတောင်း မပြည့်တော့ပေ။ ဖေဖေဆရာ အတွင်းဝန်ချုပ်ဖြစ်လာသဖြင့် ဖေဖေကို သူ့လက်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့ ပြောင်းမလာစိတ်ကနေတွင် ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်၍ နောက်တိုးကိစ္စ ပြောသည်။

“ကဲ ငါ့မြေးတွေ ဒသသေချာချာ နားထောင်ကြ၊ ခင်ခင်ကြီးက မိန်းကလေးဖြစ်လို့ မောင်မောင်ကြီးတို့ မောင်မောင်လတ်တို့လောက် အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးမကြီးဘူးဆိုပြီးလည်း ခင်ခင်ကြီး နားမထောင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ခင်ကြီးလည်း သိထားသင့်တယ်။ မင်းတို့ ဘွားဘွားကြီးဆီမှာ လာကျောင်းနေကြတယ်။ ဘွားဘွားကြီးက ကျောင်းထားပေးတယ်။ ကျောင်းဝိတ်တော့ ပြန်ကြတယ်။ အခုလိုနေလာတာ သားတို့လည်း အတန်းတွေ ရကုန်ပြီ၊ မင်းတို့အဖေလည်း အရေးပိုင်တောင်ဖြစ်ပြီ၊ အေး နောက်တိုးတောင် ဆယ်တန်းရောက်တော့မယ်”

နောက်တိုးသည် ခုနစ်တန်းဖြစ်သည်။ သူ ဆယ်တန်းရောက်ရန် ရှစ်တန်းတစ်နှစ် နေရဦးမည်။ ရှစ်တန်းအောင်ပြီးလျှင် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ်တည်း ပူးတွဲ ပြေနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမသုံးဦးက သူ့ထက် အစကတည်းက အတန်းကြီးကြသည်။ သူ ခုနစ်တန်းရောက်သောနှစ်တွင် ကျွန်တော်က ရှစ်တန်းရောက်ပြီ။

ကိုကိုကြီးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ပြီး၍ ဘီအက်စီအင်ဂျင်နီယာ တတိယနှစ် ရောက်ပြီ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ကတည်းက ကိုကိုကြီးသည် ပြည်ကျောင်းဆောင်တွင် အဆောင်နေသည်။ အဆောင်တွင် အခန်းယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောင်နေလိုက်၊ အိမ်နေလိုက်ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက အဆောင်နေခြင်းကို မနှစ်ခြိုက်သဖြင့် ဘွားဘွားကြီးစိတ်ကြိုက် အိမ်တွင် တစ်ဝက်၊ ကျောင်းဆောင်တွင် တစ်ဝက် နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆယ်တန်းရောက်တော့မယ်ဆိုပေမယ့် ဆယ်တန်းပြီးဖို့ နှစ်နှစ်နေရဦးမယ်၊ ဆယ်တန်းက နှစ်ခါဖြေနိုင်တော့ ဒီအိမ်မှာ သူ သုံးနှစ်လောက်နေရဦးမယ်။ ဘွားဘွားကြီး အစက နောက်တိုး ဆယ်တန်းပြီးမှ မင်းတို့ဖေဖေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ဖေဖေလည်း ရောက်နောက်တိုးလည်း ဒီမှာမရှိတော့ဘူးလို့ ဘွားဘွားကြီး တွက်ထားခဲ့တယ်။ အေး အခုတော့ ဘွားဘွားကြီး အတွက်များသွားပြီ၊ မင်းတို့ဖေဖေက နောက်တိုး မသွားခင် ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်။”

“မြေးတို့လည်း အတန်းတွေရလာပြီ၊ ပညာတွေ တတ်လာပြီဖြစ်လို့ နောက်တိုးအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြမယ်၊ နောက်တိုးကို မင်းတို့အဖေက သူ့သားလို့ ထင်နေတယ်၊ သူနဲ့ အငြိမ့်သမ ကတိုးစိန်တို့က ရတဲ့သားလို့ ထင်နေတယ်။ ဘွားဘွားကြီးကတော့ မထင်ဘူး၊ ဘွားဘွားကြီးက အတည်းက မင်းတို့ဖေဖေကို ကတိုးစိန်နဲ့ သဘောမတူခဲ့ဘူး၊ ကတိုးစိန်နဲ့ ကလေးက မင်းတို့အဖေရဲ့ ကလေးဖြစ်ရရောလားကွယ်။”

“အေး မင်းတို့အဖေက အငြိမ့်သမကို အကဲပိုခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဟင်္သာတ လျှောက်တစ်ဝိုက်မှာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က မင်းတို့အဖေနဲ့ ကတိုးစိန် အကြောင်းကတော့ လူတိုင်းသိကြတယ်၊ တို့ ခန့်ဖြူက လူတွေလည်း သိတယ်။ ငါ့မျက်နှာထောက်ပြီး ပြောလေ့ဆိုလေ့ မရှိကြဘူး။ နောက်တိုးက ကတိုးစိန်သားဆိုတော့ နောက်တိုးကို ဘွားဘွားကြီး ခေါ်မွေးလိုက်တယ်။ ဘွားဘွားကြီး အစတုန်းက နောက်တိုးကို မင်းတို့အဖေ မွေးထားတယ်ဆို

တော့ သိပ်ဒေါသဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး စိန်းရွှေအိမ်မှာတွေ့တော့ ဘွားဘွားကြီး ခေါ်မွေးတော့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို သူ့ဝမ်းသူ ကျောင်းနိုင်အောင် ပညာသင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်မွေးတာပါ။ နောက်ပြီး သူ့ကို တခြားမှာ ထားတာထက် ဒီမှာခေါ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ထားတာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လားကွယ်။

“သူ့ကို ခေါ်ထားပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးအဖေကို သူ့ကို မပေးပါဘူး၊ ငါ့မြေးတွေကိုပဲပေးမယ်။ ငါက မပေးချင်ပေမယ့် မင်းတို့အဖေကတော့ ပေးချင် ဝံ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့နာမည်နဲ့ တစ်ခုမှ မထားခဲ့ဘူး၊ ငါ့အပိုင်း ငါ့တာကို လုံအောင်လုပ်ပေးမယ့် သူ့အပိုင်းကိုတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူးကွယ်၊ ငါလည်း အသက်ကကြီးလှပြီ။”

“အေး မင်းတို့အဖေက သူ့မှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ်လို့ မှတ်ထားပုံရတယ်။ မောင်မောင်ကြီးက အကြီးဆုံး၊ နောက်တိုးက အငယ်ဆုံး။ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အချစ်ဆုံးပေါ့ကွယ်။ မိန်းကလေးထဲမှာ ခင်ခင်လေးက အငယ်ဆုံး၊ သားယောက်ျားလေးထဲမှာ နောက်တိုးအငယ်ဆုံး။”

“ဘာလည်း လှတိုးနာမည် နားစွင့်ပြီး နေပါတယ်ကွာ၊ ဘယ်ဇာတ်မှာမှ လှတိုးဆိုတဲ့ မင်းသမီးမရှိဘူး၊ ဘာအထင်တော့ မင်းအဒေါ် ဇာတ်ကဗို့ သွားတာ ဇာတ်မကဖြစ်ဘဲ အညာမှာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီထင်တာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း အညာဘက်မှာပဲ မင်းသမီးဖြစ်နေလား မသိဘူး၊ ရန်ကုန်နဲ့ အောက်မြန်မာပြည်မှာကတော့ ဇာတ်တွေထဲမှာတော့ လှတိုးဆိုတဲ့ မင်းသမီး မပါဘူး။”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ နောက်တိုးနှင့် ဖေဖေသည် နောက်တိုးအဒေါ် လှတိုး အကြောင်းကို ပြောသော်လည်း နောက်တိုးအမေ ကတိုးစိန်ခင်တိုး အကြောင်းကို မပြောပါ။ ဖေဖေသည် ကတိုးစိန်အကြောင်းကို ပြန်ပြီး ပြော ချင်ပုံ မရပါ။

ဖေဖေ ကတိုးစိန်အကြောင်းကို မပြောသော်လည်း အရက်သောက်ကို လည်း မလျှော့ပါ။ ဖေဖေသည် အလုပ်မှပြန်လျှင် ညနေတိုင်း အရက်သောက် ပါသည်။ ရေဒီယိုမှ သီချင်းကြီးကိုလည်း အမြဲနားထောင်ပါသည်။ သီချင်း ကြီးသာမက စည်ခန်းမှ ရေဒီယိုဂရမ်တွင် သီချင်းကြီးဇာတ်ပြားများကို ဖွင့်နား ထောင်လေ့ ရှိလေသည်။

ဖေဖေက အနေမပြောင်းသော်လည်း မေမေက အနေပြောင်းသည်။ ခင် ခင်လေးနောက် မေမေတွင် သားသမီးမရတော့ပါ။ မောင်မောင်လေး ဆိုသော အမည်ကို မှည့်ရန် ကျန်နေသေးသော်လည်း လူမရှိတော့ပါ။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် ကြီးကြီးမရှိသဖြင့် ခင်ခင်လတ်နှင့် ခင်ခင်လေး တာဝန် လည်း မေမေတွင် မရှိတော့ပေ။ မေမေသည် ကြီးကြီးစိန်ရွှေတို့နှင့်ပေါင်း၍ အင်ပို့လိုင်စင်လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးကလည်း အားပေး သည်။

“ညည်းလင်ရတဲ့လခနဲ့ ညည်းတို့ လူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်တုန်းက စီးပွားရှာထား။”

ဟု ဘွားဘွားကြီးက အကြံပေးသည်။ မေမေသည် ဘွားဘွားကြီး

[၁၃]

နောက်တိုးသည် ဖေဖေ ရန်ကုန်ပြောင်းလာသော်လည်း အနေပြောင်း မဖြစ်ပေ။ ဘွားဘွားကြီးကလည်း အပြောင်းမခံပေ။ ဖေဖေကလည်း လူများ စုနှင့် လူနည်းစုဖြစ်၍ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဘာကိုမှ မလုပ်တော့ပေ။ နောက် တိုးကို နေမြဲတိုင်းနေစေ၍ ထားမြဲတိုင်းထားသည်။ သူ့အားလပ်သောအခါ တွင်သာ နောက်တိုးနေသော ကားရုံနောက်ဖေးပိုင်း အထပ်ခိုးကို သွား၍ စကားပြောလေသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးနေသော အထပ်ခိုးကို မရောက်ပေ။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို သူ့အခန်းသွား၍ ရန်စပြီး ထိုးရန် မြှောက်ပေးခဲ့သော်လည်း မေမေ မှာထားသည်ကို သတိရပြီး မသွား ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးနှင့် ဖေဖေစကားပြောသည်ကို ခိုးနားထောင့် လေ့ရှိပါသည်။ သူတို့သည် ကျောင်းစာအကြောင်းများသာ အပြောများပါ သည်။ တစ်ခါသာ နောက်တိုးက သူ့အဒေါ် ဇာတ်မင်းသမီးအကြောင်း မေးသည်ကို ကြားရသည်။ ဖေဖေက-

သြဝါဒအတိုင်း စီးပွားရှာရာ အောင်မြင်သည်။ စီးပွားရေးတွင် အောင်မြင်သော်လည်း ဖေဖေနှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် မအောင်မြင်လှပေ။

ဖေဖေကို အရက်မသောက်ရန် မေမေပြော၍ မရပေ။ ဖေဖေက စီးပွားမရှာရန် ပြောသော်လည်း သူနားမထောင်ပေ။ ဖေဖေတို့ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ကိုကိုကြီးသည် အဆောင်မှအခန်းကို ပြောင်းနေသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါသာ ပြန်သည်။ မမကြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်သောအခါတွင်လည်း အဆောင်တွင်နေဖူးသည်ဆိုအောင် နေချင်သည်ဟု ပူဆာသော်လည်း ဘွားဘွားကြီး ခွင့်မပြုပေ။ ဥပစာတန်းအောင်ပြီးမှ ခွင့်ပြုမည်ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းနှစ်တွင် နောက်တိုး ရှစ်တန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို မမကြီးတို့ ကိုကိုကြီးတို့ကဲ့သို့ တစ်နှစ်တည်း တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် မအောင်ပါ။ ၁၉၅၇-၅၈ ခု စာသင်နှစ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုးတို့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် အတူတူဖြစ်ပါသည်။

နောက်တိုးနှင့် အတန်းအတူတူဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အထူးကြိုးစားပါသည်။ မေမေ ကိုကိုကြီး၊ မမကြီးတို့ကလည်း အထူးဂရုစိုက်၍ အားပေးသင်ပြ ညွှန်ကြားကြပါသည်။ ဘွားဘွားကြီးကလည်း ကျွန်တော်ထက် အသက်တစ်နှစ်ငယ်သော နောက်တိုးနှင့် အတန်းအတူတူ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။

“တို့မျိုးရိုးက အမြဲတမ်း သူများခေါင်းပေါ်မှာနေတဲ့ မျိုးရိုး မင်းလိုလူက ဖက်ခွက်စား ကတိုးစိန်ရဲ့သား နောက်တိုးနဲ့အတန်းအတူတူဖြစ်ရတယ်လို့ ကွယ်၊ မင်းက နောက်တိုးထက် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသေးတယ်၊ မတော်လို့ များ စာမေးပွဲမှာ နောက်တိုးအောင်ပြီး မင်းကျနေရင်တော့ခုကျပါပဲကွယ်”

ဘွားဘွားကြီး သောကရောက်သောကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်။ နော်ကတိုးအောင်ပြီး ကျွန်တော်မအောင်ပါက ဤလောကတွင် ကျွန်တော်မနေတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးသည် အသက်နှင့် လူလုပ်ကြသည်မဟုတ်၊ အရှက်နှင့် လူလုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို အားမပေးသူမှာ ဖေဖေတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုတော့ မောင်မောင်လတ် စာမေးပွဲကျတာ မအံ့သြပါဘူး၊ ဒီကောင်မြေကြီးနဲ့ခြေထောက် ထိချင်တဲ့အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဘွားကြောင့် အောင်ပိုပြီး အောက်ခြေလွတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာနေပြီး သားကြီးနဲ့ စာမှာ ထူးချွန်အောင် မလုပ်ဘူး။ အဝတ်အစားတွေ အပျော်အပါးတွေ အကစားတွေပဲ ကြိုက်တဲ့အကောင် စာမေးပွဲကျတာ အံ့သြစရာမရှိပါဘူး။ အောင်ရယ်”

ဟု မေမေကိုပြောခဲ့သည်။
“အို ကိုကိုကလည်း သားလတ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွယ်၊ သားလတ်လည်း ကြိုးစားရှာသားပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုပြောသလောက်လည်း ခင့်တက အဝတ်အစားတွေ အပျော်အပါးတွေ အားကစားတွေပဲ ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင့်သားက”

“ခင့်သားက တခြားကလေးတွေထက် တော်တာ အများကြီးပါလို့ ပြောလို့ မဟုတ်လား ခင်၊ အေး ခင့်သားက တခြားကလေးတွေထက် တော်တာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ခင့်သားက တခြားလူတွေထက် အငြိုးကြီးတယ်၊ အငိုကြီးတယ်၊ ညှာတာစိတ်မရှိဘူး၊ ခင့်သားက သားကြီးလို စိတ်သဘော ပြောင်းဘူး”

“ဘာလဲ ကိုကို၊ သားလတ်က နောက်တိုးနဲ့ မတည့်တာနဲ့ စိတ်သဘော ပြောင်းဘူးလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုတို့များတော့ မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး”

“မပြောချင်ရင်လည်း မပြောနဲ့ကွာ”
ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အောင်ချင်ခဲ့ပါသည်။ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ မြန်မာစာကို တတ်သည်ထင်ပြီး အဖတ်လျော့ခဲ့ပါသည်။ စာမေးပွဲတွင် ထိုမြန်မာစာကို ကျွန်တော်ကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာ အပျော်နည်း

သဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် မပါပါ။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲကျသည်ဟု ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေသည် နောက်တိုးကို ကျူရှင်ထားပေးသည်သာမက သူကပါ တစ်ပတ်တစ်ခါ နောက်တိုးအခန်းသွား၍ သင်ပေးပါသည်။ ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကိုပါ သင်ပေးရန်ပြောသောအခါ ဖေဖေက နောက်တိုးနှင့် အတူတူ သင်ပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မသင်ပါ။

“မောင်မောင်လတ်၊ မင်းက မနှစ်ကလည်း သင်ပြီးပြီ၊ မင်းက အင်္ဂလိပ်စာလည်းရတယ်၊ ဖေဖေက နောက်တိုးကို အင်္ဂလိပ်စာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြတာပါ။ သားပါ နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေ သူ့ကို ထမင်းစားခန်းခေါ်ပြီး သားတို့နှစ်ယောက်ကို အတူတူပြောပြမယ်လေ”

ဟု ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော် စာမသင်ပါ။ စာမသင်သည့်အပြင် ဖေဖေနှင့် နောက်တိုးကို ထိုကိစ္စအတွက် မကျေနပ်ပါ။ မည်သည့်အခါမှ ကျေနပ်မည်မဟုတ်ပါ။

တရားဝင်သားတစ်ယောက်က စာမေးပွဲတစ်ခုကျနေသည်ကို အရေးမစိုက်ဘဲ တရားမဝင်သောသားကို အရေးပေးပြီး အကြီးအကျယ် တခမ်းတနား လုပ်နေခြင်းကို ကျွန်တော်နာပါသည်။ စာမေးပွဲ ရှုံးခြင်းထက် အခါဆုံးခြင်းဖြစ်၍ ပိုစိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် တစ်နေ့ နောက်တိုး ပေးဆပ်ရပါမည်။

“မောင်မောင်လတ်တို့က ညာတီဂုဏ်မာနနှင့် လှလုပ်တာနော်၊ ဇာတိဂုဏ်မာနကိုပဲ စစ်စစ်၊ ညာတီဂုဏ်မာနကိုပဲ စစ်စစ် အစစ်ခံနိုင်တယ်၊ မင်းကျွန်အရှက်မကွဲပါရစေနဲ့၊ ကတိုးစိန်သား နောက်တိုး အောင်လို့မှ မင်းမအောင်ရင် ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု ဘွားဘွားကြီးက မကြာခဏ ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ရပါသည်။

နောက်တိုးသည် အတန်းထဲတွင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရလေ့မရှိ

သော်လည်း စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ်မှမကျပေ။ ယခုစာမေးပွဲတွင် သူ့အဖို့ အင်္ဂလိပ်စာသာ ခက်သည်။ အခြား ပိဋကတ်များက မခက်ပေ။ မြန်မာစာပေနှင့် သင်္ချာကလည်း သူ့အောင်မှတ်ရနိုင်သည်။ သူ့ကို ဖေဖေ ရန်ကုန်ရောက်သော ခုနစ်တန်းနှစ်မှစ၍ ကျူရှင်များ ပေးခဲ့သည်။ သူသည် ထူးချွန်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း အမှတ်လေးဆယ်လောက် ဘာသာတိုင်းရနိုင်လေသည်။ သူ့အောင်မှာ သေချာနေသဖြင့် ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ညစ်ရသည်။

“သားလတ်ရယ်၊ ကိုယ့်စာမေးပွဲကိုသာ ဖြေပါကွယ်၊ နောက်တိုးကို ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့” ဟု မေမေက အားပေးသည်။

“ထည့်မစဉ်းစားလို့ မရဘူး မေမေ၊ ဖေဖေလုပ်ပုံကလည်း သား နောက်တိုးကို သတ်မိလိမ့်မယ်”

“သားလတ် သတ်စရာမလိုပါဘူး၊ နောက်တိုးက စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ငြိမ်ပါပြီ”

“မေမေကသာပြီးတာနော်၊ ဖေဖေက မပြီးဘူး၊ နောက်တိုးကို ကောလိပ်ခွဲနှင့် ပို့နေဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့ ဖေဖေကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ နောက်တိုးသာ ဆယ်နှစ်အောင်ရင် ကောလိပ်ပို့မှာ သေချာတယ်”

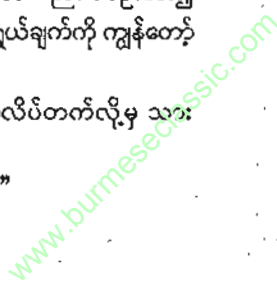
“ဘွားဘွားကြီးက မပို့ရဘူးဆို”

“အင်း ဘွားဘွားကြီးကတော့ ပို့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သားလတ်၊ ကိုယ့်စာသာ ကိုယ်ကြိုးစားပါကွယ်၊ နောက်တိုးကို ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ကွယ်”

မေမေက နောက်တိုးအကြောင်း မစဉ်းစားခိုင်းသော်လည်း မစဉ်းစား၍ မနေခဲ့ပေ။ စာမေးပွဲနီးလာသောအခါ ဖေဖေက သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် ထုတ်ပြောသည်။

“သားလတ် စာကြိုးစားနော်၊ နောက်တိုး ကောလိပ်တက်လို့မှ သားလတ် ကောလိပ်မရောက်ရင် ရှက်စရာကြီးကွာ”

“ဖေဖေက နောက်တိုးကို ကောလိပ်ပို့မလို့လား”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့”

“ဘွားဘွားကြီးတို့က မပို့ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ဘွားဘွားကြီးတို့က ဘာသိလို့လဲကွာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ ပညာ သင်နိုင်သလောက် သင်ရမှာပေါ့ကွ။ သူ့ကို ခေါ်မွေးထားပြီး သူပညာထူးချွန် သလောက်မှ သင်မပေးရင် ဘယ်တရားမလဲ”

နောက်တိုး ကောလိပ်သွားမည့်ကိစ္စ ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီးကို ပြောပြ သည်။

“မင်း စာသာ မင်းကျက်၊ မင်းစာမေးပွဲဖြေနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

ဟု ကိုကိုကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲ မတ်လတွင် ဖြေရသည်။ ကျွန်တော့် တစ်သက် တွင် အပင်ပန်းဆုံး စာမေးပွဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဤတစ်ကြိမ်တွင် စာမေးပွဲ မရုံးနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်မည်ကို နောက်ဆုံးဘာသာ ဖြေ ပြီးသောအချိန်တွင် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

စာမေးပွဲအပြီးတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဖေဖေကို အိမ်တွင် အစောကြီးတွေ့ရသည်။ ပန်းပင်ရေလောင်းနေသော နောက်တိုးနှင့် ရုပ်စကားပြောနေလေသည်။ နောက်တိုးဆိုသော မင်းသားချောကလည်း စာမေးပွဲပြီးစကိုပင် ထုံးစံအတိုင်း ရေလောင်းမပျက်ပေ။ ဖေဖေက လှမ်း၍ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လားမေးသည်ကို ကျွန်တော် စကားပြန်မပြောပေ။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲပြီးသဖြင့် နောက်တိုးစာမေးပွဲကို ဖြေရဦးမည်။ အိမ်တွင် မေမေ မရှိပေ။ မေမေသည် ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော်၌ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့က ဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် နိုင်လွန်ဆိုင် ကိုသွားနေသည်။

ဘွားဘွားကြီး ငွေရင်း မ တည်ပြီး ဖေဖေတို့ မောင်နှမများ အစုပါဝင်ပြီး ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့က ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်နေသော ‘စိန်း’ နိုင်လွန်များမှာ ခေတ် စားလှသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတွင် စိန်းနိုင်လွန်များ ရောင်းရသည်။ ဘွားဘွား

ကြီးက နောက်တိုးကို မနက်ဖြန်မှစ၍ နိုင်လွန်ဆိုင်တွင် သွားကုလုပ်ရမည် ဟု အမိန့်ပေးထားသည်။ ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်စာမေးပွဲအခြေအနေကို မေးရန် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည်။ ကိုကိုကြီးပြန်လာပြီး မကြာမီပင် ဖေဖေ သည် သမာဓိမြို့ဝန်များ ထမင်းစားပွဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ဖေဖေကားတွင် ကြီးကြီးမေ၊ မမကြီး၊ ခင်ခင်လတ်နှင့် ခင်ခင်လေးတို့ ဘုရားပွဲမှ ဆိုင်ကို ဆိုက်သွားကြသည်။ အိမ်တွင် ဘွားဘွားကြီး၊ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသာရှိသည်။

“မောင်လတ် နောက်တိုးဖြေနိုင်လား”

“ဖြေနိုင်မှာပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဖေဖေက အစောကြီးပြန်လာပြီး သူ့ကို

အေးနေတယ်၊ ခွေးမသားကလည်း ပြုံးလို့”

“သူ အခုရှိလား”

“ရှိမှာပေါ့ ကိုကိုကြီး”

“အင်း..”

“ကိုကိုကြီး”

“ဟေ”

“နောက်တိုးနဲ့ ကောလိပ်ကိစ္စပြောမယ်၊ အခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ရခဲ တယ်”

“ဟင်း မင်း သောင်တုန်းမှာ ခံထားရတာကို မမှတ်သေးဘူးလား မောင် တတ်”

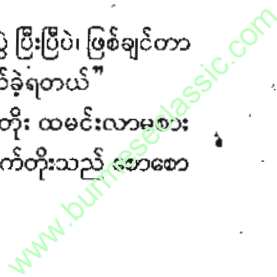
“ဟုတ်တယ်၊ သောင်တုန်းကိစ္စလည်း ပြန်ချေရဦးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ဖြစ်ပါတယ်ကိုကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲ ပြီးပြီပဲ၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေတော့၊ ကျွန်တော် တစ်နှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးသည်အထိ နောက်တိုး ထမင်းလာမှစား

ထမင်းချက်မိန်းမကြီး မေးကြည့်သောအခါမှ နောက်တိုးသည် ဟောစော

ကပင် ထမင်းစားပြီးပြီ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ကားရုံဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ကားရုံဘက်တွင် လူရှင်းနေသည်။ နောက်တိုး သိချင်းညည်းသံကိုသာ ကြားရသည်။ အရောက်အပေါက်နည်းသော သူ့အခန်းကိုတက်ရန် မနည်းရှာရသည်။ သူ့အခန်း လှေကားသည် ကားရုံနောက်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေသံမကြားအောင် နင်း၍ သူ့အခန်းကို တက်ခဲ့သည်။ နောက်တိုးသည် အင်္ကျီလုံချည် အသစ်လဲ၍ အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းတွင်း ရောက်သောအခါ အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပွဲ”

“ဘာကွ”

“ပွဲလေကွာ”

“ဘွားဘွားကြီးက ပွဲမကြည့်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းမကြည့်ပါဘူး၊ အခုစာမေးပွဲပြီးလို့ သွားကြည့်မှာ”

“မင်းကို တယ်သူက ခွင့်ပေးလို့လဲ”

“ဘဘ”

“ဖေဖေက မင်းကိုပွဲကြည့်ဖို့ ခွင့်ပေးတယ်ဟုတ်လား”

“အေး၊ ငါစာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ပွဲကြည့်မယ်လို့ ဘဘကို အစတည်းက ပြောထားတယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ နောက်တိုး၊ မင်းက ငါ့ကို ကျွန်တော်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“မပြောချင်လို့”

“မင်းက ငါ့ကို ညောင်တုန်းမှာလို အချိုးချိုး ချိုးပြန်ပြီလား”

“ငါကပြောရမယ့် စကားပါ မောင်မောင်လတ်ရာ”

“ဘာကွ”

ကျွန်တော်သည် သူ့အင်္ကျီကို ဆုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

“မင်း ညောင်တုန်းမှာခံရတာကို မမှတ်သေးဘူးလား မောင်မောင်လတ်”

“ခွေးဝင်စားက လူပါးဝလို့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ထိုးလိုက်သည်။ သူ့မေးစေ့ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူကလည်း ပြန်ထိုးသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်လောက် လက်ရောက်ပေ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းတွင် စနစ်တကျ သင်ထားဖူးသည်။ သူ့လိုထဲလဲစားချေရန် အမြဲတမ်း စိတ်ကူးကြံစည်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် လက်နှုတ်ခွက်ကို နောက်တိုး မရှုမလှခံရသည်။ သူက ကျွန်တော်ထက် ပိုန်သည်။ ပိုန်သဖြင့် ပေါ့ပါးနေခြင်းမှလွဲ၍ ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ ထိအောင် နှိပ်နိုင်ပေ။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ကိုကိုကြီးသည် အော်ပြီး ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုးပွဲ ခေတ္တရပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်စဉ် ကိုကိုကြီးက နောက်တိုးအနီးကပ်၍ နောက်တိုးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီးကို အဆုံးသတ်ရန် လာသည်ထင်သော်လည်း ကိုကိုကြီးက နောက်တိုးကို ချုပ်ထားမှ ကျွန်တော့်ကို ကူရင်း ရန်ပွဲဆက်ရန် လာမှန်းသိသည်။

“နောက်တိုး မင်းညောင်တုန်းမှာတုန်းက မင်းအဖေ ဦးမောင်မောင်လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး”

“အခုရော ဖြေဦးမှာလား”

ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်တိုး အသံထွက်မလာဘဲ နောက်တိုးသည် ဖြေသင့်၊ မဖြေသင့် ချိန်ဆနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖြေလေ”

ဟု ကျွန်တော်က အော်သော်လည်း ကိုကိုကြီးက-

“နေပါဦး မောင်လတ်ရာ”

ဟု ပြော၍ မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်မေးပြန်သည်။

“မင်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ရင် ကောလိပ်သွားမလို့ မဟုတ်လား မင်းကို ဘယ်သူက ပို့လို့လဲ”

“ဘဘ”

“ဘာကွ” ကျွန်တော်ဝင်မေးသည်။

“ဘဘလေ” သူက ကျွန်တော့်ကို ငေါက်ပြီး ဖြေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုကြီးလောက် မကြောက်ပေ။

“ဟား ဟား ဖေဖေက ပို့မယ်တဲ့လား၊ ဖေဖေပို့မယ်ဆိုတာနဲ့ မင်း ကောလိပ်သွားရရောလား၊ ဘွားဘွားကြီးကစပြီး တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ဆွေလုံး၊ တစ်မျိုးလုံးက ဆယ်တန်းအောင်ရင်တော်ပြီ ပြောထားတာကို မင်းက ဖေဖေကောလိပ်ပို့ခိုင်းတယ်၊ မင်းကောလိပ်သွားတာကတော့ အရေးမကြီးဘူး ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့အဘွားတို့ ငါ့အမေတို့ကို မင်းက ရန်တိုက်ပေးတာကွ ဟုလား”

“ပညာဆက်သင်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်တိုက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ဟား” ကိုကိုကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုး အချို့အပြောနေသည်ကို သဘောကျသွားလေသည်။

“ကိုကိုကြီး လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နိုင်ပါတယ်”

“မလွှတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဆက်မေးပါဦး”

“ဟေ့ကောင် နောက်တိုး မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

နောက်တိုးသည် ကိုကိုကြီးကိုပါ ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်၍ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို တစ်လှည့်စီလှည့်ကြည့်ပြီး-

“မင်း သိပ်သိချင်နေရင် ငါဖြေမယ်”

“ဖြေလေ”

“ငါ့အဖေ ဦးမောင်မောင်”

နောက်တိုးစကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်သီးများ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရောက်သွားသည်။

“မင်း ကောလိပ်လည်း တက်ဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဦးမောင်မောင်သား ဆွေးဝင်စားရဲ့”

“အေး”

နောက်တိုးသည် ကျွန်တော်မထိုးမီ ကိုကိုကြီးထံမှ အတင်းရုန်းထွက်သည်။ တံခါးအနီးသို့ ပြေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အရင်ပြေး၍ တံခါးကို ချက်ထိုးလိုက်သည်။ တံခါးပိတ်နေသော ကျွန်တော့်ကို နောက်တိုးက လက်သီးလှမ်းထိုးပြီး ခြေနှင့် ပိတ်ကန်သည်။ ကျွန်တော်ခံနေရသဖြင့် ကိုကိုကြီးက သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ပြန်သည်။ ကိုကိုကြီးနောက်တိုးကို မိသည်နှင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲထိုးပြန်သည်။ နောက်တိုးသည် သူ့မျက်နှာကိုမထိရန် ခေါင်းငုံ့ငုံ့အားသဖြင့် သူ့ကိုယ်ကိုသာ ထိုးမိသည်။

“မင်းအဖေ ဦးမောင်မောင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ကောလိပ်မတက်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပြောလည်းပြော ထိုးလည်းထိုး လုပ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ့ ကိုကိုကြီးထံမှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ပေ။ ကိုကိုကြီးက လွှတ်ပေးလိုက်သောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်မထိုးနိုင်တော့ပေ။

နောက်တိုးသည် ယိမ်းယိုင်နေသည်။

“မင်းကောလိပ်တက်ရင် ဒီထက်နာမယ်”

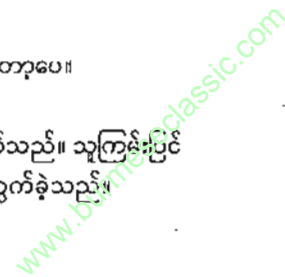
ဟု ကိုကိုကြီးကပြော၍ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်တိုးအား တက် အကျီကို ဆုပ်ဆွဲ၍-

“ဟေ့ကောင် မင်းကောလိပ်တက်ဦးမှာလား”

ဟု မေးသောအခါ နောက်တိုးအသံထွက်မလာတော့ပေ။

“အေး မင်းကောလိပ်တက်ရင် ဒီထက်နာမယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ပြော၍ သူ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သူ့ကြမ်းပြင်လဲကျသွားသောအခါမှ ကျွန်တော် သူ့အခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

တတိယပိုင်း
(၁၉၅၈-၁၉၆၄)

လှတိုး

ဒီနေ့ရှေ့ပိုင်းဇာတ်မှာ ကျွန်မ မပါရလို့ ဝော်တော့တယ်။ ရှေ့ပိုင်းဇာတ်
မှာသာပါရရင် ဗိုက်အောင့်နေပုံနဲ့ ခက်ရချေရဲ့။ ရှေ့ပိုင်းဇာတ်မှာ မပါရပေ
မယ့် နှစ်ပါးသွားမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပါရမှာပေါ့။ ကျွန်မ မပါလို့ မဖြစ်ဘူး
တချို့ပရိသတ်တွေက ကျွန်မ ကကောကို လာကြည့်တာပဲ မဟုတ်လား။

နှစ်ပါးသွားထွက်ဖို့ မျက်နှာကို လိမ်းနေရပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့
တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်လေးတယ်ပြောရမလား မသိဘူး။ နောက်ပိုင်း
ဇာတ်ကလည်း ဝေဿန္တရာမို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မပေါတာတော့ အမှန်
ပဲ။ ဝေဿန္တရာမှာ ကျွန်မက မဒွီလုပ်ရတယ်။ မဒွီဒေဝီဘဝနဲ့ သားနဲ့သမီးကို
ပုဏ္ဏားလှူရတဲ့အခန်းကို ကျွန်မ မကချင်ဘူး။ လူတွေကတော့ ကျွန်မ မဒွီ
ဒေဝီလုပ်တာ သိပ်တော်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပုဏ္ဏားကို သားနဲ့သမီး
လှူတဲ့အခန်း ကရရင် ကျွန်မနောက်တိုးကို ဦးမောင်မောင်နဲ့ ထည့်လိုက်တာ
အမြဲ သတိရလာတယ်။ အမေနဲ့ အစ်မသာ အသက်ရှင်နေရင် နောက်တိုးကို
သူ့အဖေ ပေးလိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့သားအမိ ညီအစ်မတစ်တွေ
ဖြစ်သလိုနဲ့ နောက်တိုးကို မွေးပါတယ်။

ကျွန်မကလည်း မင်းသမီးလုပ်ချင်တယ်။ နောက်တိုးကလည်း ငယ်တယ်။ လင်နဲ့ အပျိုသာ ဇာတ်လောကထဲ လုပ်လို့ရမယ်။ သားနဲ့ အပျိုတော့ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်တိုးကို ဦးမောင်မောင်မိန်းမ ဒေါ်ခင်ခင်တို့၊ ဦးမောင်မောင်ဘွားအေ ဒေါ်စိန်းမြတို့၊ နှိပ်စက်မှာကို စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မစဉ်းစားဘဲထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေဿန္တရာဇာတ်ကျရင် ကျွန်မ နောက်တိုးကို သတိရပြီး အမြဲတမ်း တကယ်ငိုမိတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပုဏ္ဏားကဆွဲသွားတော့ မဒွီက လဲကျကျွန်မခွဲတဲ့ အခန်းမှာ ကားလိပ်ကျလာလည်း ကျွန်မ ဆက်ငိုနေမိတယ်။

ဇာတ်ဆရာက-

"မိလှ၊ ညည်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ အပျိုမင်းသမီး တစ်ယောက်က သားသမီးလှူတဲ့အခန်းမှာမှ တကယ်ငိုနေတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။" လို့ ပြောယူရတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဇာတ်ဆရာကို အပျိုမင်းသမီးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်တယ်။ စိတ်တိုတာနဲ့ အငိုလည်း ရပ်သွားလို့ မျက်ရည်သုတ်ပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

နောက်အခန်းတွေမှာ ဇာတ်ဆရာကို ပရိသတ်ကျောခိုင်းတာနဲ့ နှုတ်ခမ်း စုထားပြီး မခေါ်ဘဲနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခန်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မငိုလို့ မဝခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဝေဿန္တရာကို ကရမှာ ကျွန်မ ရင်လေးနေသလား မသိပါဘူး။

ကျွန်မ မျက်နှာ ခြယ်နေတုန်းပဲ မစိန်က ကျွန်မအနားလာရပ်ပြီး-

"ဒီနေ့ အစိမ်းတဲ့ဟေ့"

လို့ ပြောတယ်။

"ဟယ် ကျုပ် ပန်းရောင်ဝတ်မယ်လို့ ထုတ်ထားတယ် မစိန်ရယ်"

လို့ ပြန်ပြောတော့ မစိန်က-

"အစိမ်းဆိုလည်း စိမ်းလိုက်ပါဟယ်၊ ညည်းကဘာလဲ မစိမ်းချင်ဘူး"

နောက်တိုး

လား" လို့ ပြန်ကလော်နေတာနဲ့-

"ကျုပ် စိမ်းခွင့်ရရင် သိပ် စိမ်းချင်တာပေါ့၊ မစိန်ရဲ့"

လို့ ပြန်အော်တော့ သူက-

"ဘာလဲ၊ ညည်းက ဘုရားဒကာ ဦးဖိုးစိန်လို သဘောစိမ်း၊ မနောစိမ်း၊ အပြောစိမ်း လုပ်မလို့လား၊ ဟိုက ညည်းအရင် ဦးနေပြီ၊ ဒီနေ့ အဲဒီသိချင်း ဆိုမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်အေ"

လို့ဆိုပြီး မစိန်လည်း သူ့အိပ်ရာရှိတဲ့နေရာကို ထွက်သွားတယ်။ မစိန်က ထွန်မတို့ဇာတ်ထဲက လူပြက် ကိုတောက်တဲနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး စိန်ရတနာဆိုတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်လာတာပါ။

မစိန်က စိန်ရတနာ၊ ကျွန်မ မလှက လှရတနာ၊ ကျွန်မနဲ့ မစိန်အပြင် မြရတနာ၊ ရွှေရတနာ၊ ငွေရတနာဆိုတဲ့ မင်းသမီးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဇာတ်ထဲ ဇင်ကတဲ့ မင်းသမီးတွေကို ရတနာတပ်ပြီး ဇာတ်ဆရာက ကခိုင်းတယ်။ သူ့ဇာတ်က ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတော့ ရတနာ တပ်ခိုင်းတာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရတနာခင်အောင်လေ၊ ဇာတ်ကဖို့ ဝါသနာပါတဲ့ သူ့သားက ရတနာထွန်းအောင်။ ရတနာခင်အောင်က မုံရွာသား၊ မုံရွေးကြေးမုံဘက်ကပဲ။ ဓမ္မလေးက အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးထွန်းဇံက သူ့ဦးလေးဆိုတော့ ဓမ္မလေးဆင်းလာပြီး အငြိမ့်ထဲလိုက်တယ်။ အငြိမ့်ထဲမှာ လူပြက်မကျ မင်းသားမကျ ဆင်းကနေ ဦးစိန်ကတုံးဇာတ်ထဲ ရောက်တယ်။ ဦးစိန်ကတုံးဇာတ်ထဲမှာ ဆင်းသားကလေးနေရာက ကရင်းနဲ့ ဦးထွန်းဇံက ကိုခင်အောင်ပြန်ခေါ်ပြီး ဇာတ်ထောင်တာပါပဲ။ ရတနာထွန်းအောင်တို့ အမေက ကိုခင်အောင်နဲ့ ပထမဆုံး တွဲတဲ့ မင်းသမီးပဲ။ နောက်မှ မြရတနာတို့နဲ့ တွဲတယ်။ မြရတနာကတော့ ရတနာဇာတ်ထဲက တစ်ခါမှ မထွက်သေးတဲ့ မင်းသမီးပဲ။ တခြားမင်းသမီး ဆရာတော့ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်ပါပဲ။ ငွေရတနာနဲ့ လှရတနာဆိုတဲ့ ပထမဆုံးမင်းသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ခါ ထွက်ပြီးပြီ။

အငြိမ့်ကနေ ဇာတ်ကို ပြောင်းထောင်ရလို့ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ကို အစက

အထင်မကြီးကြဘူး။ နောက်မှ ဇာတ်ဆရာ ရတနာခင်အောင် ကြိုးစားမှုကြောင့် ပရိသတ်က ကြိုက်လာတယ်။ ဇာတ်ဆရာက သူ့ဇာတ်အဖွဲ့ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူတတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားတယ်။ လူပြတ်တွေ၊ မင်းသမီးတွေ၊ ယိမ်းသမတွေအစ ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံးကို တတ်နိုင်သမျှ လူတော်တွေကိုပဲ ငှားတယ်။ ညကြေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ပေးနိုင်သမျှ တိုးပေးတယ်။ ဆိုင်းကိုတော့ စိန်လှအောင်ဆိုင်းကိုပဲ အမြဲသုံးတယ်။ စိန်လှအောင်က အသက်ကြီးလာလို့ အမြဲမတီးနိုင်ဘူး။ ရန်ကုန်ပွဲတွေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပွဲတွေကိုပဲ လိုက်တီးတယ်။ များသောအားဖြင့် သူ့တူလည်းဖြစ်။ သူတပည့်လည်းဖြစ်တဲ့ စိန်ဘအောင်က ဦးဆောင်တီးရတယ်။ မင်းသမီးတွေကိုတော့ လက်ရွေးစင်ထားပြီး ရတနာနောက်က တပ်ပေးထားတဲ့ မင်းသမီးငါးလက်နဲ့ မင်းသမီးကလေးသုံးလက် ပေါင်းရှစ်လက်ထားတယ်။ မင်းသမီးကလေးတွေကိုတော့ ရတနာ ရှေ့ကထားပြီး ရတနာသီကီ၊ ရတနာနင်းဆီနဲ့ ရတနာမဒွီလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ မင်းသမီးတွေအားလုံးထဲမှာ မြရတနာဆိုတဲ့ မင်းသမီးက အသက်ကြီးဆုံးပဲ။

မြရတနာက အသက်ကြီးသလို အေးလည်းအေးတယ်။ ပညာကတော့ စွယ်စုံပဲ။ ဇာတ်ခုံအောက်မှာဆိုရင် မြရတနာက အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေတာပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဆိုတတ် ကတတ်ပါ။ မလားထင်ရတယ်။ ဆေးပေါလိပ်ဖွာလိုက် စိပ်ပုတီးစိပ်လိုက်နဲ့ အိမ်မှာနေလေ့ရှိတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်ရင်တော့ အမေမြက အကဆုံး အထဆုံးပါပဲ။ ဇာတ်ဆရာကိုသာ မကဘူး။ သူ့သားကလေးကိုလည်း ဖက်လိုက်တွဲလိုက်ပါပဲ။ ကလေးကိုတော့ နမ်းတောင်နမ်းလိုက်သေးတယ်။ 'ထွန်းထွန်း' 'ထွန်းထွန်း' နဲ့ ပါးစပ်ဖျားက တထွန်းတည်း ထွန်းနေတော့တာပါပဲ။ အမေမြက 'ထွန်းထွန်း' အခေါ်ကောင်းတာနဲ့ ကလေးရဲ့ ထွန်းအောင် ဆိုတဲ့ နာမည်တောင် ပျောက်ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။

ရွှေရတနာဆိုတဲ့ မမရွှေဆိုတဲ့ မင်းသမီးက ဇာတ်ဆရာနဲ့ အလိုက်ဆုံးပါ

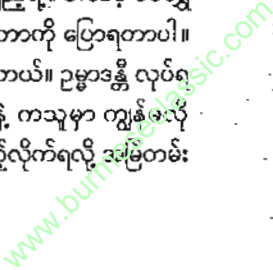
ပဲ။ အရွယ်ကောင်း၊ အဆိုကောင်း မင်းသမီးတစ်လက်ပါပဲ။ သူက ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်မို့ ခပ်ထည်ထည် ကနိုင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ထိုယ်လုံးဝလာလို့ ခပ်ဖွဖွကလေးပဲ ကနိုင်တော့တယ်။ အဆိုမှာတော့ နဂိုသံပျောက်သေးဘူး။ မမရွှေ ဝလာလို့ ကျွန်မ နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေ ပိုပြီး ကနွင်းရလာတယ်။ ကျွန်မ နာမည်ကြီးတဲ့ ဝေဿန္တရာဇာတ်ကိုလည်း အစက မမရွှေ ကတာပါပဲ။ ကျွန်မ မသိသေးတဲ့ ဇာတ်တွေဆိုရင် ကျွန်မ မပါပေမယ့် ကျွန်မ တခြားလူတွေလို မအိပ်ဘူး။ မိုးအလင်း ပရိသတ်နဲ့အတူ တစ်ညလုံး ဆိုင်ကြည့်တယ်။ မဒွီနဲ့ သားတွေသမီးတွေ ခွဲခန်းရောက်ရင် မမရွှေ ကတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မက ငိုနေမိတယ်။ ငိုခန်း လွမ်းခန်းကပြီးလို့ ဇာတ်ခုံနောက်

မမရွှေဝင်လာပေမယ့် ကျွန်မက ငိုလို့ မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီတော့ မမရွှေက-
 "ဟဲ့ လှတိုး၊ နင်က ဝင်မကရဘဲ ငိုနေတယ်လား၊ ငါကတာလည်း ဒီနေ့ ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ"

လို့ ပြောယူရတယ်။
 "အမယ်လေး၊ သားတော်နဲ့ သမီးတော်ကို မခွဲနိုင်ဘူးမောင်တော်ရဲ့၊ မခွဲနိုင်ဘူးသိလား"

လို့ မမရွှေက အော်နေပေမယ့် သူ့ရုပ်က ငိုချင်ရုပ်မပေါက်ဘူး။
 "အမယ်လေး"

လို့ ငိုချင်းကို ချလိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်ကကျ မလာလို့ ပဝါနဲ့ မျက်နှာအပုံပြီး ငိုဟန် ခဏခဏလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်မင်းသား ဘယ်မင်းသမီးဖြစ်ဖြစ် ဝေါမျက်နှာကွယ်ပြီး ငိုရတာကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့တွေ ညတိုင်း မျက်ရည် တကယ်ကျနေရရင်လည်း ခက်ရဲချည့်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မမရွှေ နို့မလှတာကို ပြောရတာပါ။ သူမဒွီ ငိုသလို မငိုချင်တာကို ပြောရတာပါ။ သူက မဒွီလို မငိုချင်ပေမယ့် ဥမ္မာဒန္တီလိုတော့ ငိုချင်ပါတယ်။ ဥမ္မာဒန္တီ လုပ်ရတာကို မမရွှေ ပျော်ပြီး သရုပ်ပေါ်တယ်။ မဒွီအဖြစ်နဲ့ ကသူမှာ ကျွန်မလို တူတလေးကို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ လူတွေလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရလို့ ဒါဖြစ်မိ-

ရင်နာနေရတဲ့ ဝေဒနာမျိုးမရှိဘူး။ မမရွှေမှာ ကျွန်မလို နောက်တိုးကို ဦးမောင်မောင်တို့ ဒေါ်စိန်းမြတို့ဆီ ပေးလိုက်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးရှိရင် ကျွန်မထက် ပိုတော်မှာပါ။ ကျွန်မငိုနေတာကို တစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမဟုတ် သူတွေ နေတော့ သူတစ်နေ့မှာ ကျွန်မကိုဖွင့်မေးတယ်။ ကျွန်မလည်း နေထိုင်တိုးကို ပေးလိုက်ရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး မင်းသမီးဖြစ်ချင်တဲ့အကြောင်းတွေ မမရွှေကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဆို ငါဇာတ်ဆရာပြောပေးမယ်၊ ညည်း မဒွီလုပ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်မရယ်”

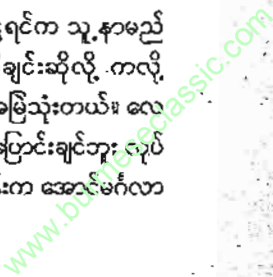
“ဖြစ်ပါတယ်အေ၊ ညည်း မဒွီနေရာ ဝင်ကပါ၊ မဒွီကလေး ငယ်ငယ် လှလှကလေးဆိုတော့ လူတွေပိုကြိုက်မှာပါ၊ ကကြည့်စမ်းပါ၊ ကကြည့်လို့ မဖြစ်မှ ငါ ပြန်ကမယ်”

ကျွန်မ မမရွှေဆိုတဲ့ မဒွီငိုချင်းတွေ၊ စကားစာသားတွေ ကျက်ရတယ် သိပ်ကျက်စရာမလိုပါဘူး။ သူတို့ကရင် ကျွန်မ အမြဲထိုင်ကြည့်ပြီး လိုက်ဆိုတော့ ခဏပဲ ကျက်လိုက်တာနဲ့ ရသွားတယ်။ ရသွားတော့ ဆိုလို့ ငိုလို့ ကောင်းပြီး မဒွီအဖြစ် ကလို့ မထစ်တော့ဘူး။ အစ်မ မမရွှေက ကျွန်မတို့ ဇာတ်ထဲ မရောက်ခင် ဒီဇာတ်မှာ နုလာမှုတ်တဲ့ နှဲဆရာကလေးနဲ့ ကြိုက်ရတယ်။ နှဲဆရာကလေးနဲ့ လိုက်ပြေးပေးမယ့် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ပေါင်းလိုက်ရတယ်။ နှဲဆရာကလေးကို ဘုရားပွဲတစ်ခုမှာ လူမှားပြီး ဓားနှဲ့ထိုးလို့ သေသွားတယ်။ အစ်မ မမရွှေက သူ့ယောက်ျားဆုံးသွားပေးမယ့် ရတနာဇာတ်ထဲ ပြန်မလာဘူး။ တွေ့ရာဇာတ်တွေနဲ့ လျှောက်လိုက်နေခဲ့တယ်။ ဇာတ်ဆရာက သူ့သတင်းကြားတာနဲ့ သူလိုက်နေတဲ့ ဇာတ်တွေကိုငွေလျှော်ပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်။

မမရွှေပြီးတော့ မစိန်ဆိုတဲ့ စိန်ရတနာ။ မစိန်က အသားညိုညို ပိန်ပိန် မျက်နှာချေလိမ်းမထားရင် သူ့ရုပ်က ဘယ်လိုမှ မထွက်ဘူး။ မျက်နှာချေလိမ်းပြီး ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီဝတ်လိုက်မှ မစိန်ကို ကြည့်လို့ရတယ်။ လူက မလှသလို

...တလည်း မကောင်းဘူး။ သူ့အသံက စူးနေတာကလွဲရင် ဘယ်လိုမှ ထောင်လို့ မကောင်းဘူး။ မစိန်ကို အပြင်မှာဆိုရင် ဘယ်သူကမှ မင်းသမီးထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောလို့လည်း မယုံကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစိန်က ကျွန်မအပေါ် မင်းသမီးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဈေးရောင်းလို့ ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာ ရပါစေလို့ရင်ဘူး။ မင်းသမီးလုပ်လို့ရတဲ့ ညကြေး နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကိုပဲ သူမက်တယ်။ သူ မင်းသမီးလုပ်ချင်လွန်းတာနဲ့ သူ့အမေက မစိန်ကို ရတနာဇာတ်ထဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ ဇာတ်ဆရာဇနီးနဲ့ မစိန်အမေက တစ်ရွာတည်းသူတွေပဲ။ ဇာတ်ထဲဝင်ပေးမယ့် သူတစ်နေ့ကျရင် မင်းသမီးဖြစ်နိုင်တာ လူတိုင်းသိနေကြတယ်။ သူ့ကို ဇာတ်ဆရာဇနီးက လူယုံအဖြစ် ခေါ်ပေးမယ့် သူက အကုန်လုံးပုံပြီး မပြောပါဘူး။ ဇာတ်ဆရာဇနီးကို သူ့သိသော ပွဲအခြေအနေတွေ၊ ပရိသတ်အခြေအနေ၊ ဇာတ်ထဲက ငွေကြေးကုန်ကျမှုတွေ အကြောင်းတွေကိုသာ သူပြောတယ်။ ဇာတ်ဆရာရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ မသက်ပြီး ဇာတ်ဆရာကတော်ကို ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။ မစိန်က စည်းစိမ်တယ်လို့ လူတိုင်းက ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတ်ဆရာက မစိန်အချစ်တယ်။ ချစ်တယ်ဆိုပေးမယ့် တကယ် မချစ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးပဲချစ်တယ်။ မစိန်ကလည်း မချစ်လိုက်ရဘူး။ မစိန်တစ်ယောက် ကိုတောက်တဲ့နဲ့ အစောကြီးထောင်ကျတယ်။ မစိန်ကလည်း အချစ်မခံဘူး။ ဇာတ်ဆရာကလည်း မချစ်ဘူး။ မစိန် မချစ်တာကတော့ သစ္စာရှိလို့၊ ဇာတ်ဆရာ မချစ်တာကတော့ မလှလို့ မချောလို့လေ၊ မစိန်သာ ချောရင်တော့ ဇာတ်ဆရာ မချစ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်ဘူး။

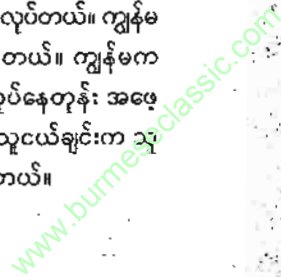
မစိန် ပြီးတော့ ငွေရတနာလို့ခေါ်တဲ့ မငွေရင်။ မငွေရင်က သူ့နာမည်ပေးရင်ဆိုတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်။ နှစ်ပါးသွားမှာ သူ့သိချင်းဆိုလို့ ကလို့ မထွက်ဝင်ရင် ငွေရင်ကလေး ငွေရင်ကိုလားဆိုတာ အမြဲသုံးတယ်။ လေထုတ်မြေရင်လို သူ့နာမည် ရတနာငွေရင် ပဲထားမယ် မပြောင်းချင်ဘူး လုပ်အားနဲ့ သူ့ကို မနည်းပြောရတယ်တဲ့။ မငွေရင်က အရင်တုန်းက အောင်မင်္ဂလာ

မငွေရင်ဆိုပြီး ကခဲ့တယ်။ နာမည်ရှိ အငြိမ့်မင်းသမီးပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လား လူပြက်တွေက နှစ်ပါးသွားမှာ “အောင်မင်္ဂလာ မငွေရင် ဆိုတဲ့ ငွေရတနာပဲ ခင်ဗျာ” လို့ သူ့ကို ပို့ပေးရတယ်။ ဗေဒင်အလိုအရ ရွှေ၊ စိန်၊ မြ၊ လှဆိုတဲ့ နာမည်တွေ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့မှာ ရတနာနဲ့ တွဲပါရမယ်လို့ ဇာတ်ဆရာ ကို ကွယ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဟောထားတယ်။ ဒီတော့ မငွေရင်ကို ငွေရတနာ အတင်းလုပ်ခဲ့ရတယ်။ မငွေရင်က ဇာတ်သဘင်မျိုးရိုးထဲကမဟုတ်ဘူး။ သူ မိဘကလည်း မဆင်းရဲဘူး။ သူက ဇာတ်တို့ အငြိမ့်တို့ ဝါသနာပါလွန်းလို့ မင်းသမီး ဖြစ်လာတာ။ အစတုန်းက ရန်ကုန်က ရွှေနှင်းဆီမတင်ညွန့်အငြိမ့်မှာ ဝင်ကခဲ့တယ်။ အငြိမ့်ကခဲ့တဲ့ မင်းသမီးဖြစ်လို့ အငြိမ့်ဟန်တွေ သူ့မှာ မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ နှစ်ပါးသွားမှာ ပိုမြင်လွယ်တယ်။ အဆိုမှာတော့ သီချင်းကြီးတွေ ဆော်တော်ရပြီး အသံကလည်းမဆိုးလို့ ကျွန်မတို့ထဲမှာ မာနကြီးတဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ မငွေရင်က ကျွန်မနဲ့ အသက်ကလည်း သိပ်မကွာလို့ ကျွန်မကို မမရွှေတို့လို မညှာဘူး။ ကျွန်မကို အမြဲပြိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မငွေရင်က အိမ်ထောင်သည်လေး။ သူ့ယောက်ျားက အစက ကုန်သည် သူနဲ့ညားတော့ ကုန်သည်အလုပ်စွန့်ပြီး သူ့နောက် လျှောက်လိုက်တယ်။ သူတို့လင်မယား သိပ်ချစ်ကြတယ်။ သူ့ယောက်ျားကို သူ့သိပ်ချစ်တာ ကျွန်မ သူ့လိုသာပဲ ဖြစ်ထာပါ။ ဇာတ်ဆရာက မငွေရင်ကို ကျွန်မလောက် အခန်း ထောင်ထားတော့ မပေးဘူး။ သူ့မှာလည်း ကျွန်မလောက် ဇာတ်ဟန်မများဘူး ဒီတော့ ကျွန်မက သူ့ကိုသာပါတယ်။ သူ့ကိုမခံချင်လို့ ကျွန်မ အားရင် သီချင်းကြီး ဝတ်ပျိုး ယိုးဒယားတွေကို စည်းဝါးကိုက်ဆိုနိုင်အောင် သင်ခဲ့တယ်။ မငွေရင်က ကိုယ်လုံး မပိန်မဝမို့ မငွေရင်က အကကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့ကာတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ အိမ်မခင်တိုးကို အမြဲသတိရတယ်။ မငွေရင်က မင်းသားနဲ့ တွဲကတာထက် သူတစ်ယောက်တည်းကတာက ပိုကြည့်လို့ ထောင်တယ်။ မငွေရင် ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ အငြိမ့်မင်းသမီး ထောင်တယ်။ မငွေရင်ကလည်း အငြိမ့်ပြန်ထောင်ဖို့ အမြဲ ကြိုးစား

တယ်။ သူ့ကြိုးစားတာအောင်မြင်ရင် သူက ဇာတ်က ထွက်မှာပါပဲ။ သူ ဇာတ်ကထွက်ရင် ဇာတ်ဆရာတို့ ငွေရတနာတစ်ယောက် ထပ်ရှာဦးမယ်။ ကျွန်မကတော့ မငွေရင်တို့လို ဇာတ်ထဲက မထွက်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ လည်း ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကနိုင်တုန်းတော့ ကမှာပါပဲ။ က ရင်လည်း ဇာတ်မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ကမယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ မကဘူး။ ကျွန်မ အိမ် ခင်တိုးရဲ့ အဖြစ်တွေကို မြင်ပြီးကတည်းက အငြိမ့်မင်းသမီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အငြိမ့်မှာက တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားရတယ်။ ဇာတ်မှာကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားစရာမလိုဘူး။ ဇာတ်မှာ ကျွန်မ ပိုပြီး စွန့်ဝင်လို့ရတယ်။ လမိုင်း ပိုကပ်တယ်။ ကျွန်မလည်း ဒါကြောင့် စစ်ပြီးတော့ အငြိမ့်ထောင်တဲ့လူတွေက ခေါ်ပေမယ့် မလိုက်ခဲ့ဘူး။ ဇာတ်ထဲထည့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ လူနဲ့လိုက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဝင်မယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်မင်း ဝင်မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မဝင်ဖြစ်တာကတော့ ကျွန်မတို့ ဘထွေးကို မန္တလေးမှာ ပြန်ပြောရလို့ပဲ။

ဘထွေး ဦးငွေတိုးက ဗလာဆိုင်းတစ်ခုမှာ နဲ့မှုတ်နေတယ်။ ကျွန်မ မန္တလေးရောက်တဲ့နှစ်မှာ ဘထွေးတို့ဆိုင်းက ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ လိုက်မယ့်နှစ်လေး။ ဘထွေးသွင်းပေးလို့ သူနဲ့မှုတ်တဲ့ဇာတ်မှာ ကျွန်မဝင်ကတယ်။ ကျွန်မက ဂျပန် ဇာတ်ဆရာလုံး အိမ်မခင်တိုးဆီက အကတွေ သင်ထားခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ဇာတ်က ယိမ်းသမအဖြစ်နဲ့ ကရတာကို မပျော်ဘူး။ ယိမ်းသမအဖြစ် ကလိုက်။ ဇာတ်ကလိုက်နဲ့ ကျွန်မစိတ်ကြိုက်ကို ကလည်းမကရဘူး။ သင်လည်း သင်ရဘူး။ ကျွန်မကို မန္တလေးက မဟုတ်လို့နေရာမပေးဘူး။ သိပ် နှိမ်တာပဲ။ နောက်တစ်နှစ်မှာ ဘထွေးတို့ဆိုင်းက ဗလာဆိုင်း ပြန်လုပ်တယ်။ ကျွန်မ လည်း ဇာတ်ထဲက ထွက်ခိုင်းပြီး အငြိမ့်ထဲထည့်ပြန်တယ်။ ကျွန်မက အငြိမ့်တော့ မကဘူး။ အရင်ဇာတ်ထဲပဲ ပြန်လိုက်မယ်လုပ်နေတုန်း အဖေ ကလေးချင်း ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ အဖေသူငယ်ချင်းက သူ့ ဆိုင်းနေတဲ့ တခြားဇာတ်ကလေးတစ်ခုမှာ သွင်းပေးတယ်။

ဇာတ်ကလေးသဘာဝပေမယ့် အညာဘက်မှာတော့ အတော် ကရပါ တယ်။ ရန်ကုန်ဘက်သာ မဆင်းရဲတာပါ။ အဲဒီဇာတ်ကလေးကို အညာ ဇာတ်ကလေးလို့ ပြောကြပါစို့။ အညာဇာတ်ကလေးမှာ ကျွန်မ ပညာအတော် ရတယ်။ ဟင်္သာတာသူ မလှတိုးလို့ ကျွန်မက နာမည်ပေးပေးမယ့် ဟင်္သာမယ် မမျိုးလှဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကခဲ့ရတယ်။ နန်းကျင်အဖြစ်နဲ့လည်း ကခဲ့တာပဲ။ မယ်ဥအဖြစ်နဲ့လည်း ကခဲ့တာပဲ။ နှစ်ပါးသွားမှာ ရှေးက မြေဝိုင်းဇာတ်တွေမှာ လို ဆိုကခဲ့ရလို့ မြေဝိုင်းဇာတ်တွေက သီချင်းတွေ အတော်ရလိုက်တယ်။

အညာဇာတ်ကလေးမှာ ကနေလို့ နှစ်နှစ်လောက်ရတော့ ဘထွေးတို့ ဆိုင်းက ရတနာဇာတ်ကို တစ်နှစ်လိုက်တီးဖို့ စာချုပ်ကြံတယ်။ ရတနာဇာတ် မှာ ဆိုင်းအမြဲတီးနေတဲ့ ဆိုင်းဆရာကြီး စိန်လှအောင်က တစ်နှစ်နားတယ် ဘထွေးက ရတနာဇာတ်မှာ ကျွန်မအတွက် ပြောပေးတယ်။ ရတနာဇာတ် မှာ လှရတနာ အမည်ခံပြီး ကနေတဲ့ မင်းသမီးက အငြိမ့်ပြန်ကမှာမို့ ထွက် သွားတာနဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေတယ်။

ကျွန်မ မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ ရတနာဇာတ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရှိတာနဲ့ ဘထွေးကလည်း နောက်နှစ်တွေမှာ ဇာတ်ထဲက စိန်လှအောင်ဆိုင်းမှာ နဲ့ဝင် မှုတ်နေခဲ့တယ်။ ဗလာဆိုင်းမှာ နဲ့သွားမမှုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ အတူတူ ရတနာဇာတ်ထဲမှာ နေတယ်။ သူ အသက်မငယ်လှတော့ ညလုံးပေါက် ကရတဲ့ ဇာတ်နဲ့ သူနဲ့ မကိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသံယောဇဉ်ကြောင့် ဇာတ် ထဲက မထွက်နိုင်ဘူး။

ဇာတ်ဆရာက ကျွန်မအစ်မ မခင်တိုး ကတာကို မြင်ဖူးတယ်။ ခင်တိုး ညီမ။ အဲ ခင်တိုးညီမဆိုတာထက် ကတိုးစိန်ညီမဆိုတာ ပိုမှန်မယ်။ ကတိုးစိန် ညီမဆိုတာသိတည်းက ဇာတ်ဆရာက သဘောကျတယ်။ ဇာတ်ဆရာ ကတော်ကလည်း ကျွန်မနာမည် မျိုးလှခေါ် လှတိုးမှန်း သိတတည်းက သဘောကျခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ရတနာဇာတ်မှာ ဝင်လိုက်ရတာ ကျွန်မအဖို့ သိပ်ကောင်းပါ

တယ်။ ရတနာဇာတ်က အစကတည်းက နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဇာတ်ဖြစ်တော့ ကျွန်မကို လူတွေ ပိုမြင် ကျွန်မကို ပိုပြီး ပြသခွင့် ရခဲ့တယ်။ ပညာလည်း ဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဇာတ်ဆရာကြောင့် အလွမ်းကို ပိုလွမ်းတတ်ပြီး သစ္စာ ထား နှစ်ပါးသွားတို့ မြိုင်ထတို့မှာ ပိုပြီး လှအောင် ကတတ်လာတယ်။ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ကြီးတွေမှာလည်း စနစ်တကျ ဆိုတတ် ငိုတတ်လာတယ်။

ကျွန်မက ဇာတ်ကဖို့ အသက်ရှင်နေတဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ အသက်ရှင်ဖို့ ဇာတ်ကနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအဖို့ အရေးမကြီး၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်မ ဇာတ်ကနေရဖို့ ပဲ။ ဇာတ်ကနေရခြင်းကို ကျွန်မ ထမင်းစားတာတို့၊ ရေသောက်တာတို့လို အမြဲလုပ်နေချင်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်ကနေရရင်ပြီးတာမို့ အိမ်ထောင်လည်း မပြု သဲ နေခဲ့တယ်။

ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုချင်သူတွေ၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သူတွေကို တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခဲ့ရတဲ့ ကြောင်းတွေထဲမှာ ဇာတ်ဆရာကလည်းတစ်ကြောင်း ပါဝင်တယ်။ နောက် နှစ်ကလည်းတစ်ကြောင်းပါဝင်တယ်။ နောက်တိုးကို ပြန်တွေ့ပြီးမှပဲ တစ် သက်ယောက်ကို အတည်ယူပြီး အိုးအိမ် အတည်တကျ ထူထောင်မယ် လို့ ကျွန်မစိတ်ကူးထားတာပဲ။

ဘထွေးအခန်းမှာပဲ ဇာတ်နားတဲ့အခါ ကပ်နေရတယ်။ ဘထွေးနဲ့ မနေ ချင်တဲ့အခါ မစိန်အိမ် လိုက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘထွေးနဲ့နေတာ များပါ တယ်။ ဘထွေးမိန်းမ အမေစုကလည်း ကောင်းရှာပါတယ်။ သူက အိမ်မှာ နေထိုင်ယောက်တည်းနေရတာများတော့ အိမ်မှာ လူလာနေရင် သိပ်ပျော်တယ်။ အမေစုတို့မှာ သားသမီးမရှိတော့ ကျွန်မကို ပိုတွယ်တာတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ရဲ့ သမီး သူတို့ရဲ့ တူမပေါ့။ ဘထွေးက ရတနာဇာတ်ထဲမှာ နှစ်အတော် ပြာ နဲ့မှုတ်ပြီး သူနဲ့ အရင်တွဲပြီးတဲ့ ပတ်တီးလက်ထောက်တစ်ယောက်က ကျွန်မကို 'စိန်ကျော်ဟို' ဆိုပြီး လာပြီး နာမည်ကျော်နေဟာနဲ့ စိန်ကျော်

ဟိုး ဗလာဆိုင်းမှာ နဲ့လိုက်မှုတ်တယ်။ ဆော်ဂါတန်းမှာ အိမ်ခန်းကလေး
 ငှားနေတယ်။ အိမ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်မတို့ ရတနာဇာတ်ထဲမှာ ဆိုင်းတီးခဲ့တဲ့
 ဆိုင်းဆရာကြီးစိန်လှအောင်ရဲ့ အိမ်ပဲ။ အခန်းသုံးခန်းရှိတယ်။ ဆိုင်းဆရာ
 ကြီး အိမ်သားစုကတစ်ခန်း၊ အခု ရတနာဇာတ်မှာ ဆိုင်းတီးနေတဲ့ ဆရာကြီး
 တပည့် ကိုဘအောင်တို့က တစ်ခန်း၊ ဘထွေးတို့လင်မယားက တစ်ခန်း
 နေကြတယ်။ ရတနာဇာတ်ကလည်း နားရတဲ့ ရက်ကလည်း နည်းတော့
 ဘထွေးအိမ်မှာ နေရတဲ့ရက်က နည်းပါတယ်။

ဇာတ်ထဲ ဝင်စကဆိုရင် မန္တလေးမှာပဲ ဖြစ်သလို ဇာတ်နားတဲ့ တစ်လ
 လောက်ကို နေလိုက်တယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှ ဇာတ်နားတဲ့အခါ ရန်ကုန်
 ဆင်းလာပြီး နေတယ်။ အခု နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မက ညကြေးများလာပြီး
 ဘထွေးက နဲ့မူတ်ခ ကျွန်မလောက်မရဘူး။ သူတို့ ဗလာဆိုင်းကလည်း
 ကျွန်မတို့ဇာတ်လို အချို့များများ မကရဘူး။ ဒါကြောင့် ဘထွေးတို့အိမ်စရိတ်
 ထဲက အိမ်လခကို ကျွန်မကပါဝင်ပြီးခံတယ်။ ဘထွေးတို့အိမ်မှာက ဘထွေး
 ရယ် အမေစုရယ်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အမေစုက မင်းဘူးနားက စကုသူ
 လေ။ ဘထွေး ဆင်ဖြူကျွန်းက နဲ့ဆရာကြီးဆီမှာ ပညာသွားသင်ရင်း အမေစု
 နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ နောက်တိုး ကျွန်မတို့နဲ့ ပြန်နေမယ်ဆိုရင်
 လည်း ဘထွေးတို့အခန်းမှာ နေနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

နောက်တိုးဆိုလို့ ဒီနှစ်ရန်ကုန်မှာ ပွဲသိမ်းရင် ဦးမောင်မောင်ကို သွားတွေ့
 ပြီး နောက်တိုးအကြောင်း မေးမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ကူးထားတယ်။ ကျွန်မ
 နာမည်ကလေးရလာပြီး ညကြေးကလေးတွေ ကောင်းလာကတည်းက
 နောက်တိုးကို ပြန်ခေါ်ဖို့ သတိရပေမယ့် ဟို နေတာက အသားကျနေပြီ
 မဟုတ်လား။ ကျွန်မက မြို့တကာလှည့်ပြီး ဇာတ်ကနေရတာ မဟုတ်လား။
 ဒါကြောင့် သွားမတွေ့ဘဲ နေခဲ့တယ်။ နောက်တိုး ဘယ်ရောက်နေနေ၊ ဘာ
 ဖြစ်နေနေ သူ့အဒေါ်လှတိုးဟာ ရတနာအဖွဲ့က လှပြောများတဲ့ လှရတနာ
 ဆိုတဲ့ မင်းသမီးမှန်းသာ သူသိရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာ သူလာတွေ့မှာ

ပါပဲ။ ကျွန်မကလည်း သူ့အသက်နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ သူ့အသက်
 နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးရင် သွားတွေ့မယ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဒီနှစ်တော့
 ပွဲသိမ်းရင် သွားတွေ့ချင်တယ်လို့ ဇာတ်ဆရာကို ပြောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဇာတ်ဆရာကို စိတ်ချနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဇာတ်ဆရာက သူ့လုပ်ပေး
 မယ် ပြောပေမယ့် မေ့ချင်မေ့တတ်တဲ့ လူစားလေး၊ သူက ကျွန်မရဲ့ဆရာလည်း
 ဖြစ်သလို ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ စိတ်ညစ်ရ
 တယ်။ ဇာတ်ကနေတဲ့အခါမှာတော့ ပျော်ပါတယ်။ သူနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတဲ့
 အခါ ပိုပြီး ပျော်ပါသေးတယ်။

အခုလည်း နှစ်ပါးသွားရမှာကို ပျော်ပေမယ့် နောက်ပိုင်း ထွက်ရမယ့်
 ဝေဿန္တရာဇာတ် ကရမှာကို ရင်လေးနေမိတယ်။ ဗိုက်အောင့်တဲ့ အခြေအနေ
 ကလည်း ဆိုးလာလို့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးကို ပြီးအောင်ကနိုင်ပါ့မလားလို့
 လည်း ရင်လေးနေမိတယ်။ ရင်လေးနေလို့လည်း မကဘဲ နေလို့ မရဘူး။
 ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကစရာရှိ ကရမှာပါပဲ။ ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝလေ။

[၁၅]

ဇာတ်ထုပ်ပြီးသွားလို့ ဇာတ်သိမ်းလိုက်မှ ကျွန်မ သက်ပြင်းကို ချနိုင်တော့တယ်။ ဗိုက်အောင့်ကလည်း တစ်ခါတလေ ဆိုးဆိုးလာတယ်။ ပွဲသိမ်းပြီး ဇာတ်အင်္ကျီတွေ ညွတ်ဖို့ လုပ်နေရင်း မနက်ဘက် ဆေးခန်းဖွင့်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ဆေးသွားထိုးရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်တယ်။ အင်္ကျီလဲဖို့ အင်္ကျီ စကိုင်ပါတယ်။ ပတ်တီးဆရာ ကိုဘအောင်က ကျွန်မနား ရောက်လာတယ်။

“မလှ”
“ဘာလဲ”

လို့ ကျွန်မက ပြန်အော်လိုက်တယ်။ ကိုဘအောင် ကျွန်မတို့ဇာတ်ထဲ ရောက်တည်းက မုဆိုးဖိုလေ။ ကျွန်မတို့ဇာတ်ထဲက ပတ်တီးလက်ထောက် အဖြစ်တီးနေတည်းက ကျွန်မကို အမြဲတမ်းရိုတယ်။ သူ့ကိုယူဖို့လည်း ခဏခဏပူဆာတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မကလည်း အခန်းနီးချင်းလေ။ အခုလည်း ဗိုက်အောင့်ရတဲ့အထဲ သူရောက်လာလို့ ကျွန်မစိတ်တိုပြီး ထပ်အော်လိုက်တယ်။

နောက်တိုး

၁၄၅

“ဘာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”

“နင်ကလည်းဟယ် ဒေါသကြီးပဲ”

“ကျုပ် အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“အေးပါ၊ ငါလည်း အချိန်မရှိပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ရှင် အိမ်ပြန်မလို့ မဟုတ်လား၊ ဘဲထွေးတို့ဆီ ဘာမှာလိုက်မလဲ မေးမလို့ မဟုတ်လား၊ သွား ဘာမှ မှာစရာမရှိဘူး”

“နင်ကလည်း ဟယ်၊ ငါပြောမယ့်စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“ကဲ ပြောပြော”

“ငမ္ဘတ်ကလေးတစ်ယောက်က နင်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ နင်နာမည်ရင်းက လှတိုးဆိုရင် သူ့အဒေါ်ပဲတဲ့”

“သူ့အဒေါ် ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ငါလည်း သိပ်မယုံတာနဲ့ ဆိုင်းနားမှာထားခဲ့တယ်၊ နင်ကိုဆိုရင် အခု နံပြီတိုက်ကလေးတွေကပါ အသည်းစွဲဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ နင်ကို တွေ့ချင်လို့ လုပ်ဇာတ်ခင်းတယ် ထင်တာနဲ့ ငါတို့ အစ အော်ပစ်တယ်။ သူက အသေအချာ ပြောနေလို့ဟ၊ နင်နာမည်ရင်းက လှတိုးဆိုရင် သူ့အဒေါ်ပါပဲတဲ့”

- “သူ့နာမည်ရော မပြောဘူးလား”

“အေး ပြောတယ်၊ သူ့နာမည်က နောက်တိုးတဲ့”

“ဟင်”

“သူ့ အမေနာမည်က ခင်တိုးတဲ့၊ သူ့အဖေ”

“ကိုဘအောင်” ကျွန်မ သူ့စကားနားမထောင်တော့ဘူး။

“ဟေ”

“ကလေးကို သွားခေါ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်တူလေး ဖြစ်မှာပါပဲကော်”

“ဟာ နင့်မှာ တူရှိတယ်လို့ ငါတို့ မကြားဖူးပါဘူး မလှရယ်”

ကိုဘအောင်ထွက်သွားပေမယ့် ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အင်္ကျီ အရင်ချွတ်ရမလား၊ ထမီက ချိတ်တွေ အရင်ဖြုတ်ရမလား မသိဘူး။ ဟိုဟာချလိုက် ဒီဟာကိုင်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မဘေးမှာ နေရာယူထားတဲ့ မမရွှေက ကျွန်မနဲ့ ကိုဘအောင်နဲ့ အော်နေကြတာကြောင့် နီးသွားပြီး ခြင်ထောင်ဖွင့်ကြည့်တယ်။ မမရွှေကို ခဏ လှမ်းပြောမယ်လုပ်တုန်း ကိုဘအောင်နဲ့ကလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကလေးက ငယ်ရုပ်မပျောက်ဘူး။ အစ်မခင်တိုးရဲ့ မျက်ခုံးကလေးနဲ့ မျက်လုံးအတိုင်းပဲ။ အစ်မခင်တိုးရုပ်၊ ဦးမောင်မောင် ပုံသဏ္ဍန်တို့ကို ပေါင်းထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“အဒေါ်၊ ဒေါ်လှတိုးမဟုတ်လား”

ကျွန်မ မျက်ရည်ကျလာတာနဲ့ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် နောက်တိုးလေ”

ကျွန်မ ခေါင်းထပ်ညိတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ဘာဘတို့အိမ်က ထွက်လာခဲ့ပြီ”

ကျွန်မ သူပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ရမလား၊ ခေါင်းခါရမလား မသိဘူး။ ကျွန်မ သူပြောတာကိုလည်း ချက်ချင်း မစဉ်းစားချင်ဘူး။ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်မ ခုတင်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အစ်မတို့သာရှိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းမလဲ။

“နောက်တိုး”

“ခင်ဗျာ”

“သားကို အဒေါ် အမြဲသတိရတယ် သိလား”

“ကျွန်တော်လည်း အမြဲသတိရပါတယ်၊ ပညာတတ်အောင် ကြိုးစားသင်နေတဲ့အချိန်မို့ အဒေါ်ကို မရှာတာပါ။ မရှာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်နာမည်ကိုတော့ အမြဲမေးပါတယ်”

“အဒေါ်ကလည်း သားအသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ သွားတွေ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်တော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ သားကို သိပ်တွေ့ချင်တာနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပွဲသိမ်းရင် ဦးမောင်မောင်ဆီ ပို့ပေးပါလို့ ဇာတ်ဆရာကို ပြောထားတယ်”

“အခုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပို့ခိုင်းစရာမလိုတော့ပါဘူး အဒေါ်ရယ်”

“အေး၊ အေး”

“ကျွန်တော် အဒေါ်နဲ့ နေရမလားဟင်”

“နေရမှာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်မသည် နောက်တိုးကို ဖြေပြီး ဘယ်လိုစီးကျလာမှန်း မသိသော မျက်ရည်များကို သုတ်နေမိသည်။

“သား ဘယ်အတန်းရောက်ပြီလဲ”

“ဆယ်တန်း ဖြေထားတယ်”

“ဟင်၊ ဆယ်တန်းတောင် ရောက်ပြီနော်၊ အေးပေါ့လေ အဒေါ်နဲ့ မင်းနဲ့ တွဲသွားတာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်ကပဲ၊ အခု ၁၉၅၀ ဆိုတော့ ဆယ်တစ်နှစ်ကျော်ပြီပဲ၊ သား ဆယ်တန်းရောက်ရောပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ များပါတယ်”

“အေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာက ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကောလိပ်ပို့မယ်လို့ ပြောပေမယ့် အဘွားဒေါ်စိန်းမြက ဆယ်တန်းပြီးရင် ပြီးပြီ၊ အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ အမိနဲ့ချထားတယ်။ ဘာဘကတော့ ကောလိပ်ကို ပို့ပေးမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသားတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်မတက်စေချင်ဘူး။ မောင်မောင်လတ်က အဆိုးဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နေ့က ဟိုဘက်ဇာတ်ရုံမှာနေတဲ့ စိန်မဟာသဘင်ကို ကြည့်မလို့ ဘာဘကို ခွင့်တောင်းပြီး သွားဖို့လုပ်နေတုန်း မောင်မောင်လတ်ကလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလုပ်မယ်လို့ မထင်တဲ့ ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချွတ်ထား

တယ်။ မောင်မောင်လတ်က သူ့စိတ်ကြိုက်ထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်
မတက်ရဘူး။ ကောလိပ်တက်ရင် ဒီထက်နာမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း အဲဒီနေ့ကပဲ အပြီးထွက်ခဲ့တယ်”

“ဟယ်”

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအဖေက ဒီပွဲခင်းထဲမှာ စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထား
တယ်။ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်နေတာ ငါးရက်ရှိပြီ။ ညဘက် ပွဲတွေ လျှောက်
ကြည့်ပြီး နေ့ခင်းအိပ်နေတယ်။ အဒေါ်ကို မတွေ့ခင် စာအုပ်ဆိုင်မှာ ကူလုပ်
မယ်။ ကူလုပ်ရင်း ငွေစုမိရင် မန္တလေးတက်ပြီး အဒေါ်ကို ရှာမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့
မနေ့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက စိန်မဟာသာဘင် တော်ပြီကွာ။ ရတနာဇာတ်
ကို ပြောင်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဒီဘက်ဇာတ်ရုံ လာကြည့်ကြတယ်”

“အေး”

“ပထမပိုင်းပြီးတော့ ကျွန်တော် အိပ်နေတယ်။ နှစ်ပါးသွားကိုလည်း
သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်မိဘူး။ အဒေါ်ကိုလည်း မမှတ်မိဘူး။ နောက်ပိုင်း
ဇာတ်မှာ အဒေါ်အသံကို ခဏခဏကြားရတော့ ကြားဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ထ
ကြည့်တယ်။ အဒေါ်ရုပ်ကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော့် သူငယ်ချင်းမေးကြည့်တော့ လှတိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ လှရတနာတဲ့။
အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ညောင်တုန်းမှာပြောလိုက်တာက လှတိုးဆိုတဲ့
မင်းသမီးကိုရှာ လို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ လှရတနာဆိုတော့
ကျွန်တော် ခက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားတော်တွေ၊ သမီးတော်တွေ ပုဏ္ဏား
ပေးလှူတဲ့အခန်းမှာ ‘လိုက်သွားပေတော့ သားတော်နဲ့ သမီးတော်ရယ်’ လို့
အဒေါ်ပြောလိုက်တာ ကျွန်တော့်ကို ညောင်တုန်းမှာတုန်းက အဒေါ် ပြော
လိုက်တဲ့ နယ်ပိုင်မင်းနဲ့သာ လိုက်သွားပေတော့ နောက်တိုးရယ် ဆိုတာနဲ့
အတူတူပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဇာတ်ခုံအောက်မှာ ဈာန်ကျနေမိတယ်။
လှရတနာဟာ အဒေါ်ဖြစ်ရမှာပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ အဒေါ်က ဒီ
လောက် နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်နေတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်အံ့သြ

တာပဲ”

“အင်း၊ အင်း”

“ဇာတ်ကို မြန်မြန်ပြီးစေချင်တယ်။ မိုးမြန်မြန် လင်းစေချင်တယ်။ မိုးက
လည်း လင်းခဲလိုက်တာ။ အဒေါ်ကလည်း ငိုလိုက်တာ။ ကျွန်တော်ကလည်း
အဒေါ်ငိုတာမြင်ရင် ညောင်တုန်းကအဖြစ်တွေကို ပြန်သတိရလေပဲ။ သူတို့
တွေနဲ့ နေခဲ့ရတာတွေကို ခံပြင်းလေပါပဲ။ မိုးလင်းပြီး ပွဲသိမ်းတော့ ဆိုင်းဆရာ
တွေကို အဒေါ်နဲ့ တွေ့ပါရစေပြောတာကို မယုံကြဘူး။ မနည်းပြောရတယ်
အဒေါ်ရယ်။ သူတို့က အဒေါ်မှာ တူမရှိပါဘူးတဲ့”

“သူတို့ မသိလို့ပါ သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ဦးလေးတို့ မသိလို့ပါ”

လို့ ကိုဘအောင် ဘေးက ရုပ်နားထောင်နေရင်း ဝင်ပြောတယ်။ မမရွှေ
ကလည်း ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်ထိုင်ပြီး ကျွန်မတို့ တူဝရီးကိုကြည့်နေ
တယ်။

“သားထွက်ခဲ့တာ ဦးမောင်မောင်ကို မပြောခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“သား ဒီရောက်လာတာကို အဒေါ်အနေနဲ့ ဦးမောင်မောင်ကို အကြောင်း
ကြားရမယ်”

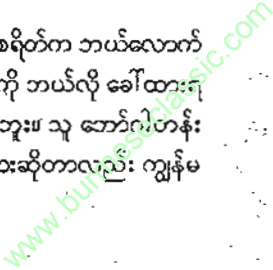
“ကျွန်တော် အဒေါ်နဲ့နေရမှာလားဟင်”

“နေရမှာပေါ့”

“အဒေါ် ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်ပို့ပေးမလား”

“ကောလိပ်”

ကျွန်မ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ကောလိပ်စရိတ်က ဘယ်လောက်
ကုန်မှန်း ကျွန်မ သေသေချာချာမသိဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လို ခေါ်ထားရ
မလဲ ဆိုတာလည်း သေသေချာချာ မစဉ်းစားရသေးဘူး။ သူ ဘော်ဂါဟန်း
တ ဘထွေးတို့အခန်းနေပြီး ကျောင်းတက်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာလည်း ကျွန်မ

မသိဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မထောက်ကဲတဲ့ ရွာစဉ် ဖြို့စဉ် လျှောက်ခေါ်သွားရမလား ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မစဉ်းစားရသေးဘူး။ ကျွန်မ စကားဆက်မပြောလို့ နောက်တိုးက အားမရဖြစ်သွားတယ်။

“အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်မပို့နိုင်လို့လားဟင်။ ကျွန်တော် ဖြစ်သလိုနေပါမယ်။ အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဖြုန်းတွေ ကျွန်တော် မလုပ် ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်သလိုဝတ်၊ ဖြစ်သလိုစားပြီး ဖြစ်သလိုနေပါမယ်။ ကောလိပ်တော့ တက်ပါရစေအဒေါ်ရယ်။ သူတို့ကို မခံချင်လို့ပါ။ သူတို့က ကောလိပ်မတက်ရဘူးဆိုလို့ပါ။ အငြိမ့်မင်းသမီးသားဖြစ်ပေမယ့် ကောလိပ် က ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရအောင် ယူပြချင်လို့ပါ အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဒေါ် ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင် ကောလိပ်တော့ ပို့ပေးပါနော်”

ကျွန်မ နောက်တိုးစကားတွေကြားရတော့ ဝမ်းနည်းလာပြီး ငိုနေမိပြန် တယ်။ ကျွန်မက ငိုနေပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး။

“မင်းတက်ချင်တဲ့ ကောလိပ်ကို တက်နိုင်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ရွှေတာ စားစရာ မလိုဘူး။ မင်းအဒေါ်က တို့ရတနာဇာတ်မှာ ညကြေး အများဆုံးရတဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ပဲကွဲ့။”

လို့ မမရွှေ လှမ်းပြောတယ်။

“မင်းတက်ချင်တဲ့ကောလိပ်ကို မင်းဒေါ်လေး ပို့ပေးမှာပါကွ။ မင်း ဒေါ်လေးက မပို့နိုင်ရင်လည်း တို့တစ်တွေနဲ့ ဇာတ်ဆရာက ပို့ပေးမှာပေါ့။ တို့ဇာတ်မင်းသား မင်းသမီးတွေ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေရဲ့ သားသမီးထဲက ကောလိပ်ရောက်တာ ရှားပဲကွာ”

လို့ ကိုဘအောင်က ဝင်ပြောတယ်။

နောက်တိုးတက်ချင်တဲ့ ကောလိပ် ကျွန်မပိုရမှာပေါ့။ သူ့အမေက နောက် တိုး ကောလိပ်ပညာသင်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲ။ ဘယ် လောက် ဂုဏ်ယူမလဲ။ ဟုတ်ပါတယ် မမရွှေပြောသလို ကျွန်မ ညကြေး အများဆုံးရနေတာပဲ။ နောက်တိုးကို ကောလိပ်ပို့နိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။

“အောင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မပို့နိုင်ရင် ဇာတ်ဆရာကို ပိုင်းရမှာပေါ့။ သူ့ကို ဆရာသမားကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ကျွန်မ ဘာမှ မတောင်း ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အပို အခွင့်အရေးမယူခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ နောက်တိုး ဇာတ်သက်တဲ့ အကူအညီအားလုံး သူပေးရမှာပေါ့။”

“နောက်တိုး”

“ခင်ဗျာ”

“သား တက်ချင်တဲ့ ကောလိပ်ကို တက်ရစေမယ်။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဒေါ် သားမယ်”

ရောက်ကတည်းက စကားတွေ အများကြီးပြောနေတဲ့ နောက်တိုးဟာ အော်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့တူဝရီးကို ပိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေလည်း များ တယ်။ မစိန်တို့ လင်မယားလည်း ပါတယ်။ မစိန်က ကျွန်မနားလာပြီး-

“မလှ ဇာတ်ဆရာသိပြီလား”

လို့ မေးတယ်။

“ဟင့်အင်း”

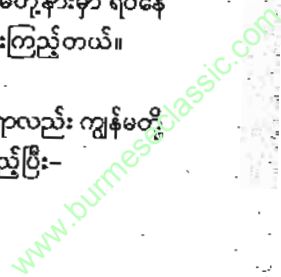
“ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားပြောပေးရမလား။ ဟိုက ပြန်တော့မယ်”

“အင်း၊ ကောင်းသားပဲ”

မစိန်ထွက်သွားတော့ မမရွှေက ကျွန်မကို အဝတ်လဲဖို့ သတိပေးတယ်။ ဇာတ်လဲဖို့ သတိပေးမှ ကျွန်မလည်း အဝတ်လဲဖို့ သတိရတယ်။ အဝတ် လဲဖို့ တစ်ခါတည်း ဗိုက်နာတယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတာကို သတိရလာ တဲ့ ကိုဘအောင်ကိုလည်း ဘထွေးတို့ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ သတိ ရတယ်။ ကိုဘအောင်က အေးအေးဆေးဆေး ကျွန်မတို့နားမှာ ရပ်နေ သူဒေါ်လာတဲ့ နောက်တိုးကို သူပဲ အားရပါးရ ငေးကြည့်တယ်။

“ကတိုးစိန်သား ဆိုတာလား မိလှ”

မစိန်နဲ့ အတူ အိမ်ပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်ဆရာလည်း ကျွန်မတို့ နောက်လာတယ်။ နောက်တိုးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး-

“မင်းက လူချောပဲ၊ မင်းအမေတို့ မင်းအဒေါ်တို့ထက်တောင် ချောသေးတယ်။ မင်းသားလုပ်ပါလားကွ” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် မကတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပွဲလည်း ကောင်းကောင်းမကြည့်ဖူးဘူး”

လို့ နောက်တိုးက ပြန်ဖြေတယ်။ နောက်တိုးဖြေတာကို လူများတွေ ရော့ပြီး ကျွန်မလည်း ရယ်လိုက်မိတယ်။ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို ဇာတ်ဆရာ သတိပြုမိတယ် ထင်ပါရဲ့။

“မရွှေရေ ဝေသန္တရာဇာတ် ပြန်ကဖို့ ပြင်ထားပေတော့၊ မိလှတော့ ထာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတောင် ကြည့်ပါလား၊ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နဲ့ ငိုရယ်ဖြစ်နေပြီ” လို့ ပြောတယ်။ ပြောပြီး အကြောင်းသိဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ မမရွှေက ရယ်ကြတယ်လေ။

ကျွန်မလည်း လူတွေခိုင်းနေတာကို စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ ကျွန်မအဝတ်လဲရဦးမယ်၊ ဆေးသောက်ရဦးမယ်၊ ထမင်းစားရဦးမယ်၊ နောက်တိုးကိုလည်း ကျွေးရဦးမယ်၊ ကိုဘအောင်ကိုလည်း မှာရဦးမယ်၊ ဦးမောင်မောင်ကိုလည်း အကြောင်းကြားရဦးမယ် မဟုတ်လား။

“ဇာတ်ဆရာ၊ နောက်တိုး ကျွန်မဆီရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဦးမောင်မောင်ကို အကြောင်းကြားပေးပါ။ ကျွန်မပဲ မွေးပြီး ကျောင်းဆက်ထားပေးမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပေးပါ”

လို့ မှာရတယ်။ သူ့ကို လူတွေရှေ့မှာဆိုရင် အစ်ကိုလို့ ကျွန်မဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး။ အခု နောက်တိုးရှေ့မှာဆိုတော့ ပိုဆင်ခြင်ရမှာပေါ့။ ဇာတ်ဆရာက ဦးမောင်မောင်အလုပ်နဲ့ လိပ်စာကို နောက်တိုးဆီက မေးပြီး မှတ်တယ်။

“ကျုပ်တို့အိမ်နားက အတွင်းဝန်ချုပ်ကို ပြောခိုင်းရမှာပဲ”

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဆင်ပြေအောင်သာ ပြောပေးပါ ဇာတ်ဆရာရယ်။ ကလေးက သူတို့ဆီ ပြန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး နောက်တိုးပြောတော့ တစ်ခါပြန်ပြောရတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း စိတ်ပါသွားပြီး-

“မင်းအဒေါ်က သူ့ဌေးပါကွ ကောလိပ်ပို့နိုင်ပါတယ်။ မင်းကောလိပ်က တွဲ ရအောင်သင်ပြီးမှ မင်းသားလုပ်စမ်းပါကွာ။ တို့ဆီမှာ ဒါဂျီလင်ပြန် မင်းသားတို့ ဘိလပ်ပြန်မင်းသားတို့တော့ ရှိပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား တရွတ်ရွတ်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ ဘွဲ့တော့မရဘူး။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ပဲ။ မြန်မာဆန်ပြီး ဌေးကျဖို့လည်း မဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားပညာမှာလည်း ဘွဲ့မရတော့ ဆုံးခန်းတိုင်မသိနဲ့ ကော်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သားသမီးတွေကို ဘယ်မှမပို့ဘူး။ ဆယ်တန်းအောင် မဖြေခိုင်းဘူးဆိုပြီး ကျုပ်က တားပေမယ့် မရပါဘူး။ အမေက အလိုလိုက်ပြီး သူတို့သွားချင်ရာကို ပို့မှာပဲ၊ နတ်ပြည်လည်း ပို့မှာပဲ၊ ဘွဲ့ရရင်တော့ အော်ပါရဲ့ ဘွဲ့မရရင်တော့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အောက်ကလိအာတွေ တိုင်းမှာပါပဲ။ ထွန်းထွန်းတစ်ယောက် ဆယ်တန်းမဖြေတာကို ကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

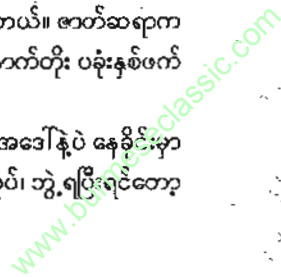
ဇာတ်ဆရာကလည်း တစ်ခါတလေ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မဆိုင်တဲ့စကားတွေနဲ့ စကားကြောရှည်တတ်တယ်။ နောက်တိုးကလည်း ဇာတ်ဆရာပြောတာတွေကို အငိုင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း သေသေချာချာကြည့်ရင် သေသေချာချာ အရုပ်ဆိုးတယ် မဟုတ်လား။

“ဇာတ်ဆရာ၊ ဦးမောင်မောင်ကို အကြောင်းကြားဖို့ ကိစ္စကလေးတော့ နေပစ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ စိတ်ချစမ်းပါ။ ဒီက ပြန်ရောက်တာနဲ့ စီစဉ်မှာပါ မိလှရယ်”

“ဦးကြီး ကျွန်တော် ဟိုမှာ ပြန်မနေဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြန်ပို့ပါနဲ့ ခင်ဗျာ” လို့ နောက်တိုးက ဇာတ်ဆရာကို ပြောတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း နောက်တိုးကို သနားသွားတယ်ထင်ပါတယ်။ နောက်တိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သေသေချာချာ ကိုင်ပြီး-

“ဦးကြီးတို့ မင်းကို ပြန်မပို့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို မင်းအဒေါ်နဲ့ပဲ နေခိုင်းမှာပေါ့။ မင်းအဒေါ်နဲ့နေပြီး မင်းရချင်တဲ့ ဘွဲ့ကို ရအောင်လုပ်၊ ဘွဲ့ရပြီးရင်တော့

တို့လောကမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လည်း ရတယ်။ ပညာတတ်တွေဆိုတော့ မနဲ
 နေ့ကတော့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့ လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မျိုးရိုးလိုက်
 ပြီး ဇာတ်ထဲဝင်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာ
 ပိုင်းက စာကျက်နိုင်တာနဲ့ မပြီးဘူး။ သူက ဗီဇ၊ ပါရမီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့
 ပံ့ပိုးမှု လိုတယ်။ အေး အေး အခုတော့ မင်းသင်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာပဲ
 သင်ပါဦးကွာ။ မင်းအဒေါ်နဲ့နေပြီဆိုတော့ တို့ဆီရောက်ပြီပဲ၊ တို့ဆီ ရောက်
 တော့လည်း တို့လောကကို လေ့လာနိုင်တာပေါ့။ မင်းဘွဲ့ရပြီးတော့ မင်းအဖေ
 လို အရာရှိအရာခံကြီးကြီး လုပ်ချင်လည်း လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ မင်းအဖေတို့
 မင်းအဒေါ်တို့လို မင်းသားလုပ်ချင်လည်း လုပ်နိုင်တာပဲ။ မင်းဘိုးအေလို ဆိုင်း
 ဆရာလုပ်မယ်ဆိုလည်း လုပ်နိုင်တာပဲ။ ဦးကြီးပြောတာကို မင်းစဉ်းစားပေါ့
 ကွာ။ အေးအေးဆေးဆေးကျတော့ စဉ်းစားပေါ့။”

နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲလိုက်စေချင်ပြီး လျှာရှည်နေတဲ့ ဇာတ်ဆရာကို
 ကျွန်မ စိတ်တိုလာတယ်။

“နောက်တိုးကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ဇာတ်ထဲမထည့်ဘူး ဇာတ်ဆရာရဲ့
 သူ့ကို ဘွဲ့ရအောင်သင်ခိုင်းပြီး မြို့အုပ်ဝန်ထောက်ပဲ လုပ်ခိုင်းမယ်။ သူ ဇာတ်
 ပတ်သက်တာ ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ ပညာသင်ပြီး လစစားပဲ လုပ်ခိုင်းမယ်။”

“ဟယ်၊ မိလုကလည်း”

“ဟုတ်တယ်။ ဇာတ်ဆရာ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကျုပ် နောက်တိုးထံ
 မွေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တိုး ဇာတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ရဘူး။ ဇာတ်ထဲ
 ဘယ်တော့မှ မဝင်ရဘူး။”

ကျွန်မ ပြောတာကို ဘေးမှာ ဝိုင်းအုံနေတဲ့လူတွေ အံ့ဩသွားတယ်။
 နောက်တိုးကတော့ အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်ဟပြီး ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေ
 တယ်။ သူ့စိတ်ကူး သူ့ဆန္ဒက ကျွန်မနဲ့ အတူတူဖြစ်နေလို့ သူ သိပ်အံ့ဩ
 သွားရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။

[၁၆]

နောက်တိုးကို ကျွန်မ မွေးထိုက်လို့ မွေးရတော့မယ်။ သူ့ကို တက္ကသိုလ်
 ပညာလည်း သင်ပေးရတော့မယ်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာတယ်။ ကျွန်မအဖေ
 ကျွန်မအဖေနဲ့ ကျွန်မအစ်မတို့လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ။ ကျွန်မကတော့ အသက်
 နှစ်နေတဲ့လူဖြစ်လို့ ဝမ်းအသာဆုံးပဲ။ နောက်တိုး ကျွန်မဆီရောက်လာတဲ့
 အချိန်မှာ ကျွန်မက ညကြေးကလေး အတော်အသင့် ရနေတယ်။ ရတနာ
 စာတ်အဖွဲ့က အခု ပွဲအချီ များများကနေရတယ်။ မဟုတ်ရင် နောက်တိုးကို
 ကျွန်မ ကျောင်းထားဖို့ ခက်ဦးမယ်။

နောက်တိုး ကျွန်မနဲ့ အတူတူနေတော့မယ်ဆိုတော့ အစ်မ မမရွှေတို့၊
 အိန်တို့၊ ကိုဘအောင်တို့ကလည်း ဝမ်းသာကြတယ်။ ကိုဘအောင်ဆိုရင်
 ဝမ်းအသာဆုံးပေါ့။ သူက အခုမှ ကျွန်မ အိမ်ထောင်မပြုတာ နောက်တိုး
 ကြောင့်ဆိုတာ သိပြီး အခု နောက်တိုးက ကျွန်မနဲ့ နေတော့မှာဆိုတော့ သူ
 ဝမ်းသာတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူက နောက်တိုးကို ကျွန်မဆီ ခေါ်ခဲ့တယ်
 မဟုတ်လား။

နောက်တိုး ရောက်တဲ့နေ့က ကိုဘအောင် အပင်ပန်းဆုံးပါပဲ။ ဇာတ်ဆရာ ထွက်သွားပြီး လူတွေရှင်းသွားတော့ ကိုဘအောင်ကပဲ ကျွန်မတို့ တူဝရီးကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးတယ်။ နောက်တိုးရောက်နေကြောင်း ဘထွေးတို့ကိုလည်း သူပဲသွားပြောပေးတယ်။ နောက်တိုးကို ခေါ်ထားတဲ့ နောက်တိုးသူငယ်ချင်း အဖေ စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုလည်း ကိုဘအောင်ပဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သွားပြောတယ်။ ကိုဘအောင်ပဲ စောင်ကလေးပတ်ထားတဲ့ နောက်တိုး လွယ်အိတ်လေးယူလာတယ်။ နောက်တိုးက ညောင်တုန်းမှာ ဦးမောင်မောင်နဲ့ လိုက်သွားခါနီး ကျွန်မလုပ်ပေးလိုက်သလို ဦးမောင်မောင်အိမ်က ဆင်းလာတော့ လုပ်လာတယ်။ ကျွန်မကတော့ ခဏခဏ မျက်ရည်ကျနေတဲ့အတိုင်း သူလွယ်အိတ်ကိုမြင်တော့ ငိုမိပြန်ရော ခဏခဏ မျက်ရည်ကျနေတဲ့ ကျွန်မကို ကိုဘအောင်က-

“ကလေး စိတ်ညစ်လိမ့်မယ်။ ခဏခဏ မျက်ရည်ကျနေနဲ့ မလှရယ်လို့ သတိပေးရတယ်။”

ကိုဘအောင်သတိပေးမှ ကျွန်မလည်း နောက်ပိုင်း မျက်ရည်မကျအောင် သတိထားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်တိုးကို တွေ့ချင်လို့ ရောက်လာတဲ့ ဘထွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ထိုင်စကားနေပေမယ့် အိပ်နေကျအချိန်မို့ ကျွန်မအိပ်ချင်လာတယ်။ မျက်လုံးက အိပ်ချင်ပေမယ့် လူကတော့ မအိပ်ချင်ဘူး နောက်တိုးက ရိပ်မိတယ်။

“အဒေါ် အိပ်လေ။ သူများတွေ အိပ်တာ ကြာလှပြီ”

“ရပါတယ် သားရယ်။ အဒေါ်တို့က အိပ်ပျက်ခံတာ အကျင့်ပါနေပါပြီ။ သားလည်း ညက ပွဲကြည့်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်က အိပ်လိုက် ကြည့်လိုက်ဆိုတော့ သိပ် အိပ်မပျက်ပါဘူး အဒေါ်က တစ်ညလုံး ကထားရတာပဲ။ အဒေါ်နားမှာ ထိုင်နေမယ်” လို့ ပြောတယ်။

“မင်းလည်း တို့ဆိုင်းသမားတွေနားမှာ လာအိပ်။ မင်းအဒေါ်နားမှာတော့

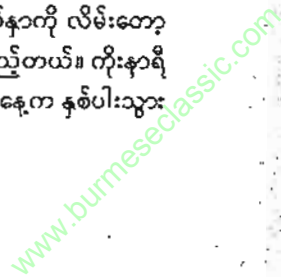
အိပ်လို့မရဘူး။ လာပါကွာ၊ ငါနဲ့လာအိပ်ပါ။ မင်းအဒေါ်လည်း အိပ်ပါစေ” လို့ ကိုဘအောင်က အတင်းခေါ်လို့ နောက်တိုး လိုက်သွားတယ်။ သူအိပ်ရာ နောက်တိုးပေးပြီး သူက ဖြစ်သလို တခြားမှာ သွားအိပ်တယ်လို့ စိန်က ကျွန်မကို ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်မလည်း အိပ်။ ဘထွေးတို့လည်း ပြန်ပါပဲ။ ကျွန်မ အိပ်လိုက်တာ ညနေ အတော်စောင်းမှ နိုးတယ်။ နောက်တိုးက မစိန်ယောက်ကွဲ ကိုတောက်နဲ့ ကျားထိုးနေတယ်။ မစိန်က သူတို့နားမှာထိုင်ပြီး အာချောင်နေတယ်။ ကိုဘအောင်ကတော့ ဘယ်ပျောက်နေမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်မလည်း နိုးတာနဲ့ ကျန်ရှိပြီး နောက်တိုးနဲ့ ထမင်းစားဖို့ စီစဉ်ရတာပေါ့။ ဇာတ်က ကျွေးတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းယူပြီး ဟင်းကောင်းကောင်း ထပ်ဝယ်မယ် စိတ်ကူးနေတုန်း ကိုဘအောင် ချိုင့်နဲ့ ရောက်လာတယ်။ အမေစုက နောက်တိုးစားဖို့ ထမင်းကုတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့လေ။ ငါးဆီပြန်၊ ပဲနောက်ဟင်းချို၊ ငါးပိကြော်နဲ့ နေရာ စုံလို့ပါပဲ။ ဘထွေးက ဆိုင်းက နောက်ထတစ်ယောက်ကို မှာခဲ့တာ ကိုဘအောင်ကသိပြီး သူနိုးတာနဲ့ ချိုင့်ကို သူသွားယူပေးတယ်လေ။

ကျွန်မရယ်။ နောက်တိုးရယ်။ ကိုဘအောင်ရယ်အပြင် မမရွှေလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ အတူဝင်စားတယ်။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သိပ်မစားနိုင်ဘူး။ နောက်တိုးကတော့ မမရွှေကြည့်လိုက်။ ကိုဘအောင်ကြည့်လိုက်နဲ့ ပြန်နေတယ်။ ထမင်းတွေလည်း အများကြီးစားတယ်။ သူ ပွဲမကြည့်ဖူးတဲ့ ကြောင်း စကားတွေလည်း မောင်လောက်အောင် ပြောတယ်။ ကျွန်မ အားငယ်နေမလား စိတ်ပူရတာ သူ ကြည့်ပြီး စိတ်မပူတော့ဘူး။

ကျွန်မက ဒီည ရှေ့ပိုင်းပြဇာတ်မှာ ကရမှာမို့ မျက်နှာကို လိမ်းတော့ နောက်တိုးလည်း ကျွန်မနားမှာ ထိုင်ပြီး တအံ့တဩကြည့်တယ်။ ကိုးနာရီ နောက်မှ ဇာတ်ကို ရောက်လာတတ်တဲ့ အမေမြက သူမနေ့က နှစ်ပါးသွားပြီး ပြန်သွားလို့ နောက်တိုးကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး။

“ကတိုးစိန် သားဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် အမေမြ”

“လူချောကလေးပဲ၊ နာမည်က နောက်တိုးတဲ့လား၊ ရုပ်က မင်းသားရဲ့ နာမည်က ဆိုင်းသမားနာမည်၊ အေးပေါလေ အမေက မင်းသမီး၊ အဒေါ်မင်းသမီး၊ အတိုးက ဆိုင်းဆရာကိုး”

“အမေမြ အစ်မခင်တိုးနဲ့ အတူတူကဖူးသေးလား”

“မကဖူးပါဘူးအေ၊ ညည်းအစ်မ ဖိုးစိတ်ဇာတ်ထဲဝင်ဖို့ ရန်ကုန်ဆင်းလာတုန်းက တွေ့ဖူးလိုက်တယ်၊ မော်တင်ဘုရားပွဲမှာ ကတိုးစိန်အဖြစ်နဲ့ ပြန်တယ်၊ ညည်းအစ်မသားက လူချောကလေးအေ မင်းသားလုပ်ခိုင်းပါလား”

“နောက်တိုးက ဆယ်တန်းဖြေထားတယ် အမေမြရဲ့ ကောလိပ်သွားရ”

“ညည်းတူက အနုပညာ အထုံပါရမီရှိတဲ့ရုပ်မျိုးပဲ မင်းသားသားရင် မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး တဟိုးဟိုးကျော်သွားမယ်”

“မလုပ်ခိုင်းတော့ပါဘူး အမေမြရယ်၊ ပညာသင်ပြီး လစားပဲ စားစားခိုင်းမယ်၊ နောင်ရေးအေးတယ် ဝင်ငွေမှန်တယ်”

“ညည်းလိုလူက ဒီစကားမျိုးပြောတာ ငါ့နားတောင် ငါမယုံဘူး၊ ညည်းသေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးအေ”

“စဉ်းစားပြီးပြီ အမေမြ”

“အေး၊ ညည်းစဉ်းစားပြီးပြီဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ အေးကွယ် နာမည်က နောက်တိုးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့သားလေးက ဇာတ်ထဲ မဝင်ချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် စာပဲ ဆက်သင်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဇာတ်တွေလည်း မကြည့်ဖူးလို့ ဝါသနာမပါဘူး”

“အေးကွယ် အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ပညာ ကြိုးစားသင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေမြလည်း နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲဝင်ခိုင်းလို့ မရတာနဲ့ စိတ်ည

သွားရှာတယ်။ သူထွက်သွားတော့ ပွဲထွက်ခါနီးနေပြီ။ ကိုဘအောင် တပည့်တစ်ယောက်ကလည်း ဆိုင်းခိုင်းထဲက ထိုင်ပြီး ပွဲကြည့်ဖို့ ကိုဘအောင်လုပ်ထားတဲ့အကြောင်း နောက်တိုးကို လာပြောတယ်။ ပွဲထွက်ခါနီးမှ ဇာတ်ဆရာသားအဖလည်း ရောက်လာတယ်။ ဇာတ်ဆရာက ကျွန်မတို့ တူဝရီးနားလျှောက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း တစ်မျိုးပဲ။

“မလှတိုးနဲ့ မောင်နောက်တိုးတို့ နေ့ခင်းက အိပ်ရဲ့လား”

“အိပ်ပါတယ်တော်”

“အိပ်တယ်ဆို ကောင်းပါ့ဗျာ၊ တူဝရီးနှစ်ယောက် မအိပ်ဘူးလားလို့ပါဗျာ၊ ဇာတ်ကတော့ ဗိုက်အောင့်သလေး ဟိုနားက နာသလေး ခေါင်းမူးသလေး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဦးမောင်မောင်ကို မပြောရသေးဘူး၊ မနက်ဖြန် ထပ်ပြောရမယ်”

“ဟင်၊ ဇာတ်ဆရာကို ကျွန်မ သေသေချာချာမှာလျက်နဲ့”

“ကျုပ်ကလည်း ပြောပါတယ်၊ ဦးမောင်မောင် ရုံးမတက်ဘူး၊ သူ့အိမ်ဆက်တော့လည်း မရှိဘူးတဲ့၊ မနက်ဖြန် ထပ်ပြောမယ်”

“ဦးကြီး”

“ဟေ”

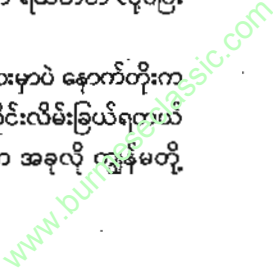
“ကျွန်တော့်နာမည်က ကျောင်းမှာဆို မောင်မောင်တိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“သားနာမည် မောင်မောင်တိုးတဲ့လား အဒေါ်တောင်မသိဘူး”

“ကဲ ကျုပ်ကျေးဇူးကြောင့် အခုသိပြီမဟုတ်လား”

တို့ ဇာတ်ဆရာကပြောတာနဲ့ ကျွန်မလည်း နောက်တိုးရှေ့မှာ ဇာတ်ဆရာကို မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်တယ်။ ဇာတ်ဆရာက ရယ်ဟဟ လုပ်ပြီး သူ့နေရာကို ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်မကရမယ့် ပြဇာတ်မရောက်မချင်း ကျွန်မ နားမှာပဲ နောက်တိုးက ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း ပွဲထွက်ဖို့ ဒီလိုပဲ ညတိုင်းလိမ်းခြယ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကြိုတဲ့လူတွေက အခုလို ကျွန်မတို့

နိုးတဲ့အချိန်မှာ အကျိုးအကြောင်းတွေ စကားလာပြောကြရတာပါပဲ။ ဒါတိုင်း ကျွန်မ ပွဲထွက်ဖို့ လိမ်းခြယ်နေတုန်း လူတွေ လာထိုင်ပြီး စကားပြောကြတဲ့ အခါမှာ တုန်လှုပ်မှုမရှိပေမယ့် နောက်တိုး ကျမနားထိုင်နေတာ ကျွန်မ စိတ်ထဲတစ်မျိုးပဲ။ ဝမ်းသာပြီး အားတက်နေတယ်။ အရင်တုန်းကလို စိတ် ထွေမနေဘူး။ နောက်တိုးကို ထမင်းကျွေးဖို့ နောက်တိုးကို ပညာသင်ပေးဖို့ ငါကြိုးစားကတော့မယ်ဆိုပြီး အားခဲနေမိတယ်။ အကတို့ အဆိုတို့ကိုလည်း အခုထက် ပိုတော်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်။

ကျွန်မ ပြဇာတ်ကဖို့ ဇာတ်ခုံပေါ်တက်မှ နောက်တိုး ဆိုင်းဘက်ထွက် သွားတယ်။ ကိုဘအောင်နားက သေတ္တာကိုရောက်အောင် သူ့ခမျာ မနည်း သွားရတယ်။ ကိုဘအောင်က အော်ပရာအတွက် ဆိုင်းတီးနေရင်းက နောက် တိုးကို လှမ်းလက်ပြုပြီး ခေါ်ယူတယ်။ ပြဇာတ်ကတော့ ခေတ်ပြဇာတ်ပါပဲ။ ကျွန်မက ပြဇာတ်ကို သိပ်ကချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ပဲ ကချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကရတယ်။ ပြဇာတ်က အကူးအပြောင်းတွေများပြီး မီးကစားတာတို့ အဆန်းထွင်တာတို့များလွန်းလို့ နောက်တိုးကို သေသေ ချာချာတောင် လှမ်းမကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်တိုးကတော့ မော့ကြည့်နေရှာ တာပါပဲ။

ပြဇာတ်ပြီး ပွဲခဏနားတယ်။ နှစ်ပါးသွားထွက်ဖို့ အလှပြင်နေတဲ့ မမရွှေ က လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်တွေ ဝယ်ထားပြီး နောက်တိုးကို ကျွေး တယ်။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းအကျန်ကလေး နည်းနည်းပါး ပါးကို စားရတယ်။ ဒါမှ ရင်အေးတယ်။ ကျွန်မက မနက်ဘက်အိပ်ခါနီး အစာများများ စားခဲ့တယ်။ နောက်တိုးရှိလို့ ကျွန်မ ဒီနေ့မနက်စာ စားတာ မဟုတ်ရင် ပွဲပြီး မုန့်ဟင်းခါးတို့၊ ဆန်ပြုတ်တို့၊ နံပြားတို့ တစ်ခုခုစားပြီး အိပ်တာပဲ။ ညနေမှ ထမင်းစားတယ်။ တစ်ခါ နှစ်ပါးသွားထွက်ခါနီး ထမင်း ထပ်စားတယ်။

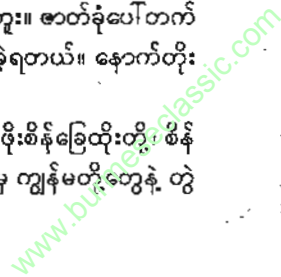
ကျွန်မတို့ နှစ်ပါးသွားထွက်ဖို့ အလှပြင်နေတာ နောက်တိုးက တခွဲ

တဩပါပဲ။ ထိုင်မသိမ်းတို့၊ ရင်ခွဲထမီတို့ ဝတ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ကမယ့် ခင်းသမီးတွေကလည်း အဝတ်လဲရတယ်။ နှစ်ပါးထိုင်မယ့် ယိမ်းသမကလေး တွေလည်း အဝတ်လဲရတယ်။ ဒီနေ့ အဝါရောင် ဝတ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့က တော့ အဝါတစ်မျိုးပါပဲ။ ဇာတ်ဆရာတို့ သားအဖကတော့ အဝါအမျိုးမျိုး ထဲဦးမှာပေါ့။ မငွေရင်ကလည်း ဘရိုက်ကိတ်လုံချည် အပျော့ကို ဝတ်မယ်။ တွန်မတို့ကတော့ မန္တလေးအချိတ်နဲ့ ရွှေချည်ငွေချည်ထိုး ပိုးလုံချည်တွေပဲ ဝတ်တယ်။ အစောဆုံး ဝတ်စားပြီးတဲ့ မငွေရင်က ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ခါနီး တွန်မတို့ တူဝရီးနားရောက်လာတယ်။ နောက်တိုးကို သေသေချာချာ စိုက် ကြည့်ပြီးမှ ဆေးလိပ်ဖွာနေတဲ့ မမရွှေဆီက ဆေးလိပ်ကို ယူသောက်တယ်။ တွန်မတို့ မင်းသမီးတွေထဲမှာ မငွေရင်က ဆေးလိပ်အသောက်ဆုံးပဲ။ နောက် တိုးက ဘရိုက်ကိတ်အပျော့အဝါလွင်လွင်ကို ဝတ်ထားတဲ့ မငွေရင်ကို ကြည့်ပြီး-

- “အဒေါ် ဟိုအဒေါ် လုံချည်မျိုး မဝတ်ဘူးလား”
- “မဝတ်ဘူးသားရဲ့၊ အဒေါ်မှာ ရှိလည်း မရှိဘူး”
- “ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်ရရင် အဒေါ်ကို လုံချည်အမျိုးမျိုးတွေ အများကြီး ဝယ်ပေးထားမယ်”
- “သားဘွဲ့ရလို့ အလုပ်ရရင် အဒေါ်မကတော့ဘူးလေ၊ သားလုပ်စာကို လိုက်ကပ်စားမယ်”
- “အဒေါ်ကို ကြိုက်တဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေက ဘယ်ကျေနပ်မလဲ”
- “သားကရော”
- “ကျွန်တော်ကတော့”

နောက်တိုး စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါဘူး။ ဇာတ်ခုံပေါ်တက် ခို့ လှမ်းပြောနေတာနဲ့ ကျွန်မတို့ ဇာတ်ခုံကို ထွက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်တိုး လည်း ကိုဘအောင်တို့ ဆိုင်းကို ထွက်သွားတယ်။

ဒီနေ့ နှစ်ပါးသွားမှာ ဇာတ်ဆရာက အမြူးပြီး ဖိုးစိန်ခြေထိုးတို့၊ စိန် ကတုံးအကတို့ ကပြတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ကလို့ ဝမှ ကျွန်မတို့တွေနဲ့ တွဲ

ကတယ်။ သူဆိုလေ့ရှိတဲ့ “ချစ်တာ သစ္စာ လှကလျာ နှမကညာ” ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုပဲ ရေလဲဆိုသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ သူ အမောဖြေနေတုန်း တစ်ယောက်စီ ထွက်ကြရတာပေါ့။ ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မလည်း ပေါ့ပေါ့စဲကတယ်။ ဒီနေ့တော့ နောက်တိုးကြည့်နေပါလားဆိုပြီး ကြိုးစားကတယ်။ ကြိုးစားကပေလို့ပဲ ကိုဘအောင်ကလည်း ပညာပြနေတယ်။ ကိုဘအောင်က သာ မကဘူး နဲ့သံကလည်းတစ်မျိုးပါလို့ လှမ်းကြည့်တော့ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ တထွေးက နဲ့ကိုင်ထားတာကို။ ဘထွေးနဲ့ ကိုဘအောင်က ကျွန်မရပ်လို့မရအောင် အချမှာ မချဘဲ ပြန်ကျော့ကျော့ပြီး အောက်ကနေ တီးမှုတ်နေကြတယ်လေ။ အစတော့ ဇာတ်ဆရာမသိဘူး။ သူသိတော့ သူက “အလှတွေတိုးတဲ့ မရွှေလှတိုးကို ငွေနဲ့ကျော်ဘထွေးကြီး ဦးငွေတိုးက နဲ့မှုတ်ပေးနေတာကိုး။ အဲဒါ နောက်တိုးဆိုတဲ့ နောက်တိုးလားမယ့် လူတွေ အတွက်လေ။ ကဲ မင်းသမီးက အရှုံးပေးမလား၊ ရွာစားနဲ့ ငွေနဲ့ကျော်က အရှုံးပေးမလား၊ ကဲ ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါဦး”

လို့ ပြောတယ်။ တစ်ခါ-

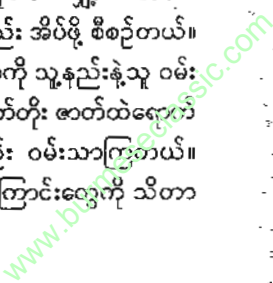
“မင်းသမီးအဖော်ရအောင် ကျုပ်ပါ ဝင်ကမယ်”

ဆိုပြီး သူပါ ဝင်ကတာ ကျွန်မဖြင့် ဒူးတွေယိုင်ပြီး မျက်စိပြာတဲ့ အထိပဲ လူပြက်တွေကလည်း ဝင်ပါတယ်။ မစိန်ယောက်ျား ကိုတောက်တဲ့ဆို အဆို ဆုံးပေါ့။ သူက ကျွန်မဘက်ကလေ။ ဆိုင်းဘက်က လူပြက်တွေနဲ့ ကိုတောက်တဲ့နဲ့က လွန်ဆွဲတာကို အားပေးတာ ကျနေတာပဲ။ ဆိုင်းဘက်က အားပေးတဲ့ လူပြက်တွေနား ထိုင်နေတဲ့ အမေမြတို့ မငွေရင်တို့လည်း ဆိုင်းဘက် ပါကုန်တာပေါ့။ မစိန်နဲ့ မရွှေတို့လည်း ကျွန်မဘက် ပါကုန်တာပေါ့။ ပရိသတ်တွေကလည်း သိပ်ပျော်ပြီး ဆူနေတာပဲ။ အတူတွဲကနေရာက ဇာတ်ဆရာက “မိလှ နင်ရပ်တော့ နင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့တော့ နောက်တိုးရှေ့မှာ အရှုံးမပေးဘူးဆိုပြီး အားတင်း ကတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် လူကယိုင်ပြီး ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကံကောင်း

ခါတယ်။ ဆိုင်းနဲ့နဲ့က အချတီးလုံးကို ပြောင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း ရပ်သွားတယ်။ အောက်က ရပ်လိုက်လို့ ကျွန်မ နိုင်ပါတယ်။ ဇာတ်ဆရာကတော့ သူပါလို့ နိုင်တာပါဆိုပြီး ပြုကြည့်ပရိသတ်ကို ပြောတယ်။ ကျွန်မ အမောဖြေဖို့ ထိုယုံနေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်တော့မှ မစိန်က-

“ညည်းတူကအေ အဘိုးကြီးနဲ့ကို အတင်းလိုက်ဆွဲတယ်”

လို့ ပြောတယ်။ နောက်တိုးကြောင့် ဘထွေးနဲ့ ကိုဘအောင်က ကျွန်မကို အရှုံးပေးလိုက်တာကို။ ကျွန်မပြီးတော့ မငွေရင် ကတယ်။ မင်းသားရဲ့ လက်ထောက်မှာ အမေမြရယ်၊ မငွေရင်ရယ်၊ ရတနာမဒ္ဒိနဲ့ ရတနာနင်းဆီ ဆိုတဲ့ ငင်းသမီးကလေး နှစ်လက်ရယ် ထိုင်တယ်။ မင်းသားရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ မရွှေရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ မစိန်ရယ်၊ ရတနာသီရိဆိုတဲ့ မင်းသမီးကလေး တစ်ထက်ရယ် ထိုင်ကြတယ်။ မင်းသမီးကလေးတွေက ဇာတ်ဆရာနဲ့ ခဏပဲ တွဲကပါတယ်။ ရတနာထွန်းအောင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ဆရာရဲ့သား ထွန်းထွန်းနဲ့မှ ခင်များများ တွဲကတယ်။ နှစ်ပါးသွားသိမ်းတော့ လေးနာရီထိုးလှပြီ။ နောက် ဦးဇာတ်ကြီးကို မိုးအလင်းကဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီနေ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်က မငွေရင်တို့ မရွှေတို့ ကမယ့်ဇာတ်လေ။ ဇာတ်ဆရာအဖို့လည်း သက်သာပါတယ်။ နှစ်ပါးသွားပြီးတော့ ဇာတ်ကြီးထွက်တာနဲ့ သူ့အလှည့် ဝေးသေးတဲ့ ဇာတ်ဆရာဟာ ကျွန်မနားကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရင် နောက်တိုးက ရောက်နေတယ်လေ။ နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲ ဝင်ဖို့အကြောင်း စတားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောတော့တာပေါ့။ ကျွန်မကလည်း ဇာတ်ထဲ မသွင်းဘူးလို့ပဲ တင်းခံတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ အလျှော့ပေးတယ်။ သူလည်း ဇာတ်ကဖို့ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အိပ်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း နောက်တိုးရောက်လာတာကို သူနည်းနဲ့သူ ဝမ်းသာနေတယ်။ ဇာတ်ဆရာတော့ တစ်နေ့ကျရင် နောက်တိုး ဇာတ်ထဲရောက်မှာပဲလို့ ထင်နေတယ်။ ဘထွေးနဲ့ အမေမြကလည်း ဝမ်းသာကြတယ်။ ဘထွေးဆိုရင် အစ်မခင်တိုးနဲ့ ဦးမောင်မောင်တို့အကြောင်းတွေကို သိတာ

မဟုတ်ပေမယ့် နောက်တိုးက အစ်မခင်တိုးနဲ့ တူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဖြစ်နေတယ်။ အမေစုကလည်း သူနဲ့ အတူတူနေဖို့ အဖော်ရပြီဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်မတို့တင် ဝမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးမောင်မောင်အဘွား ဒေါ်စိန်းမြတို့၊ ဦးမောင်မောင်ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်တို့တွေကလည်း ဝမ်းသာကြတယ်။ နောက်တိုးကို သူတို့ ရှင်းပစ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တိုးကို သူတို့ ကားရုံအပေါ်ထပ် ချောင်ကလေးထဲမှာထားပြီး ထမင်း မကျွေးချင် ကျွေးချင် ကျွေးထားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တိုးရှိတော့ သူတို့ အမြဲ အရှက်ရနေတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့လုပ်ပုံက ဆယ်တန်းပြီးရင် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ နောက်တိုးကို ပထမတီပဲ။ နောက်တိုး ကံကလေးက ကောင်းလို့ လူဆိုးသူစိုးလက်ထဲ မရောက်ဘူး။

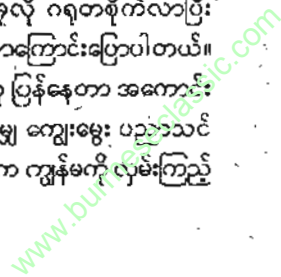
ဇာတ်ဆရာက ဦးမောင်မောင်ကို အကြောင်းကြားတော့ ဦးမောင်မောင်က အံ့ဩသွားတယ်။ ဒေါ်စိန်းမြတို့က နောက်တိုးထွက်သွားတာကို ဦးမောင်မောင်ကို အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ ထားတယ်။ ဦးမောင်မောင်လည်း သူ့အဘွားနဲ့ သူ့မိန်းမအကြောင်းတွေ ပိုသိပြီး နောက်တိုး ပြန်ခေါ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဇာတ်ဆရာကို ကျွန်မခေါ်ထားမယ်ဆိုလည်း ခေါ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တိုးပစ္စည်းကလေးတွေ ယူရင် စကားပြောရအောင် ကျွန်မနဲ့ နောက်တိုးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်တိုးက မသွားချင်ဘူး။ ကျွန်မက သွားချင်တယ်။ ဇာတ်ဆရာ အပြောကောင်းတာနဲ့ နောက်တိုးပါ လိုက်ဖြစ်တယ်။

ဇာတ်ဆရာရဲ့ ဟန်းဘား ကားအနက်ကြီးနဲ့ ဦးမောင်မောင်နေတဲ့ ဖိနပ်လမ်းကို ကျွန်မတို့လာခဲ့တယ်။ သူတို့ချိန်းတဲ့ အချိန်ကို သွားရလို့ ဧည့်ခံထဲမှာ လူစုံရှိနေပါတယ်။ ဒေါ်စိန်းမြရယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ရယ်၊ ဦးမောင်မောင်ရယ်၊ ဒေါ်စိန်းမြတို့ ဒေါ်ခင်ခင်တို့ကို ကျွန်မ အရင်က မမြင်ဖူးလို့ တူးခြားမှု မပြောနိုင်ပေမယ့် ဦးမောင်မောင်ကတော့ ဆံပင်ဖြူပြီး အသားက ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေတယ်။ လူကပီနီပြီး ရုပ်တလည်း အရက်သမားရုပ်ဖြစ်နေတယ်။

အဘိုးအိုကြီးလိုပဲ။ အစ်မခင်တိုးသာ ဦးမောင်မောင်ရုပ်ရည်ကို မြင်ရရင် ငိုမှာပဲ။ အခု ဦးမောင်မောင်က မခင်တိုးနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဦးမောင်မောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အရက်သမား ဦးမောင်မောင်ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်မ ဦးမောင်မောင်ကို ကြည့်နေတုန်း ဒေါ်စိန်းမြတို့ ဒေါ်ခင်ခင်တို့ကလည်း ကျွန်မကိုကြည့်နေကြတယ်။ “ခင်တိုးညီမလို့ မပြောရဘူး၊ မောင်မောင်တို့ပဲ ကြည့်နေတယ်။ ဒီကောင်မက အရပ်ရှည်ပြီး အသားဖြူတာကလွဲရင် ခင်တိုးလောက်မလှဘူး၊ ရတနာခင်အောင်နဲ့ ဒီကောင်မနဲ့ ကြည့်ရတာ ရှင်းပုံမရပါဘူး။ ပထွေးက မယားပါ ကလေးကို လင်ကြီးဆီက လိုက်တောင်းပေးတာမျိုးဖြစ်နေပြီ” လို့ ကျွန်မကို ကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်စိန်းမြမျက်လုံးတွေက ပြောနေတယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ နောက်တိုးကို အပြီးခေါ်မွေးမှာမို့ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ နောက်တိုးက ဆိုဖာပေါ်မှာ မထိုင်ဘူး။ ကြိမ်ဝိုင်းတလေးနဲ့ ထိုင်တယ်။ ဦးမောင်မောင်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘူး။ သူ့သား နောက်တိုးကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ ဦးမောင်မောင်ကတော့ နောက်တိုး ကျွန်မနဲ့ နေမှာကို ကြိုက်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အစ်မခင်တိုးကို သူလက်ထပ်ပြီး မယူခဲ့နိုင်သလို နောက်တိုးကိုလည်း ခေါ်မထားနိုင်ပါဘူး။

ဇာတ်ဆရာကပဲ ဦးဆောင်ပြီး စကားပြောတယ်။ တပေါင်းပွဲတော် အကြောင်း၊ ဒေါ်စိန်းမြရဲ့ စိန်းနိုင်လွန်များအကြောင်း၊ နောက်တိုး ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း၊ လှရတနာဆိုတဲ့ ကျွန်မက ပြန်ခေါ်ပြီး မွေးတော့မယ့် အကြောင်း၊ သူက အုပ်ထိန်းမယ့်အကြောင်း အစုံပါပဲ။ ဒေါ်ခင်ခင်ကလည်း တိုင်းပြည်တွင် ကျော်ကြားလှတဲ့ ဇာတ်ဆရာမင်းသားကြီးက အခုလို ဂရုတစိုက်လာပြီး နောက်တိုးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းပြောပါတယ်။ ဒေါ်စိန်းမြကလည်း နောက်တိုး သူ့အခေါ်နဲ့ အတူတူ ပြန်နေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကလည်း သူတို့တတ်နိုင်သမျှ ကျွေးမွေး ပညာသင်ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်က ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်

ရင်း...အိုပြီး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ပြင်ပြီး-

“လူတိုး”

“ရှင်”

“နင်နဲ့ နောက်တိုးနဲ့ နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် နယ်ပိုင်မင်း၊ အဲ အတွင်းဝန်မင်းရယ်”

“ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာလေ”

“နင်က ပွဲလျှောက်ကနေမှာ မဟုတ်လား”

“ဘထွေး ဦးငွေတိုးရှိပါတယ်၊ ဘထွေးက အခု စိန်ကျော်ဟိုးဆိုင်းအဖွဲ့မှာ နဲ့မှတ်နေတယ်”

“အော်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ နောက်တိုးကို တစ်လှည့်ကျွေးမွေးရင်း ပညာလည်း ဆက်သင်ပေးမှာပါ”

ဦးမောင်မောင်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဒေါ်စိန်မြကသာ နောက်တိုးကို တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဆီလွှတ်ဖို့မှာပါတယ်။ လိမ္မော်ရည် တည်ပြီးတော့ နောက်တိုးကို ပြန်ရင် ပစ္စည်းများယူသွားဖို့ ဒေါ်ခင်ခင်က ပြောပါတယ်။

ဇာတ်ဆရာကလည်း ချက်ချင်းထပြန်လို့ မကောင်းတာနဲ့ ကြိုရာစကားတွေ လျှောက်ပြောရင်း နောက်တိုးပစ္စည်းသွားသိမ်းတာကို စောင့်ကြတယ်။ ဦးမောင်မောင်က ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲက ဇာတ်တွေကို ကဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဇာတ်ပြားသွင်းဖို့လည်းပြောတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဇာတ်ပြားသွင်းဖို့ စီစဉ်နေကြောင်း ပြောတယ်။ နောက်တိုးက ပစ္စည်းသိမ်းပြီးကြောင်းလာပြောတော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရုံဘက်ကို ကားမောင်းခဲ့တယ်။ ကားရုံနားမှာ ပုံထားတဲ့ နောက်တိုးရဲ့ အဝတ်သေတ္တာနဲ့ အိပ်ရာလိပ်နားမှာ ဦးမောင်မောင် အစ်မ ဒေါ်စိန်မေ ဆိုတာ ရုပ်

နေတယ်။ နောက်တိုးက ကန်တော့ဟော့ ဒေါ်စိန်မေက ငိုတယ်။ စည်ခန်းထဲထဲ လူတွေကို နောက်တိုး ကန်တော့တုန်းက ဘယ်သူမှ မငိုဘူး။

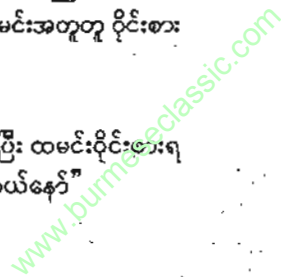
ကျွန်မ နောက်တိုးကို ဘထွေးတို့ အခန်းမှာပဲ ထားတယ်။ ကျွန်မအိပ်တဲ့ အထပ်ခိုးကလေးကို နောက်တိုးပေးလိုက်တယ်။ နောက်တိုးအတွက် ခုတင်နဲ့ အဖွဲ့ ချက်ချင်း ကျွန်မဝယ်ပေးတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း နောက်တိုးရောက်ပြီး ဝမ်းရက်လောက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲပြီးတယ်။ မီးရထားလမ်းအတိုင်း မန္တလေးဆီ ပြန်တက်ရတော့မယ်။ ပဲခူးပြီးရင် ပြန်ဖို့ပဲ။ ရွှေတိဂုံနဲ့ ပဲခူးကြားမှာတော့ ခြေသလို ကပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ခရမ်းသုံးခွဘက်သွားတာ ကျွန်မ လိုက်သွားဘူး။ ဘထွေးတို့နဲ့ နောက်တိုးနဲ့ နေသားကျအောင် ကျွန်မပါ နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဒီလို တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုတော့ နောက်တိုးကြောင့် နေခဲ့တာပါ။ ကျွန်မနေခဲ့တာကို ဇာတ်ဆရာကအစ အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

ဘထွေးအိမ်မှာ နေခဲ့ရတာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ကျွန်မအိမ်နဲ့ ဘာနဲ့ နေသားစုနဲ့ နေရခဲတယ်မဟုတ်လား။ ဘထွေးတို့ အမေစုတို့ကလည်း သားအမီးမရှိဘူး။ လူငယ်လူရွယ်က သူတို့အိမ်မှာမရှိဘူး။ အခုနောက်တိုးက သူတို့နဲ့ အတူနေပြီး ကျောင်းနေမှာဆိုတော့ သိပ်ဝမ်းသာကြတယ်။ အမေစုဆိုတာ ပျော်လွန်းလို့ ဟင်းတွေအမျိုးမျိုးချက်ကျွေး၊ ဟိုဟာလုပ်ကျွေး၊ ဒီဟာကျွေးနဲ့ မြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိပါပဲ။ နောက်တိုးကလည်း ပျော်ရှာပါတယ်။ သူက အိမ်သားတွေ ဝိုင်းပြီး ထမင်းစားတာကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ အမေစုချက်သမျှ ဘထွေးပေးသမျှ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေကို တစ်ဝကြီးစားတယ်။

“အဒေါ် ပဲခူးမသွားခင် ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်း ထမင်းအတူတူ ဝိုင်းစားကြရအောင်နော်”

“အေးပါကွယ်”

“ကျွန်တော် အခုလို ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေ အတူတူစုပြီး ထမင်းဝိုင်းစားရတာကို သိပ်ပျော်တာပဲ အဒေါ်ရာ၊ တကယ်ကောင်းတယ်နော်”

“အေး”

“ကျွန်တော် ဘာတို့နဲ့နေတုန်းက အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရတယ်။ ထမင်းစားတာသာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး တစ်ယောက်တည်းလုပ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ အဒေါ် အခု အောင်မြင်နေမှန်းသိရင် ကျွန်တော် အစောကြီးတည်းက ထွက်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။”

“အဒေါ်က သားပညာတတ်စေချင်လို့ တွေ့ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ပြီး အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ နေတာပါ။ အစက အဒေါ်နာမည် မပြောင်းဘူးပဲ ပါပဲ။ ရတနာဇာတ်ကိုဝင်ရင် လှတိုးက ဝင်လို့မရဘူး၊ လှရတနာပဲ ဝင်လို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လှရတနာအဖြစ်နဲ့ပဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အဒေါ် နာမည်ပြောင်းလိုက်တာ ဒေါ်စိန်းမြကိုလည်း ခြေရာဖျောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာ ကြိုက်တိုက်တိုက်ပဲ။ အဒေါ်ကသာ သူ့ကို မြင်နေရပြီး သူတို့က အဒေါ်ရဲ့ မမြင်ရဘူး၊ ရှာလို့ မလွယ်ဘူးပေါ့ကွယ်။ အဒေါ်က သူတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် တာကလည်း သားကြောင့်ပါပဲ။ သားကို အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးရင် အေးသွားတွေ့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။”

ကျွန်မ သူ့ကို မခေါ်မိတာ သူ့နားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းရှင်း ရတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုရှင်းပြပြ သူ့နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလည်း ရှင်းပြတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ နောက်တိုးကို ရှင်းမပြတတ်တာတွေ များပါတယ်။ ဇာတ်ဆရာနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူ့ကို ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ မငွေရင်တို့ မစိန်တို့လို အိမ်ထောင်သည်တွေ၊ အမေမြတ် အဘွားကြီးတွေ၊ မမလှရွှေလို အစကတည်းက ဇာတ်ဆရာကိုထားပြီး သူ့ချစ်သူ သူယူပြုလို့ ဇာတ်ဆရာက ပစ်ထားတဲ့လူမျိုးတွေလို ကျွန်မက မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တိုးသင်ချင်တဲ့ ပညာကိုတော့ ကျွန်မ သင်ပေးမယ်။

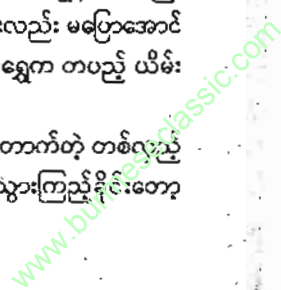
ရတနာခင်အောင်ဇာတ် ပဲခူးမှာ ပွဲဝင်တော့ ကျွန်မတို့ တူဝရီး လိုက်သွားတယ်။ နောက်တိုးစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းက မထွက်သေးဘူး။ နောက်တိုး

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး ကောလိပ်တက်ရမှ ဘာတွေ့တို့နဲ့ သွားနေမယ်။ ကောလိပ်မဖွင့်သေးခင် ကျွန်မ ပွဲကရာ လျှောက်လိုက်ပါရစေဆိုပြီး အတင်း ခုဆာတယ်။ ကိုဘအောင်ကလည်း သူတို့ဆိုင်သမားနေရာမှာ အိပ်ဖို့ပေး ခယ် ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ပြောတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း နောက်တိုးကို ထမင်း စည်း ကျွေးမယ်၊ ခရီးစရိတ်လည်း ခံမယ်၊ ကျောင်းမဖွင့်ခင် ရောက်ဖူးပါစေ ဆိုပြီး အတင်းခေါ်ခိုင်းတယ်။ ဇာတ်ဆရာကလည်း သူ့အထင်နဲ့ သူလေ။ သူက နောက်တိုးကို ဇာတ်မင်းသားတို့ ဆိုင်းဆရာတို့၊ ဇာတ်စာရေးဆရာ တို့ လုပ်ရင် ထွန်းကားမယ်လို့ ထင်နေတယ်လေ။

ပဲခူးဘုရားပွဲမှာ ဒီနှစ်ကျွန်မတို့ဇာတ် လူအဝင်အများဆုံးပဲ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးမှာ ပွဲဝင်ရင် ဇာတ်ဆရာက ဇာတ်ရုံထဲမှာ မနေဘူး။ သူ့အိမ် ပြန်နေ တယ်။ မန္တလေးမှာက သူ့မိန်းမရှိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ သူ့မရီးနဲ့ ကျောင်းလာ တက်နေတဲ့ သူ့ကလေးတွေရှိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ တခြားတစ်အိမ်ရှိသေး တယ်။ ဇာတ်ဆရာရဲ့ မထင်ရှားတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်လေ။ အရင်ကတော့ ရတနာဇာတ်ထဲ လိုက်ဖူးတယ်။ အခုတော့ မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဇာတ်လည်း ကရတယ်။

ပဲခူးပွဲမှာ လူဝင်တော့ နောက်တိုးလာဘဲကောင်းတယ်လို့ ဇာတ်အဖွဲ့ သားတွေက ပြောကြတယ်။ ဇာတ်ရုံထဲမှာပဲအိပ်တဲ့ ဇာတ်ဆရာက နောက်တိုး က ကောင်းတယ်ဆိုပြီး သူတို့နဲ့ အတူတူ ထမင်းခေါ်စားတယ်။ နောက် တော့ သူတို့သားအဖ ကျွန်မတို့နား လာစားတာများပါတယ်။ သူ့ကို ပဲခူးက မိတ်ဆွေတွေပို့ပေးတဲ့ထမင်းချိုင့် ကျွန်မ လာအပ်ထားတယ်။ ကျွန်မကလည်း အဆေးအကြော ပျင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ လူများလည်း မပြောအောင် မမရွှေလက် အပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့စားပြီးရင် မမရွှေက တပည့် ယိမ်း သမကလေးတွေ ချိုင့်ဆေးခိုင်းရတယ်။

နောက်တိုးကတော့ ကိုဘအောင် တစ်လှည့်၊ ကိုတောက်တဲ့ တစ်လှည့် နဲ့ ပွဲဈေးတန်းလျှောက်လည်တယ်။ တခြားပွဲတွေကို သွားကြည့်ခိုင်းတော့

မကြည့်ဘူး။ အဒေါ်ကတာပဲ ကြည့်တယ်။ ကျွန်မကတာကိုကြည့်ရင်း အမေကတဲ့အကြောင်းမေးတယ်။ သူ့အမေက ကျွန်မထက်တော်တဲ့အကြောင်း ပြောပြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မခင်တိုးက ကျွန်မလိုတော့ မြန်မာပြည်လည်း မကရဘူး။ ကျွန်မကတော့ မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန်ကို စုန်ဆန်သွားပြီး ပွဲက ရတယ်။ ဒါလည်း ကျွန်မကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ရတနာဇာတ်လို ဇာတ်ဖြဲ ထဲ ဝင်မိလို့ပါပဲ။ ကျွန်မသာ အငြိမ့်ကရင် အစ်မခင်တိုးလောက်တောင် နှစ်ကူးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပဲခူးမှာ ကပြီးတော့ ဖြူးနဲ့ တောင်ငူကို ဆက်တယ်။ တောင်ငူက ရေတာရှည်၊ ပျဉ်းမနား၊ တပ်ကုန်းနဲ့ ပျော်ဘွယ်မှာ ကတယ်။ ပျော်ဘွယ် ကပြီးတော့ မိတ္ထီလာမှာ ကတယ်။ မိတ္ထီလာကနေ ပခုက္ကူနဲ့ မြင်းခြံဝင်ပြီး မန္တလေးပြန်ဖို့ပဲ။ မိတ္ထီလာမှာကနေတုန်း နောက်တိုးတို့ စာမေးပွဲအောင်စာရိ တွေ ထွက်တယ်။ နောက်တိုး အောင်တယ်။ ဘာဂုဏ်ထူးမှ မပါဘူး။ သူ ညီအစ်ကိုတော်တဲ့ မောင်မောင်လတ်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင် တယ်။ နောက်တိုးက ဆက်လိုက်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ရန်ကုန် ပြန်ခိုင်းတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကောလိပ်ဆက်တက်ဖို့ ပြင်ဆင်နိုင်အောင်ပါ။

ဇာတ်ဆရာက မိတ္ထီလာက သူ့အသိ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နောက် တိုးကို အပ်ပြီး ထည့်လိုက်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဗိုလ်ကြီးက နောက်တိုးကို အိ အရောက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူတယ်။

“သား၊ အဒေါ် မြင်းခြံမှာ ကပြီးတာနဲ့ မန္တလေးမလိုက်ဘဲ ပြန်ဆင်း မယ်။ ရန်ကုန်မှာနေချိန် တစ်လလောက်တော့ ရပါတယ်။ ဝါခေါင်လဆ လောက်မှ မန္တလေးပြန်ပြီး တောင်ပြုံးပွဲမှာ ကမယ်”

“ဒီလိုဆို အဒေါ်တစ်နှစ်ကို သားနဲ့အတူတူနေချိန် တစ်လလောက် ရှိတာပေါ့နော်”

“တစ်လတော့ မကပါဘူးကွယ်။ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ရင် အဒေါ်တို့ ပွဲရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာနိုင်တာပဲ။ သီတင်းကျွတ်လကတော့

ကျွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲနဲ့ မကွေးနားတစ်ဝိုက်မှာ အဒေါ်တို့ရှိတာ များပါ တယ်။ ဒီတော့ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ရယ်၊ ဒီဇင်ဘာလောက်ဆို အဒေါ်တို့ဇာတ်က ရန်ကုန်ရောက်တာများပါတယ်။ ဒီဇင်ဘာကနေ မတ်လ ခေါင်းပွဲအထိ ရန်ကုန်အခြေပြုပြီး ပွဲကူးနေမှာဆိုတော့ သားနဲ့အဒေါ်နဲ့ အတူ တွေ့နေမှာပဲ။ ရန်ကုန်မှာ ပွဲဝင်တဲ့ ရက်တွေ သားလာနိုင်တာပဲ”

“အဒေါ်တို့ ရန်ကုန်မှာ ပွဲကတဲ့အခါကျရင် သား အမြဲကြည့်မယ်နော်၊ လေးကိုဘအောင်ကလည်း အိပ်စရာပေးမယ်တဲ့”

“လာကြည့်ပေါ့ကွယ်”

နောက်တိုးကို ဇာတ်ဆရာနဲ့ တွန့်မ သူ့ကိုခေါ်သွားမယ့် ဗိုလ်ကြီးအိမ် ထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ နောက်တိုးစာမေးပွဲအောင်ပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ ပြန် သွားတာကို ဇာတ်ဆရာက တော်တော်ကလေး ဝမ်းသာနေတယ်လေ။ ကျွန် မတော့ နှစ်တွေအများကြီးကွဲနေတဲ့ ကိုယ့်တူကလေးနဲ့ ခဏပဲ ပြန်တွေ့ရပြီး ကျွဲရဲပြန်တော့ ဝမ်းနည်းတယ်။ ဇာတ်ဆရာကတော့ ဝမ်းသာမှာပေါ့လေ။

လျှော်ခိုင်းပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူပဲ လျှော်တယ်။ ဘာထွေးတို့ အမေစုတို့
တော်ဝါ သူက လျှော်ပေးတယ်။ ရေသယ်စရာရှိလည်း သူပဲ ထွက်သယ်
တယ်။ ကျောင်းစာကိုလည်း ညတိုင်း မှန်မှန်ဖတ်တယ်။

ကျွန်မက နောက်တိုး စားစရိတ်နဲ့ အိမ်လခ ဘာထွေးတို့ကို လစဉ်ပေး
တယ်။ ဘာထွေးကလည်း နဲ့မှတ်ခကလေးရှိတယ်။ အမေစုကလည်း ငွေက
ချေးငှားထားတာကလေးတွေက အတိုးကလေးတွေ ဝင်တယ်။ ကျွန်မ
နောက်တိုးကို အဆောင်ထားချင်ပေမယ့် နောက်တိုးက ရန်ကုန်က အောင်လို့
ဆောင်နေခွင့်မရှိဘူး။ နောက်တိုးကလည်း မနေချင်ဘူး။ ဇာတ်ဆရာက
လည်း အိမ်ကနေပြီး တက်ခိုင်းတာ ကောင်းတယ်။ ဦးမောင်မောင် သားတွေ
လူရာယ်က ကင်းမယ်လို့ အကြံပေးတယ်။

နောက်တိုးဟာ ဘာထွေးတို့ အမေစုတို့နဲ့ နေသားကျပါတယ်။ အမေစု
ချွတ်ပြီးရင် နောက်တိုးက သယ်ပြီး သူတို့သုံးယောက်စုပြီး ဝိုင်းထိုင်စား
ကြတယ်။ ကျွန်မရောက်တော့ ကျွန်မပါ ဝိုင်းစားကြတာပေါ့။ မနက်စာတော့
သူတို့စားနိုင်ဘူး။ နောက်တိုးက စားနိုင်ပြီး ထီးတန်းကောလိပ်ကို တက်ရ
တယ်။ နောက်တိုး ဘယ်အချိန်သွားသွား ထမင်းတအသင့်ပဲ။ ဟင်းမကျက်
ဘောင် ထမင်းကြော်ကတော့ အသင့်ပဲ။ နောက်တိုးက ညနေ ကျောင်းက
နီးလာရင် ရေသယ်တယ်။ ညနေထမင်းစားပြီး စာဖတ်တယ်။ ကျောင်းပိတ်
သော်တောင် မလည်ဘူးလို့ အမေစုက ပြောတယ်။ သူက ဘွဲ့ သိပ်ရချင်တယ်
သူတော်လား။ စာသိပ်ကြိုးစားတာပဲ။ ဒါလည်း လူ့သဘာဝထင်ပါရဲ့ သူများ
သူ့က မသင်ရဘူးဆိုလို့ ပိုပြီး သင်ချင်တာ ထင်ပါရဲ့။ သူများတွေက ကော
လိပ်ဖတ်ရဘူး။ ဘွဲ့ မယူရဘူးဆိုလို့ ကောလိပ်ဖတ်ပြီး ဘွဲ့ယူချင်တာ
ထင်ပါရဲ့။

ခါတိုင်း ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ နားရင် သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်တော့
တတ်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ မတက်တော့ပါဘူး။ အိမ်
ထဲ နေလိုက်တယ်။ နောက်တိုး ကျောင်းထွက်သွားရင် အိပ်။ နောက်တိုး

|၁၇|

ကျွန်မ ရန်ကုန်က ဘာထွေးတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နောက်တိုးက
နေသားကျနေပြီ။ ကောလိပ်လည်း ဖွင့်လို့ တက်နေပြီ။ သူတက်ရတဲ့ ကော
လိပ်က ထီးတန်းကောလိပ်ဆိုတော့ အိမ်နဲ့နီးပြီး လမ်းလျှောက်သွားထိ
ရတယ်။

ကျွန်မက သူ့ကို ထိုးတဲ့ သူနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တွေ ထပ်ပြီး ရန်ဖြစ်မှာ
စိတ်ပူတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်လတ်က ထီးတန်းကို မတက်ဘူး။ သိ
ဘာသာ ယူတယ်ဆိုလား။ နောက်တိုး သူတို့အိမ်မှာ မရှိတော့လို့ နောက်တိုး
ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

နောက်တိုးက ဘာထွေးတို့နဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာ
ရတယ်။ ဘာထွေးနဲ့ အမေစုကလည်း ကလေးမရှိတဲ့ လူတွေဆိုတော့ နောက်
တိုးကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ။ အမေစုဆိုရင် နောက်တိုးကို ထမင်းချက်တွေ
ရတာနဲ့ အားမရသေးလို့ ထင်တယ်။ အင်္ကျီတွေ ပုဆိုးတွေပါ လျှော်ပေးတယ်။
နောက်တိုး ဟိုအိမ်မှာတည်းက သူ့အင်္ကျီလျှော်ဝတ်တဲ့လူဆိုတော့ အမေ

ကျောင်းဆင်းရင် နောက်တိုးနဲ့ ထမင်းအတူစား အတူနေ စကားပြောနဲ့ နေလိုက်တယ်။ ညဘက် သူ့အိပ်တော့ ကျွန်မက မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်ထဲ မရပေမယ့် ခြင်ထောင်ထဲက မထွက်ဘဲ နေလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် နားချင်းတက်ပြီး မိုးလင်းခါနီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဇာတ်ဆရာက လာကြိုပြီး ပြန်ပို့ပေးတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ဇာတ်ဆရာလည်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်ကတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက် ရန်ကုန် ဆင်းတဲ့အခါ ဆင်းလာတယ်။

ဘထွေးက ကျွန်မကို နောက်တိုး ဇာတ်ထဲမဝင်ရဘူးဆိုတာကို မထင်နပ်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ နောက်တိုး ကျောင်းထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မကို အိမ်ကံစွနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတယ်။

“ငါ နင့်ကို နားမလည်ဘူး လှတိုး။ နင်ကတော့ မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ နင့်အတွက် မှာ အရေးအကြီးဆုံး ထားခဲ့တယ်။ နောက်တိုးကျတော့ ဇာတ်ထဲ မဝင်ရဘူးဆိုတာ ငါနားမလည်ဘူး။”

“ဘထွေး နောက်တော့ နားလည်မှာပါ။”

“နောက်တော့လည်း ငါနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း နားမလည်ဘူး။”

“ကျွန်မလည်း အခု မပြောချင်ဘူး။”

“ငါ နင့်ကို တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ။ နောက်တိုးမှာ အဖေဘက်ကလေး အဖေဘက်ကကော ဇာတ်သဘင်မျိုးပါတယ်။ ဇာတ်သဘင်လောကထဲ မဝင်ရင် ထွန်းကားမယ်။”

“အဖေဘက်က”

“အေး အဲဒါကို ငါပြောမလို့။ နောက်တိုး ဘွားအေးက မစိန်းအေးအေး”

“ဒေါ်စိန်းမြ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒေါ်စိန်းမြက မစိန်းအေး အမေလေ။ ဒေါ်စိန်းမြမှာ စိန်းအောင်ဆို သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်”

“အဲ မစိန်းအေးက ကျွဲပျော်မှာ အခုရှိတဲ့ ဦးဖေမောင်နဲ့ မယူခင် သူတို့ ခုဖြူတစ်ဖက်ကမ်း စံကင်းက ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးဖူးတယ်။”

“ဟင်”

“နောက်တိုးအဖေ ဦးမောင်မောင်က မစိန်းအေးနဲ့ ဆိုင်းဆရာနဲ့ ရတဲ့ အား”

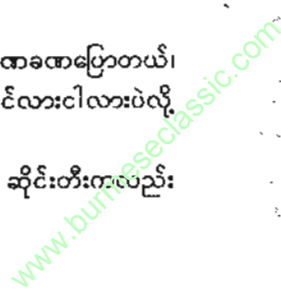
“ဘထွေးက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“အင်း၊ ငါ ဒီတစ်သက်မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ပြောရဦးတာပေါ့လေ။ ငါ အညာက မြို့တစ်မြို့မှာ နဲ့မှတ်သင်ခဲ့ရတဲ့ နဲ့ဆရာဟာ မစိန်းအေးယောက်ျား ကိုသက် ဆိုင်းကပဲ။ ကိုသက် ညောင်ချောင်းက အလှူအပြန်မှာ ဓားထိုးခံရပြီးဆုံးတာကို သူတို့ပါ အမှပတ်မယ်ထင်ပြီး အညာကို ထွက်ပြေးခဲ့တယ်တဲ့။ ကိုသက်ကိုလည်း မစိန်းအေးအမေက ငွေပေးပြီး သေတတ်ခိုင်းတာတဲ့။ ကိုသက်သေတော့ ကိုသက်နဲ့ မစိန်းအေးတို့ ပေါင်းရတာ ဆယ်ရက်မပြည့်သေးဘူး။ ကိုသက် သေမှ ဒေါ်စိန်းမြက မစိန်းအေးကို ခေါ်ပြီး သူတို့ ခနုဖြူက ရှေ့နေသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားတယ်။ ဒေါ်စိန်းအေး သိပ်ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုက ယူအောင် လုပ်တာပေါ့။ ငါ အခုက ခနုဖြူသူဌေးမကြီး ဒေါ်စိန်းမြဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲလို့ ခဏခဏပြောတယ်။ ငါအရင်က မယုံဘူး။ ငါ နင်နဲ့ပြန်တွေ့ပြီး နောက်တိုးအကြောင်းတွေ သိရမှ တကယ်ယုံတယ်။ ငါ အဲဒီကတည်းက ပြောချင်တာပဲ။”

“စံကင်းက ကိုသက်ဆိုင်းဆိုတာ အဖေလည်း ခဏခဏပြောတယ်။”

“အိတ်ဆိုးမရှည်လို့ သက်ဆိုးရှည်ရင် စိန်ဖေဒါတို့နဲ့ နင်လားငါလားပဲလို့ ပြောပြောနေတယ်။”

“အေး၊ အဲဒီ ကိုသက်က နောက်တိုး ဘိုးအေးလေ။ ဆိုင်းတီးကလည်း”

တော်၊ ရုပ်ကလည်းချော။ ကိုသက် ငယ်ငယ်မှာ မစိန်းအေးနဲ့ တွေ့ပြီး ချစ်ကြတယ်။ မစိန်းအေး ကိုသက်နဲ့ လိုက်ပြေးတော့ သူ့အမေ ဒေါ်စိန်းမြက မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ခွဲတယ်။ ကိုသက်နဲ့ မစိန်းအေးက ဘယ်ကို ထွက်ပြေးတယ် ထင်လဲ”

ကျွန်မက ခေါင်းခါပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

“ငြိမ်းအေး အင်းဘက်ကိုလေ”

“ဟယ်”

ကျွန်မ အံ့သြသွားတယ်။ ငြိမ်းအေးအင်းက ကျွန်မတို့ လူသတ်ကျွန်းနီးတဲ့ သိပ်ကို ကျယ်တဲ့။ သိပ်ကို သာယာပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အင်းကြီးလေ။

“နင် အံ့သြအောင် ငါဆက်ပြောရဦးမယ်၊ နောက်တိုးက စိန်ကတုံးနဲ့လည်း အမျိုးတော်တယ်”

“ဘထွေးကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ကိုသက်အဖေနဲ့ စိန်ကတုံးက ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်တဲ့ဟ”

“ညောင်တုန်းက စိန်ကတုံးနဲ့ စံကင်းက ကိုသက်အဖေ ဘယ်လို အမျိုးတော်မလဲ”

“နင်ကလည်း သူများတွေလို ဖြစ်နေပြီ၊ စိန်ကတုံးကို ညောင်တုန်းသာ ညောင်တုန်းသားနဲ့”

“မို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“နင် မသေမချင်းမှတ်ထား၊ စိန်ကတုံးက စံကင်းသားဟ၊ တို့ အောက်ပိုင်းမှာ ကျော်တဲ့ ဆိုင်းဆရာတွေဆိုရင် စံကင်းနဲ့ မကင်းကြဘူး၊ စံကင်းသားတွေ များတယ်။ စိန်ကတုံး အဖေ ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးကျော်ဦးက စံကင်းကလေ။ စိန်ကတုံးနာမည်က မိုးထွန်းတဲ့၊ မော်လမြိုင်ဘက်ရောက်မှ စိန်ကတုံးဖြစ်တာ။ အကသင်တာကလည်း ဓနုဖြူက ဆရာကြီးမွန်းဆီမှာ စ

သင်တာပဲ။ စံကင်းနဲ့ ဓနုဖြူကနီးတယ်။ ညောင်တုန်းထက် ဓနုဖြူက စံကင်းနဲ့ ခိုနီးတယ်လေဟ၊ ဓနုဖြူသားဆိုတာမှ မှန်ဦးမယ်”

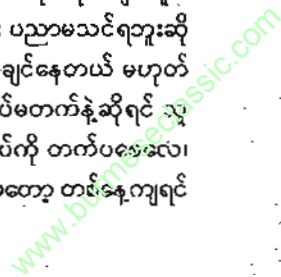
စံကင်းဆိုလို့ ကျွန်မတို့ လူသတ်ကျွန်း သွားသတိရတယ်။ ကျွန်မတို့ လူသတ်ကျွန်းက စံကင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းတည်းပဲ။ ဓနုဖြူတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကြီးတယ်။ သံကြိုး၊ ရေပေါက်၊ စံကင်း၊ လေးလွန်းပင်၊ ရွှေကညင်ပင်၊ လက်ခွဲချောင်း၊ ရှမ်းစု၊ ရွှေဗိုလ်စု၊ ဆကာကြီး၊ အဖျောက် တစ်လျှောက်တည်းပဲ။ သူက အထက်ကျတာပဲ၊ နောင်မြစ်ရေကြောင်း ပြောင်းတာနဲ့ ရွာလည်း အယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူး။

“ငါ့အထင်တော့ နောင်ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်ဆိုရင် လူသတ်ကျွန်းက ထပြည်းပြည်းများ ပျောက်သွားမလားမသိဘူးဟ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဘထွေးရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့နော်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်ဆရာ မသိပါစေနဲ့၊ နောက်တိုးအတိုးက ဆိုင်းဆရာဖြစ်ပြီး နောက်တိုးက စိန်ကတုံးနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ရင် တော်တယ်ဆိုတာများ သိရင် ဇာတ်ဆရာ အခုလို နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်နေမလဲ လူတိုးရယ်၊ နင့်တူကို အတင်း မင်းသားလုပ်ခိုင်းမှာပေါ့၊ အေးလေ လူတိုင်း ကိုခင်အောင်လိုနေမှာပေါ့၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဘာသာ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မ မပြောဘူး စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာ ဘထွေးကို ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မလည်း နောက်တိုးကို ဘထွေးတို့လိုပဲ ဇာတ်ထဲ ဆိုင်းထဲရောက်စေချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူမသိစေချင်ဘူး၊ သူ မလုပ်ချင်တာကို မခိုင်းချင်ဘူး။ နောက်တိုးကို ဒေါ်စိန်းမြတို့က ကောလိပ်မတက်ရဘူး ပညာမသင်ရဘူးဆိုတော့ နောက်တိုး ကောလိပ်တက်ပြီး ပညာဆက်သင်ချင်နေတယ် မဟုတ်ထား။ ဒီကလူတွေက တစ်ခါ မင်းသားလုပ် ကောလိပ်မတက်နဲ့ဆိုရင် သူ့ဆယ်လုပ်ချင်မလဲ၊ ဒီတော့ သူတက်ချင်တဲ့ ကောလိပ်ကို တက်ပေးလေ၊ တစ်နေ့ သူ့မှာ ပါရမီရှိရင် မင်းသားဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မတော့ တစ်နေ့ကျရင်

နောက်တိုး ဇာတ်ထဲ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ကြီးထင်နေတယ်။ ဇာတ်ထဲ မရောက်လည်း သူ့ဘွဲ့ ရတော့ သူ့ဝမ်းသူ ကျောင်းနိုင်တာပေါ့ ဘာထွေးရယ်”

“အေး၊ နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ဟုတ်ပဲ။ အခု နင်ဇာတ်ထဲ မဝင်ရဘူး ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်တော့်ကို အဒေါ်က ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်ထဲမဝင်ခိုင်းတာလဲ မသိဘူးနော်လို့ ငါ့ကို ခဏခဏပြောတယ်”

“သူပြောချင်တာ ပြောပစေ၊ ဘာထွေးက ဇာတ်ထဲဝင်ဖို့နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

“အေးပါ၊ ငါ နားလည်ပါပြီ၊ ငါလည်း နင့်လိုပဲနေမယ်။ သူ့မှာ ပါရမီ ရှိရင် တစ်နေ့တော့ မင်းသားဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်းသမားဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ”

ဘာထွေးလည်း ကျွန်မကို နောက်တိုး ဇာတ်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ မထည့်သလို လို့ မမေးတော့ဘူး။ ကျွန်မကလည်း ဇာတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ တခြားစကားပဲ ပြောတယ်။ ဇာတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကို မပြောသလို ဒေါ်စိန်နန်းမြအပါအဝင် သူ့အဖေဆွေမျိုးတွေ အကြောင်းလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် သူတို့အကြောင်း ပြောနေရလောက်အောင် ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဘူး။

ကျွန်မတို့ တူဝရီး အသက်ကြီးမှ ပြန်တွေ့ပေမယ့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သိပ်တွယ်တာတယ်။ နောက်တိုးကလည်း သူ့အဖေမျိုးတွေနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း နေခဲ့ရလို့လားမသိဘူး။ အမေအမျိုး ဒီအဒေါ်ကို သိပ်တွယ်တာတယ်။ ချစ်လည်း ချစ်တယ်။ လေးလည်း လေးစားတယ်။ ကျောင်းမဖွင့်ခင် ပွဲတွေလိုက် ကြည့်တုန်းကလည်း ပွဲကသွားတဲ့မြို့တွေက ကျွန်မကို ခင်လို့ လာတွေ့တဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေကို သူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ပရိသတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် သူက သိပ်ဂုဏ်ယူတယ်။ ကျွန်မ ထက် ဂုဏ်ယူတယ်။ ကျွန်မ အရင်တုန်းက ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မဖြစ်သလို နေပေမယ့် နောက်တိုးနဲ့ တွေ့မှ သူပိုပြီး ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ဝမ်းသာနိုင်အောင် ကြိုးစားချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်မ ကြိုးစားချင်တာကတော့ ကျွန်မအတွက်သာ မကပါဘူး။ သူ့အတွက်လည်း ကြိုးစားချင်ပါတယ်။ နောက်တိုးကို ဇာတ်တို့ ဆိုင်းတို့ ကြိုက်လာစေချင်ပါတယ်။ ဇာတ်တို့ ဆိုင်းတို့စွဲပြီး ဇာတ်မင်းသားတို့၊ ဆိုင်းဆရာတို့ ဖြစ်ချင်စိတ် ပေါ်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆန္ဒ ဘယ်တော့မှ ပြည့်ဝမယ်မသိဘူး။

စိတ်ထဲ နှလုံးထဲက နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲရောက်စေချင်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ဇာတ်နဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ အမြဲသတိပေးနေမိတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အကတို့ ဂီတတို့အကြောင်း ပြောလာရင်တောင်မှ ကျွန်မက စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ရက်အတွင်း နောက်တိုးအတွက် ကြည့်မြင်တိုင်စာတိုက်မှာ ငွေစုစာအုပ် ဖွင့်ပေးတယ်။ ဇာတ်ဆရာက မှာလိုက်လို့ပါ။ ကျွန်မဆီက ငွေမရောက်ခင် ကျောင်းကိစ္စ အသုံးလိုရင် သုံးဖို့ငွေနည်းနည်း စာတိုက်မှာ ထည့်ပေးထားတာပါ။ ဇာတ်ဆရာကလည်း နောက်တိုးစာအုပ် ဖိုးဆိုပြီး ငွေငါးရာ ပေးလိုက်တယ်လေ။ ငွေစုစာအုပ်လုပ်ပေးပြီးတော့ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီချုပ်ပေးတယ်။ ပုဆိုးလည်း ဝယ်ပေးတယ်။ အခုတော့ ဇာတ်ကသွားရင် သူ့များတွေလို ကျွန်မလည်း နောက်တိုးဖို့ ပုဆိုးတို့ ဘာတို့ ညာတို့ ဝယ်ရတော့မယ်။

နောက်တိုး ကျောင်းပိတ်ရက် ကျွန်မတို့တူဝရီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်။ နောက်တိုးက ကျွန်မကို ကချေသည်တစ်ယောက်အကြောင်း ရိုက်ပြထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရှင်တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ရောဟတ်ဆန် ဆိုတာတဲ့။ အဆိုအကတော်တဲ့ ကချေသည်ဟာ ဇနီးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်မိတယ်။ ဟိုလူရဲ့ဇနီးကြောင့် ကချေသည်က တခြားကို ထွက်သွားတယ်။ တစ်ခါတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဟိုလူဇနီးနဲ့ ကချေသည်တို့ အတူတူ တည်းခိုမိကြတယ်။ ဟိုတယ်မီးလောင်တဲ့အခါမှာ ဇနီးရှိတဲ့ ကချေသည် ချစ်သူက ကချေသည်ကို လာကယ်တဲ့အကြောင်းပါပဲ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်တိုးက ကျွန်မကို ဒီလို ရုပ်ရှင်ကားမျိုးကို ခေါ်သွားပါလိမ့်လို့လည်း တွေးရတယ်။ သူ ကျွန်မနဲ့ ဇာတ်ဆရာအကြောင်းများ ရိပ်မိနေပြီလား။ ဘာထွေးနဲ့ အမေစုတို့ကတော့ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်ဆရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ ဘာထွေးက ဘယ်တော့မှ မမေးဘူးလေ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မပြောချင်တဲ့ကိစ္စမို့ ဘာထွေးမမေးတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘာထွေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့က အသက်ကြီးမှ ပြန်တွေ့ရပေမယ့် တွယ်တာတယ်။ ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို ဘာထွေးက ဘာမှမပြောဘူး။

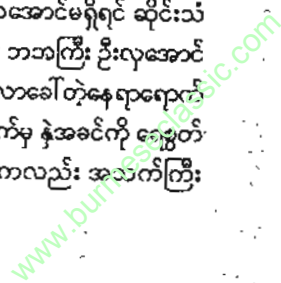
ဘာထွေးက ကျွန်မကိုချစ်သလို အခု ကျွန်မက နောက်တိုးကို ချစ်နေရပြီလေ။ ဇာတ်ဆရာနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ နောက်တိုး စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ကျွန်မ သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်။ နောက်တိုး ကျွန်မဆီမှာနေတုန်း စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ ပျော်ပါစေဆိုပြီး ကျွန်မ ပွဲကလို့ ရောက်လေရာ ဘုရားတွေမှာ ဆုတောင်းတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်တိုး တပည့်တော်မဆီမှာနေတုန်း ပျော်ပါစေ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ သူမသိသင့်တာ မသိပါစေနဲ့ ဘုရား”

| ၁၈ |

နောက်တိုး အိုင်အေဒုတိယနှစ်ယောက်တော့ ကိုဘအောင်တူမ အညိုကိုဘအောင်တို့အခန်းကို ရောက်လာတယ်။ အဆိုအက ဝါသနာပါတယ်။ ပန်ကျာကျောင်းတက်ချင်တယ်။ ဇာတ်ထဲလိုက်ချင်တယ်တဲ့။ ကိုဘအောင်ကတော့ ရတနာဇာတ်ထဲကို ထည့်မပေးဘူး။ ဇာတ်ထဲ အငြိမ့်ထဲ မလိုက်ပါနဲ့ ဆိုပြီး ရွာပြန်လွှတ်တယ်။ ကိုဘအောင်တို့ အမေက အလယ်ခန်းမှာ နေတာဆိုတော့ သူတို့ တူဝရီးမြေးအဘွားတွေပြောတာ ဒီဘက်ခန်းကို တစ်ခါတလေ ရောက်ရောက်လာတယ်။

သူတို့အခန်းက ကိုဘအောင်ရှိရင် ဆူတယ်။ ကိုဘအောင်က ပတ်လုံးတွေရှာပြီး ရန်ကုန်ကလူတွေနဲ့ တီးကြတယ်။ ဘာကြီးဆီကလည်း သူမရသေးတဲ့ သီချင်းတက်တယ်။ ကျွန်မတို့ နားကလည်း ဆိုင်းသမား များတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာကတော့ ကိုဘအောင်မရှိရင် ဆိုင်းသံ မကြားရဘူး။ ဘာထွေးလည်း အိမ်မှာ နှမ့်တံခဲပါတယ်။ ဘာကြီး ဦးလှအောင်ကလည်း အိမ်မှာ ဆိုင်းတီးခဲပါတယ်။ ဘာကြီးက လာခေါ်တဲ့နေရာရောက်မှ ဆိုင်းတီးတယ်။ ဘာထွေးကလည်း ဆိုင်းရိုင်းထဲရောက်မှ နှအခင်ကို ရေမွှတ်သပွတ်မှာတပ်ပြီး မှုတ်တာများပါတယ်။ ဘာကြီးကလည်း အသက်ကြီး

လာတော့ ဆိုင်းဝိုင်းဆင်ထားပြီး တီးမနေတော့ပါဘူး။ ပတ်စာတစ်ပတ်စာအလုပ်တွေလည်း အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြီးလိုလို့က အိမ်မှာ လေ့ကျင့်နေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ပညာလိုတဲ့ တပည့်တပန်းတွေက ပတ်လုံးတွေထမ်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာရင်သာ အိမ်မှာ တီးပြတာပါ။ ကိုဘအောင်ကတော့ ဇာတ်နားတဲ့အခါတိုင်း ဘာကြီးဆီက ပညာယူတယ်လေ။ မနှစ်က သူ ရန်ကုန်ဆင်းမလာဘဲ ရွာပြန်သွားလို့ ကျွန်မတို့ နားအေးအေးနေရတာ။ အိမ်မှာ အမြဲ ဆိုင်းတီးမနေလို့လည်း ကျွန်မ နောက်တိုးကို အိမ်မှာထားတာပါ။ သူစာကျက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို အိမ်မှာမထားပါဘူး။ အခု ကိုဘအောင်နဲ့ကတော့ တစ်နှစ်မှ တစ်လလောက်ပါပဲ။

ကိုဘအောင်တို့က ကျိုက်လတ်ဘက်ကလေ။ ကိုဘအောင်တို့အိမ် ကျိုက်လတ်မှာရှိတယ်။ အညိုက ကိုဘအောင် အစ်ကိုအကြီးဆုံးရဲ့ သမီးလေ။ ကိုဘအောင်အစ်ကိုကြီးအိမ်ထောင်က ကျိုက်လတ်မှာနေတယ်။ ကိုဘအောင်အမေနဲ့ ကိုဘအောင်တို့ မောင်နှမတစ်တွေက ရန်ကုန်မှာနေတယ်။ ကိုဘအောင် ညီမတစ်ယောက်က အငြိမ်ကတယ်။ အခုတော့ အငြိမ်ထောင်ဆရာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ ကိုဘအောင် မခေါ်ဘူး။ အငြိမ်ထောင်တဲ့ အငြိမ်ထောင်ပိုင်ရှင်က သားကြီး မယားကြီးရှိတယ်။ ကိုဘအောင်အမေ့ အတူနေတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကတော့ ကမ်းနားဈေးမှာ ဈေးရောင်းတယ်။ ညီမတစ်ယောက်ကတော့ တပ်မတော်ထဲမှာ။ ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ အမေတို့ ကိုဘအောင်က ဆိုင်းတီးစရာတဲ့အထဲက ထောက်တယ်။ သူ့မှာ အရင်က အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ သူ့ကိုတော့ မေးမကြည့်ဖူးဘူး။

ကိုဘအောင်က သူ့ညီမကို စိတ်ဆိုးမပြောဘူး။ သူက သူ့ဆွေမျိုးဆိုရင် မင်းသမီး မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလားမသိဘူး။ သူ ကျွန်မဘဝကိုလည်း စိတ်ပျက်မှာပါပဲ။ ကျွန်မကို သူက ဒီဘဝက လွတ်စေချင်တယ်။

ကျွန်မကလည်း လွတ်ချင်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မယူရင် ကျွန်မတို့ ဇာတ်ထဲက ထွက်ရမယ်။ သူကလည်း ဗလာဆိုင်းတီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း အငြိမ်မကဖူးသလောက်ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တခြားဇာတ်အစ်ခုခု ဝင်ရမယ်။ ဝင်လို့ ရရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဝင်လို့မရရင် ဇာတ်ဦးမယ်။ ဇာတ်ဆရာက အေးအေးနေရင် တော်ပါရဲ့ အေးအေးမနေရင် ဇာတ်ဦးမယ်။ ကျွန်မ အခုလို အမျိုးမျိုး ခက်နေတာကိုလည်း ကိုဘအောင် စိတ်ပျက်တယ်။ ကိုဘအောင်ဟာ သူ့ညီမနဲ့ ကျွန်မကို သတိရပြီး သူ့တူမကို အဆိုအကမသင်ရဘူးလို့ အတင်း ကန့်ကွက်နေတော့တယ်။ သူ တူမ အဆိုအက သင်မှာနိုးလို့ ခါတိုင်းလို သူ့သွားယူနေကျ ပတ်ဝိုင်းကလေးတွေတောင် သွားမယူဘဲ အိမ်မှာ အိပ်လိုက် စားလိုက် လုပ်နေတယ်။

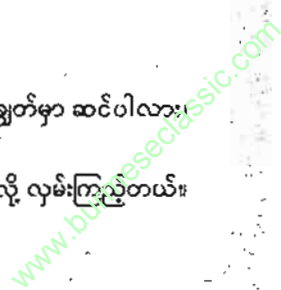
ကျွန်မက ကိုဘအောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရယ်နေမိတယ်။ သူက တကယ် ဇာတ်ထဲ မလိုက်စေချင်လို့ သူ့တူမကို ကန့်ကွက်နေတယ်။ ကျွန်မက နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲသိပ်လိုက်စေချင်လို့ ဇာတ်နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကောင်းတာတို့ စဉ်းစားတယ်။

ကိုဘအောင် ညနေထမင်းစားပြီးတော့ အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ သူ့ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် နောက်တိုးကို အမြဲခေါ်တယ်။ အခုလည်း နောက်တိုးခေါ်ဖို့ ကျွန်မတို့အခန်းကို ကူးလာတယ်။

- “ကိုဘအောင် အပြင်သွားမလို့လား”
- “အေး”
- “တော် ဆိုင်းဝိုင်းမဆင်သေးဘူးလား”
- “ဟင့်အင်း”

“ဆိုင်းဝိုင်းဆင်ရင် ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့ ဖိနပ်ရွက်မှာ ဆင်ပါလား၊ နိုင်တို့အခန်းထက် ပိုကျယ်တာပေါ့”

ကိုဘအောင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်လို့ လှမ်းကြည့်တယ်။

ခါတိုင်းဆိုရင် သူ့ဆိုင်းဆင်ဖို့မပြောနဲ့ သူ့ဆိုင်းတီးရင် ကျွန်မ အိမ်မှာမနေဘူး ဘယ်နေ ဆိုင်းတီးမလဲလို့မေးပြီး အိမ်လည်တယ်။

“ကျွန်မ ကြောက်ဖွယ်ဘုန်းတန်းကို ဆိုင်းနဲ့ ဆိုကြည့်ချင်လို့ပါ။”

“အော်”

“ဒါနဲ့ အညိုကို အငြိမ့်ထဲ မထည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တော့သမီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကလေးစိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ကလေးက သင်ချင်တာပဲ၊ တော်က ပိတ်ပင်နေတယ်၊ တော် မသင်ပေ ချင်လည်း ကျုပ်သင်ပေးလိုက်မယ်၊ ကလေးကို ပန်တျာကျောင်း အပ်ချင် တယ်လို့ တော့အမေက ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေက ကောင်မလေးကို အဆိုတွေ အကတွေ သင်ပေး ချင်တယ်၊ ကျောင်းဝင်နိုင်ဖို့ အခြေခံ ငါ့ကို သင်ခိုင်းတာပါ။ ငါက ဟို ကောင်မ လို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“တော့အမေက ကျုပ်ကို သင်ပေးခိုင်းတယ်၊ ကျုပ် သင်မပေးရင် သူ သမီးကို သင်ခိုင်းရမှာပဲလို့ ပြောနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် သင်ပေးမှာ”

“အင်း”

“တော်ကရော”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပတ္တလား ရှာပါလား၊ အရွက်ပဲ ရရပေါ့၊ ကလေးကို ထံတျာတေမှု သင်ပေးရအောင်”

“က တော့ရော”

“အက ခိုးနဲ့ သင်မယ်”

“ငါတီးပေးရဦးမှာလား”

“အင်းလေ”

“ဟင်း”

“ဟင်းလေ ဟဲလေး လုပ်မနေပါနဲ့၊ ရုစားဆိုပြီး ပတ်မချောင်က အလုပ် ထို မလုပ်ချင်ဘူးလား၊ ခိုးမတီးချင်ဘူးလား၊ တော်မတီးချင်လည်း မတီးနဲ့၊ ကျုပ် ချင်းချောင်းခြံဘက်သွားပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်မယ်၊ ကျုပ်ကို ဆိုရင် တီးပေးချင်တဲ့လူတွေ အပုံ”

ကိုဘအောင် ဝိုင်သွားတယ်။ ကိုဘအောင်က စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ နီးတယ်မဟုတ်လား။ မကြိုက်ရင်မကြိုက်တာ သိလွယ်တယ်။ ဟန်မဆောင် ဖတ်ဘူး။ သူ ဝိုင်နေတုန်း နောက်တိုးက အိမ်ထဲက ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မ ဆိုဘအောင်ကို ပြောနေတာတွေ သူ အကုန်ကြားတယ်လေ။

“ဦးလေး အပြင်သွားမလို့လား”

“အေး”

“ဦးလေး ခါတိုင်း ဇာတ်နားတဲ့အချိန် ဆိုင်းဆင်ပြီး တီးတယ်ဆို၊ ဒီနှစ် မတီးသေးဘူးလား”

ကျွန်မလည်း အကွက်ရတာနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“အဒေါ်က သီချင်းတက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဈေးကိုင်နေတာသားရဲ့”

နောက်တိုးက ကိုဘအောင်ကို မျက်နှာသေကလေးနဲ့ သေသေချာချာ နှိတ်ကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်သားပဲ ဦးလေးရယ်၊ ဈေးကိုင်မနေပါနဲ့၊ အဒေါ်က မနှစ်ကလည်း ဇာတ်နားတုန်း ကျွန်တော့်ကြောင့် သီချင်းမတက်ရဘူး၊ ဒီနှစ်လည်း ဦးလေး ကြောင့်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ကိုဘအောင်က နောက်တိုးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မသာ သူ့နေရာမှဆိုရင် “မင်းအဒေါ် ငါနဲ့သီချင်းတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတက်ချင်တဲ့လူဆီ သွားတက်တာလို့” ပြန်ပြောမိမှာပဲ၊ သူက ဘာမှ ပြန် ပြောလို့ ကျွန်မကပဲ နောက်တိုးကို-

“အဒေါ် သီချင်းတက်တာ သားဘယ်လိုသိသလဲ”
 “ဒီလိုပါပဲ၊ အဒေါ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်”
 “မဟုတ်ဘူးဟ၊ နင်က နောက်တိုးအတွက် သိပ်အနစ်နာခံတယ်”
 တာကို ဇာတ်ထဲကလူတွေ ပြောကြတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်တိုးလည်း
 ပွဲလာကြည့်နေတာပဲ ကြားတာပေါ့ဟ”
 ကိုဘအောင်က သူ့နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်ပြောရင်း အသံထွက်ထဲ
 တယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို အချက်ကြိုတာနဲ့ ပြောရပြန်တယ်။
 “ကျုပ်တို့ တူဝရိုးကိစ္စ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ရှင်ဝင်မပြောနဲ့၊ ရှင်ပြောရတာ
 က ပတ္တလားသွားယူမယ် မယူဘူး ဒါပဲ၊ ကဲ ပြော”

“အေးလေ”
 “ဘာ အေးလေလဲ”
 “ငါအခု အပြင်ထွက်ရင်း ရှာဆွဲခဲ့ပါမယ်ဟာ”
 ကျွန်မ အစကတည်းက သိပါတယ်။ ကိုဘအောင် ကျွန်မကို အ
 အလျှော့ပေးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။

ကိုဘအောင်နဲ့ ကျွန်မက သင်ပေးမယ်ဆိုတော့ အညိုတို့မြေးအဘွား
 ဝမ်းသာကြတယ်။ အညိုကဆို သိပ်ဝမ်းသာရာတယ်။

အညိုက အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်
 မျက်နှာပျက်ပြီး မျက်လုံးလှတယ်။ အသားကလည်း ညိုတယ်။ ကိုယ်ထဲ
 သေးတယ်။ ကိုဘအောင်တူမလို မပြောရဘူး သိပ်ရိုးတယ်။ လူကရိုးသတ်
 သူ့အလှကလည်း ရိုးတယ်။ အသက်ကလေး ရလာရင်တော့ မပြောတာ
 ဘူး။ မျက်နှာချေတို့ မိတ်ကပ်တို့ လိမ်းလိုက်ရင်တော့ မျက်နှာကလေး
 ထွက်လာနိုင်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကလေးက ရိုးရိုးကလေးမို့ ချစ်စရာ တ
 မျိုးပါပဲ။

အညိုက ပျော်ပြီး ပြုံးနေပေမယ့် ကိုဘအောင်ကတော့ မျက်နှာရှုံ့
 ပတ္တလားအရွက်ကို အိမ်ထဲရဲ့နဲ့ ဘာလေးပက်လက်ကုလားထိုင်နောက်မှီ

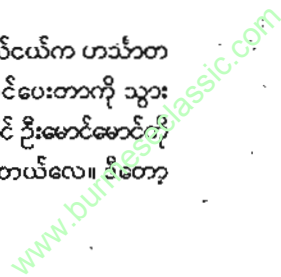
အိမ်ထဲမှာ ချိတ်နေတယ်။ သူမလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုဘအောင်
 မျက်နှာမှာ မြင်လွယ်နေတယ်။ သူ့ဘဝမှာ မင်းသမီးနဲ့ အကျိုးမပေးဘူး။
 သူ့တူမက ရိုးတော့ သူ ပိုပြီး ဇာတ်ထဲမလိုက်စေချင်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
 ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်
 နေတယ်ဆိုတာ ကိုဘအောင်မသိဘူး။

နောက်တိုးကလည်း သူ့အထပ်ခိုးလေးပေါ်မှာ စာအုပ်တွေနဲ့ အလုပ်
 ရှင်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း အားလုံး ညနေစာစားပြီးချိန်ကို တမင်ရွေးထား
 တယ်။ ဘာထွေးက ဆေးပြင်းလိပ်မီးညှိပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်းသွားတယ်။ အိမ်ရှေ့
 ဝါးပင်ပလောက် မရှိတဲ့နေရာကလေးမှာ သူရပ်မှာပေါ့။ လမ်းလျှောက်လို့က
 လည်း ရေတိုင်ကီတွေနဲ့ အုတ်ကန်ရှိတယ်။ အမေစုကတော့ အိုး ခွက်ဆေးပြီး
 အမေ့ မီးဖိုထဲက ထွက်မလာသေးဘူး။ လက်ဖက်တို့ ဘာတို့ လုပ်နေတာ
 ပဲ။ ကျွန်မတို့စားတဲ့ အိုးတွေ ပန်းကန်တွေကို နောက်တိုးက အမြဲဆေး
 တယ်။ မဆေးပါနဲ့ ပြောလည်းမရဘူး။ အမေစုတာဝန်က ချက်တာ သူ
 တာဝန်က ဆေးတာတဲ့။

အညိုက ကျွန်မနားထိုင်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာပါတဲ့ စည်းကိုပေးတယ်။
 ကျွန်မလည်း အညိုကို စိတ်သက်သက်သာသာထားပြီး သီချင်းဆိုရတယ်
 ဆိုတာတွေကို ပြောပြတယ်။ ပြီးမှ ထဲတျာတေရှင်အစ စည်းနဲ့ဝါးကို ဆိုပြ
 တယ်။ ကိုဘအောင်က ပတ္တလားတီးပေးတယ်။ သူ့ကို ပထမဆိုပြပြီးမှ
 ဆိုက်ဆိုခိုင်းတယ်။

“စည်းနဲ့ဝါး စည်းနဲ့ဝါး စည်းနဲ့ဝါး စည်းနဲ့ဝါး၊ စည်းနဲ့ဝါးလေး စည်း
 နဲ့ဝါး”

စည်းနဲ့ဝါးအပိုဒ်ကို အတော်သင်ရတယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ဟင်္သာတ
 အစစ်မခင်တိုး ကျွန်မကို ဒီပုစဉ်းတောင်သံကြား စသင်ပေးတာကို သွား
 တိုရတယ်။ အစစ်မက ကျွန်မကို သင်ပေးပြီး တစ်ခါမြို့ပိုင် ဦးမောင်မောင်ကို
 သင်ပေးရသေးတယ်။ ဦးမောင်မောင်က ပတ္တလား သင်တယ်လေ။ ဒီတော့

အဖေပါးစပ်ကနေ တီးလုံးအသံထွက်ဆိုပြီးသင်ရင် ဦးမောင်မောင် နားမလည်လို့ အမှားတွေလျှောက်တီးရော၊ အစ်မခင်တိုးက ရယ်ပါလေရော။ အစ်မခင်တိုးက ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ပေမယ့် သူ့ရယ်ချင်တာကျရင် လက်ခုပ်တီးပြီးရယ်တယ်။ မင်းသမီးလို့ မပြောရဘူး။

အစ်မခင်တိုး သတိရတာနဲ့ သူ့သားကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်တိုးက ကျွန်မတို့ကို သူ့အထပ်ခိုးပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်နေတာကိုး။ ကျွန်မလည်း အညိုကို တံတျာတော့ရှင် ဆက်ပြီး ချပေးတယ်။ လက်တစ်ဖက်က စည်းကို ကိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး သင်ပေးရတယ်။ အစမှာ စည်းခါးကိုကိုင် စသင်ပေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ပါးစပ်က အလွတ်ဆိုပြီး သင်ပေးတာမျိုး ကျွန်မဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ငယ်ငယ်တည်းက စည်းခါးကိုကိုင်ပဲ သင်ခဲ့ရတယ်။

“တံတျာတော့ရှင် တံတျာတော့ရှင်၊ ချန်ချန်၊ တံတျာတော့ရှင်၊ တံတျာတော့ရှင်၊ တံတျာတော့ရှင်၊ ချန်ချန်၊ တံတျာတေးရှင်၊ ဒလူ၊ ဒလူ၊ ထုံ၊ ချန်ချန်၊ တောပင် တောလုံးနဲ့ပါလို့လေး၊ ဒလူဒလူ၊ ထုံ၊ ချန်ချန်၊ တောပင်တောလုံးနဲ့ပါလို့လေး။”

ကိုဘအောင်က ဆက်တက် မပေးစေချင်၊ ကျွန်မလည်း တက်မပေးချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက သိပ်စိတ်ထက်သန်နေတာနဲ့ ဆက်တက်ပေးတယ်။

“တက်စငယ်ကောင်းကင်၊ မိုးတည့်မိုးတိမ်ပြင်၊ ထက်စငယ် ကောင်းကင် မိုးတည့်မိုးတိမ်ပြင်၊ စံရွင်စံရွင်၊ ပျော်ပါး၊ ရွှေတော်၊ တစုများငယ်လေး၊ စံရွင်စံရွင်၊ ပျော်ပါး၊ ရွှေဘော်တစုများငယ်နှင့်လေး။”

ကျွန်မ အညိုကို အစ အတီးမပါဘဲ အဆိုချည်းသက်သက် စည်းနဲ့ ချပေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပတ္တလားနဲ့ ချပေးတယ်။ ကျွန်မ သင်ပေးသမျှကို အညိုက မမှားမယွင်း ချက်ချင်းလိုက်ဆိုနိုင်တာကိုတွေ့ရတယ်။ ကိုဘအောင်က ရပ်စေချင်နေတာ သိလျက်နဲ့ နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ချပေးတယ်။

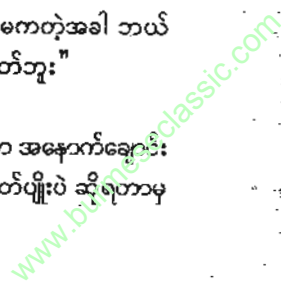
“သည်မိုးသည်မိုး ဒေဝါ၊ မိုးတည့် မိုးဒေဝါ၊ သည်မိုးသည်မိုး ဒေဝါ၊ သည် မိုးဒေဝါ၊ အုံကာလေ တဖွဲ့ဖွဲ့၊ ရွာလေ တသံသံ၊ အုံကာလေ တဖွဲ့ဖွဲ့၊ ရွာလေ တသံသံ”

ကိုဘအောင်စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်မလည်း ရွာလေတသံသံက ဆက်တက်ပေးတော့ဘူး။ အညိုကို ကျေအောင်လို့ သီချင်းကို သုံးခါလောက် ဆိုချပေးတယ်။ အညိုက ကျွန်မကို ပတ္တလားနဲ့ အဆုံးထိ ဆိုပြပါဆိုလို့ တော၊ တျာ အဆုံးအထိ ဆိုပြရသေးတယ်။ အညိုမပါဘဲ ကျွန်မ အိမ်ထောက်တည်းဆိုတော့ ကိုဘအောင်လက်သွက်တယ်။ သီချင်းပြီးသွားတောင် သူက ဆက်တီးနေချင်တယ်။

“ဆိုပါဦးဟာ”
“ဟုတ်တယ် အဒေါ်မလှ၊ တစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပါဦး”
အညိုကလည်း သူ့ဦးလေး တီးချင်နေပုံရတာကို သိပြီး ပျော်နေတယ်။ အညိုတော့ ဆိုချင် ကချင်နေရှာတယ် မဟုတ်လား။

“ဘာဆိုရမှာလဲ အညိုရဲ့”
“ဦးလေးတီးချင်တာ ဆိုပေးလိုက်ပါ အဒေါ်မလှရယ်”
“ကဲ ကျုပ်ဘာဆိုရမလဲ”
“အောင်မင်္ဂလာဆိုဟာ”
“အောင်မင်္ဂလာ သီတာတောင်ခြေ၊ တောင်ခြေရစ်သန်း၊ စကြာအဆူ၊ အုံကာလှမ်း၊ ပြည်တော်ရွှေမန်း ဆိုတဲ့ မန္တလေးဘွဲ့လား”

“အေးလေ”
“ကျုပ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် မန္တလေးမြို့ဘွဲ့ကို ဇာတ်မကတဲ့အခါ ဘယ်တော့မှ အပျော်မဆိုဘူး၊ ကျုပ် မန္တလေးသူလည်း မဟုတ်ဘူး”
“အော် နင်ကလည်း နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့”
“ကျုပ်တို့က မြစ်ဘေးကမ်းဘေး ရွှံ့ထဲညွှန်ထဲနေတာ အနောက်ချောင်းကလား၊ အရှေ့ချောင်းခေါ်လား မသိဘူး ယမုံနာလို ပတ်ပျိုးပဲ ဆိုရတာမှ

ကောင်းဦးမယ်”

“ငါ ယမုံနာကို ပတ္တလားနဲ့ မတီးတာကြာပြီ၊ တချို့အကွက်တွေ မေ့နေတယ်ဟ”

ကိုဘအောင်က ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကို ညာတယ်။ သူဘာဖြစ်လို့ ညာသလဲ မသိဘူး။

“ကဲ ဒါဖြင့် ရှင်ရတာပြော”

“ချစ်သမ္မုကို”

“အဲမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်မဆိုတတ်ဘူးရှင်၊ တချို့အပိုဒ်တွေ မေ့နေတယ်”

ကိုဘအောင်ရော သူ့တူမအညိုရော ရယ်ကြတယ်။ နောက်တိုးထဲလည်း အထပ်ခိုးပေါ်ကနေ သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မလှမ်းကြည့်တော့-

“အဒေါ်” ဆိုပြီး ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်တယ်။

“ဘာလဲသား”

“မေသစ်နဲ့ မြင့်အောင်ပါတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားထဲက သီချင်းလေ”

“ဘာသီချင်းလဲ”

“တစ်ခိုင်လုံးရွှေလေ”

“အော်”

“အဒေါ်အဲဒါ သီချင်းကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ တစ်ခိုင်လုံးရွှေ အပုဒ်မရောက်ခင် နန်းကြာညို

ကျော့ ဆိုတဲ့အပုဒ်ကစတယ်”

“ဟယ်”

အညိုက လက်ကလေးပွတ်ပြီး အံ့သြနေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အညို”

ချောက်တိုး

“နန်းကြာညိုကျော့ ဆိုတာ ဆန်းလို့ပါ အဒေါ်မလှရယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

နန်းကြာညိုဆိုတဲ့ နာမည်က အညိုနာမည်လည်း ပါနေတယ်။ သူ့စင်းသမီး လုပ်တဲ့အခါကျ မှည့်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ ကျွန်မတွေးနေတယ်။

“အဒေါ်”

နောက်တိုးက အထပ်ခိုးပေါ်က လှမ်းခေါ်ပြန်တယ်။

“ဘာလဲသားရယ်”

“နန်းကြာညိုဆိုတဲ့ နာမည်ကဆန်းတယ်၊ အညိုမင်းသမီးလုပ်ရင် နှည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ အဒေါ်လည်း အဲဒါစဉ်းစားမိတယ်၊ ကိုဘအောင် အယ်လို့လဲ”

“အေးဟ ကောင်းသားပဲ”

သူ့ဦးလေးကပါ သဘောတူလို့ အညိုဝမ်းသာပြီး-

“အဒေါ်မလှ၊ ကျွန်မနာမည် နန်းကြာညို လို့မှည့်မယ်”

“အေး အေး၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဗေဒင်တွေ ဘာတွေ မေးကြည့်ဦး၊ နာမည်ကလည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ် အညိုရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်မလှ”

“နင်ကလည်းဟာ တစ်ဆိတ်ရှိ ဗေဒင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘအောင်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့က ပရိသတ်နဲ့လုပ်ရတာ မဟုတ်လား၊ ဗေဒင်မေးပြီး မှည့်တာ မမှားဘူးပေါ့”

“ကဲပါဟာ၊ ထားလိုက်ပါတော့ သီချင်းဆိုပါ”

“နန်းကြာညိုကျော့လား”

“မထူးတော့ပါဘူးဟာ၊ အထူးထူးငယ်နှင့်ကပဲ စဆိုပါ”

“အထူးထူးငယ်နှင့် ပတ်ပျိုးကိုပဲ ဆိုမယ်၊ နန်းကြာညိုကျော့က စဆိုတော့ဘူး၊ အထူးထူးငယ်နှင့်ထဲမှာ နန်းကြာညိုကျော့ရော တစ်ခိုင်လုံးရွှေရော-

ပါတယ်”

ကိုဘအောင်က “အေး” ဆိုပြီး ပတ္တလား စခေါက်တယ်။ ပတ္တလားက အိမ်မပါတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။ အသံတော့ ထွက်ပါတယ်။ ကိုဘအောင်က သီချင်းကို မစဘူး။ ပတ္တလားကိုတော့ ဆက်ခေါက်နေတယ်။

“မလှ ခဏနေဦးဟာ” လို့ ပြောပြီး ကိုဘအောင်က ထရပ်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ပတ္တလားအိမ် သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ မကြာပါဘူး အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်” ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကိုဘအောင်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အညိုနဲ့လည်း အံ့သြပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ကိုဘအောင် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်လာတယ်။ သူ မီးရထားလမ်းတွေ ကူးပြီးရှာလာတဲ့ ပတ္တလားအိမ်ကြီးကို ထမ်းပြီးဝင်လာတယ်။ ချွေးတွေဘာတွေ မသုတ်တော့ဘူး။ ပတ္တလားအရွက်ကို ပတ္တလားအိမ်မှာတပ်ပြီး ချက်ချင်း စတီးတာပဲ။ ကိုဘအောင် ပတ္တလားအသံက သိပ်သာတာပဲ။

“ကဲ ဆို”

“အထူးထူးငယ်နှင့် မြူးပျော်ဖွယ်လေ.. ထွေထွေလာလာ.. သာမျိုးငယ် ဆန်း..”

နောက်တိုးက အောက်ဆင်းလာပြီး ကျွန်မတို့နား လာထိုင်တယ်။ ကျွန်မလည်း သီချင်းကို ဆက်ဆိုတယ်။

“နန်းကြာညိုကျော့..စံပယ်..နတ်ကယ်မူရာ ဖြူပြာသွယ်နဲ့ ထုံတယ် ယဉ်တယ် ရွန်းရွန်းလန်းလို့ မျှော်ရေးပန်း အလို ခါနေဦး ဖူးစီညွန့်လန်း”

မဆိုတာကြာလို့ သိပ်မရချင်ဘူး။ ကိုဘအောင်က ထောက်ပေးရတယ်။ နောက်တိုး နားထောင်ချင်တယ်ဆိုလို့ အဆုံးအထိ ဖြစ်အောင် ဆိုပေးလိုက်တယ်။ နောက်တိုးကလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး တစ်ခိုင်းလုံးရွှေကို စွဲနေတယ်။ အညိုကလည်း နန်းကြာညိုဆိုတဲ့ နာမည်ကို သဘောကျနေတယ်။ ကိုဘအောင်ကတော့ ကျွန်မ သူ့ကို သီချင်းဆိုပေးတာ ဝမ်းသာနေတယ်။ ကိုဘ

အောင်က ဝမ်းသာရင်လည်း ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးမဟုတ်လား။ နောက်တစ်နေ့ပဲ ပတ်လုံးတွေရှာပြီး ဆိုင်းဝိုင်းကို ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့မှာ လာဆင်တော့တာပါပဲ။ ဆိုင်းပြင်ပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဘာကြီးဆိုကာ သူမသိတာတွေ သင်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်မ သဘောကောင်းနေမှန်းသိလို့ ကျွန်မကို ထည်း ကျွန်မရတဲ့သီချင်းတွေကို ဆိုခိုင်းသေးတယ်။

ပထမညမှာတော့ ကိုဘအောင်နဲ့ ဘာကြီး စကားမပြတ်နိုင်လို့ နောက်တိုးက ဘာမှဝင်မပြောပေမယ့် နောက်ညမှာတော့ ဘာကြီးကို တစ်ခိုင်းလုံးရွှေဆီးပြပါဆိုပြီး ပြောတာနဲ့ ဘာကြီးက တီးပြရသေးတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်မအဆိုနဲ့ ထပ်တီးပြတယ်။ နောက်တိုးက နေ့ခင်းဘက်လည်း သူ့ပါးစပ်ထဲ နောက်နေတဲ့ ‘တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ ညှင်းလေဆော်ဖြူး၊ နွေဦးဆန်းလန်း၊ ဝေဆာပန်းငယ် ထွေလာတောတောင်’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ခဏခဏ ဆိုနေတော့တယ်။ ဇာတိယညမှာ ဘာကြီးက အပြင်သွားတယ်။ ဘာကြီး၊ မရှိတဲ့ညမှာ နောက်တိုးက သူ့တစ်ခိုင်းလုံးရွှေကို ကျွန်မနဲ့ ကိုဘအောင် ဆိုတီးပြဖို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ အညိုကလည်း နန်းကြာညိုကျော့က စဆိုပါလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက ကိုဘအောင်အကြိုက် အထူးထူးငယ်နှင့်ကပဲ စဆိုတယ်။

သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကျွန်မဖြင့် မောလိုက်တာ၊ ဗိုက်ကလည်း အောင့်လာတယ်။ အခုဆို နေ့ခင်းလည်း အညိုကို အကသင် အဆိုသင်၊ ညနေထည်း သီချင်းဆိုနဲ့ ဇာတ်ကရတာထက် ပင်ပန်းတယ်မဟုတ်လား။

“အဒေါ်”

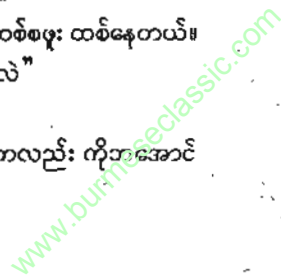
ပတ်လုံးတွေကို ငေးကြည့်နေတဲ့ နောက်တိုးက ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“အဒေါ်ဆိုင်း ဆိုင်းသင်” နောက်တိုး စကားမထစ်ဖူး ထစ်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့ ဆိုင်းသင်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆိုင်းက ဘယ်လိုသင်လဲဟင်”

ကိုဘအောင်က ကျွန်မကိုကြည့်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ကိုဘအောင်

ကို ကြည့်တယ်။

“ဆိုင်းသင်တာ လွယ်ပါတယ်ကွာ”

ကိုဘအောင်တစ်ယောက် မညာစဖူး ညာနေတယ်။ သူ ကျွန်မအကြိုက် ညာနေရှာတယ်လေ။

“တကယ်လား ဦးလေးရဲ့”

“တကယ်ပါကွာ”

“ဘယ်လိုသင်လဲဟင်”

“ပတ္တလားနဲ့ စသင်ရတယ်၊ ပတ္တလားနဲ့ သီချင်းတက်တယ်”

“ဘာက စသင်ရလဲ”

“ထံကျာတောရှင်ပဲကွာ”

“ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့” လို့ ကျွန်မက ဝင်မေးတယ်။ နောက်တိုးလည်း အညိုလိုပဲ ခပ်ပျော်ပျော် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မကို မဖြေဘူး။

“ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်းနဲ့ ထံကျာတောရှင် တီးပြပါလား”

“အေး”

ကိုဘအောင်က ပတ်စာပိုးထားတာတွေ ပြန်ခွာပြီး ပတ်လုံးမှာ အသံ စမ်းတယ်။ အသံစမ်းပြီးတာနဲ့ စတီးတယ်။

တောဘူပျောင်...တောဘူပျောင်...တောဘူပျောင်နယ်...တောဘူပျောင်

တောဘူနေဘူ...ပျောင်ဘူ...တောဘူ...နေဘူ...ပျောင်ဘူ...တောဘူတောဘူ

တောဘူနေဘူ...ပျောင်ဘူ...ဒု ဒု..

ကျွန်မလည်း ကိုဘအောင်ကိုကြည့်ပြီး ရွာစားကနေ ပန်ကျာကျောင်း သား ပြန်ဖြစ်သွားတာကို ရယ်ချင်နေတယ်။

“အဒေါ်”

“ဘာလဲသား”

“အဒေါ် ဆိုပေးပါလား”

“ထံကျာတောရှင်ကိုလား”

နောက်တိုးက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကျွန်မလည်း နောက်တိုးကို ဝိုင်ကြည့် နေပါတယ်။

ဒု ဒုဒု..ဒုဒုဒု..ပျောင်ဘူ...တောဘူတောဘူ

ကိုဘအောင်က ဆက်တီးနေတယ်။

ပျောင်းဘူ...ပျောင်းဘူ...တောဘူပျောင်...တောဘူ...ပျောင်...ဒုဒုဒု..

“အဒေါ် အဒေါ်”

“ဟင်”

“အဒေါ်မဆိုချင်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်”

ကိုဘအောင်က ပျောင်းဘူ ပျောင်းဘူဆိုတဲ့ အပုဒ်ကို ပြန်ကောက်ပြီး တီး နေတယ်။

“အဒေါ်”

“အင်”

“အဲဒါ ဘာကို တီးနေတာလဲ”

“တောပင် တောလုံးလေကွာ”

ကိုဘအောင် ဆိုင်းတီးနေရင်း လှမ်းပြောတယ်။

“ဦးလေး၊ အဒေါ်ကို ဆိုခိုင်းလို့မရဘူး”

“သူက မင်းသမီးကြီး မဟုတ်လားကွာ ထံကျာတောရှင် ဘယ်ဆိုနိုင်မလဲ”

“ကိုဘအောင်ကလည်း၊ ကျုပ် တစ်နေ့လုံး ထံကျာတောရှင်ကို အညိုနဲ့

လျှာထွက်အောင် ဆိုနေပါတယ်ရှင်”

ကိုဘအောင်က ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဆိုင်းတီးနေတဲ့အခါမှာ ဝတ်မတီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး အချက်ပြတီးခိုင်းတဲ့ အကြည့်မျိုးပါပဲ။

“ဦးလေး”

“မင့်အဒေါ်က ထံကျာတောရှင် မဆိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါတီးတာကို

မဆိုချင်တာကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတီးတာကို မဆိုချင်လို့ပေါ့”

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဦးလေးကလည်း၊ အဒေါ်က ဒီလောက် ဆိုနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ မေးကြည့်ပါလား”

“အဒေါ် ဟုတ်လား”

ကျွန်မလည်း ကိုဘအောင်နဲ့ နောက်တိုးကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းနေမိတယ်။

“အဒေါ် ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အဒေါ်ဘာဖြစ်လို့ မဆိုချင်တာလဲ ဟင်”

“အဒေါ်လေ၊ ထံတျာတေရှင်ကို ဆိုင်းနဲ့ မဆိုဖူးသလောက်ပဲ၊ မဆိုတာ ကြာပြီ။ အဒေါ်အဖေရှိတုန်းကသာ အဒေါ်အဖေဆိုင်းနဲ့ ဆိုဖူးတယ်။ အခု အဒေါ် ထံတျာတေရှင်ကို ဆိုင်းနဲ့ ဆိုရမယ်ဆိုတော့ အဒေါ်အဖေတို့ အဖေ တို့ အစ်မတို့ကို သွားသတိရနေလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူးကွ နောက်တိုးရ၊ မငဲ့အဒေါ်က ထံတျာတေရှင်ကို ဆိုင်းနဲ့ ဆိုရမယ်ဆိုရင် သူ့အဖေ၊ သူ့သား၊ သူ့ဆွေမျိုးထဲကလူနဲ့မှ ဆိုမယ်လို့ သစ္စာ ဆိုထားတယ်ကွ”

ကိုဘအောင် ဆိုင်းတီးရပ်ပြီး စကားဝင်ပြောနေတော့တယ်။ သူ ချက်ချင်းအကြံရပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်မ အံ့သြမိတယ်။

“ဟုတ်လား အဒေါ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေါ့အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုင်းတီးသင်မှာပါ။

ကျွန်တော်တီးမှာပါ။ ကျွန်တော်တီးတော့ အဒေါ်ဆိုရမှာပေါ့”

“တကယ်ပြောတာလား သားရယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုင်းတီးသင်မှာပါ။ ဦး လေးပြောသလို ပတ္တလားစသင်မယ်၊ ဘထွေးလည်းရှိတယ်၊ ဘဘကြီး လည်း ရှိတာပဲ၊ ကျောင်းအားတဲ့အချိန်မှာ သင်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း သင်ပေးပါ့မယ်”

“ဦးလေး ရန်ကုန်ရှိတဲ့အခါတော့ ဦးလေးနဲ့ပဲသင်မှာပေါ့”

“အကောင်ဆုံးပေါ့ကွာ၊ ကဲ သီချင်းဆုံးအောင် ဆက်တီးပြမယ်”

“တီးလေ ဦးလေး၊ ဆက်တီးပါ၊ အဒေါ်၊ အဒေါ်က မဆိုတော့ဘူးလား”

“ဆိုမှာပေါ့ သားရယ်”

“ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးပါပဲ၊ ဦးလေးကို ဆွေမျိုးလို သဘောထားပြီးဆိုပါ အဒေါ်ရယ်”

ကိုဘအောင်က နောက်တိုးပြောတာကို သဘောကျပြီး ရယ်တော့ တယ်။ ရယ်နေရာက ရှက်လာလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး တောပင် တောလုံး အပုဒ်ကို ပြန်ကောက်တီးတော့တယ်။

ဗျောင်းဘူး..ဗျောင်းဘူး..တောဘုဗျောင်..ဘောတု..ဗျောင် ဒုဒုဒု..

တစ်ကျောထပ်ပြီး ကျောတဲ့အခါမှာ စံရွှင်စံရွှင်ဆိုတဲ့ အပုဒ်တီးပြန်တယ်။

တောဘိဗျောင်..တောဘိဗျောင်..ဗျောင်းဘူး..ဗျောင်းဘူး..ဗျောင်းဘူး..တောဘိ တောဘိ ဗျောင်ဘုတောဘိ ဗျောင်ဘု ဒုဒုဒု..

ကိုဘအောင် ပြန်ကောက်တီးနေတုန်း ကျွန်မကို နောက်တိုးက မော့ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုပြန်ကြည့်တယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေလို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ဘူး။ ကျွန်မ လည်း ကိုဘအောင် ဗျောင်းဘုဒုဒုပြီးတာနဲ့ လိုက်ဆိုတယ်။

“သည်မိုး သည်မိုး ဒေဝါ မိုးတည်မိုးဒေဝါ အို..ကာလေ တဖွဲ့စွဲ ရွာလေ တသံသံ”

“အဒေါ်ရယ် သားစာမေးပွဲမကျပါဘူး၊ သားစာမေးပွဲအောင်အောင်
ဆိုင်မှာပါ။ စာမေးပွဲက သားအတွက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သားသိပါ
အယ်။ သားစာမေးပွဲအောင်မှ ထမင်းစားဖို့ ရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

သူပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်။ အိုင်အေ အထက်တန်းကို တစ်ခါပဲ
ပြောရတယ်။ နောက်တိုး အိုင်အေရောက်တဲ့နှစ်မှာ ဦးမောင်မောင်လည်း ပုသိမ်
တို့ စာမေးပွဲတိုင်းမင်းကြီးအဖြစ်နဲ့ ပြောင်းသွားတယ်။ ကောလိပ် ရောက်နေ
တဲ့ မောင်မောင်လတ် ဘော်ဒါနေလို့ ကျွန်မ နောက်တိုးကို ဘော်ဒါမပို့တော့
ဘူး။ နောက်တိုးကလည်း ရန်ကုန် နေ့ကျောင်းသားအသင်းမှာ အမှုဆောင်
လုပ်နေတယ်။

နောက်တိုး ဘီအေပထမနှစ်မှာ ဇာတ်ဆရာက နောက်တိုးဂီတဘက်
အဝါသနာပါတာသိသွားတယ်။ သိရုံပဲကတော့ ရတနာထွန်းအောင်ဆိုတဲ့
သူ့ကိုယ်တော်လေး ထွန်းထွန်းကြောင့်ပဲ။ ကျွန်မ ရတနာထွန်းအောင်ကို
အမေမြတို့လို ထွန်းထွန်းလို့မခေါ်ဘူး။ ရွှေကိုယ်တော်လေး ထွန်းထွန်းလို့
ခေါ်တဲ့အခါ ခေါ်တယ်။ အဲ ထွန်းထွန်းကြောင့် ဇာတ်ဆရာသိတာပါပဲ။

ထွန်းထွန်း အစက ကျွန်မကို သိပ်ခင်တယ်။ ကျွန်မလည်း ထွန်းထွန်း
နောက်တိုးအရွယ်ဆိုပြီး နောက်တိုးသတိရတိုင်း သူ့ကိုနောက်တိုးအစား
ခေါ်နေမိတယ်။ သူ အကတို့ အဆိုတို့သင်တာ အမေမြနဲ့ ကျွန်မလည်း
အတူသင်ပေးရတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို ခင်တယ်။ သူက စကားပြောရင်
“ဟင်းတို့” “အဟတ်ဟတ်” တို့ ထည့်ပြောတတ်တယ်။ အမေမြက-

“ထွန်းထွန်း၊ မင်းညီမင်းသားလုပ်နေတဲ့အခါ အဟတ်ဟတ် ထည့်
ပြောနဲ့နော်”

လို့ ပြောရင် ထွန်းထွန်းက-

“ရက်စဒါလင်”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

|၁၉|

“သားအိုင်အေအောင်မှ ပတ္တလား စသင်ပါလားကွယ်”
“ဟာ အဒေါ်ကလည်း၊ ပတ္တလားသင်တာနဲ့ စာကျက်မပျက်စေပါဘူး”
“စာကျက်တော့ မပျက်စေနဲ့သားရယ်၊ စာမေးပွဲက အရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား”

ကျွန်မ နောက်တိုးကို အိုင်အေအောင်ပြီးမှ ပတ္တလားသင်စေချင်ပေမယ့်
သူက ပတ္တလားစသင်တယ်။ တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်း ပတ္တလားသင်
တန်းကို တက်တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ကျွန်မ ဇာတ်ကတဲနေရာ လိုက်လာ
ရင်လည်း ကိုဘအောင်ဆီက ကျိတ်သင်တယ်။ ကျွန်မသိမှာစိုးလို့ ကျွန်မရှေ့
မှာတော့ ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ဘာမှ မသင်သလိုနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း
နောက်တိုးကို ဇာတ်လာရင် ဘာမှ မသင်နဲ့လို့ မှာထားတယ်။ ကျွန်မပြော
စကားကို နားထောင်ချင်ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် တစ်ညလုံး ဆိုင်းထဲကကို
မထွက်ဘူး။ ကျွန်မက သူစာမေးပွဲအတွက် ကြိုးစားဖို့ ခဏခဏ သတိပေး
ရတယ်။ သူက-

“ရက်စိဒါလင်တွေဘာတွေ ဇာတ်ရုပ်က မပြောနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“အမေမြတို့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိုးနောင်တော်မမူပါနဲ့ နှမတော်ကြီးမြ၊ မောင်တော်သည် ဒီက နှမကြီးအလိုအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ပြောဆိုပါမယ့်အကြောင်း”

“အင်း၊ အင်း၊ သူ့ပြောလိုက်ရင် ပြက်လုံးလုပ်ဖို့ပဲ”

အမေမြက ထွန်းထွန်းနဲ့ ခဏခဏ စိတ်ဆိုးတယ်။ မငွေရင်လည်း ထွန်းထွန်းကို စိတ်မရှည်ဘူး။ သူ့ကိုမကြိုက်မှန်းသိလို့ ထွန်းထွန်းကလည်း အစတယ်။ နှစ်ပါးသွားမှာ မငွေရင်နဲ့ တွဲမကခင် မငွေရင်ဆိုမယ့်သီချင်း သူ့အရင်ဆိုပစ်လိုက်လို့ ဟိုက သီချင်းမဆိုဘဲ ကရတယ်။ မမရွှေကတော့ သူ့ခပ်တည်တည်နေလို့ မစရာဘူး။ သူ့အဖေက မမရွှေဆီက သီချင်းတက်ခိုင်းသူလည်း မျက်နှာတည်တည်နဲ့ သီချင်းတက်ယူတယ်။

“ငါ့ကို ရွတ်နောက်နောက် လုပ်လို့မရဘူးနော်”

“အို၊ အန်တီရွှေကို ဘယ်သူရွတ်နောက်နောက်လုပ်မှာလဲ အဟတ်ဟတ်” လို့လောက်တော့ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်မနဲ့တော့ လုပ်ချင်တာထက် တယ်။ ပြောချင်တာ ပြောတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို “မောင်တော် အဟတ်ဟတ် လို့ခေါ်ရင် သူက “နှမတော် ဘလတ် ဘလတ်” လို့ ပြန်ခေါ်တယ်။ ကိုယ်တော်လေး ထွန်းထွန်း” လို့ပြောရင် “ရွှေမင်းသမီးလေး လှ” လို့ ပြန်ခေါ်တယ်။ နှစ်ပါးသွားမှာ မင်းသမီးကြီးတွေထဲကဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ တွဲကရပါပဲ။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်မကို သူ့အဖေဆီက လုကတယ်။ သူ့အဖေရွှေမကျွန်မကို ခဏခဏနှမ်းပြတယ်။ သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးပြီး ပုဆိုးလဲဖို့ ဝင်သွားသလို လုပ်ပြီး ဝင်သွားရင် ထွန်းထွန်းပျော်ပြီး ခုန်ပေါက်ကတယ်။ အမေမြက မငွေရင်တို့ပါ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ထွန်းထွန်း တည်တည်ဆက်ဆက် ရတနာနှင်းဆီတစ်ယောက်ပဲ။ ဟိုက သူ့ကို မျက်နှာထားနဲ့ ဆက်ဆံတယ် ထွန်းထွန်းကလည်း နှင်းဆီကွယ်ရာမှာ “ဒီမျက်နှာထားနဲ့ကောင်မကို တွေ့

တော်ရအောင်ယူပြမယ်” လို့ကျွန်မကိုပြောတယ်။ “မင်းက နှင်းဆီကို ချစ်လို့လား” လို့ ကျွန်မကပြန်မေးတော့ သူက “ချစ်တယ်ဆိုတာဘာလဲ” တဲ့။

ကျွန်မနဲ့ ထွန်းထွန်း သိပ်ခင်နေပေမယ့် ကျွန်မတို့ နောက်တိုးရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ထွန်းထွန်း ကျွန်မကို အရင်လောက် မခင်တော့ဘူး။ နောက်တိုးကို အစကဆို မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ပါပဲ။ နောက်တော့မှ စကားပြောဖော်ရလာတယ်။ နောက်တိုးကလည်း ကျွန်မ ဇာတ်ကတို့နောက် လျှောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ နယ်တွေ့ရောက်တော့ အတွေ့များပြီး အနေနီးပြီး ထွန်းထွန်းက နောက်တိုးကို ခင်လာတယ်။ အတူစားကြတော့ ပိုခင်လာတယ်။ ထွန်းထွန်းကလည်း နောက်တိုးကို ဇာတ်ထဲလိုက်စေချင်တယ် မဟုတ်လား။ ထွန်းထွန်းနဲ့ ခင်သွားတာကို ဝမ်းသာမိပါတယ်။ နောက်တိုးက ထွန်းထွန်းကို သူပတ္တလားသင်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ပတ္တလားသင်ဖူးတဲ့ ထွန်းထွန်းဆီကလည်း အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်။ ထွန်းထွန်းက အကြံဉာဏ်ပေးရုံတင်မကဘဲ သူ့အဖေကိုပါ အကြံဉာဏ်ပေးခိုင်းတာကနေ စပြီး ဇာတ်ဆရာတစ်ယောက် နောက်တိုး ပတ္တလားသင်နေတာ သိသွားတယ်။

နောက်တိုး ပတ္တလားသင်တာကို အပျော်သင်မှန်းသိပေမယ့် ဇာတ်ဆရာက အားပေးရှာပါတယ်။ နောက်တိုးက အိုင်အေ ဒုတိယနှစ်ဖြေထားတဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာကတည်းက ဆိုင်းစသင်တယ်။ ဆိုင်းသင်တာဆိုတော့ ဇာတ်ဆရာ အသိမပေးဘူး။

နောက်တိုးတစ်ယောက်လည်း အိုင်အေအောင်ပြီးတဲ့နှစ်မှာ အနေပြောင်းလာတယ်။ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်တိုတို မညှပ်တော့ဘူး။ အင်္ကျီတွေ၊ ပုဆိုးတွေကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တယ်။ ကော်ဇာလည်စေ့ အင်္ကျီတွေ များများဝယ်တယ်။ တိုက်ပုံလည်း ဝတ်တယ်။ ထွန်းထွန်းရောက်လေရာက ဝယ်လာပေးတဲ့ ပုဆိုးတွေလည်း အခုမှ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ထုတ်ဝတ်တော့တယ်။ ကျွန်မလည်း သူထူးခြားလာတာနဲ့ ပို သတိထားနေတယ်။

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားပွဲမှာ ပွဲဝင်တော့ ကျွန်မနေ့ခင်းဘက် အိမ်ပြန်အိမ်
 တယ်။ အိမ်ပြန်အိမ်ရတာ အိပ်ပျက်ပေမယ့် နောက်တိုးနဲ့ တွေ့ရအောင် ပြန်
 အိပ်ထားပါ။ သူ့ဇာတ်ထဲလာရင် စာကျက်ပျက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မက ပြန်တယ်
 ပါ။ သူ့ကျောင်းတက်သွားရင် ကျွန်မ အထပ်ခိုးမှာ တက်အိပ်တယ်။ အော့
 မှာ အမေစုလည်း လှဲချင်လှဲရအောင်ဆိုပြီး အထပ်ခိုးပေါ် တက်အိပ်တယ်။
 တစ်ခါတလေလည်း ချက်ချင်းအိပ်ပျော်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း အိပ်ထဲ
 မရဘူး။ ပွဲသိမ်းပြီးတာနဲ့ တန်းအိပ်တာလို မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မက အဆန်း
 အိပ်မပျော်တဲ့အခါ နောက်တိုးပစ္စည်းတွေရှင်းပေး၊ နောက်တိုး စာအုပ်တွေ
 လျှောက်ကြည့်နဲ့ တစ်နေ့တော့ ဓာတ်ပုံကလေး တစ်ပုံကို သွားတွေ့တယ်။

ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက နုနုလှလှ ချောချောကလေး။ လူချစ်
 သာတို့ အထက်တန်းစားတို့ထဲကပါပဲ။ ကလေးမကလေးက နုနုနဲ့နဲ့ ကလေး
 မို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ နောက်တိုးအတွက်လည်း စိတ်ပူလာတယ်။ အ
 ကြောင့် သူ့ကို မေးရတယ်။

- "သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား"
- နောက်တိုးက ခေါင်းညိတ်တယ်။
- "ဘယ်ကလဲ"
- "ဘယ်ဇာတ်လဲတော့ မသိဘူး၊ အခုတော့ သူ့အဖေက မော်လမြိုင်မှာ

နေတယ်"

- "သူ့မိဘများက ဘာလုပ်လဲ"
- "သူ့အဖေက ဗိုလ်မှူးပဲ"
- "အော်"
- "အဒေါ် ဓာတ်ပုံတွေပြီးပြီ မဟုတ်လား"
- ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်တယ်။
- "သူ့နာမည်က နွဲ့မူတဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတန်းတူတုပဲ၊ အရင်တုန်းက
- သူ စိန်ဖလော်မိနာကျောင်းမှာ နေဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာဘတို့အိမ်က

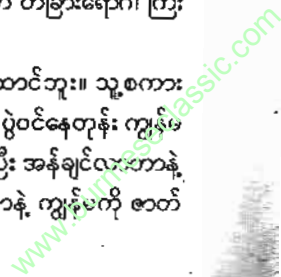
ကျောက်မြောင်း အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းကို တက်ကတည်းက တွေ့ဖူး
 တယ်"

- "နွဲ့မူကလည်း သားကို ချစ်တယ်လား"
- "သူကလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အဒေါ်"
- "ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ကောင်းပါတယ်"
- နောက်တိုးတစ်ယောက် ချစ်သူရှိတာတောင် ဘီအေပထမနှစ်ကို တစ်ခါ
 လည်းနဲ့ပဲ အောင်တယ်။ နွဲ့မူက အင်္ဂလိပ်စာပေမှာဆိုလား ကျလို့ နောက်
 တစ်ခါ ထပ်ဖြေမှ အောင်တယ်။
- နောက်တိုး ဘီအေဒုတိယနှစ်မှာ ကျွန်မ ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်ရောဂါက
 ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ခါတလေဆိုရင် ကနေ့ရင်း အန်ချင်လာလို့ ပြန်ဝင်ပြီး
 နေရတယ်။ ကျွန်မလည်း အရင်ကလို တစ်ညလုံး ရှေ့ပိုင်းရော နောက်ပိုင်းပါ
 အာနိုင်တော့တူး။ ဗိုက်အောင့်ရောဂါကြောင့် အရှေ့ပိုင်းပါတဲ့နေ့ဆိုရင် နှစ်ပါး
 သွား ထွက်ပြီးတာနဲ့ နားလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းပါရမယ်ဆိုရင် ရှေ့ပိုင်း
 သာမှ မထွက်ဘဲ နားနေပြီး နှစ်ပါးသွားမှပဲ ထွက်တယ်။
- "အဒေါ် ရောဂါက အစာအိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ၊ ဆေးရုံတက်ပြီး
 စုစမ်းဖို့ ကောင်းတယ်"

"ပဲခူးပွဲပြီးမှ ဆေးရုံတက်တာပေါ့ သားရယ်၊ အခုတက်ရင် တစ်နှစ်
 ချုပ်ပျက်ရာ ကျနေဦးမယ်"

"ဟာ အဒေါ်ကလည်း၊ နားရေးပဲဗျာ ဦးကြီးတို့ ထွန်းထွန်းတို့က နား
 ချုပ်မှာပါ၊ အဒေါ်ရောဂါက အစာအိမ်ရောဂါမဟုတ်ဘဲ တခြားရောဂါ ကြီး
 ခြားတစ်ခု ဖြစ်နေမှာကို ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါ"

နောက်တိုး သတိပေးတာကို ကျွန်မက နားမထောင်ဘူး။ သူ့စကား
 မထောင်တာ မှားတယ်။ ကျွန်မတို့ သိမ်ဖြူကွင်းမှာ ပွဲဝင်နေတုန်း ကျွန်မ
 ဆေးရုံတက်ရတယ်။ နှစ်ပါးသွားပြီးခါနီး ဗိုက်အောင့်ပြီး အန်ချင်လာတာနဲ့
 အန်လိုက်တာ သွေးပါလာတယ်။ သွေးပါတာတွေ့တာနဲ့ ကျွန်မကို ဇာတ်

ဆရာက ညတွင်းချင်းပဲ ဆေးရုံတင်တယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ မိုးလင်းခါနီးနေပြီ။ နောက်တိုးကို စာမေးပွဲနီးလို့ ပွဲခင်းထဲ မလာခိုင်းဘူး။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံတင်တော့ နောက်တိုးကို ကိုဘအောင်က ကလေးတစ်ယောက် လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ မိုးလင်းတာနဲ့ နောက်တိုး ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆေးရုံရောက်တဲ့ မနက်ပဲ ခိုက်ခွဲရတယ်။

“အဒေါ် အဒေါ် သတိရပြီလား၊ သားလေ”

ဆိုတဲ့ နောက်တိုးအသံကြားမှ ကျွန်မ အစာအိမ်ပေါက်သွားတဲ့ ဒေဒနာက မသေတော့ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပေမယ့် သူ့ကို ငိုထားတဲ့လက်ကို တအား ပြန်ဆုပ်ထားမိတယ်။

ကျွန်မကို နောက်တိုးက သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ မနက်စာ၊ ညစာတွေကို သူပဲ လာပို့တယ်။ မစိန်တို့၊ မမရွှေတို့လည်း ညနေဘက် လာကြည့်ကြတယ်။ ကိုဘအောင်နဲ့ ဇာတ်ဆရာတို့ သားအဖလည်းလာပါတယ်။ ကိုဘအောင်က တော့ နောက်တိုးတို့ ဘထွေးတို့ အမေစုတို့နဲ့မှ အတူတူပြန်တယ်။ အညီလည်း တစ်ခါတလေ အမေစုနဲ့ လိုက်လာတယ်။ နောက်တိုးတစ်ယောက် ကျွန်မသေမှာ သိပ်စိုးရိမ်ရှာတယ်။ သူ့သေကကို ကျွန်မ သက်သာလာတာ ဖွင့်ပြောတယ်။

“အဒေါ်ရယ်၊ အဒေါ်သေသွားမှာ သားသိပ်စိတ်ပူတာပဲ။ ထမင်းတွေ မယ့်လူမရှိမှာ ပညာသင်ပေးမယ့်လူမရှိမှာ ပူတာမဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ် မရှိမှာပဲ ပူတာ”

“အဒေါ်က မသေပါဘူး၊ သားက နိုင်ငံခြားပြန်ကြီး၊ အရေးပိုင်ကြီးမင်းသားကြီး၊ ဆိုင်းဆရာကြီး၊ စာရေးဆရာကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ပြီးမှ အသေသေမှာ”

“တကယ်နော် အဒေါ်”

“တကယ်ပါကွယ်၊ အဒေါ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းသမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အကတွေ အဆိုတွေ ကြိုးစားရွေးမှာကွဲ့”

ကျွန်မ ဆေးရုံမှာ တစ်လခွဲကြာတယ်။ ဆေးရုံကဆင်းတော့လည်း အမယ်ဆိုလို့ ရန်ကုန်မှာပဲနေတယ်။ ရန်ကုန်မှာ တစ်မိုးခိုတော့မယ်။

ကျွန်မဆေးရုံကဆင်းပြီး မကြာခင်မှာ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး ဖြစ်တယ်။ တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းတယ်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်လာတယ်။ အလုပ်သမား လယ်သမား လုပ်သားပြည်သူအားလုံးက ကြိုဆိုတာပဲ။

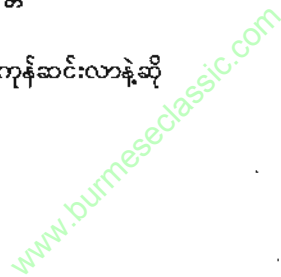
ကျွန်မလည်း ရန်ကုန်မှာ တစ်မိုးလုံးနေရင်း သီချင်းတွေ ထပ်တက်စစ်၊ ဓာတ်ပြားသွင်းတယ်။ နောက်တိုးကလည်း ဆိုင်းအတော်တီးတတ်ပြီ။ နောက်တိုး ပတ္တလားတီးတဲ့အခါတွေ၊ ဆိုင်းသင်တဲ့အခါတွေမှာ ကျွန်မထိုက်ဆိုပေးတယ်။ အညိုကလည်း ဆိုပေးတယ်။ နောက်တိုးကို ဘထွေးသူ အိုင်အေအောင်တဲ့နှစ်ထဲမှာ ပတ္တလားတစ်လက် ရှာပေးထားတယ်။ အောင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝုံကလေးတွေကျက်ပြီး နောက်တိုးကို လှုံးကလေးတွေ လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မက ပိုက်ဆံဖြည့်ပြီး ပတ်လုံးပေးတွေ ချိတ်တီးလို့ရအောင် ဆိုင်းပိုင်းကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တိုးကတော့ ကျောင်းစာထက် ဆိုင်းမှာ ပိုဝါသနာ ပါနေပြီ။ တစ်နေ့တော့ နောက်တိုးနဲ့ကျွန်မ ပတ္တလားတီးပြီး သီချင်းဆိုနေတုန်း ထွန်းတစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတယ်။

“ဘယ်နှယ့် ရွှေမင်းသမီးကလေး နေကောင်းသွားပြီလား၊ ရွှေကိုယ်တော်လည်း မိန်းမခိုးလာတယ် အဟတ်ဟတ်”

ကျွန်မတို့ တူဝရီးလည်း ထွန်းထွန်းနဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး ကြည့်မိကြတယ်။ သယံဇာတကုန်ဆယ်ခုနစ်ခုနစ်လောက်ရှိဦးမယ်။ မန္တလေး လက်ဖက်ရည်ကုန်သည်သမီးလို့ ထွန်းထွန်းက ပြောပြတယ်။

“အဒေါ်ကလည်း မကနိုင်၊ ထွန်းထွန်းကလည်း ရန်ကုန်ဆင်းလာနဲ့ဆို ဦးကြီးတို့တော့ လူနည်းနေမှာပဲ”

ဆို နောက်တိုးက ပြောတယ်။ ထွန်းထွန်းက-

“ဖေဖေရယ်၊ မငွေရင်ရယ် မစိန်ရယ် ကကြရင်း ရန်ဖြစ်တယ် နောက်တိုး”

“အန်တီရွှေကကော”

“အန်တီရွှေက သူ့ဇာတ်ရုပ်ပဲ သူကတယ်၊ လူရတနာဇာတ်တွေ မငွေရင်က ဝင်ကတာ၊ ဖေဖေက စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ရန်ဖြစ်ကြတာနေမှာလို့ ထွန်းထွန်းက ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက-

“နင်းဆီကော”

“နင်းဆီလား၊ ကမှာပေါ့၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ သိပ်တော်တယ် ထင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဖေဖေခွင့်ပြုရင် သူ မလှနေရာ ဝင်ကမယ့် ကောင်းထွန်းထွန်းတစ်ယောက် နင်းဆီကို စတုတလုပ်နေတာ ကျွန်မတို့တယ်။ ရတနာထွန်းအောင်တစ်ယောက် ရတနာနင်းဆီနဲ့ ယူဖြစ်မယ် ထင်ကြတာ။ အခု ထွန်းထွန်းက ဆယ်တန်းကျောင်းသူကလေးကို ခိုးလာတာ ထွန်းထွန်းက ရန်ကုန်မှာ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်တော့ ကျွန်မတို့ တူလိုက်ရသေးတယ်။ ဇာတ်ဆရာကိုလည်း ကျွန်မကပဲ တောင်းပန်ပြီး ထွန်းထွန်း ပြန်ခေါ်ခိုင်းရတယ်။ ထွန်းထွန်းမိန်းမက မေရီတုံး။ ထွန်းထွန်း ဇာတ်ကရင် မေရီက မန္တလေးက သူ့အိမ်မှာပဲ နေခဲ့တယ်။

နောက်တိုးတို့ ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ တော့ သူမပါဘူး။ နောက်တိုးတစ်ယောက် ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ်မှာ စာမေးပွဲကျတယ်။ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်နေရတော့ သူ့အလုပ်များပြီး စာသိပ်မခိုင်းလို့ စာမေးပွဲကျတာဖြစ်မှာပါပဲ။ နွဲ့မူကတော့ အောင်တယ်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ နောက်တိုးက ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ်ကို ပြန်တက်တယ်။ သူက ဒီတီဆရာဖြစ်သင်တန်းကို ပြန်တက်တယ်။ သူတို့ ကျောင်းပြန်တတ်သိပ်မကြာဘူး တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မ ဇာတ်ရုံရာ မန္တလေးပြန်တော့ နောက်တိုး ကျွန်မနဲ့ လိုက်တယ်။ သူ့ကို ကိုဘအောင်က အားတဲ့အခါ ဆိုင်းတီးသင်ပေးတယ်။ သူ

ထည်း မနက်ပွဲသိမ်းရင် ပတ်စာမခွာဘဲ ကိုဘအောင်ဆိုင်းမှာ ထိုင်တီးနေတာတာပါပဲ။ ဇာတ်ဆရာလည်း သိပြီး သိပ်ဝမ်းသာနေတော့တယ်။

ဇာတ်ဆရာကလည်း နောက်တိုးကို ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြောပြတယ်။ ဆရာစိမ့်တို့၊ စိန်ဗေဒါတို့ အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဟင်္သာတတို့ ခနုဖြူတို့ဘက်က ဆိုင်းပညာကျော်တွေရှိပါတယ်ဆိုပြီး ဝင်ပြောတယ်။ စိန်ကတုံး အကြောင်းတာ မပြောဘူး။ ဒီတော့ ဇာတ်ဆရာက-

“မင်းတို့ဘက်တွေက ဇာတ်မင်းသားအကျော်အမော်တွေ ထွက်ပါတယ်။ မိုးစိန်ဆိုရင် ကျွဲပျော်ဘက်က ငသိုင်းချောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆောင်ခဲ့တယ်။ စိန်အောင်မင်းဆိုရင် လေးမျက်နှာနားကလို့ ပြောသံကြားတာတယ်။ စိန်ကတုံးဆိုရင် ညောင်တုန်းကလေး”

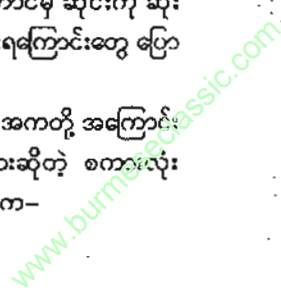
“အစ်ကို ဇာတ်ဆရာ ဒီတစ်ချက်တော့ မှားသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိလှရဲ့”

“စိန်ကတုံးက ခနုဖြူတစ်ဖက်ကမ်း စံကင်းက ဆိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးပါ။ ခနုဖြူမှာ အကသင်ပြီး ခနုဖြူမှာကြီးတာ၊ ညောင်တုန်းက သူ့အောင်ကျိုးမပေးဘူး။ ညောင်တုန်းမှာ ကက်ဆွဲလွန်းလို့ ဖျားပြီး ခေါင်းတုံးခဲ့တာ”

ဇာတ်ဆရာတို့ ထွန်းထွန်းတို့က ရယ်နေပေမယ့် နောက်တိုးက အံ့သြနေတယ်။ ဇာတ်ဆရာက ဆိုင်းပညာက လိုက်စားလေ ခက်ခဲ နက်နဲလေဖြစ်ကြောင်း၊ စိန်ဗေဒါလို့ အတော်ဆုံး ဆိုင်းဆရာကြီးတောင်မှ ဆိုင်းကို ဆုံးအောင် လိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာ မအောင်မြင်ခင် သေသွားရကြောင်းတွေ ပြောတယ်။

ဆိုင်းအကြောင်းတွေ ပြောတဲ့အခါ ပြော၊ အဆိုတို့ အကတို့ အကြောင်းတွေ ပြောတဲ့အခါပြောနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဖက်ခွက်စားဆိုတဲ့ စကားလုံးအကြောင်း ရောက်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ နောက်တိုးက-

“ဦးကြီးရယ်၊ ဖက်ခွက်စားဆိုတာ လူတွေက မနာလိုလို့ ပြောတာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က သိပ်လှတော့ လူတွေက သိပ်စွဲလမ်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့က သိက္ခာချတဲ့အနေနဲ့ ဖက်ခွက်စားတွေဆိုပြီး ပြောတာ။ အမှန်မှာတော့ ရှင်ဘုရင်က သူ့ပွဲတော်အုပ်ကို သဘင်ပညာသည်တွေကို စားဖို့ပေးတယ်။ သဘင်ပညာသည်တွေက ရှင်ဘုရင်ပွဲတော်အုပ်နဲ့ မစားဘဲ ရှင်ဘုရင်ပေးတဲ့ အစားအစာတွေကိုယူပြီး ဖက်နဲ့ စားတယ်။ အဲဒါကို မြစ်စမ်းဖက်နဲ့ ပွဲတော်တည်’ လို့တောင် ဖွဲ့နွဲ့ထားသေးတယ်”

ကျွန်မလည်း နောက်တိုးကို အံ့သြပြီး-

“သားက အဒေါ်ကို ဒီလိုတစ်ခါမှ မပြောပါဘူး”

လို့ ပြန်ပြောမိတယ်။ ဒီတော့ ဇာတ်ဆရာက-

“ကဲ ကျုပ်ကိုပြောပြလို့ ကျုပ်ကြောင့် သိရပြီမဟုတ်လား”

လို့ ပြောပြီး စတယ်။ နောက်တိုးကလည်း-

“အဒေါ်က သားကိုဆိုရင် ညောင်တုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ဘာကို ပေးလိုက်တဲ့အရွယ်ပဲ မှတ်နေတယ်မဟုတ်လား”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ကျွန်မကလည်း နောက်တိုးကို ကလေးပဲ အမြဲထင်နေမိတယ် မဟုတ်လား။

နောက်တိုး ကျောင်းစာ မညံ့တာကို ကျွန်မသိပေမယ့် သူ စာဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူး။ သူနိုင်ငံရေးကို ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာတွေ သူ့ဘာကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာတွေ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ သူပြောရင် နွဲ့မှုနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ပြောတယ်။

“နွဲ့မှုက သားစာမေးပွဲကျတာကို စိတ်ဆိုးတယ် အဒေါ်”

“ဟုတ်သားပဲ။ သားသာ စာမေးပွဲအောင်လိုက်ရင် ဘွဲ့ ရပြီ”

“ဘွဲ့ရရင် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ တိုင်းပြည်က ပြဿနာ သောင်းခြောက်ထောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဘွဲ့ရတွေ အလုပ်မပေးနိုင်ခဲဘူး မဟုတ်လား။ ဘုရားခုနင်က ဘွဲ့ရထားတဲ့လူတွေ အခုထိ အလုပ်မရသေးဘူး။ အလုပ်ရတဲ့လူတွေ

ဒါပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်လတ်တို့လို လူမျိုးတွေပဲ အလုပ်ရမယ်။ အဆက်အသွယ် ကောင်းတဲ့လူတွေ အလုပ်ရမှာပေါ့။ သူ့အဆက်နဲ့သူ”

“မောင်မောင်လတ် အောင်သွားပြီနော်။ သူ့အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“မောင်မောင်လတ်က နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ လုပ်ချင်တယ်။ အခု သူ အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ နည်းပြဆရာလုပ်နေတယ်”

“မောင်မောင်လတ်ဆိုလို့ မင်းဘာဘာဆိုလည်း စာလေးဘာလေး ရေးပါဦး”

“ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာထွေးတို့ အမေစုတို့ဆီတောင် ရေးလိုက်မေးတယ်။ နွဲ့မှုဆီသာ မရေးဖြစ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ နွဲ့မှုဆီကို စာမရေးရတာလဲ။ ရေးလိုက်ပါ”

“သား မရေးချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်”

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့ နောက်တိုးက ကျောင်းပြန်မတက်ဘူး။ သူ့ကိုယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဘအောင် ဆိုင်းက လူတစ်ယောက် ဗလာဆိုင်းပြောင်းတာနဲ့ နောက်တိုးက သူဝင်ပါရစေပြောတယ်။

ဇာတ်ဆရာက ခွင့်ပြုတာနဲ့ နောက်တိုးပဲ ကိုဘအောင်ဆိုင်းမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ ကျွန်မက ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ပဲ ပြောမိတယ်။ နွဲ့မှုဆီကလည်း ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ စာရေးကလေးတယ်။ ရန်ကုန်အိမ်ကို ထည့်တဲ့စာကို ဘာထွေးတို့

ကျွန်မ ဇာတ်ကနေတဲ့ဆီ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တိုးက စာလည်း ပြန်ဘူး။ ကျောင်းလည်း မတက်ဘူး။

အညိုက ပန်တျာကျောင်းမှာ တတိယနှစ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေပြီ။ ချင်းတွေ အတော်ဆိုတတ်ပြီး အတော်လည်း ကတတ်နေပြီ။ သူက ဇာတ်အိမ်လိုက်ချင်တယ်။ သူ့ဦးလေးက ဇာတ်ထဲမလိုက်ဖို့၊ လခစားပဲ ဝင်ဖို့ ပြောတယ်။ အညိုက တော်တဲ့လူဆိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်မှာသုံးဖို့

အညို အရွေးခံရမှာပဲ။ အညိုကို မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ ကျွန်မတို့ မြင်ရတော့မယ်။
 ကျွန်မတို့ဇာတ် ရန်ကုန်မှာ ကတော့ ဦးမောင်မောင် ရောက်လာပြီး
 နောက်တိုးကို ကျောင်းဆက်နေဖို့ ပြောတယ်။ နောက်တိုးကို ဦးမောင်မောင်
 ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဦးမောင်မောင် ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးကနေ ရန်ကုန်ကို
 အတွင်းဝန်ကြီးအဖြစ် ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူပုသိမ်မှာ တိုင်းမင်းကြီးလုပ်နေ
 တုန်း ကျွန်မတို့ ရွှေမှရွှေဘုရားပွဲ ဇာတ်သွားကတာနဲ့ကြုံလို့ ဇာတ်ဆရာ
 က အကောင်းဆုံးဖျာတွေ ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်အိမ်က တစ်
 ယောက်မှ လာမကြည့်ဘူး။ အခု ဦးမောင်မောင် ဇာတ်ရုံထဲလာတော့ သူ
 သမီးအငယ်ဆုံးလေး ပါလာတယ်။ နောက်တိုးက သူ့ညီမလေးကို ဝိုင်းပြီး
 ကြည့်နေရှာတယ်။ ဦးမောင်မောင်က နောက်တိုးကို ကျောင်းပြန်တက်ဖို့
 အမျိုးမျိုးပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တိုးကို ပြောလို့ မရဘူး။ ဦးမောင်မောင်
 တို့ သားအဖ ပြန်ခါနီးတော့ ဦးမောင်မောင်သမီး အငယ်လေးက-

“ကိုကိုတိုး ကိုကိုတိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတာ ခင်လေးလာကြည့်ချင်တယ်၊
 ကြည့်ရမလားဟင်”

လို့ မေးတယ်။ နောက်တိုးလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်ပြီး-
 “ကြည့်ရပါတယ် ခင်လေးရဲ့၊ ခင်လေးကြည့်ချင်တဲ့အခါ ပြောလေ”
 လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ကိုကိုတိုးရဲ့တဲ့ဆီ ဖေဖေတို့ လာနေဦးမှာပဲ။ နောက်မှကြည့်ပါ သမီး
 ရယ်” လို့ ဦးမောင်မောင်က ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြတယ်။

ဦးမောင်မောင်တို့ပြန်သွားပြီး ကျွန်မတို့ သိမ်ဖြူကွင်းကို ပြောင်းလာ
 တယ်။ သိမ်ဖြူကွင်းထဲက ဇာတ်ရုံကို နွဲ့မှုရောက်လာတယ်။ သူ့ရောက်လာ
 တာ ညနေစောင်း ကျွန်မနီးစပါပဲ။ နောက်တိုးက ကိုတောက်တဲ့နဲ့ စစ်တုရင်
 ထိုးနေတယ်။ နွဲ့မှုက အပြင်မှာ ဓာတ်ပုံထဲကထက် ချောတယ်။ သူက လှ
 ရတနာ မေးလာတော့ လူတွေက ကျွန်မဆီပို့ပေးတယ်။

“အန်တီက မင်းသမီးကြီး လှရတနာဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် နွဲ့မှုရယ်”
 “အို၊ အန်တီက ကျွန်မ နာမည်သိတယ်နော်”
 ဆိုပြီး နွဲ့မှု ရှက်သွားရှာတယ်။

“အဒေါ်က သားစာအုပ်တွေထဲက နွဲ့မှုဇာတ်ပုံကို တွေ့ဖူးနေလို့ပါ
 ကွယ်”

“အော်”
 “သားနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ရှိပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်မက သူ့ကို ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ကိစ္စ ပြောရအောင်လာတာပါ”
 “ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ နွဲ့မှု ပြောကြည့်ပါဦး”

ကျွန်မ နောက်တိုးကို ခေါ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တိုးလည်း စစ်တုရင်
 ထိုးနေတဲ့ ကိုတောက်တဲ့တို့ မစိန်တို့ အိမ်ထောင်သည်တွေနေတဲ့ နေရာကနေ
 ကျွန်မတို့ အပျိုတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာဘက်ကို ခေါင်းငုံ့ပြီး
 လျှောက်လာတယ်။ သူ ကျွန်မနားရောက်တော့မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး
 နွဲ့မှုကို မြင်သွားတယ်။

“ဟင် နွဲ့မှု”

တက္ကသိုလ်
(၁၉၆၄-၁၉၆၈)

၆.၂

သူကခေါင်းငုံ့ပြီး ကျွန်မထံလျှောက်လာနေသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်စဉ်ကကဲ့သို့ အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားခြင်းမရှိ။ စွပ်ကျယ်အစိမ်းနှင့် ဖလန်ထည်အပြာနုလက်ရှည်ကို ကြယ်သီးများဖြုတ်ပြီး ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီအပြာနုကလည်း ကြေး (ဂျိုး) များပေ၍ ညစ်နွမ်းနေသည်။ သူ့ဆံပင်များကလည်း ပွရောင်းပြီး ရှည်လျားနေသည်။ ယခင်က ဆံပင်တို၍ ပြောခဲ့ရသည်။ ယခု ဆံပင်သည် ရှည်လွန်းသည်။ ဆံပင်ရှည်သည်သာမက နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ပါးသိုင်းမွှေးကိုလည်း ရိတ်မည်မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို ခရိုင်အသင်းတစ်ခုက ပျော်ပွဲစားထွက်သော သာဓုကန်ဘုရားတွင် စတင်သိကျွမ်းရသည်။ သူသည် လည်စေ့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ၊ တက်ထရက်တိုက်ပုံအနက်၊ ရခိုင်လုံချည်အစိမ်းတို့ကို သပ်ရပ်စွာ

ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ညောင်ပင်ကြီးအနီးတွင် ရပ်၍ ရေပြင်ကို ငေးကြည့်သော သူ့ကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်မအခန်းဖော် မြဲမြံသော သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“နွဲ့မူ၊ ဒါ သန်းနဲ့ ကျောက်မြောင်းကျောင်းမှာ အတူတူနေတာကို မောင်မောင်တိုးလေ”

“အော်”

“ကိုမောင်မောင်တိုး၊ သူက နွဲ့မူလေ။ သန်းနဲ့တစ်ခန်းတည်းနေတာဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

လို့ သူက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။ သူ့အပြုံးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ အမျိုးသားများကို ကျွန်မ ယခုကဲ့သို့ ငေးပြီး မကြည့်ဖူးခဲ့သူ့ကို အစကပင် ကျွန်မ ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်။

မင်းသမီးကြီး လှရတနာက လျှောက်လာနေသော သူ့ကို တစ်လှူကျွန်မကိုတစ်လှူည့် ကြည့်နေသည်။ အနီးရှိ ခုတင်မှ အသက်ကြီးကြီးမင်းသမီးကြီးကလည်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်မသည် ဇာတ်ပွဲများကြည့်ဖူးသော်လည်း ဇာတ်ရုံနောက်ပိုင်း မရောက်ဖူးပါ။ ကျွန်မ မေပွဲကိုကြည့်သည့်အခါ ကြည့်သော်လည်း ဇာတ်မင်းသား မင်းသမီးများစိတ်မဝင်စားပါ။ ကျွန်မ ယခု သူ့ကို တွေ့ချင်လွန်း၍ ဤဇာတ်ရုံနောက်အရံစွန့်ပြီး လာခဲ့သည်။ ဇာတ်ရုံထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံးစီနှင့် လူတွေ တန်းထမင်းစားနေကြ၊ ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မအဖို့ အအဆန်းဖြစ်နေတော့သည်။ တချို့က မျက်နှာကို လိမ်းခြယ်နေကြသည်။

လှရတနာကို ကျွန်မက အသက်အလွန်ကြီးမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း လှရတနာသည် သူ့တူ ကိုမောင်မောင်တိုးထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ပင် လောက်သာ ကြီးမည်။ ကျွန်မတို့ မော်လမြိုင်ဘက်ကို ရတနာဇာတ်အလာခဲသဖြင့် ကျွန်မ ရတနာဇာတ်ကို မကြည့်ဖူးပေ။ သူ့ဇာတ်ပြားများနားထောင်ဖူးသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးကလည်း ရန်ကုန်တွင် ကနေ

ဧည့်သည့်အခါမှ မဖိတ်ပေ။

လှရတနာသည် နာမည်နှင့်လိုက်ပါသည်။ မျက်ခုံးကောင်း၍ မျက်လုံးလှပြီး သူ့မျက်နှာက စိုက်ကြည့်နေမိစေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ သူက အသားမညိုပေ။ အသားဖြူသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော အသားဝါမျိုးဖြစ်သည်။ အရပ်က ရှည်သည်။ ကိုယ်လုံးက သွယ်သည်။ မိတ်ကပ်မလိမ်းမီ ထပ်ပင် လှနေသော မင်းသမီးဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့် သူ့မျက်နှာထား၊ သူ့အပြုအမူများကလည်း ထူးခြားသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးတစ်ယောက်လောက်ကြီးတွင် သူ့အဒေါ်ကို အထွတ်အထိပ်ထားခြင်းမှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်တော့ပေ။ လှရတနာကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် သူ့အဆို၊ သူ့အငို၊ သူ့အကအို ထူးခြားမည်ကို သိနိုင်သည်။ ကျွန်မ လှရတနာကို ယခုမှ မြင်ဖူးသော်လည်း လှရတနာက ကျွန်မဇာတ်ပုံကို မြင်ဖူးနေသည်။

သူက သူ့အဒေါ်ခုတင်အနီးရောက်မှ ခေါင်းကို မော့ကြည့်သည်။ “ဟင် နွဲ့မူ” ဆိုပြီး သူ့အံ့ဩသွားသည်။ သူ့အဒေါ်က ထိုင်ဖို့ပြောသည်။ သူက သမ်းလျှောက်စကားပြောမည်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ခုတင်တွေကြားမှ ဖြတ်၍ ဇာတ်ရုံရှေ့ပိုင်းကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ရုံရှေ့ပိုင်းတွင် လူရှင်းလှသည်။ ဆိုင်းပိုင်းကြီးနေရာတွင်လည်း လူရှင်းနေသည်။ သူက ကျွန်မကို ဆိုင်းပိုင်းကြီးနားရှိ ဆိုင်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ နွဲ့မူရယ်”

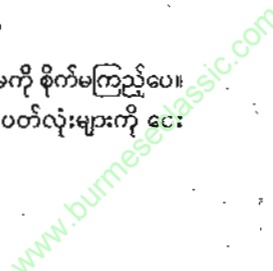
“သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မောင် လာခဲ့မှာပေါ့ကွယ်”

“သူ မလာလို့ နွဲ့မူလိုက်လာတာ”

“မောင်လည်း နွဲ့မူကို သတိရလို့ လာခဲ့မလို့ပါ”

သူက စကားသာပြောသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျွန်မကို စိုက်မကြည့်ပေ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဆိုင်းပိုင်းတွင် တပ်ထားသော ပတ်လုံးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

“သူ”

“နွဲ့-မူ”

“သူ ကျောင်းမတက်တော့ဘူးလား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် စာမေးပွဲကော မဖြေတော့ဘူးလား”

သူ မဖြေပေ။

“နွဲ့-မူရယ်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နွဲ့-မူကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံမောင်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူ၊ ကိုးကွယ်တဲ့လူဆိုတာလည်း ယုံပါကွယ်”

လို့ သူကပြောသည်။ သူ့အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိပေ။

“သူ့စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်စားမလဲ”

“ထမင်းစားဖို့ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဘီအေအောင်မှ ထမင်းစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး နွဲ့-မူရယ်၊ တကယ်တမ်း ဘီအေအောင်လို့ ထမင်းစားပါဘူး၊ အခု ဘီအေတွေ အများကြီး ထမင်းဝတ်နေပါတယ်၊ ဘီအေအောင် လူဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ကို နွဲ့-မူ နားမလည်တော့ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မောင် နွဲ့-မူဆီကို မလာတာ။ မောင် နွဲ့-မူဆီကို မလာပေမယ့် နွဲ့-မူမောင်ကို နားလည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အမြဲစဉ်းစားနေခဲ့တယ်၊ အဖြေမရသေးလို့ မလာခဲ့တာပဲ”

“သူ့အဖြေက ကျောင်းဆက်မနေချင်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး နွဲ့-မူရယ်”

“သူ့ကို ကျောင်းပြန်တက်စေချင်လို့ စာမေးပွဲဖြေစေချင်လို့ လာပြောတာ နွဲ့-မူဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ကို လာပူးတာမဟုတ်ဘူး၊ အရိစ္စနဲ့ပြီး လာခဲ့တာပဲ”

“မောင် သိပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ နွဲ့-မူပြောပြီးလို့ နွဲ့-မူတာဝန်ကျေပြီ၊ နွဲ့-မူပြန်မယ်။ မောင်လေးနဲ့ အိမ်ဆယ် ကားဂိတ်ရှေ့မှာ ချိန်းထားတယ်”

“မောင်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်းဝိုင်းထဲကထပြီး အပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်တွင် မှောင်ရိပ်သမ်းလာပြီ။ ကွင်းထဲမှ အခြားဇာတ်ရုံများကလည်း မှောင်ရိပ်များ ထိန်လင်းနေသည်။ ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်တွင် မြေကွက်လပ် ရှိသည်။ မြက်နုများပေါက်နေသည်။

“နွဲ့-မူလာတဲ့နောက် မောင့်သဘောကို ပြောလိုက်ပါရစေ၊ ဒီနားမှာ မောင်ဆိုင်ပါဦး”

သူက သူ့ဖလန်ထည်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ရေစိုနေသော မြက်များပေါ်တွင် ငိုကြွေးပေးသည်။

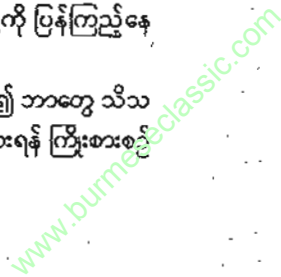
“ထိုင်လေ နွဲ့-မူ၊ ခဏပါ”

သူက ပြောပြမည်ဆိုသဖြင့် သူ့စကားကို နားထောင်လိုသောကြောင့် ထိုင်ခိုင်းသောနေရာတွင် ကျွန်မ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက ကျွန်မအနီးသို့ လာထိုင်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်ရှည်၊ ပုဆိုးနွမ်းနွမ်း၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် နှုတ်ကြည့်ပြီး သူနှင့်ထိုင်နေသည်ကို အသိများမြင်သွားမည် စိုးရိမ်လာသည်။

“မောင် ကျောင်းဆက်မနေတော့တာ၊ စားမေးပွဲ မဖြေတော့တာကို အကြောင့်ဆိုတာ နွဲ့-မူသိပါတယ်၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား”

သူက အခုမှ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းပြုသည်။ သူပြောမည် မြင်ရပြီး သူကတစ်ဖန် မေးခွန်းပြုနေပြန်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ ဘာများသိသနည်း။ ကျွန်မ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတွေ သိသနည်းဆိုသည်ကို ပြန်စဉ်းစားချင်လာသည်။ ကျွန်မ စဉ်းစားရန် ကြိုးစားစဉ် သူ့ဆက်ပြောသည်။

“နွဲ့မူရယ် မောင် စာမေးပွဲ ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် နွဲ့မူကို ထမင်း အငတ်မထားပါဘူး၊ နွဲ့မူကို လူတန်းစေနေနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီးထားမှာပါ။ နွဲ့မူကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နိုင်ဆုံးအချစ်၊ အထားနိုင်ဆုံး သစ္စာ မေတ္တာတွေနဲ့...”

ကျွန်မ သူပြောတာကို ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မ ငိုချင် လာသည်။ ကျွန်မ သူ့အနီးမှ ထပြီးပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“နွဲ့မူ! နွဲ့မူ!”

[၂၁]

“နွဲ့မူ”

“ရှင်”

“ကျွန်ကော် လာလည်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မာလာဆောင် လှေကားမြေရင်းတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ရပ်နေကြသည်။ သူ့နေ့က သာဓုကန်ဘုရားတွင်လည်း သူနှင့် အကြာကြီးထိုင်၍ စကားပြောနေခဲ့ဖူးသည်။ မြေသန်းက မိတ်ဆက်ပေးပြီး တခြားထွက်သွားပြီး မြေသန်းက ဂိမ်းတွေကစားချင်သည်။ ကျွန်မက မကစားချင်ပေ။ ဆားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဆူနေသည်။ သူက ကန်ရေဖပ် ညောင်ပင်အနီး ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ရန် သူ့လက်ထဲမှ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကို ခင်းပေးသည်။ သူက မြန်မာရာဇဝင်၊ မြန်မာစာနှင့် အရှေ့တိုင်းသမိုင်းဘာသာ တို့ကို ကြိုက်ကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်စာပေ မြန်မာစာနှင့် အနောက်တိုင်းသမိုင်းတို့ ယူကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။

သူက ကျွန်မ စိန်ဖလော်မိနာကျောင်းတွင် နေစဉ်ကပင် မြင်ဖူးကြောင်း၊ အပြန်တွေ့သောအခါ မှတ်မိကြောင်း၊ ယခုလို မိတ်ဆက်ပေးမည့်သူ မရှိ၍

စကားမပြောရဲကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်မတို့ စကားပြောကောင်းနေစဉ် “ကိုမောင်မောင်တိုး ကျေးဇူးပြု၍ ခဏလာပါ” ဟု အသံချဲ့စက်က ခေါ်သဖြင့် သူထွက်သွားရသည်။ သူ့အဆောင်ကို လာခဲ့မည်ဟု ပြောသွားသည်။ ယခု တနင်္လာနေ့တွင် သူရောက်လာသည်။

“နွဲ့မူ အားပါတယ်နော်”

“အို ကိုမောင်မောင်တိုးကို ထိုင်ခိုင်းဖို့ မေ့နေတယ်၊ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“လာပါ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်မ အားပါတယ်”

မာလာဆောင် ပါလာထောင့်နေရာတွေက အမြဲလူဦးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ အလယ်ကျကျနေရာတွင် ထိုင်ကြရသည်။

“ကိုမောင်မောင်တိုးနဲ့ တော်တော်တူတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျွန်မတို့အီးလစ်ကလပ်စ်မှာ ရှိတယ်”

“လောကကြီးမှာ လူတူမရှားပါဘူး”

“တော်တော်တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူက အသားဖြူပြီး ပိုထွားကျဉ်းသလိုပဲ”

သူ ရယ်တော့သည်။ ကျွန်မ သူဘာကြောင့်ရယ်သည်ကို မသိစေ။

“လောကကြီးက သိပ်ဆန်းတာပဲ၊ နွဲ့မူကျမှ ကိုမောင်မောင်လတ်က သွားမြင်ဖူးနေတယ်”

“ကိုမောင်မောင်လတ်တဲ့လား၊ ကိုမောင်မောင်တိုး အစ်ကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ”

“ကျွန်မကို ရှင်းပြပါလား”

“သူ့နာမည်က ကိုမောင်မောင်လတ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ညီအစ်ကိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ညီအစ်ကို မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်”

“ကိုမောင်မောင်တိုး ရှင်းပြမှ ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုတာကို သဘောပိုက်ပြီး နွဲ့မူကို ပြောပြမယ်၊ ကိုမောင်မောင်လတ်က ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ တရားဝင်သားလေး၊ ကျွန်တော်က တရားမဝင်တဲ့သား၊ ညီအစ်ကိုတော့ တော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ညီအစ်ကိုအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူး”

“ကိုမောင်မောင်တိုးက အမေနဲ့ နေတယ်လား”

“ကျွန်တော့်အမေက မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက သေပြီ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဒေါ်နဲ့နေတယ်”

“အော်”

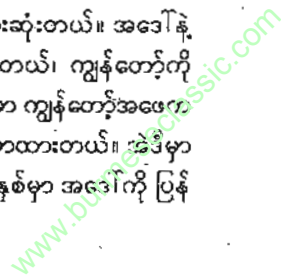
“အဲဒီအဒေါ်က ရတနာဇာတ်အဖွဲ့က လှရတနာဆိုတဲ့ မင်းသမီးပဲ”

“ဟင်”

“နွဲ့မူ အံ့သြသွားသလား၊ ကဲမထူးတော့ပါဘူးဗျာ အံ့သြနေတဲ့လူကို ကျွန်တော့်အကြောင်း အကုန်ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော့်အမေက အငြိမ့်မင်းသမီး ကတိုးစိန်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော့်အမေက မြို့ပိုင်တစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို မွေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင်မှာဘဲ မြို့ပိုင်နဲ့ အမေကွဲသွားတယ်၊ ကွဲတဲ့အကြောင်းက ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီအတိုင်းပဲ၊ ကချေသည်နဲ့ ရွှေမင်းသား မညားကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

သူက စကားရပ်ပြီး အသက်ရှူသွင်းနေသည်။ ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေသည်။

“စစ်အတွင်းမှာ အမေဆုံး၊ စစ်ပြီးတော့ အဘွားဆုံးတယ်။ အဒေါ်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဒေါ်က ဇာတ်ကချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းအပ်ဖို့ပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတဲ့မြို့မှာ ကျွန်တော့်အဖေက နယ်ပိုင်လေး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အဖေဆီမှာထားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအထိ နေခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်းနုစ်မှာ အဒေါ်ကို ပြန်

တွေ့တာနဲ့ အဒေါ်ဆီပြောင်းနေတယ်။ ဟိုအိမ်မှာ ကျွန်တော်က မွေးစားသား အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ အဖေကို ဘာဘာလို့ ခေါ်ရတယ်”

“ကိုမောင်မောင်လတ်ဆိုတာက”

“သူက ဘာဘာရဲ့ သားတစ်ယောက်လေ။ မောင်မောင်ကြီး၊ ခင်ခင်ကြီး မောင်မောင်လတ်၊ ခင်ခင်လတ်နဲ့ ခင်ခင်လေးဆိုပြီး သူတို့မောင်နှမ ငါ့ယောက်ရှိတယ်”

“ကိုမောင်မောင်တိုးက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လား၊ အခု အဒေါ် တူဝရိုးနစ်ယောက်နေကြတာလား”

“အဒေါ်ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်အဘိုးလေး နဲ့ဝိဇ္ဇာ ဦးငွေတိုးနဲ့ သူမိန်းမ အမေစုလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေတယ်”

“ဟင် လူတွေအများကြီးပဲ ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်တို့နဲ့ နေရတာတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ နိဗ္ဗာန်ပါစိတ် ကျွန်မတို့ ရယ်ကြသည်။ ရယ်နေရာက ကျွန်မ သူ့ကိုသနားနေမိသည်။ ကျွန်မသည် မိဘမရှိသောသူ၏ အတွေ့အကြုံကို မသိပေ။ ကျွန်မတွင် စိတ်မရှိသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို သနားပြီး ငိုနေမိသည်။”

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အဖေဘက်က တက္ကသိုလ်ပညာ မသင်စေချင်ဘူး၊ သူတို့မသင်စေချင်တဲ့ပညာကို ကျွန်တော်က မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရအောင် သင်မယ်လို့”

“ကောင်းပါတယ် ကိုမောင်မောင်တိုး၊ နွဲ့မူလည်း ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီးရင် ကျောင်းဆက်နေမယ်၊ နွဲ့မူက အမ်အေ မတက်တော့ဘူး၊ ဘီအီးဒီပဲ တက်မယ်”

“အင်္ဂလိပ်စာ ပြမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နွဲ့မူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အကုန်သိနေသလိုပဲ”

ကျွန်မ အထူးအံ့ဩနေမိသည်။ အားလုံးကို နားလည်ခြင်းသည် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းဆိုသောစကားများ မှန်နေလေသလား မသိပါ။ ကျွန်မ သူနှင့် စကားပြောနေရသည်ကို ပျော်သည်။ သူကလည်း ပျော်သည်။ အစတွင် အဆောင်ကို တစ်ပတ်တွင် တစ်ရက်လာသော်လည်း နောင်တွင် တစ်ပတ်၌ နှစ်ရက်သုံးရက်လာသည်။

ကိုမောင်မောင်တိုးနှင့် မြန်မာစာပေနှင့် ဝေါဟာရ ဘာသာရပ်တွင် တစ်ခန်းတည်း သင်ရသည်။ မြန်မာစာအချိန်တွင် သူ့ကို ရယ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်ရသည်။ သူကလည်း အချိန်စောလျှင် ကျွန်မနှင့် မြဲမြံသန်းကို လာစကားပြောနေတတ်သည်။

တစ်နေ့ မြဲမြံသန်းက စာတစ်စောင်ယူလာသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးနှင့် မြဲမြံသန်းသည် ဘာသာအတွဲတူသဖြင့် အမြဲတွေ့နေကြသည်။

“ကိုမောင်မောင်တိုးက သူ့ကိုယ်တိုင်မပေးရဲလို့ သန်းကို ပေးခိုင်းရတာတဲ့ကွယ်”

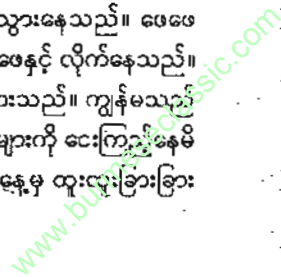
“သူ ပေးတာနဲ့ သန်းယူလာသလား၊ ဘာစာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သန်းမကောင်းဘူးကွယ်”

“ဟင်း ဟင်း နောက်မှ ကောင်းတယ်ဆိုရင် အသိပဲ”

“သန်းက မကောင်းဘူးကွယ်”

မြဲမြံသန်းက ရယ်နေသည်။ မြဲမြံသန်းနှင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မ ကျောက်မြောင်းရှိ အဘိုးနှင့် အဘွားထံမှ ကျောင်းတက်စဉ်ကပင် အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေက ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း မိုင်းဆတ်ဘက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းသွားနေသည်။ ဖေဖေ မော်လမြိုင်တပ်ကို ရောက်သောအခါမှ ကျွန်မတို့ ဖေဖေနှင့် လိုက်နေသည်။

မြဲမြံသန်းသည် စာကိုပေးခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသည် မာလာဆောင်ရှေ့တွင် ပြေးနေသော နံပါတ်ကိုးကားများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တောက်နေသည်။ ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား

တိမ်တွေက လှလွန်းသည်။

ချစ်ရပါသောနွဲ့မူ

ကျွန်တော် နွဲ့မူကို ပါးစပ်နဲ့ ဖွင့်ပြောရတာခက်လို့ စာရေးပြီး ပြောပါရမယ်။ ကျွန်တော်လေ နွဲ့မူကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ။ နွဲ့မူ စိန်ဖလော်မိနာ ကျောင်းမှာ နေကတည်းက နွဲ့မူကို ချစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နွဲ့မူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး တစ်ယောက်ပါပဲ။ နွဲ့မူအဖြေကို သိချင်ပါတယ်။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် နွဲ့မူ မောင်မောင်

ရက်စွဲမပါသော သူ့စာကလေးက တိုလွန်းသည်။ ကျွန်မ မော်လမြိုင် ကောလိပ်တွင် နေစဉ်ကပင် ချစ်သဝဏ်လွှာကလေးတွေ ရဖူးပါသည်။ မောင်မောင်တိုးစာလို မဟုတ်ပေ။ အနည်းဆုံး သုံးမျက်နှာခန့် ရေးကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဆယ်မျက်နှာလောက်ပင် ရေးကြသည်။ သူ့စာကတော့ လွန်းသည်။ တိုလွန်းသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝ ပါဝင်သည်။ ကျွန်မသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ကိုမောင်မောင်တိုးကို အကောင်းမြင်နေမိသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးသည် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ချောသည်။ အသားညို၍ အရပ်ရှည်လျား ကိုလူချောဟူသော အင်္ဂလိပ်စံနှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်။ သူ့တရားမဝင်သားဖြစ်ခြင်းမှာလည်း အရေးမကြီးပေ။ သူ့အခေါ်မင်းသမီးဖြစ်သည်မှာလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ လှရတာနာလို နာမည်တူ စာတမ်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးတော်ရခြင်းမှာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပေ။ ထိုသည်တို့ထက် ကျွန်မ တစ်သက်တွင် သည်တစ်ခါသာ သူ့စာကလေးကလေးတစ်စောင်ကို ယခုလို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သတိရနေမိသည်။ ချစ်နေမိသည်။ အော် လူ့ဘဝကလည်း ဆန်းလွန်းသည်။ ကျွန်မသည် ကိုမောင်မောင်တိုးကိုမှ.....

[၂၂]

“နွဲ့မူ မောင်ကို ချစ်တယ်နော်”
“အို သူကလည်းကွယ်”
“ချစ်တယ် မဟုတ်လား”
“မချစ်ဘူး”
“မယုံပါဘူး နွဲ့မူရယ်၊ ဒီကတောင်ကို ဒီလိုညာလို့ မရပါဘူးဗျ”
“ဟင်း ဟင်း”
“ချစ်တယ်နော်”
“ဟင်း”
“မောင်ကို ချစ်တယ်နော်”
ကျွန်မက ရယ်လိုသာနေမိသည်။ ကျွန်မ ရယ်နေပုံကို အင်းလျားကန် ရေတွင် အရိပ်ထင်နေသည်။ ကျွန်မသည် ကိုမောင်မောင်တိုးကို အဖြေပေး ပြီးကတည်းက ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် အင်းလျားဘက်ကိုထွက်လမ်းလျှောက် တက်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး စာသင်ချိန်စောစောပြီးလျှင် ဘွဲ့နှင့်သဘင်နားကို

ချိန်း၍ အင်းလျားကန်ဘက်တွင် သွားထိုင်နေတတ်သည်။ ယနေ့လည်း ကျွန်မတို့ကထိက ဒေါ်ခင်စော၏ ကိုးခန်းပျို့လက်ချာပြီးသည်နှင့် ကန်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“နွဲ့မူ စာတော်တော် ကြည့်ပြီးပြီလား”

“သူကော”

“မောင်တော့ သိပ်မကြည့်ရသေးဘူး၊ ညနေဘက် ပတ္တလားခေါက်တာ မိုးချုပ်ချုပ်သွားတာနဲ့၊ ညဘက် သိပ်ဖတ်ချိန်မရှိဘူး”

“သူ ပတ္တလား တော်တော် တတ်လား”

“မတတ်ပါဘူး နွဲ့မူရယ်၊ သင်တုန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပါလို့လား မသိဘူး အတတ်မြန်တယ်”

“နွဲ့မူလည်း ငယ်ငယ်က စန္ဒရားသင်ဖူးတယ်”

“ဟာ”

“နွဲ့မူလည်း သိပ်မတတ်ပါဘူးကွယ်၊ အခုဆို ဝပ်မေ့မေ့ပဲ”

“နုတ်စံ နဲ့ သင်တာလား”

“ဟိုင်းနုတ်စံ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒိုရေမီဇာ နဲ့ပါ”

“အော် တစ်၊ နှစ်၊ သုံးနဲ့ မှတ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပတ္တလားတီးတာကော”

“ထံတျာတေရှင်လေ”

“မြန်မာနည်းပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“နွဲ့မူတို့ စန္ဒရားသင်တဲ့ ဆရာမက ပြောဖူးတယ်၊ မြန်မာနည်းက အသံမစုံဘူးတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဘာ ဟုတ်မှာပေါ့လဲ”

“အော်၊ အသံမစုံတာ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်တော့

အသံစုံစုံ မစုံစုံ ကိုယ့်မြန်မာနည်းနဲ့ ဆုံးအောင်သင်ကြည့်မယ်လို့ စိတ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မောင့်ကို ပတ္တလားသင်ပေးတဲ့ ဦးလေး ကိုဘအောင်ကလည်း မြန်မာမှာ ဖလက်တို့ ရှုပ်တို့ မိုင်းနားတို့ မရှိတာကို အသံမစုံဘူး ပြောကြတယ်လို့ ပြောပြဖူးတယ်။ အသံမစုံဘူးဆိုပေမယ့် နားထောင်လို့တော့ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆိုင်းကို အသံမစုံဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး”

“ဟင်း သူက ဇာတ်မင်းသမီးကြီးရဲ့ သားလို့ မပြောရဘူး”

“ဆောရီး ဆောရီး၊ မောင် ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ချာရိုက်နေမိတယ်”

“အလကား ပြောတာပါကွယ်”

“ကဲ ထထ၊ ဘူးသီးကျော် သွားစားမယ်”

ကျွန်မကို ညနေကျောင်းဆင်းချိန်လောက်မှ အဆောင်ကို ပြန်ပို့ပေးသည်။ တစ်ခါတလေ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ညနေ ငါးနာရီလောက်မှ အဆောင်ကိုလာသည်။ သူ့အဒေါ်ဇာတ် ရန်ကုန်တွင် ကသောအခါ ကိုမောင်မောင်တိုး တစ်ယောက် မာလာဆောင်၊ ကျောင်းနှင့် ဇာတ်ရုံတို့ကို ကူးနေခဲ့သည်။ သူ့အဒေါ်ဇာတ်ကရာ မြို့တစ်မြို့ကို လိုက်သွားလျှင် ထိုမြို့မှ လက်ဆောင်တစ်မျိုးမျိုး ကျွန်မအတွက် ဝယ်လာသည်။

ကိုမောင်မောင်တိုးနှင့် ညီအစ်ကိုတော်သည်ဆိုသော ကိုမောင်မောင်လတ်ကို ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ်စာပေဘာသာတွင် အမြဲတွေ့ရသည်။ ကိုမောင်မောင်လတ်သည် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူက ထွားကျိုင်းသည်။ မျက်နှာကလည်း မာနတစ်ခွဲသားနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးသားဆိုပြီး ဘဝင်ကိုင်နေပုံလည်းရသည်။ ဘောင်းဘီရှည် အမြဲဝတ်၍ ရှူးဖိနပ်ကိုစီးပြီး လည်စီးအမြဲတပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မာစီဒီးကား အမည်းကြီးကိုမောင်းလာပြီး အီးလစ်ကလပ်စ်ကို လာတက်သည်။ သူသည် ကပြားမကလေးများ၊ အင်္ဂလိပ်စကားကိုသာ မြန်ရေရှက်ရေ ပြောသော မြန်မာမကလေးများနှင့် တွဲ၍ အင်္ဂလိပ်စကားသာ ပြောလေသည်။ တွန့်မသည် ကိုမောင်မောင်လတ်ကိုကြည့်၍ ကိုမောင်မောင်တိုးတစ်ယောက် သူ

လိုမဖြစ်သည်ကို အမြဲ ဝမ်းသာရသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးသာ ကိုမောင်မောင်လတ်လိုနေလျှင် ကျွန်မ ချစ်မိချင်မှ ချစ်မိမည်။

ကိုမောင်မောင်လတ်က ထောင့်မကျိုးသော်လည်း စီးပွားရေးဌာနမှ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးဆိုသော နည်းပြဆရာမက အေးသည်။ ခင်ခင်လတ်ဆိုသော သိပ္ပံဘာသာဖြင့် တက္ကသိုလ်ရောက်စ ကိုမောင်မောင်တိုး ညီမကိုလည်း မြမြသန်းပြု၍ မြင်ဖူးသည်။ ကိုမောင်မောင်လတ်နှင့် အလွန်တူသည်။

စာမေးပွဲများ နီးလာသော်လည်း ကိုမောင်မောင်တိုးက အဆောင်ကို အလာမပျက်ပေ။

“သူ စာမှကျက်ရဲ့လား”

“ကျက်ပါတယ်ဗျာ”

“နဲ့ မူဖြင့် သူစာမေးပွဲအောင်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ကြည့်ပါဦး နဲ့ မူရယ်”

“သူအောင်ရင် နဲ့ မူလည်း အောင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အီးလစ်က ကျက်ရတာများတယ်။ နဲ့ မူတို့က အင်္ဂလိပ်မ မဟုတ်တော့ ဖတ်လို့ နားမလည်ဘူး။ ကျက်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“မိန်းကလေးတွေ စာကျက်ဝါသနာပါတယ်။ အလွတ်ကျက်ရတာလည်း လွယ်တယ်”

“သူ စာမေးပွဲမကျစေနဲ့နော်”

စာမေးပွဲပြီးသော် ကိုမောင်မောင်တိုးက သူ့အဒေါ်ဇာတ်ကနေရာ မြို့သို့လိုက်သွားသည်။ ကျွန်မက မော်လမြိုင်ပြန်သည်။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းများ ထွက်သောအခါ သူ့အောင်၍ ကျွန်မ ကျသည့်။ ကျွန်မက စာမေးပွဲပြန်ဖြေသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်မကို စသည်။

“သူ စာမေးပွဲမကျစေနဲ့နော်”

ကိုမောင်မောင်တိုး တစ်ယောက် ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်တွင် ပြောင်းလဲထားသည်။ ပြောင်းလဲသည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်မကို မချစ်၍ မခင်၍ သစ္စာမရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ သူ့ကျွန်မကို ယခင်ကထက်ပို၍ ကြင်နာချစ်ခင်ဂရုစိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သဘောထား မြင့်မြတ်စွာဖြင့် အချစ်နိုင်ဆုံးအချစ်ဖြင့် ကျွန်မကိုချစ်သည်။ ကျွန်မကို ချစ်သော်လည်း ထခင်ကကဲ့သို့ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်မည်ဟု မပြောတော့ပေ။ သူပြောသည်မှာ ဆိုင်းအကြောင်းများသာဖြစ်လေသည်။

ကိုမောင်မောင်တိုး အသွေးထဲ အသားထဲတွင် ဆိုင်းကရောက်နေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ယခင်က သူ့အဒေါ်အကြောင်းကို အမြဲပြောသော်လည်း ယခု သူ့ကို ဆိုင်းသင်ပေးသော ဦးလေးကိုဘအောင်ဆိုသော လူအကြောင်း မကြာခဏပြောသည်။

“ဦးလေးကိုဘအောင်နဲ့ အဒေါ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်သလဲဆိုတာ ဘောင် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊ ချစ်ရင် လက်ထပ်ရမှာပေါ့”

“ချစ်ရင် လက်ထပ်ရမယ်လို့ သူ ထင်လား”

“ချစ်ရင် လက်ထပ်ရတယ် နဲ့ မူရဲ့၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်မှလည်း လက်ထပ်ပြီး အတူတူနေလိုက်မှာပေါ့၊ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာချမ်းသာ အတူတူပေါ့။ ဦးလေးဦးဘအောင်တပည့် လင်းကွင်းတီးတဲ့လူလေ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ဆိုင်းသွားသင်တဲ့ ဆိုင်းဆရာအိမ်က ကောင်မလေးနဲ့ ယူလိုက်တယ်။ အခု သူတို့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ ဗလာဆိုင်းမှာ ထမင်း သူနပ်မှန်အောင်တောင်မစားရလို့ ပွဲအချီးများတဲ့ ဇာတ်ဆိုင်းနဲ့ လိုက်တာ”

“အခု သူတို့ ပျော်ကြသေးရဲ့လား”

“ဟာ ပျော်တာပေါ့ နဲ့ မူကလည်း၊ သူမိန်းမက တစ်ခါတလေ ပွဲကနေတဲ့ဆီ လိုက်လာတယ်။ ကလေးက နှစ်ယောက်၊ လူက ညစ်ပတ်လို့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ပျော်နေကြတာပဲ”

“အင်း၊ နဲ့ မူတော့ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရလို့ မယုံဘူး”

“အထက်တန်းစား လောကမှာတော့ အရေးကြီးတာတွေက များတယ် မဟုတ်လား၊ အချစ်တစ်ခုတည်းက အဓိကမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပျော်ချင်မှ ပျော်တာပေါ့ ဘယ်ပျော်မလဲ”

“သူက နဲ့ မူကို ဘယ်လိုလူစားလို့ သတ်မှတ်ထားလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်ပါဘူး”

သူက ကျွန်မကို ညာပြောသည်။ သူသည် ကျွန်မကို အတန်းစားတစ်ခုခုတွင် သတ်မှတ်ထားမည်။ ကျွန်မက ဆိုင်းအကြောင်းပြောသည်။ မကြိုက်မှန်းသိ၍ ဆိုင်းအကြောင်းကို များစွာ မပြောတော့ပေ။ များစွာ မပြောသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆိုင်းအကြောင်း ရောက်သွားတတ်ပြန်လေသည်။

“နဲ့ မူရယ် ဆိုင်းပညာက တကယ်နက်နဲပြီး တကယ် ခက်ခဲတာ၊ မောင်အခုဖြေမယ့် ဘီအေထက် ခက်ဦးမယ် သိလား”

“ဘာကြောင့်”

“ဟာ ဘီအေ၊ မောင့်လို ဘီအေမျိုးက မြန်မာစာရယ်၊ မြန်မာရာဇဝင်ရယ်၊ အရှေ့တိုင်း သမိုင်းရယ်လေ။ အကုန်လုံး မြန်မာလိုဖြေလို့ ရတယ်။ ဇော်တာဆို မြန်မာစာက ကျောက်စာပဲရှိမယ်။ မောင့်လို ဘီအေမျိုးက စာထွက်နိုင်တဲ့လူတိုင်းလုပ်လို့ရတယ်၊ ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က လူတိုင်း ထုပ်လို့မရဘူး”

“ဘီအေတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် သူကလည်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘီအေတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး နဲ့ မူ။ အထူးသဖြင့် နဲ့ မူတို့လို အီးလစ်ပါဘဲ ဘီအေမျိုးက လူတိုင်း မအောင်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုမောင်မောင်လတ် ဘီအေမျိုးဆိုရင် သိပ်အဖိုးတန်တာပေါ့”

“ကိုမောင်မောင်လတ်က အီးလစ်ယူတာတော့ တစ်ခန်းတည်းမို့ သိတယ်၊ တခြား ဘာတွေ ယူလို့လဲ”

“ပီအက်စ်နဲ့၊ အင်တရီပေါလော်ဂျီလေ”

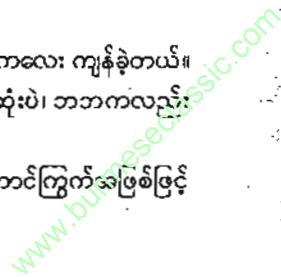
“အင်္ဂလိပ်လိုသင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို ဖြေရမယ့် ဘာသာတွေပဲနော်”

“ကိုမောင်မောင်လတ်က အစကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တယ်။ ဆယ်တန်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ်လေ”

ကိုမောင်မောင်လတ်သည် ကိုမောင်မောင်တိုးတစ်ယောက် လောကကြီးတွင်ရှိသည်ဟု သတိပြုမိပုံမရပေ။ ကိုမောင်မောင်တိုးက အစဉ်အမြဲပင် သူ့အဖေ၏ တရားဝင်သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းများသာ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူသည် ခင်ခင်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းအပြောဆုံးဖြစ်သည်။

“မောင် ထွက်လာတော့ ခင်ခင်လေးက ငယ်ငယ်ကလေး ကျန်ခဲ့တယ်။ ငယ်ပေမယ့် သူတို့မောင်နှမတွေမှာ မောင့်ကို အခင်ဆုံးပဲ၊ ဘာကလည်း ခင်လေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

သူ့ကို ကျွန်မ သနားမိသည်။ သူသည် တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ်ဖြင့်

ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

သူနှင့် တရားဝင် ဆွေမျိုးမတော်လိုသော မောင်နှမများကိုပင် သူထံ ဆွေမျိုးအနေနှင့် ခင်မင်နေလေသည်။

“မောင့်လိုလူကို နွဲ့မူမိဘက စိတ်တိုင်းကျပါ့မလား”

“နွဲ့မူမိဘက နွဲ့မူချစ်တဲ့လူကို သူ့ခွင့်ပြုထားတယ်၊ မျိုးရိုးကောင်းရမယ်”

“မောင်က မျိုးရိုးမကောင်းဘူး”

“သူက ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“ကဲ ပြော”

“မျိုးရိုးကောင်းရမယ်၊ ရိုးသားရမယ်၊ တိုင်းပြည်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ်တဲ့”

“မောင်က မျိုးရိုးမကောင်းဘူး”

“သူလား မျိုးရိုးမကောင်းတာ၊ သူ့အဖေက တိုင်းမင်းကြီး၊ သူ့အမေက အငြိမ့်မင်းသမီး ကတိုးစိန်ပဲ၊ အဲဒါ မျိုးရိုးမကောင်းဘူးလား”

“မောင့် အမေက ဖက်ခွက်စားလေ”

“အခုခေတ်မှာ ရှင်ဘုရင် မရှိတော့သလို ဖက်ခွက်စားလည်း မရှိတော့ဘူး။ မောင့်အမေက သူခိုးလား၊ ဓားပြလား၊ နှုနဲလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ဒါပြင် ဆက်ပြောမယ်။ ရိုးသားရမယ်ဆိုတာ မေမေက သတ်မှတ်တဲ့အချက်၊ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိရမယ်ဆိုတာကတော့ ဖေဖေက သတ်မှတ်တာ။ ဖေဖေတို့ကတော်လှန်ရေးကတည်းက တိုင်းပြည်အတွက် အသစ်စွန့်ပြီး တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ခင်လေးတို့ ဘကြီးတစ်ယောက်လည်း တော်လှန်ရေးတည်းက တပ်ထဲ ဝင်သွားတာ အခုဆို ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်နေပြီ”

“သူ့ကို အမျိုးမတော်ချင်တဲ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေအကြောင်းပြောပြီး စကားလှပစ်ပါနဲ့ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“သူ့ကို အမျိုးမတော်ချင်တဲ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေအကြောင်းပြောပြီး စကားလှပစ်ပါနဲ့ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

နောက်တိုး

“ကဲ ပြော”

“သူ့ကို မေမေတို့ဖေဖေတို့က သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး၊ နွဲ့မူချစ်တယ် ဆိုရင် နွဲ့မူကို ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

စာမေးပွဲဖြေရန် နီးလာချိန်တွင် သူ့အဒေါ်လှရတနာ ဆေးရုံတက်ပြီး နိုက်ခွဲရသည်။ ကိုမောင်မောင်တိုးသည် သူ့အဒေါ်ကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။

သူ့အဒေါ်ဆေးရုံပေါ်တွင်ရှိသောရက်များအတွင်း အဆောင်ကို ညနေဘက် မလာပေ။ ကျောင်းချိန်အတွင်းသာ ကျွန်မကို လာတွေ့သည်။

စာမေးပွဲပြီးသော တစ်နေ့တွင် သူနှင့် အင်းလျားဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ထွက်ခွာသွားစဉ်မှာ နှစ်ယောက်သည် ထိုင်နေကျ ရေစပ်မှ သစ်ပင်အမြစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ရွက်လွင့်နေသော လှေများနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ သစ်ပင်များ

ငေးကြည့်နေကြသည်။

“သူ စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါဘူး နွဲ့မူရယ်၊ ဘာမှ လုပ်စရာလည်း မရှိပါဘူး”

“အိုတီအက်စ် တက်ပါလား”

“ဝါသနာမပါဘူး”

“သူ ဘာဝါသနာပါလဲ၊ ဆိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဘွဲ့ရပြီး ဆိုင်းပဲ တီးချင်တယ်”

“ဟင် သူကလည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်းပညာသင်ရိုးတွေအတိုင်း သမားရိုးကျသင်ရိုးကို ဆုံးအောင် သင်ကြည့်ချင်တယ်။ ဆိုင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သင်စရာရှိတာ အကုန်

သင်ပြီးရင် ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ကြိုးစားမယ်၊ လုပ်ရမယ် ဆိုတာ အဖြေပေါ်မှာပဲ”

“သူ လစစားမလုပ်တော့ဘူးလား”

“ဘယ်မှာလဲ အလုပ်”

“အလုပ်၊ အလုပ်တွေ ပေါ်လာမှာပေါ့၊ အခု ခေတ်ပြောင်းလော့လှန်ရေး

ဆင်နွှဲပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ နွဲ့.မူ ပညာရေး မဟာဌာနကို ပြန်ထုတ်
မယ် မဟုတ်လား”

“နွဲ့.မူ ရန်ကုန်ပြန်လာမှာ၊ သူလည်း ဘီအယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အမ်အေဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခုခု ပြန်တက်ပါလား၊ သူ့မြန်မာစာမှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်နိုင်ပါတယ်”

“စဉ်းစားကြည့်သေးတာပေါ့ နွဲ့.မူရယ်”

“သူ နွဲ့.မူကို ချစ်ရင် လခစားအလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရအောင်ကြိုးစား
ကွယ်နော်”

[၂၄]

ကျွန်မသည် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နံပါတ်တစ်ဆယ်ကားဂိတ်ကို ပြေးလာ
သည်။ ကားဂိတ်တွင် စောင့်နေသော မောင်လေးနှင့် သိမ်ဖြူလမ်းမကြီး
ဆက်မလာသော ကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်သည်။

“မောင် ကျောင်းဆက်မနေတော့တာ စာမေးပွဲမဖြေတော့တာ နွဲ့.မူ
ပဲပါတယ်၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဟု သူကပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မသိပါသည်။ သူဆိုင်း
ချင်၍ ကျောင်းဆက်မနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဆိုင်းဆရာလုပ်တော့မည်။

ကျွန်မလောက် ကံဆိုးသောမိန်းကလေး ဒီလောကကြီးတွင် ရှိမည်
ဆင်ပေ။ ကျွန်မအဖြစ်က ဆိုးလှသည်။ ကျွန်မအချစ်ဆုံးလူက ကျွန်မကို
ချစ်။ သူချစ်သည်က ဆိုင်း။ သူ့အဖို့ သက်ရှိကျွန်မထက် အသက်မဲ့သော
ဆိုင်းက ပိုအရေးကြီးနေသည်။

ကျွန်မသည် ကားထဲတွင် ချွေးများစို့လာသဖြင့် မောင်လေးက “ဖမ
မကောင်းဘူးလား” ဟု မေးလေသည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမသည် ဗဟန်း

ရေခဲဆိုင်မှ နံပါတ်ခုနစ်ကားစီး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ တစ်ညလုံး အိပ်မရပေ။

ကျွန်မကို သူ့ယခုကဲ့သို့ပြော၍ ယခုကဲ့သို့ လုပ်လိမ့်မည်ဟု မည်သူ့အခါမှ မထင်ခဲ့ပေ။ သူ့ကို စာမေးပွဲကျမည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့ပေ။ စာမေးပွဲကျလိုက်သည်ကပင် သူနှင့်ကျွန်မတို့ စားဖို့ စခဲသည်ထင်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို မေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်ပေ။ သူက ကျွန်မကို မေ့နိုင်သည်။ မေ့နေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်လုံး ပျောက်နေခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ပြန်ခါနီးမှ သူ့အဆောင်ကို ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မက ဆင်းမတွေ့ပေဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ဆင်းတွေ့မိသည်။

သူသည် ယခင် ဇာတ်ရုံထဲတွင် တွေ့ရသည့်အတိုင်း ဆံပင်ရှည်ဖြူ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် စိတ်ပျက်စရာ ကော့နေသည်။ လူကလည်း ပိန်ခြောက်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အိပ်မက်ကို အခြားသူများကဲ့သို့ ခံနိုင်ရည်မရှိသေးပေ။ သူကပင်စ၍-

“နွဲ့မူ ပိန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ နွဲ့မူပိန်တာ ဝတာ သူ့အဖို့ အရေးကြီးလို့လား”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ နွဲ့မူရယ်၊ မောင်က တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ပါဘူး၊ နွဲ့မူမောင်အတွက် အရေးမကြီးရင် ဘာက အရေးကြီးနေလို့လဲ၊ လောကကြီးမောင်အချစ်ဆုံးဟာ နွဲ့မူပါ၊ နွဲ့မူက အရေးအကြီးဆုံးပါ”

“နွဲ့မူ နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ နွဲ့မူသိတာက သူ့အဖို့ အရေးဆုံးက နွဲ့မူမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နွဲ့မူရယ်၊ ဆိုင်းက အသက်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါ”

“ဟင်း ဟင်း အသက်မရှိလို့ဘဲ”

“အော် နွဲ့မူကလည်းကွယ်”

သူ စကားဆက်မပြောတော့ပေ။ ကျွန်မကို ငိုငို၍သာ ကြည့်နေသော ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

“နွဲ့မူတို့ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား”

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နောင်နှစ် ဆက်တက်မယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ခေါင်းတစ်ခါညိတ်လိုက်သည်။

“နွဲ့မူ မောင်ကို အထင်လွဲမနေပါနဲ့၊ မောင် ဒီလောကကြီးမှာ နွဲ့မူကို အချစ်ဆုံးပါ၊ နွဲ့မူကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရပါဘူး၊ နွဲ့မူကို မချစ်လို့ နှမဟုတ်ဘဲ၊ လူများတွေလို အလွယ်လမ်းမလိုက်ဘူး၊ လောကကြီးမှာ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကျိုးပြုဖို့ သူတတ်နိုင်သလို ကြိုးစားတာပဲ၊ ညောတတ်တွေကလည်း ကိုယ့်ရှေးရိုးမြန်မာယဉ်ကျေးမှု သုခုမအနုပညာတွေကို မတိမ်ကောအောင် ထိန်းသိမ်းသင့်တယ်မဟုတ်လား။ မောင်ရည်ရွယ်ချက်က သာမန်ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာစိန်တို့၊ စိန်ဗေဒါတို့၊ ဦးဟန်ပတို့၊ ဦးဘမောင်တို့လို တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ကျော်ကြားတဲ့ ရွာစားကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တာပါ”

“သူ အခု ဘယ်လောက် တီးတတ်နေပြီလဲ”

“အခုတော့ သင်တန်းပါပဲ”

“နွဲ့မူနားလည်တာကတော့ ဆိုင်းသင်တယ်ဆိုတာ ဆယ့်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားက စသင်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကစသင်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ဆိုင်းထောင်ပေးလိုက်၊ ဆိုင်းဆရာဖြစ်ရော။ အောင်မြင်တဲ့လူ အောင်မြင်ပေမယ့် ဆိုင်းပညာမှာ မတိုးတက်တာလည်း အဲဒီလို ဆယ့်နှစ်နှစ်သားကတည်းက ဆိုင်းတစ်ခုတည်း စသင်ရတဲ့ ဆိုင်းသမားမျိုးတွေ များလို့ပဲ”

“သူ့အရွယ်က ဆိုင်းသင်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘယ်အရွယ်ဆိုင်းသင်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်မရှိပါဘူး နွဲ့မူရယ်၊ မောင်လည်း အင်တာအောင်ထဲက စသင်ခဲ့တာပဲ၊ အခု သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ၊ စာချို့ ဆယ့်ငါးနှစ်သား ဆိုင်းဆရာကလေးတွေလို တောရှင်ပြုလို့ ကတိန်

တို့မှာလောက်တော့ ဗလာဆိုင်းသွားတီးရင် တီးလို့ရပါတယ်”

“ဘာတွေတီးတတ်လို့လဲ”

“ဘာ နားထောင်ချင်လို့လဲ၊ ချစ်သမျှကိုလား”

“တော်ပါ”

“ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးတော့ ပတ္တလားနဲ့ ကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နဲ့ မူကို တစ်နေ့ တီးပြချင်လို့ပါ”

“လိုသေးလို့လား၊ သူ နဲ့ မူကို ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးဆိုပြီး ချစ်တယ်လို့

ပြောဖို့ လိုသေးလို့လား”

“လိုပါတယ်နဲ့ မူရယ်၊ မောင် နဲ့ မူကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ချစ်ပါတယ် ဆိုပေမယ့် သူ နဲ့ မူပြောတဲ့စကား ဘာများနားထောင်

လို့လဲ၊ နဲ့ မူက လခစား တစ်ခုခုလုပ်ပါဆို မလုပ်ဘူး၊ စာမေးပွဲဖြေပါဆို မဖြေဘူး”

“မောင်က ဆိုင်းတီးမှာပဲ၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ စာမေးပွဲ အောင်နေရင် လခစားလုပ်မိနေဦးမယ်”

“အမှန်အတိုင်းကတော့ သူလခစားအလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ဆိုင်းကို တီးဖို့ကောင်းတယ်၊ တချို့လူတွေ ဒီလိုပဲလုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုင်းမတီးရဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ် ဆိုင်းလည်းတီး”

“အလုပ်နှစ်ခုလုပ်တာ အချိန်ကုန်ပြီး ဘယ်အလုပ်မှ ဖြစ်ထွန်းမှာ မဟုတ်ဘူး နဲ့ မူရယ်၊ ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း သတ္တဝါဟာ အမြင့်ကို ရောက်အောင် မခုန်နိုင်သလိုပေါ့ကွယ်”

“အမြင့်ကိုရောက်အောင် သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ခုန်ပေတော့”

ကျွန်မ သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အခန်း ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ရထားဆင်းသောအခါ သူ ဘူတာကြီးတွင် လာစောင့်နေသည်။ သူ အဒေါ် မန္တလေးက ပြန်လာသည်ဆိုကာ သနပ်ခါးတုံးများနှင့် ထိုးမုန့်များ

ဆေးလိုက်သည်။ မောင်လေးက ကျွန်မနှင့်သူ့အကြောင်းသိသော်လည်း မသိဘဲ ပြုနေသည်။

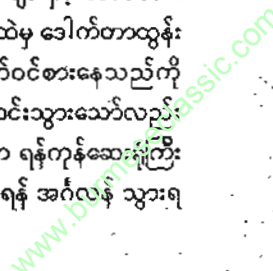
မော်လမြိုင်တွင် ကျွန်မ မပျော်ပေ။ နေ့ရှည်လည်း မရပေ။ ကျွန်မဘဝ အတွက် ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေမိသည်။ သူ့ကိုလည်း ချစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်ပျက်နေမိသည်။ သူ့အကြောင်း အခြားသူများအား ဖွင့်ပြောဆွေးနွေးရန် ခက်ပေသည်။ သူ့ကို အခြားသူများက စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားဟု ထင်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်မသောကကို မေမေက ရိပ်မိသည်။

ကျောင်းမဖွင့်မီ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရသည်။ ဖေဖေသည် အထူးအရာရှိအဖြစ် အရပ်ဘက်အလုပ်တို့တွင် တာဝန်ယူရသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုလည်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်နှစ်နှစ်ပြီး၍ တပ်မတော်ဆေးတပ်သို့ ဝင်သွားသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမကြာမီ ကျောင်းပြန်တက်ရသည်။ မြမြသန်းလည်း ညာရေးဒီပလိုမာတက်သည်။ မြမြသန်းနှင့်သာ ကိုမောင်မောင်တို့ အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့အကြောင်းဆွေးနွေးပြီးသောအခါတိုင်း မြမြသန်းက-

“သန်းလေ နဲ့ မူကို ကိုမောင်မောင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမိတာ မှားများမှားသလားလို့ ခဏခဏ တွေးနေမိတယ်” ဟု ပြောတတ်သည်။

ဖေဖေလည်း ရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်မ အဆောင်မနေတော့ပေ။ အိမ်မှ ကျောင်းတက်သဖြင့် သူနှင့် တွေ့ရန် အဆင်မပြေပေ။ သူကလည်း အိမ်ကို မလာရဲပေ။ အိမ်ကို ကျွန်မအစ်ကို သူငယ်ချင်းများနှင့် မောင်လေးသူငယ်ချင်းများသာ လာကြသည်။ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းထဲမှ ဒေါက်တာထွန်းသာ ဆိုသောလူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို အထူးစိတ်ဝင်စားနေသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ အစ်ကို မေမြို့စစ်ဆေးရုံ ပြောင်းသွားသော်လည်း ထိုထွန်းသာက အိမ်ကို လာမြဲလာသည်။ ကိုထွန်းသာက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်လုပ်၍ သမားတော်ဘွဲ့ ယူရန် အင်္ဂလန် သွားရ

မည့်သူဖြစ်သည်။

ကိုမောင်မောင်တိုးသည် ဇူလိုင်လကုန်ခါနီး၌ ကျောင်းကို ရောက်လာသည်။

“နွဲ့မူဆီမရောက်ပေမယ့် အမြဲ သတိရနေပါတယ် နွဲ့မူရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း အဝေးကနေ သတိရနေပေါ့၊ ဘာလို့ လာသေးလဲ”

“အို နွဲ့မူကလည်း အလကားစိတ်တိုနေပြန်ပြီ၊ သတိရနေပေမယ့် လာလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ဖြူရောက်နေလို့ မလာခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ လာဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာတယ်လေ။ နွဲ့မူ မောင့်ဘွားဘွားကြီး ဆုံးသွားတာ သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“မောင့်ဘွားဘွားကြီးလို့သာ မောင်က ပြောတာပါ။ ဒေါ်စိန်းမြက မောင်ကို သူ့မြစ်အဖြစ် မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ဒေါ်စိန်းမြဆုံးတော့ အဒေါ်က သွားမယ်ဆိုလို့ မောင် ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး အသုဘပို့သွားတယ်။ ကြီးကြီးစေအိမ်လာခဲ့ပါဦးဆိုလို့ နောက်တစ်နေ့ သွားတယ်။ ကြီးကြီးမေက မောင့်မဒါပေးလိုက်တယ်”

သူသည် လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသော ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး ကျွန်လက်ထဲထည့်သည်။ ဆွဲကြိုးမှာ ရှေးကဆွဲကြိုးကြီးဖြစ်ပြီး ဆွဲသီးမှာ ဧရာပတ်လုံးပုံကလေးလုပ်ထားသည်။ ပတ်စာနေရာတွင် စိန်ကို ပတ်လက်လှေပြီး ကပ်ထားသည်။ ရွှေပန်းတိမ်လက်ရာက မြောက်လှသည်။ ကျွန်မသည် သူရသောဆွဲကြိုးကို အံ့သြနေလေသည်။

“အဲဒါ မောင်ကို ဒေါ်စိန်းမြက ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်စိန်းမြက ဘာမထားခဲ့ဘူး။ ဒါကြီးကြီးမေက ပေးလိုက်တာ။ ဒေါ်စိန်းမြက သူ့သေပြီပြောရမယ်။ ဒီပစ္စည်းကိုပေးရမယ် ကတိတောင်းထားလို့ အခု ဒေါ်စိန်းမြသေပြီးမှ သူပေးတာတဲ့။ ဒီပစ္စည်းက မောင့်အဘွားဒေါ်စိန်းအေးရဲ့ပစ္စည်းပဲ။ မောင့်အဘွားဒေါ်စိန်းအေးချစ်သူ ဆိုင်းဆရာ ကိုသက်ရဲ့ဆွဲကြိုးတဲ့။ ကိုသက်

စားထိုးခံရပြီး သေသွားတော့ သူနဲ့ ကိုသက်နဲ့ရတဲ့ သူတို့သားကို ဆွဲပေးချင်ပေမယ့် ဒေါ်စိန်းမြ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ ဘာဘဲ ဦးမောင်မောင်ကို ကိုသက်သားပါဆိုတာတောင် ပြောခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ ဦးဖေမောင်ကို ငွေပေးပြီး အဖေအမည်ခံနိုင်တယ်တဲ့။ ဒေါ်စိန်းအေးက သူ့မြေပွဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပါလို့မှာခဲ့တဲ့။ အခုကြီးကြီးမေက ဒေါ်စိန်းမြအမွေ ဘာမှ မရလိုက်တဲ့မောင့်ကို မောင့်အဘိုးရဲ့ ဆွဲကြိုးပေးတယ်လေ”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပေ။

“ဒီဆွဲကြိုးရတာ မောင့်အတွက် အတိတ်နိမိတ်ထင်တယ်။ မောင် ဆိုင်းဆရာဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတိတ်နိမိတ်လားမသိဘူး။ ဒီဆွဲသီး ပတ်လုံးထဲမှာ လည်း ဆိုင်းဆရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဆောင်တို့ဘာတို့ ပါချင်ပါမှာပဲ။ ဒေါ်စိန်းမြပစ္စည်းဆိုရင် မောင်က အပ်တောင်မယူပါဘူး။ အခုက ဆိုင်းဆရာ ကိုသက်ဆွဲကြိုးဆိုလို့ မောင်ယူခဲ့တယ်။ ဆွဲကြိုးအကြောင်းလည်းပြောရင်း နွဲ့မူကိုလည်း တွေ့ရအောင်လို့ မောင်လာခဲ့တာ”

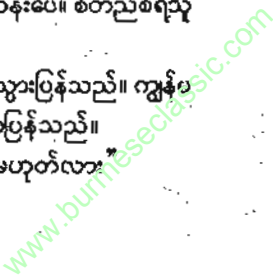
သူက ဝမ်းသာနေသော်လည်း ကျွန်မက ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ ဆိုင်းဆရာ မဖြစ်စေချင်ပေ။

နောင်တစ်ကြိမ် သူပေါ်လာပြန်သောအခါ သူ့ကိုကျွန်မက စကားအထူးပြောစရာမရှိသကဲ့သို့ သူကလည်း ကျွန်မကို စကား အထူးပြောစရာမရှိပေ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သူ့ကို ကျွန်မက စာမေးပွဲပြန်ဖြေခိုင်း၍ လခစား ဝင်လုပ်ရန် ပြောသည်။ သူကလည်း ကျွန်မကို သူ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ချစ်ကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအခြေအနေမှာ ထူးလျက်နှင့် မဆန်းပေ။ စိတ်ညစ်ရသူမှာ ကျွန်မသာဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ကိုမောင်မောင်တိုးတစ်ယောက် ပျောက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မဘီအီးဒီဘွဲ့အတွက် စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးတွင်မှ ပေါ်လာပြန်သည်။

“နွဲ့မူဆရာမ ဖြစ်ရင် မောင်ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား”

“သူ့မှာ အလုပ်ရှိပြီလား”

“နဲ့ မှ မောင်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ဗလာဆိုင်၊ ထွက်တီးမယ်လေ၊ ရန်ကုန်မှာလည်း နေရတယ်၊ ထမင်းစားဖို့လောက်လည်း ရနိုင်ပါတယ်”

“နဲ့ မူက ဆရာမ၊ သူက ဆိုင်းဆရာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ ကိုမောင်မောင်တိုးရယ်၊ နဲ့ မူကို ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခပေးပါနဲ့တော့”

“နဲ့ မူကို မောင် ချစ်ပါတယ်”

“နဲ့ မူလည်း သူ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘူး၊ သဘာဝလည်း မကျဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်နိုင်ဖို့အခြေအနေနဲ့ အခြေခံ နိုင်လုံမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ သဘာဝကျပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးမှ ကောင်းမှာပေါ့”

“နဲ့ မူ၊ နဲ့ မှ မောင်ကို နားမလည်ဘူးနော်၊ မောင်အတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပဲ”

“သူကလည်း နဲ့ မူကို နားမလည်ပါဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

“သူဒီလိုသာ နေမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့ နဲ့ မူကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ကိုမောင်မောင်တိုးက ငိုနေပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ကို နောက်ထပ်မတွေ့တော့ပါ။ စာမေးပွဲများဖြေပြီးချိန်တွင် ကိုထွန်းသာ မိဘများက လာစေ့စပ်သည်။ မေမေတို့ဖေဖေတို့က သဘောတူလိုက်သည်။

ကျွန်မကလည်း မငြင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မသည် ကိုမောင်မောင်တိုးကို ချစ်သော်လည်း လက်ထပ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူလက်ကမ်းလာသော ဘဝကို ကျွန်မ မလိုက်နိုင်။ သူ့ကိုမှ ချစ်မိလေသော ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာ စိတ်ပျက်နေမိသည်။

ကိုထွန်းသာနှင့် ပထမ စေ့စပ်ထားရန်သာ ဖြစ်သော်လည်း ကိုထွန်းသာ

နိုင်ငံခြားသွားရန် ရက်ရွှေ့သွားသဖြင့် ကျွန်မ အလုပ်မဝင်မီပင် လက်ထပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာ သမီးကြီးကို မွေးပြီးမှ ကိုထွန်းသာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသွားရသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် နှစ်နှစ်ကြာသည်။ သူပြန်လာပြီး မကြာမီပင် ကျွန်မတို့ မကွေးဆေးရုံကို ပြောင်းရသည်။ မကွေးရောက်ပြီးမှ သားကိုမွေးသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲတွင် ရတနာခင်အောင်ဇာတ် လာကသည်။

[၂၅]

သီတင်းကျွတ်လတွင် မကွေးမြို့၌ မြသလွန်ဘုရားပွဲကို စည်ကားစွာ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။ ဈေးဆိုင်တန်းကြီးများနှင့် ဇာတ်ပွဲရုံများဖြင့် ခမ်းနားလှသည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ စိန်အောင်မင်း၊ ပန်တျာကြည်လင်၊ ရွှေမန်း ကျော်အောင်၊ ရတနာခင်အောင် စသည်ဖြင့် ဇာတ်အဖွဲ့အမျိုးမျိုးတို့လာကကြသည်။ ပွဲဈေးတန်းကလည်း စည်လှသည်။

ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ရှိသော ဇာတ်ရုံတွင် ကိုမောင်မောင်တိုးရှိမည်ကို သိသော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ချင်ပေ။ ကျွန်မတွင် သမီးနှင့်သားကရှိနေပြီ။ အချစ်ဆိုသည်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် စဉ်းစားကြည့်၍ပင် မရချင်တော့ပေ။ ကျောင်းတွင် အခြေခံပညာရေးအထက်တန်းကို အင်္ဂလိပ်စာပြသည်။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသည်။ သားနှင့်သမီးကိုလည်း တာဝန်ယူရသည်။ အချစ်ဆိုလျှင် သားနှင့်သမီးကို ချစ်သော အချစ်ကိုသာလျှင် သိတော့သည်။ အခြားအချစ်များကို မသိတော့ပေ။ မမှတ်မိချင်တော့၊ ရင်မနာချင်တော့ပေ။ ကျွန်မအသက်လည်း သုံးဆယ်ပြည့်ရန် နီးလာပြီ။

ဇာတ်တို:

၂၅၇

ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ မကွေးရောက်လာသည်ကို ကြားသော ကိုထွန်းသာက ကျွန်မကို စသည်။ ကိုထွန်းသာကို ကျွန်မက ကျွန်မနှင့် ကိုမောင်မောင်တို့အကြောင်းများ ပြောပြထားသည်။

“နွဲ့မူ ပွဲသွားမကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျောင်းက ကလေးတွေကတောင် ဆရာမ ပွဲကြည့်ပါလားလို့ ပြောသေးတယ်၊ မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ရတနာခင်အောင်ဇာတ်လေ”

“အို၊ မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ကိုမောင်မောင်တိုး ဆိုင်းတီးတာ သွား နားမထောင်တော့ဘူးလား”

“နားမထောင်ချင်ပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ သူဆိုင်းတီးတာကိုလည်း တစ်ခါမှ သေသေချာချာ နားမထောင်ဖူးပါဘူး”

“နွဲ့မူ အစ်ကိုကို ညာတာ၊ မကွေးမပြောင်းခင် ရန်ကုန်မှာနေတုန်းက စိန်ဘအောင်ဆိုင်းအဖွဲ့ ရေဒီယိုကလာတုန်းက နားထောင်တယ်မဟုတ်လား”

“အော် ဟုတ်တယ်၊ စိန်ဘအောင်ဆိုင်းအဖွဲ့မှာ ကိုမောင်မောင်တိုး အစ်ယောက် မောင်းတို့ လင်းကွင်းတို့တီးနေမှာလို့တောင် ပြောမိသေးတယ်”

“ကိုမောင်မောင်တိုး အခု ရတနာဇာတ်ထဲမှာပဲလား”

“နွဲ့မူက အစ်ကိုထက် ဘာများ ပိုသိလို့လဲ၊ ကိုမောင်မောင်တိုးကို နွဲ့မူ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မတွေ့တာ ဒီနေ့အထိပဲဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်”

ပွဲတော်ရက်အတွင်း ပွဲဈေးတန်းကို ကျွန်မရောက်သော်လည်း ဇာတ်ရုံများဘက် မရောက်ပေ။ ပွဲစ၍ ငါးရက်ခန့်ကြာသောတစ်ည ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ဆေးရုံမှ ကိုထွန်းသာကို လာခိုသည်။

“ရတနာခင်အောင် နှစ်ပါးသွားထွက်ခါနီးမှာ မူးလဲသွားလို့ ဆေးရုံရောက်လာတယ်ဆရာ”

ဟု လာခေါ်သူများက ပြောသည်။

ကျွန်မသည် တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်အိပ်သော်လည်း အိပ်၍မရပေ။ ရတနာခင်အောင်အတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။ ကိုထွန်းသာတစ်ယောက် ရတနာခင်အောင်အသက်ကို ကယ်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကိုထွန်းသာငါးနာရီခန့်တွင်မှ ပြန်လာသည်။

“ရတနာခင်အောင် သက်သာသွားပြီလားအစ်ကို”
“အခြေအနေ မဆိုးတော့ပါဘူး”
“ဘာဖြစ်တာလဲ”
“နှလုံးရောဂါနဲ့ သွေးတိုးပါပဲ”
“သက်သာသွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပါပဲ”
“ဝမ်းသာစရာတော့ ကောင်းချင်မှကောင်းမယ်၊ အခုအတိုင်းဆိုရရတနာခင်အောင် နေကောင်းလည်း ပွဲကလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”
“ဟယ်”
“ညလုံးပေါက် ပွဲတွေ ပြန်ကရင် သူနှလုံးရောဂါက ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးအော် ဒါနဲ့ နွဲ့မို့”
“အစ်ကို”
“အစ်ကိုဆေးရုံမှာ ဆိုင်းဆရာကိုနောက်တိုးဆိုတဲ့လူကို တွေ့တယ်။ ရတနာခင်အောင်ကို သူလာပို့တာပဲ။ အစကတော့ လူနာအရေးကြီးပြီး သေမထားမိဘူး။ နောက်မှ နောက်တိုးဆိုတာ ကိုမောင်မောင်တိုးဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ခင်ဗျား ကိုမောင်မောင်တိုး မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် နွဲ့မို့ခင်ပွန်းပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”
“ဟယ် အစ်ကိုကလည်း”
“သူကလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာ့အားကိုးပြီး လာခဲ့တာတဲ့၊ မနွဲ့မို့ကော နေကောင်းလားတဲ့”
ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောပေ။ ကိုထွန်းသာစကားကိုသာ ဆက်နားဆောင်နေမိသည်။

“နွဲ့မို့လည်းနေကောင်းတယ်၊ သားနဲ့သမီးလည်း နေကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း အိမ်ဘက်လာခဲ့ပါလား၊ လက်ဖက်ရည်လာသောက်ပါ၊ နွဲ့မို့နဲ့ စကားပြောရတာပေါ့လို့ ပြောခဲ့တယ်”
“သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”
“ဟေး၊ ဟေး နွဲ့မို့၊ သိပ်သိချင်နေပြီမဟုတ်လား၊ အဆင်ပြေရင် လာခဲ့ပါဇယ်တဲ့”
“ဟင်း”
“နွဲ့မို့ ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းချနေတာလဲ”
“အော် ရတနာခင်အောင်တစ်ယောက် အသက်ရှင်ပေမယ့် ဇာတ်ကလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာသာသိရင် စိတ်ထိခိုက်ရှာမှာပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိလို့ပါ”
“သူ့ကိုတော့ အသိပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုမောင်မောင်တိုးတော့ပြောလိုက်တယ်။ ရတနာခင်အောင်မပြောနဲ့ ကိုမောင်မောင်တိုးတောင်မှ လက်မခံနိုင်ဘူး”
ကိုထွန်းသာက လက်ဖက်ရည်သောက်ဖိတ်ခဲ့သော်လည်း ကိုမောင်မောင်တိုးတစ်ယောက် ပေါ်မလာပေ။ ညနေစောင်း ကိုထွန်းသာ တင်းနစ်ရိုက်ရန် ထွက်သွားသောအချိန်တွင်မှ ကိုမောင်မောင်တိုး ပေါ်လာသည်။ သူ့ကို အစတွင် ကျွန်မ မမှတ်မိပေ။ စွပ်ကျယ်နှင့် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်ထားသော ကိုယ်ပိုင်းကို စမြင်ရသဖြင့် သူဟူ၍ပင် ကျွန်မ မထင်ပေ။ သူ့မျက်နှာကို မြင်မှ အံ့ဩရသည်။ ဆံပင်မရှည်တော့ပေ။ ပါးသိုင်းမွေးလည်း မရှိပေ။ နှုတ်ခမ်းမွေးတော့ရှိသည်။ စာကလေးပေါက်စနှင့် တူနေသည်။
“ဆရာကြီး မရှိဘူးလား မနွဲ့မို့”
“အစ်ကို အပြင်သွားတယ်”
“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်၊ မနွဲ့မို့ နေကောင်းတယ်နော်”
“နေကောင်းပါတယ်၊ ကိုမောင်မောင်တိုးလည်း မပြန်ပါနဲ့၊ အစ်ကို ပြန်လာခါနီးပါပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ စီစဉ်လို့ ရပြီဆိုတာ လာပြောတာပါ”

“ရတနာခင်အောင်ကို ရန်ကုန် ခေါ်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီး ဦးထွန်းသာက အကြံပေးလို့ စီစဉ်ရတာပါ။ သူသည် စကားကို ချိန်ဆပြောနေရင်းကပင် မောနေသည်။ ကျွန်မနှင့် စကားပြောရသည်ကို သူ့အဖို့ အခက်အခဲကြီးဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ရောက်တုန်း ထိုင်ပါဦး၊ အစ်ကိုကလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် သူ့အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ သူ ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေပြီ။ ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ငိုငိုကြည့်နေမိပြန်သည်။ သားငယ် ထွက်လာမှုကို ယုံတဝကိုယ် သတိပြန်ရပြီး သားကို သူ့ပြုသည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ တူတယ်”

“ကိုမောင်မောင်တိုးရော”

“ဘာလဲခင်ဗျာ”

“အိမ်ထောင် ကျနေပြီလား”

“မေးစရာ မလိုပါဘူး မနွဲ့မူရယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကိုပဲ ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် အခု ဆိုင်းဆရာကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့”

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပတ်တီး လက်ထောက်တောင် မလုပ်သေးဘူး၊ ထူတော်က မောင်းတီးလေ”

“ဟယ်၊ အခုအထိ ဆိုင်းဆရာ မဖြစ်သေးဘူးနော်”

ပဉ္စမပိုင်း

(၁၉၆၈-၁၉၇၃)

ရတနာထွန်းအောင်

[၂၆]

ကျွန်တော် အသက်ကို မနည်းရှူသွင်းနေရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
အဲလိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့အဖြစ်ကိုကြုံရလို့ ကျွန်တော် ပထမမှာ အသက်
မဲ့သွားတယ်။ အသက်ရှူဖို့ သတိရတော့လည်း အသက်ကို မနည်း
ရတယ်။

ဖေဖေကို နောက်တိုးနဲ့ ဘာကြီး ဦးချိန်တို့က ပွေ့ပြီး ဂျစ်ကားပေါ်
ပွဲပြီး ထွက်သွားကြတာကို ကျွန်တော် ဝိုင်ကြည့်နေတယ်။

“ဟောကောင် ထွန်းထွန်း ပွဲထွက်ရမယ်”

လို့ ကိုတောက်တဲ့က ပြောပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း
ဘူး။ ဖေဖေ နှစ်ပါးသွား ထွက်ခါနီး မူးလဲပြီး သတိလစ်သွားကတည်းက
တော်လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ပြီး ဘယ်လို အသက်ရှူရမှန်း မသိ
ဘူး။ ဖေဖေ မပါဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ နှစ်ပါး
ပွဲ ဝင်ရပါမလဲ မသိဘူး။

နေ့က ကျွန်တော် လုပ်နေကျအတိုင်း မလှကို အဖေဆီက အတင်းလှ

က၊ အဖေက မြိုင်ထဆိုမယ်လုပ်တုန်း ကျွန်တော် မလှကိုဆွဲပြီး ရရာသီဆိုဆိုကပစ်လိုက်တယ်။ မလှကိုလည်း ကရင်းနဲ့ တကယ် ဖက်နမ်းပြုလိုတယ်။ ဖေဖေတစ်ယောက် မလှကို စိတ်ဝင်စားမှုပိုတာ ကျွန်တော်ဇာတိလိုက်ခါစက မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့အလှအကြောင်း မကြာခင်မှာတယ်။ မေမေကလည်း သိလျက်နဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေသေးတာ တွေတော်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဥပက္ခာပြုပြီး မနေနိုင်ရမှာလဲ။ မလှက တဖြည်းဖြည်း မင်းသမီးတွေထက်လည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေက အမေမြကို ကျွန်တော့် အကသင်ခိုင်းတော့ မလှက အမေမြကဲ့သို့ သူပါ ဝင်သင်ပေးခဲ့တယ်။

“ဟဲ့ ထွန်းထွန်း”

အန်တီရွှေက ဇာတ်ရုံနောက်ပေါက်မှာ ရပ်မြဲရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်လက် ကိုင်ပြီးတော့-

“မင်း အဝတ်အစားဆက်ပြီးလဲလေ၊ ပွဲထွက်ဖို့အချိန်နီးနေပြီ”

လို့ပြောမှ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပွဲထွက်မှာကို သတိရပြီး ငိုချင်လာပြန်တယ်။

“ဟဲ့ ငိုင်မနေနဲ့ မင်း၊ မင်းသားမဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းသားတော့ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရွှေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမှ မကဖူးဘူးမဟုတ်လား”

“မကဖူးလည်း အခု ကဖူးအောင် ကပေါ့၊ မင်းကလည်း သဘင်အဖေမပီသလိုက်တာကွယ်”

“သဘင်သည် မပီသတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေက ဟိုမှာ ဘာနေလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ မလုပ်ဖူးတာ လုပ်ရမယ်မဟုတ်လား”

“ကဲ အင်္ကျီအဝတ်အစား သွားလဲပါ၊ ငါတို့ရှိပါတယ်။ ငါ့ရယ် မလှက ကြည့်ပြီး ကသွားပါမယ်၊ ကဲ သွားသွား”

အန်တီရွှေက သွားဆိုလို့သာ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်

တော်ကို စိတ်ညစ်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော့် နေရာကလေးမှာ မစိန်တို့က ရောက်နေတယ်။

“ဟဲ့ လာလာ၊ လဲတော့”

“ကျွန်တော်”

“ထွန်းထွန်း နင်ကရမှာဟဲ့၊ နင်မကရင် ပွဲပျက်သွားမှာပေါ့။ ပွဲပျက်တော့ အတ်အဖွဲ့လည်း နာမည်ကျသွားမယ်၊ တို့ထမင်းအိုးကွဲမှာပေါ့။ နင် ဒီနေ့ ညထိန်းနိုင်ရင် နင် မင်းသားတကယ်ဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

ကိုတောက်တဲ့ကလည်း သူ့မိန်းမပြောတာကို ထောက်ခံတယ်။

“ဟင်း”

“ကဲ၊ လဲ လဲ”

“နှစ်ပါးခွင်ပြီးတော့ ဘာဇာတ်လဲ ကိုတောက်တဲ့”

“ဝေဿန္တရာဇာတ်လေကွာ”

“ဟာဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

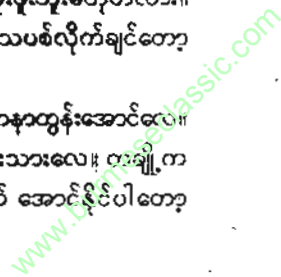
“ကျွန်တော် ဝေဿန္တရာမလုပ်တတ်ဘူးဗျ”

“မင်းကလည်း မလုပ်တတ်တာရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်ကွာ”

“အဟင်း၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ အကောင်က ဒုက္ခဆိုတဲ့စကားလုံးကို မသုံးဖူးဘူးမဟုတ်လား။ အင်း ခုတော့ ဒုက္ခလည်းဖြစ်၊ သောကလည်းဖြစ်နဲ့ သေပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်။

ဟင် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မင်းသားမဟုတ်လား၊ ရတနာထွန်းအောင်လေ။ ထွန်းထွန်းဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ ပါးစပ်ဖျားက မင်းသားလေ။ တချို့က နှစ်စနိုး ‘အောင်’ တဲ့။ အခုတော့ အောင်တစ်ယောက် အောင်နိုင်ပါတော့

မလား မသိဘူး။ မသိဘူး။

ကျွန်တော်သိတာကတော့ ကရမယ်။ ကရမယ်ဆိုတာပဲ။ ကရမယ်ပေါ့။ ကရတော့မှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ကရတော့မှာပေါ့။

“မမိန့်”

“ထွန်းထွန်း”

“ကျွန်တော် ကမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကမှာပါ။ ကျွန်တော်အဖေဖြစ် ကျွန်တော်ဒီနေ့ည ဖြစ်အောင်ကို ကမယ်”

“ဟင်း၊ အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ ထွန်းထွန်းရယ်”

မမိန့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် အဝတ်ဆက်လဲတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုတောက်တဲ့က သူ့လက်ကို ရှေ့ထုတ်ပြီး ပုလင်းတစ်ခုကို ဖေးဖေးပျားရည်နဲ့ ရောသောက်တဲ့ နိုင်ငံခြား ဘရန်ဒီပုလင်းလေ။ ကျွန်တော်ကို ကိုတောက်တဲ့တို့ မော့နေကြကတော့ မန္တလေးအရက်ပဲပေါ့။

“ကောင်းသားပဲ ထားခဲ့လေဗျာ”

“မင်း သိပ်လည်း မလုပ်နဲ့နော်”

“အေးပါဗျ”

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်မှန်ဘေးရှိတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ချပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ အရက်က လည်ချောင်းကိုပူပြီး ဆင်းသွားအောင် ချွေးဆားထွက်နေပေမယ့် ချမ်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် တိုယ်ခန္ဓာလည်း ပူလာအောင် အရက် အရက်၊ ဖေဖေ မကြိုက်တဲ့အရက်။ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ကာ ခေ့ချင်တဲ့အရက်။ ဒီအရက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်နဲ့ဖေဖေနဲ့ ခဏခဏ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။

ဒီအရက်ကြောင့် နှင်းဆီကို လက်လွှတ်ပြီး မေရီကို ယူခဲ့ရတာပဲ။ မှာ အရက်သောက်ထားလွန်းပြီး အရက်မူးပြေတော့ မေရီကိုခိုးမိပြီးသားတော့တယ်။ ရတနာနှင်းဆီကို မိုးကုန်ရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလည်း

တယ်။ နှင်းဆီလည်း ဇာတ်ထဲက ထွက်မယ်လုပ်သေးတယ်။ ဖေဖေကြောင့် ဖေဖေကျေးဇူးထောက်ပြီး မထွက်ခဲ့ဘူး။

သူမထွက်ဖြစ်အောင်လည်း ကျွန်တော်က တားထားလိုက်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မလုကတော့ ဆင်ခြင်နေထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နှင်းဆီနဲ့ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်ဘူး။ မေရီနဲ့လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကြာမှာ နှင်းဆီကို လက်ထပ်တယ်။ မေရီကို မန္တလေးက သူ့မိဘအိမ်မှာ ထားတယ်။ နှင်းဆီနဲ့ကျွန်တော် နေဖို့ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ငှားထားတယ်။ သူ့အမေကို နေခိုင်းထားတယ်။ အခုလည်း နှင်းဆီ သူ့အမေနေမကောင်းလို့ ရန်ကုန်ပြန်နေတယ်။ နှင်းဆီ မထွက်ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မမြဲနဲ့ မငွေရင်ကတော့ ထွက်သွားပြီ။ အိမ်မမြဲကတော့ အသက်ကြီးလို့နားတာပါ။ စစ်ကိုင်းဘက်မှာ တရားအားထုတ်ဖို့ သွားတာပါ။ မငွေရင်ကတော့ အမြဲမိထောင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်တယ်။ အမြဲမိလည်း မကဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားက သင်္ကန်းပရိက္ခရာဆိုင်ဖွင့်ထားတာ အဆင်ပြေပြီး အိမ်ရှင်မပဲ လုပ်နေတယ်။ အဖေအခုလို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြားရင် မငွေရင်များ ဇာတ်ထဲပြန်လာမလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မငွေရင်က မလှကို မနာလိုဘူး။ မလှကလည်း မငွေရင်ဆိုရင် အလျှော့မပေးဘူး။

“ဟဲ့”

“အမလေး မလှ”

ဟုတ်ပါတယ်။ မလှက ကတောင်နဲ့ ရင်ခွဲထာဘီနဲ့ ပဝါနဲ့ ကဖို့အသင့် ဖြစ်နေပြီ။

“ပွဲထွက်တော့မယ်လေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျ”

“သိရင်လည်း လာ”

“ဟောဗျာ ပြီးအောင်ဝတ်ပါရစေနဲ့”

“မြန်မြန်ဝတ်ပါတယ်။ တို့နောက်တူနေပြီ၊ ပရိသတ်လည်း မငြိမ်တော့ဘူး”

“ဖေဖေ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရတာကို သိလို့လား”

“မသိလည်း မင်းအခု ပွဲထွက်ရင်းပြောရမှာ”

“ဟာဗျာ”

“အေးလေ၊ ကလို့ တစ်ဝက်လောက်ကျရင် ပြောပေါ့”

ကျွန်တော်ပုဆိုးကိုဝတ်၊ ခါးပတ်ကိုပတ်၊ အင်္ကျီကောက်ဝတ်ရတယ်။ မလှက ဘေးမှာရှိတဲ့ စံပယ်ကုံးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ဖွပ်ချလိုက်တယ်။ သူလည်း ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ပြီး ကားရှေ့ထွက်သွားတယ်။ အင်း ကျွန်တော် ထွက်ရတော့မှာပေါ့လေ။ ရတနာထွန်းအောင်လာပါပြီ။ ထွန်းထွန်းလာပြီဆို တဲ့သီချင်းကို မင်းသမီးတွေနဲ့ နှစ်ပါးထိုင်တဲ့ ယိမ်းသမကလေးတွေက ဆိုနေကြပြီ။

“ဟေ့ကောင် နောက်တိုး ပြောစမ်းပါဦး၊ ဖေဖေ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“အခြေအနေကောင်းပါတယ်”

“သတိရပြီလား”

“သတိမလစ်လှပါဘူး”

“ဘာဘချိန်ကော”

“ဘာဘချိန် ဆေးရုံမှာနေခဲ့တယ်၊ မင်းကော ဒီမှာ ကလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ တကယ်တမ်းကတော့ အန်တီရွှေတို့ မလှတို့၊ မစိန်တို့၊ သီဂီတို့၊ ကိုတောက်တို့တို့၊ ဦးလယ်တောတို့ ကတာလေ”

“နောက်ပိုင်းဇာတ်ကော”

“ဝေဿန္တရာကတော့ မလှပဲ သယ်သွားရတာပေါ့၊ ဦးဆင်လည်း သယ်ရတာပေါ့၊ ငါမှ ဝေဿန္တရာလုပ်တတ်ဘဲ”

နောက်တိုး ကားပေါ်ကဆင်းလာတာတွေ ကတည်းက ကျွန်တော် ပြေး

သွားလိုက်တယ်။ ပွဲသိမ်းတော့ အားလုံးဟင်းချပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချီးမွမ်းကြတယ်။ တော့ကို သူတို့အားကိုးလို့ရပြီဆိုတာ သိပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတာ မခံနိုင်လို့ ဇာတ်အဝတ်တွေရွတ် ကျွန်တော် ဝတ်နေကျ ဆောင်းဘီအမည်းနဲ့ သားရေကျာကင်အမည်းကို ဝတ်ပြီး ဇာတ်ရုံ နောက် ထွက်ရပ်နေမိတယ်။ နောက်တိုးလာတော့ ပြေးသွားမိတယ်။ ဓဏရုပ် စကားပြောပြီး ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တိုး ဇာတ်ရုံဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ထွန်းထွန်း ဦးကြီးကို ရန်ကုန်ပို့ရင် ကောင်းမယ်လို့ ဆရာဝန် ဦးထွန်း သာက ပြောလိုက်တယ်”

“ပို့လေ”

“ငါ မန္တလေးကိုလည်း တယ်လီဖုန်းလည်းပြောပြီးပြီ၊ မင်းအမေက ရန်ကုန်ခေါ်သွားဖို့ပြောတယ်။ သူလည်း ရန်ကုန်က ဆင်းစောင့်မယ်တဲ့၊ ငါလည်း စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး မင်းပွဲသိမ်းတဲ့အချိန်လာခဲ့တယ်”

“ငါဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ၊ မင်းအကျိုးအကြောင်းလာပြောမယ်ဆိုလို့ မင်းကို မျှော်လိုက်ရတာကွာ၊ မင်းကတော့ စံပါပဲ”

“ငါ့အဒေါ်က မှာလိုက်တယ်၊ ကောင်းတဲ့သတင်းဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတဲ့သတင်းဖြစ်ဖြစ် ပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှ လာပြောတဲ့၊ မင်းအတွက်ပါ”

“အော်”

နောက်တိုး ဇာတ်ရုံထဲရောက်တော့ ဝိုင်းပြီးမေးကြ ပြောကြနဲ့ ဆူသွားတာပဲ။ နောက်တိုးကို ဖေဖေက မန်နေကျာလုပ်စေချင်တယ်။ သူက ဆိုင်းပဲတီးချင်တယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေက ဆိုင်းလည်းတီး၊ အချိန်ပိုရင် သူ့အတွင်းရေးမှူးလုပ်ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းထားလို့ နောက်တိုးက အတော်အားကိုးနေရပြီ။ သူ မန်နေကျာမလုပ်လို့ ကိုတောက်တဲ့ကဲ့ပဲ လုပ်ခိုင်းထားရတယ်။

နောက်တိုးနားမှာ သီဂီရော၊ မဒီရော၊ မကျော့ရင်ရော ဝိုင်းဆုံလို့ပေါ့။ နောက်တိုးကလည်း သူ့အဒေါ်နဲ့ အန်တီရွှေ ခုတင်နှစ်ခုကြား တန်းသွားတာ

ကိုတောက်တဲ့နဲ့ မစိန်ကလည်း မလှတို့ ခုတင်ကို သွားကြတယ်။ နောက်တိုးက ဆေးရုံမှာ ဖေဖေအခြေအနေကောင်းတဲ့အကြောင်းကို ခေါ်သွားမယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“အခု ဆေးရုံမှာ ဘာဘာချိမ့် ကျန်ခဲ့တယ်လား”

“ဟုတ်တယ်အဒေါ်”

“ဒီက လူစားလွတ်ပေးရဦးမလား”

“ပြုစုဖို့တော့လူလွတ်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဆရာဝန်ဦးထွန်းသာက လုံချည်ပြာ ဆရာမတစ်ယောက်ကို သီးသန့်ထားပေးထားတယ်”

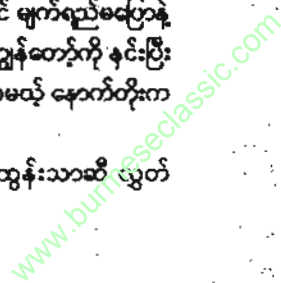
“သား ဦးထွန်းသာဆိုတာ ဟို”

“ဟုတ်တယ်အဒေါ်၊ နွဲ့မှုနဲ့လက်ထပ်တဲ့ ဒေါက်တာထွန်းသာပဲ”

ကျွန်တော် နောက်တိုးကို သနားသွားတယ်။ နောက်တိုး ပန်းအိုင်ဘုရားမှာ ဖျားလို့ မန္တလေးဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ မန္တလေးဆေးရုံက ဆင်းတော့ သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ အခုမှ သူရန်ကုန်က ဆင်းတော့။ သူ့ရောက်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး၊ ဖေဖေက ဆေးရုံရောက်ရတယ်။ နောက်တိုးတစ်ယောက် နွဲ့မှုကို အတော်ချစ်ရှာတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။

“နောက်တိုး သိတာပဲ။ နွဲ့မှုလက်ထပ်စက နောက်တိုး အတော် အခြေအနေကောင်းတယ်။ သူက နွဲ့မှု သူ့ကိုထားခဲ့မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ နွဲ့မှုက သူဆိုင်းတီးအဖို့ ဒီလောက်ဖြစ်မယ်မထင်ခဲ့ဘူး။ သူစိတ်ဓာတ်သိပ်ကျနေတာကို သနားအဖို့ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကို အရက်သောက် သင်ပေးမိတယ်။ တစ်ခါတော့ နောက်တိုး အရက်အမူးလွန်ပြီး မထနိုင်ဘူး။ သူ့တူ အရက်မူးတာ ကျွန်တော့်အဖို့အဖို့ဆိုပြီး မလှက ငိုတယ်။ ဖေဖေကလည်း ဓလှဆိုရင် မျက်ရည်မပြောနဲ့ ကျွန်တော်ထွက်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို နှင်းပြီး ခေါ်တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အဖြစ်သည်းနေကြပေမယ့် နောက်တိုးက အမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ပိုပြီး ခင်လာတယ်။

“ဟေ့ နောက်တိုး ငါမသိလို့ မင်းကို ဒေါက်တာထွန်းသာဆီ လွှတ်

“... ငါသိရင် တခြားလူ လွတ်ပါတယ်”
 ...တော့ သိလို့သွားတာကွ၊ ဒေါက်တာထွန်းသာက အခုငါ့
 ...ညီလာသောက်ဖို့တောင် မိတ်ထားသေးတယ်။ အော် ဒါနဲ့ ထွန်း
 ...လို့တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်ယူပြီးရင် ပြန်သွားမယ်။ မင်း မအိပ်ခါ
 လိုက်ကြည့်ပါလား”

“ငါဒီနေ့ မအိပ်တော့ပါဘူး၊ ဖေဖေနားမှာ စောင့်ပေးမယ်”

“ဟဲ့ ထွန်းထွန်း၊ နင်စောင့်ဖို့မလိုပါဘူး၊ နင်က လိုက်ကြည့်ပြီးရင် ပြန်
 အိပ်”

အန်တီရွှေက ဝင်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး
 သူတို့စကားပဲ နားထောင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်
 တယ်။

ဦးလေးကိုဘအောင်ရယ်၊ အန်တီရွှေရယ်၊ မလှရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်
 ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆေးရုံက ဖေဖေကို အကောင်းဆုံး ပြုစု
 ထားတယ်။ ဆရာမတစ်ယောက်ကလည်း အဖေနားမှာ ထိုင်စောင့်နေတယ်။
 ဖေဖေက သတိမရပေမယ့် သတိတော့မလစ်ဘူး။ ဖေဖေ ကြည့်ရတာ စကား
 ပြောနိုင်ပုံမရဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေအခန်းပြင်မှာ ထွက်ရပ်နေတုန်း နောက်တိုးနဲ့ အ
 ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ မျက်မှန်ကိုင်းအမည်းတပ်ထားတဲ့ ဆရာမ
 တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ နောက်တိုးက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ
 ထွန်းသာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဒေါက်တာထွန်းသာကို မြင်တာနဲ့ ဖေ
 ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်နေတယ်။ ဒေါက်တာထွန်းသာ
 ဖေဖေကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး နှလုံးရောဂါဌာနကို ပို့နိုင်ရင် ပိုကောင်းကြောင်း
 ဟိုမှာ ပစ္စည်းစုံကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်က ဝိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
 သားပါပဲ။

“ကျွန်တော့်ဒီက ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက်လည်း ကလေးဆေး

ကို သင်တန်းသွားစရာရှိတယ်။ ဦးခင်အောင်ပို့မယ့်နေ့ သူ့ကို သွားခိုင်းမယ်၊
 လမ်းမှာလည်း ဆရာဝန်ပါသွားအောင်”

“ဟာ ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

ကျွန်တော်တို့ပြန်ဖို့ထွက်တော့ မလှက ဖေဖေကိုရပ်ပြီး ဝိုင်ကြည့်နေ
 တယ်။ သက်ပြင်းချပြီးမှ သူ့ကို စောင့်နေတဲ့ နောက်တိုးလက်မောင်းကို ကိုင်
 ပြီးလိုက်ခဲ့တယ်။ ကိုတောက်တဲ့တို့ မစိန်တို့လည်း ကားတစ်စီးနဲ့ ထပ်ရောက်
 လာတယ်။ မစိန်ကို ဖေဖေနားထားပြီး ဘာချိမ့်ကို ပြန်လွှတ်ရတယ်။ ဘာ
 ချိမ့်က မပြန်ချင်ဘူး။ ဘာချိမ့်က ဖေဖေကို သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။

ဘာချိမ့်က မဂုံလာဇာတ်အဖွဲ့က ရှေးမင်းသားကြီး မဂုံလာဦးချိမ့်ပါ။
 နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေကို နိုင်လှတဲ့ ဇာတ်စာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်တယ်။
 တွန့်တော်တို့ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်မှ ရောက်လာ
 တယ်။ ဖေဖေနဲ့ကတော့ အငြိမ့်မှာ ဖေဖေ ကနေကတည်းက ခင်ကြတယ်။
 ဘာချိမ့် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ထဲရောက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်မှာ ရှေး
 ဟောင်း ရာဇဝင်နိပါတ် ဇာတ်တော်တွေပိုပြီး ကဖြစ်လာတယ်။

နောက်တိုးရယ်၊ ကိုတောက်တဲ့ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်က စီစဉ်စရာရှိတာ
 စီစဉ်ရအောင်လို့ ကားတစ်စီးယူပြီး တခြားလူတွေကို ကားတစ်စီးနဲ့ ပြန်
 လွှတ်လိုက်တယ်။ ရန်ကုန်နဲ့ဆက် မန္တလေးနဲ့ ဆက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်နဲ့
 နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးခါနီးမှ အားလုံးပြီးတယ်။ မစိန် ဝင်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်
 တို့က ပြန်ခဲ့တယ်။ နောက်တိုးက စောင့်နေခဲ့တယ်။ နောက်တိုးကြည့်ရတာ
 တွန့်တော်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်
 တော့်ကို တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားရလို့ သူမနေတတ်သလိုပဲ။

ကျွန်တော် ဇာတ်ရုံပြန်ရောက်ပေမယ့် အိပ်လို့ မရဘူး။ မအိပ်လို့လည်း
 ခြေစိတ်ဘူး။ ညကျရင် တစ်ညလုံး ကရဦးမယ်။ မတွေးမှာ ပွဲအချီသုံးည ကရ
 ဦးမယ်။ ဒီနေ့ညအတွက်လည်း တွန့်တော် သက်သာအောင် ဘာချိမ့်နဲ့
 ဆိုတောက်တဲ့တို့၊ ဦးလယ်တော့တို့ ကြည့်စီစဉ်နေကြတယ်။ အန်တီရွှေနဲ့

မလှကတော့ သူတို့ပဲ ဦးဆောင်ကရမှာမို့ အိပ်နေကြတယ်။ သူတို့တောင် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နိုင်သေးတာ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မပျော်ရမှာလဲ ဆိုပြီး ဝီလီရန်နှစ်လုံးကို ဘာရန်ဒီနဲ့သောက်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်နိုးတော့ မိုးအတော်ချုပ်နေပြီ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ နောက်တိုးက သူ့အဒေါ်နားမှာ ရောက်နေတယ်။ သူ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်လိုက်သွားဖို့ အင်္ကျီထည့်နေတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေလည်း သူ့အဒေါ်ကို အပ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကို သတိမပြုမိဘူး။

မစိန်တို့ ခုတင်နားမှာလည်း ကိုတောက်တဲ့တို့ ဘာဘျီမို့တို့က တစ်စုလေး။ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတယ်။ အန်တီရွှေက မစိန်တို့ဆီကနေ မလှတို့ဆီ ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ဆီ လျှောက်သွားတယ်။

“နောက်တိုး ကိုချိမ့်ပြောတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီရွှေ၊ အဲဒါအခု အဒေါ်ကို တိုင်ပင်နေတာ၊ ထွန်းထွန်းကို ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိဘူး”

ကျွန်တော်လည်း သူတို့အနားရောက်သွားပြီး-

“ဘာလဲ ငါ့ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဦးကြီး”

“ဘာ ပေဖေဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူးဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဦးကြီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းပဲ”

“ပြောပါကွာ၊ ငါမနေ့ညကတောင် ဖြစ်အောင်ကသေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့”

“ဦးကြီးရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးထွန်းသာက ငါ့ကိုပြောလိုက်တယ်၊ ဦးကြီးမှာ သွေးတိုးလည်းရှိ၊ နှလုံးလည်းရှိတယ်။ သူ့နှလုံးရောဂါက ဆိုး

တဲ့၊ နေကောင်းရင်လည်း ပွဲကစို့ မကောင်းဘူးတဲ့၊ ပွဲပြန်ကရင် သေမှာ

“ဟင်”

“ထွန်းထွန်းရယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်လို့ရှိရင် ကောင်းပြီး တစ်မျိုး အခြေပြောင်းသွားနိုင်တာပဲဟယ်၊ သိပ် စိတ်မညစ်ပါနဲ့”

“ဟဲ့ မလှက ပြောတယ်။ စိတ်မညစ်ပါနဲ့လို့ပြောတဲ့ သူ့အသံကိုက အားထွက်မို့ စိတ်ညစ်စရာပါပဲ။

“ထွန်းထွန်း ငါပြန်မလာတော့ဘူး၊ ငါ ရန်ကုန်ကပဲ စောင့်မယ်၊ ငါတို့ကို ရန်ကုန်က စောင့်မယ်”

“အေး၊ ငါလည်း ဒီကပြီးတာနဲ့ လိုက်ခွဲမယ်၊ နှင်းဆီကို ပြောလိုက်နော်၊ မြို့တွေတော့ ကိုတောက်တဲ့နဲ့ မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ခိုင်းရမှာပဲ”

“ထွန်းထွန်း၊ မင်း”

“အေး နောက်တိုး၊ ငါ ငါပဲကြိုးစားကရတော့မှာပေါ့၊ ပေဖေ မကနိုင်ရင် အရတော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မလှရယ်၊ ကျွန်တော် မင်းလုပ်ရတော့မှာပေါ့နော်၊ ဘာမှ သေသေချာချာမသိတဲ့ မတတ်တဲ့ အင်က မင်းသားလုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ လောကကြီး မတရားဘူးဗျာ”

ဘာဘူး။ ညီအငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ညီမအငယ်နှစ်ယောက်တော့ ရိုပါတယ်။
ညီလေးကတော့ သားတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ညီမလေးတွေကို
တော့ မေမေက ဇာတ်ထဲမထည့်ချင်ဘူး။

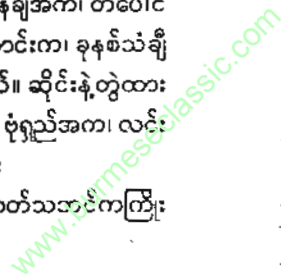
ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်အရ အဖေသားဖြစ်လို့ ကျန်းမာပြီး ကနိုင်
သားဖြစ်လို့ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာပဲ ဇာတ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ အစက
တော့ စာမေးပွဲမဖြေရတော့လို့ ဝမ်းသာသား။ နောက်တော့ အမေမြနဲ့အက
ဆင်ရတော့မှ ဆွေးတယ်။ အမေမြရယ် မလှရယ်က စသင်တယ်။ ဖေဖေက
ညည်းသင်တယ်။ အစဆည်းကလည်း အိမ်မှာ မေမေကလည်း သင်ခဲ့တယ်။
နောက်မှအကက ကျွန်တော့်အဖို့ ခက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဖရက် အက်စ်
ဒိုင်းယားတို့လို လက်ကားပြီး ခြေထောက်တန်းကတဲ့ နိုင်ငံခြားအကကိုပဲ
ဆချင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့အကတွေက များလှတယ်။

ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့မူတွေက ကြာဖက်လှန့်၊ ပခုမ္မာကြာ
ဆတ်၊ စင်ရော်တောင်၊ နဂါးပတ်၊ ခရပတ်၊ ဆန်ကော့ဝိုင်း၊ ကိန္နရတောင်၊
ပိန္နဲရာလည်ပြန်၊ မေးထိုး၊ ထဘီနားခတ်၊ အလိမ့်၊ အဝေးမျှော်၊ အနီးမျှော်၊
နန်းစိုက်၊ သားပိုက်၊ သမင်လိုက်၊ ကျောက်ကောက်တို့ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါ
ခရုပ်ဆောင်မှုသက်ဆိုင်တဲ့ အခြေခံမူတွေက ဇော်ဂျီက၊ ကိန္နရာက၊ ဘီလူး
ဝန်ကြီးအက၊ ပုဏ္ဏားက၊ မျောက်က၊ နေရာတော်ခင်းအက၊ တိုးနယားက
ဆည်တို့ပါပဲ။ တစ်ခါ တေးဂီတနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အခြေခံမူတွေက ပလိုက၊
ရှင်းချင်က၊ ကပိက၊ ပုံတောက်က၊ နတ်ဦးက၊ လေးခင်းက၊ သုံးချက်ထိ
နင်းက၊ နတ်ကတော်က၊ အပျိုတော်က၊ သုံးဖန်ချီသုံးဖန်ချအက၊ တပေါင်
နတ်သံပစ်အက၊ ငှက်သည်း လာက၊ ဗိန်းဗောင်းက၊ ခုနစ်သံချီ
အက၊ ချွတ်နင်းက၊ မှိုင်အက၊ သိင်္ဂါအကတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုင်းနဲ့တွဲထား
တဲ့မူတွေက စည်တော်အက၊ ဒိုးပတ်အက၊ အိုးစည်အက၊ ပုံရှည်အက၊ လင်း
တွင်းတို့ပါပဲ။ ကံ ဘယ်လောက်များတဲ့ အကမူတွေလဲ။

တစ်ခါ မြန်မာ့ရေးရိုး ကျေးလက်အကနဲ့ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကကြီး

[၂၈]

လောကကြီး မတရားဘူး။ ကျွန်တော်က အစကတည်းက ဇာတ်ထဲ
တုံ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်မင်းသားပဲ လုပ်ချင်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေဇာတ်က
အခြေခံယူပြီး ဖေဖေနဲ့ကနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ဘက် ဝင်ချင်
ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသားဆိုလို့ ကနိုင်တဲ့
ဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော်
မမွေးခင် သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို မွေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
အစ်ကိုကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပိုလီယိုဆိုတဲ့ အကြောသေရောဂါ
နေတယ်။ သူက မကနိုင်ဘူး။ သူက စာသင်ဖို့ပဲ ဝါသနာပါတယ်။ စာထု
တော်တယ်။ ဘီအက်စ်စီ အောင်ပြီးလို့ အိမ်အက်စ်စီ ဆက်တက်ဖို့ လှူ
တယ်။ အစ်မကလည်း စာသင်ဖို့ပဲ ဝါသနာပါတယ်။ အစ်မက သီချင်းပြ
စောင်းတော့ အသင့်အတင့် ဆိုတတ် တီးတတ်တယ်။ မေမေသဘော
သမီးမိန်းကလေးကို အဖေလို ဇာတ်ထဲ မလိုက်စေချင်ဘူး။ အစ်မကလည်း
အက ဝါသနာမပါဘူး။ ဒီတော့ အကြီးနှစ်ယောက် ဇာတ်နဲ့ မပတ်သက်

ကကွက်တို့ကလည်း တစ်မျိုးစီရှိပါသေးတယ်။ ရှေးရိုးကျေးလက်က သဘာဝအကများကတော့ ရွှေဘိုဗုံကြီးအက၊ ဗုံရှည်ယိမ်းအက၊ ဒါအက၊ ဒိုးပတ်အက၊ တိုးနယားအက၊ ဇော်ယိမ်းအက၊ နတ်အကနဲ့ တော်ခင်း အကများဖြစ်တယ်။

သရုပ်ဆောင်အကတွေဖြစ်တဲ့ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင် ကကြီးကတော့ ကတော့ ဆီမီးခွက်အက၊ ရှေးမြန်မာ အကဆယ့်နှစ်ခန်း၊ ရုပ်သေးထဲတော်အက၊ ဝန်ကြီးအက၊ နေရာတော်ခင်းအက၊ စည်တော်အက၊ ထွေမူခန်းအက၊ တစ်ပင်တိုင်အက၊ မြေပိုင်းအက၊ မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားအက၊ သစ်နှစ်ပါးသွားအက၊ မင်းသားလတ် အက၊ မြင်းအက၊ ပလ္လိအက၊ အက၊ ကန်တော့ခန်းအက၊ အငြိမ့်အက၊ ဇော်အက၊ ကိန္နရအက၊ အကနဲ့ ဇာတ်လမ်းသရုပ်ဖော် အကတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာဇာတ်သဘင်ရဲ့ ကကြီးကကွက်တွေဖြစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေထဲက မြန်မာရှေးရိုးအက ဆယ့်နှစ်ခန်းကို ဗောင်းတော်ပြင်အက၊ ရှုအက၊ ပန်းစိုက်အက၊ သားပိုက်အက၊ ကျောက်ကောက်အက၊ သိမ်းအက၊ ဖျင်းချင်အက၊ ဖျင်းဖျတ်ဖျတ်အက၊ ရွတ်ကြီးအက၊ အက၊ ကပီအကနဲ့ ကရောင်းအကလို့ ခွဲထားတယ်။

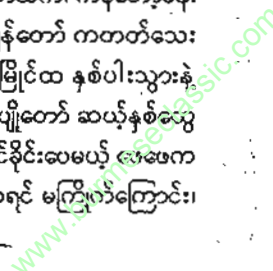
အပျိုတော်အကကိုလည်း အပျိုတော်ဆယ့်နှစ်ကြီးက၊ အပျိုတော်နှစ်ထွေအကတွေနဲ့ အပျိုတော်ခုနစ်ထွေက ဆိုပြီး ထပ်ခွဲထားသေး။ အပျိုတော်ဆယ့်နှစ်ကြီးကဆိုတာက မေးထိုး၊ ခါးချိုးစတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအပိုင်းတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကဟန်များဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မျက်ခုံးပလ္လိ၊ ပခုံးပလ္လိ၊ ရင်ပလ္လိ၊ လက်ရုံးပလ္လိ၊ လက်စုံပလ္လိ၊ တစ်ခြမ်းပလ္လိ၊ အလိမ်ပလ္လိ၊ ဘယ်ခြေညာလက်ပလ္လိ၊ စုံပလ္လိတို့ ဖြစ်တယ်။

အပျိုတော်ဆယ့်နှစ်ထွေဆိုတဲ့ အကတွေကတော့ နတ်တ၊ မြောက်က၊ ဘီလူးက၊ ဇော်က၊ ဝန်က၊ သူငယ်တော် သို့မဟုတ် ဇော်ခင်းအက၊ အဘိုးအို အဘွားအိုအက၊ မြောအက၊ အိုးစည်က၊ ဒါ

နဲ့ အပြောင်အရွန်းက တို့ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါ အပျိုတော်ခုနစ်ထွေအကဆိုပြီး ဆယ့်နှစ်ထွေအကထဲက ပြန်ထုတ်ထားပြန်တယ်။ ခုနစ်ထွေမှာက မြင်းအက၊ မျောက်အက၊ ဘီလူးအက၊ ဇော်အက၊ ဝန်အက၊ အပြောင်အရွန်းအကနဲ့ အခုန်အပျံအကတို့ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလောက်များတဲ့ အကတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကုန်တတ်ပါ့မလဲ။ မင်းသားအဖြစ်နဲ့ ကတတ်အောင် အာရုံထားပြီး သင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ မေမေနဲ့ စသင်ရတော့ ကျွန်ကျွန်ဖုနောင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ထိုင်တာကစ ရှေ့မှောက်ထားတဲ့ လက်တွေကို မှောက်ချည်လှန်ချည် လုပ်တာ၊ နှေးချည်မြန်ချည်လုပ်တာတွေက စပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာအကဟာ ပျော့ပျောင်းမှုအဓိကထား လှုပ်ရှားအကနဲ့ အရိုးအဆစ်အဓိကထား လှုပ်ရှားအကဆိုပြီး နှစ်မျိုးနှစ်စား တွေ့ရပါတယ်။ မြန်မာအက ဆယ့်နှစ်ခန်းက အခြေခံတဲ့အကတွေနဲ့ ယိုးဒယားမူယိုးဒယားအကတွေ ဖြည့်စွက်ထားတဲ့ ကဟန်တွေက အကြောတို့ အသားတို့ကို ခပ်ပျော့ပျော့ထားပြီး ကရပါတယ်။ ရုပ်သေးကတို့၊ ပလ္လိကတို့လိုဟာမျိုးတွေကတော့ အရိုးအဆစ်ချိုး အကွေးအဓိကထား လှုပ်ရှားရတဲ့ အကတွေဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ရှေးရိုး မြန်မာအက ဆယ့်နှစ်ခန်းကို တော်တော် သင်ယူရတယ်။ အမေမြဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်ခဲ့တယ်။ မြန်မာဇာတ်သဘင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ကကြီးကကွက်တွေကို ကျွန်တော် အဓိကထား သင်ခဲ့ရတယ်။ ဝန်အက၊ နေရာတော်ခင်းအက၊ တစ်ပင်တိုင်အက၊ မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားအက၊ ခေတ်သစ်နှစ်ပါးအက၊ မင်းသားလတ်အက၊ ကန်တော့ခန်းအက၊ ကိန္နရအကနဲ့ ဘီလူးအကတွေလောက်ပဲ ကျွန်တော် ကတတ်သေးတယ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ပင်တိုင်အကနဲ့ မြိုင်ထ နှစ်ပါးသွားနဲ့ ခေတ်သစ်နှစ်ပါးသွားအကတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်။ အပျိုတော် ဆယ့်နှစ်ထွေအကကိုတော့ မလှက သင်ပေးတယ်။ မလှနဲ့ အကသင်ခိုင်းပေမယ့် ဖေဖေက မလှတစ်ယောက် မန္တလေးက အကပိုတော်တယ် ပြောရင် မကြိုက်ကြောင်း၊

သူနဲ့ အကသင်ရင် မန္တလေးကတော်ကြောင်းမပြောဖို့ သတိပေးတယ်။ မလ္လာ မန္တလေးရောက်လာလို့သာ အခုလို မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်လာတယ်လို့လည်း ဖေဖေကပြောဖူးတယ်။ အပျိုတော်အကသင်တာ ကျွန်တော် မင်းသမီးလို ဝတ်ပြီး ထွက်ကစားပါပဲ။ အရင်ကတော့ ဘာမဆို ဖေဖေကချည်း ဦးဆောင်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်သလို နေလိုက်တယ်။ ကလို့ဖြစ်တာနဲ့ ဆယ်သင်ဖို့ ပျင်းသွားတယ်။

နောက်တိုးဆိုရင် ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ အကုန်မှတ်စုတွေထုတ် မသိတာမေးနဲ့ သင်လို့ကို မပြီးနိုင်သေးဘူး။ ကြီးဘွဲ့ သိချင်ကြီးသိချင်ခဲ ပတ်ပျိုး ယိုးဒယားတစ်ခုကို နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်လောက်ရရင် ဗလဆိုင်းဆရာဖြစ်ပါတယ်။ ပတ်တီးခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာတော့ နောက်တိုးက နားမထောင်ဘူး။ သူက ပတ်တီးလက်ထောက်နေရာကို တာဝန်ပြီး မတီးသေးဘူး။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို နောက်တိုးနဲ့ ယှဉ်ပြီး အမြဲ အပြစ်တင်တယ်။ မေမေကတော့ ဒီလောက်ကတတ် ဒီလောက်ဆိုတတ်ရင် ထောင်ပါပြီတဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို မင်းသားမလုပ်ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာတဲ့။

ကျွန်တော်အသံနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က အသံစူးအောင် မအော်နိုင်သလို အသံစုံလည်း ဆိုလို့မရဘူး။ သံမန်ဖြစ်အောင် မနည်းဆိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဆိုင်းနဲ့ညှိပြီး ဖြစ်အောင် ဆိုတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းဇာတ်တွေ ပိုပြီး ဆိုရကရတော့မှာပေါ့။ ဘောင်းဘီအမျိုးမျိုးဝတ်ပြီး ပြဇာတ်ကစားလောက်သာ စိတ်ပါတဲ့ ကျွန်တော်နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေ ကရတော့မယ်။ အဆိုတွေ၊ အငိုတွေ၊ အလွမ်းတွေ အဆွေးတွေ လုပ်ရတော့မယ်။ ငိုချင်းတွေ ချရတော့မယ်။ သိပ်ကောင်းအပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ လောကကြီး မတရားဘူးလို့ ကျွန်တော်က ပြောတာပါ။

[၂၆]

အားလုံးတွက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖေဖေတစ်ယောက် ဇာတ်ကနားရတယ်။ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်တော့ နားဖြစ်အောင်နားပါလို့ နှလုံးရောဂါအထူးကုပါရူ ဆရာဝန်ကြီးကပြောတယ်။ နိုင်ငံခြားက မြန်မာပြည်ဝင်လည်တဲ့ နှလုံးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကမ္ဘာကျော်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးကလည်း မြန်မာပါရူဆရာဝန်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပဲပြောတယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေလည်း နားထောင်ဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါတောင် အစက နှစ်ပါးခွင်လောက်တော့ ဝင်ပါရစေဆိုပြီးပြောသေးတယ်။ အားလုံးက သုံးနှစ်ပြည့်ပြည့်နားပါလို့ ပိုင်းပြီး ပြောယူရတယ်။

ဖေဖေတစ်ယောက်က ဇာတ်ကနားရသလို ရတနာဇာတ်မှာလည်း အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒေါ်ငွေရင်က စပြောမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ ပွဲဝင်တဲ့နေ့ခင်းမှာ ဒေါ်ငွေရင် ထီးကလေးချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဇာတ်ရုံထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပွဲနားရက်ရထားလို့ မအိပ်ဘဲ ဘာချိန်နဲ့ ရန်ကုန်ပွဲတွေအတွက် တိုင်ပင်နေတယ်။ ဒေါ်ငွေရင်က ပိန်လို့။ သူ့မှာ

မင်းသမီးလုပ်တုန်းက ထားတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့အန်တီရွှေနဲ့ မလှတို့ ခုတင်နှစ်ခုကြားကို လျှောက်သွားတယ်။

“ကျွန်မ သတင်းကြားကြားချင်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မမရွှေရယ်၊ မမရွှေတို့ကော ကလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကရတာပါပဲအေ”

“မလှကော”

“မလှလည်း လျှာထွက်နေလို့ အခုမှ ညည်းတနေတယ်”

လို့ အန်တီရွှေက ပြောတော့ ဒေါ်ငွေရင် ရယ်တယ်။ ရယ်ပြီး-

“သူလား ကျွန်မတမှာ”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။ လှဲနေတဲ့ မလှက ထထိုင်ပြီး-

“တရတယ် မငွေရင်ရေ အခုမှ ရှင်ပဲ တနေရတယ်၊ ရှင်သာရှိရင် ကျွန်မနဲ့ မမရွှေ အခုထက်ပိုပြီး သက်သာမယ်”

“အဲမယ် မလှရယ်၊ ညည်းက ဒီလိုတောင်ဖြစ်နေပြီလား”

လို့ပြောပြီး ဒေါ်ငွေရင်က မလှခုတင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နားတိုးသွားပြီး-

“ဒေါ်ငွေရင် ဒီနေ့ည ဝင်ကပါလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ထွန်းထွန်းရယ်”

“ခင်ဗျားကသာ မလုပ်ပါနဲ့ပြောနေ ဖေဖေက အမေမြနဲ့ခင်ဗျား ဇာတ်ထဲ ပြန်ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏပြောတယ်”

“ဇာတ်ဆရာက ပြောတယ်လား”

“ပြောပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့မေမေလည်း ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့မလို့ပဲ”

“အော် ဒီလိုလား၊ ဒါနဲ့ ထွန်းထွန်း၊ နှင်းဆီနဲ့ ကလေး ဘယ်နှယောက်ရနေပြီလဲ”

“မရသေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရတော့မှာပါ။ နှင်းဆီလည်း နောက်ထု လောက်ဆိုရင် ကလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ငွေရင်ကိုတော့

အတင်းပြန်ခေါ်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မငွေရင်ရယ်”

လို့ အနားလျှောက်လာတဲ့ မစိန်က ဝင်ပြောတယ်။ မလှကလည်း-

“နောက် ကတာ မကတာ အသာထား၊ ဒီနေ့ညတော့ ဝင်ကစမ်းပါ မငွေရင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ဇာတ်ဆရာ မပါဘဲ ရန်ကုန်မှာ ဒီနေ့ည စကရမှာ နယ်မှာတော့ မကြောက်ပေမယ့် ရန်ကုန်မှာတော့ စိတ်မဖြောင့်ဘူး၊ ဒီနေ့ တစ်ညလောက်တော့ ဝင်ကစမ်းပါရှင်”

လို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်ငွေရင်က အကျီတွေ ကျေနပ်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ မလှက သူ့အစဉ်ပေးတယ်။ မလှအကျီက ဒေါ်ငွေရင်ပိန်နေလို့ ချောင်ပြီး ရှည်နေတယ်။ မစိန်အကျီနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ မလှထဘီနဲ့ မလှဝဝါကို ယူတယ်။ သူ့အိမ်ပြန်ပြောဦးမယ်ဆိုလို့ နောက်တိုးက လိုက်ပို့ပေးရတယ်။ အဲဒီည နှစ်ပါးသွားကနေစပြီး ဒေါ်ငွေရင်တစ်ယောက် ဇာတ်ထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ငွေရတာနဲ့ အစားမထိုးဘဲ ထားတာ မှန်သွားတယ်။

မင်းသမီးအနေနဲ့ ဒေါ်ငွေရင်က ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒေါ်ငွေရင် အစား သွင်းထားတဲ့ မကျော့ရင်၊ ရတနာကျော့ရင်က ဆက်ပြီးနေတယ်။ အရင်ရှိနေတဲ့ ရွှေရတနာ စိန်ရတနာ လှရတနာတို့ရယ်၊ ရတနာသိင်္ဂီ၊ ရတနာမဒ္ဒိနဲ့ ရတနာနှင်းဆီရယ်၊ နောက်ဝင်တဲ့ ရတနာမိုးမိုးနဲ့ ရတနာမိုးမိုးတို့ဖြစ်တယ်။

မင်းသားအနေနဲ့က အစကတည်းကရှိတဲ့ ပြဇာတ်မင်းသား ကိုကျော်စံတို့၊ ကိုမျိုးသန့်တို့အပြင် ဇာတ်မင်းသားအသစ်အဖြစ် ပန်ကျော့မြိုင်ထွန်းသစ်ကို ခေါ်ထားတယ်။ မင်းသားလတ်တွေ သုံးလေးလက်လောက် အသစ်ထပ်ပြည့်ထားတယ်။

လူရွှင်တော်အပိုင်းက ကိုတောက်တံ၊ ကိုလယ်တော၊ ဦးဆင်၊ ဦးဖြတ်စ၊ ကိုရိုး၊ ထိုက်တန်နဲ့ မိုးသီးတို့ပါပဲ။ ကိုတောက်တံက ဇာတ်မန်နေဂျာလုပ်ရသေးလို့ သိပ်မကနိုင်ဘူး။

ဆိုင်းမှာတော့ ပတ်တီးလက်ထောက် ကိုရဲမြင့်က ပန်ကျော့ဝင်းစိန်ဇာတ်

မှာ ပတ်တီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပြောင်းတီးလို့ ကိုရွှေနောက်တိုးကို ပတ်တီးလက်ထောက်နေရာ အတင်းပြောင်းတီးခိုင်းရတယ်။ နောက်တိုးဆိုတဲ့ အကောင်က ပြဇာတ်မင်းသားတက်လုပ်ပါဆိုလည်း ပြောလို့မရဘူး။ ပြဇာတ်ရေးပါဆိုလည်း ပြောလို့မရဘူး။ သူ့ပြောလို့ မရတာနဲ့ ဇာတ်စာရေးဆရာ အနေနဲ့ ဘာချိမ့်အပြင် လူငယ် တက္ကသိုလ်လှဝင်းဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ထပ်ပြည့်ထားရတယ်။ ကိုလှဝင်းက ခေတ်ပြဇာတ်တွေမှာ တော်တော်တယ်။ ခေတ်ပေါ်တေးဂီတပိုင်းကို ငွေစန္ဒာတူရိယာအဖွဲ့ကိုပဲ ဆက်သုံးနေရတယ်။ ငွေစန္ဒာ ကိုမြချစ်ကလည်း အစစအရာရာ အားကိုးလောက်ပါတယ်။

ဖေဖေနားပေမယ့် ဇာတ်က အရှိန်မလျက်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပါးသွားမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပန်တျာမြင့်ထွန်းသစ်တို့ ကတာပေါ့။ မြင့်ထွန်းသစ်က သင်ရိုးကုန်တဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် ပိုကနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်တတ်ပါတယ်။ ဆရာနေရာကို မလုပ်ဘူး။ မဒွီကလည်း သူ့ကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ မြင့်ထွန်းသစ်လည်း ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ထဲရောက်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ မဒွီနဲ့ ယူဖြစ်သွားတယ်။ မဒွီနဲ့ နှင်းဆီက အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်ကုန်လို့ မင်းသမီးတစ်လက် ထပ်ရှာဖို့ လိုလာတယ်။ နာမည်ရင်လည်း ရှိမှ တော်တော်လည်း တော်မှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျော်လာပြီလေ။ ထွန်းထွန်းဆိုပြီး တစ်ခေတ်ဖြစ်လာတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကလည်း များလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာတစ်ချို့တွေကတော့ ကျွန်တော်က ပြဇာတ်ကိုသာ အဓိကထားကြောင်း ကျွန်တော်အဆိုမရလို့ အကမှာ မကြိုးစားကြောင်းတွေ ခဏခဏ ပေးခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်ကိုချစ်တဲ့ ကျွန်တော့် ပရိသတ်တွေကတော့ မနည်းပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေ အများဆုံး။ ကောင်မလေးတွေ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ မလှက ကျွန်တော့်ကို-

“ထွန်းထွန်း မင်း အရင်တုန်းက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

နောက်တိုး

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အခု သိပြီလား”

“သိပြီးထင်တာပဲ”

“နှင်းဆီကို ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အတင်းဖက်၊ ကားနောက်ရောက်တာနဲ့ အတင်းရည်းစားစကားပြောတာ အချစ်လား”

“ဒါတော့ မလုပ်သိမှာပေါ့”

“မသိဘူး”

“တကယ် မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မလှက ဦးလေးကိုဘအောင်အချစ်ကလွဲရင် ဘယ်အချစ်မှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေကတော့”

“ဟဲ့ တော်ပါတော့၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ပြောရမယ်၊ ဦးလေးကိုဘအောင်က နောက်တိုးကို ဆိုင်းဆရာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်မဟုတ်လား၊ အခုနောက်တိုးလည်း ပတ်တီးလက်ထောက်ဖြစ်ပြီ၊ နောက်ဆို ရွာစားဖြစ်တော့မယ်။ သူ့ကို လော့ (Lord) လို့ ခေါ်ရတော့မယ်၊ နောက်တိုးကြောင့် မလှတစ်ယောက် ဦးလေးကိုဘအောင်ကို အချစ်တွေ ပိုနေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေနေတာပေါ့”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ကဲ မသိရင်လည်း မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါဦး”

“ဘာလဲ အချစ်ဆိုတာလား၊ သိပြီလို့ ထင်တာပဲ မလှရယ်”

ဟုတ်ပါတယ် သိပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပါပဲ။ ထင်ရတာက ကျွန်တော် မေရီကို လိုချင်တာနဲ့ ရခဲ့တယ်။ နှင်းဆီလည်း အစက မာနခံနေပေမယ့် ကျွန်တော်က လိုလိုချင်ချင် တပ်တပ်မက်မက် ဖြစ်မှန်းသိတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ရှာတယ်။ မေရီနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရမှ သူ့ကို လက်ထပ်ဖြစ်

တယ်။

နှင်းဆီနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စကို ဖေဖေက မကျေနပ်ဘူး။ ဇာတ်ထဲက
တွေနဲ့ အခုလို မလုပ်စေချင်ဘူး။ သူလိုပေါ့။ သူ မလှကို သိပ်အလေးအနက်
ထားပေမယ့် မလှကို ကျွန်တော့်လို လက်ထပ်မယူဘူး။ အနေအထိုင်ထဲ
စောင့်စည်းတယ်။ ဖေဖေ မလှတစ်ယောက် ဇာတ်ထဲကထွက်သွားမှာကို
သိပ်စိတ်ပူတယ်။ မလှကလည်း ဦးလေးကိုဘအောင်နဲ့ အိမ်ရာအတည်တကျ
ထူထောင်ချင်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလှရော ဦးလေးကိုဘအောင်ရော ဖေဖေ
ကို ငိုကြွပါတယ်။ ဖေဖေအခု ဇာတ်မကနိုင်တော့တာတောင် သူတို့နှစ်ယောက်
လက်မထပ်သေးဘူး။ ဦးလေးကိုဘအောင်ကတော့ လက်ထပ်ချင်ရှာပါတယ်
မလှပါပဲ။ မလှကြည့်ရတာ အချစ်မှာ ထောင့်ငါးရာထက် ငါးရာနှစ်ဆယ်
ကို ပိုပြီးအသားပေးပြီး နေတော့မယ့်ပုံပါပဲ။ သူတို့ နောက်တိုးကို ချစ်ပြီး
သူ့ဘဝမှာ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ နေတော့မယ် ထင်တယ်။ သူက နေနိုင်ပေမယ့်
ဖေဖေကတော့ သူ့ကို သတိရရှာတယ်။ မေမေ့ရှေ့မှာတောင် သား မိလှ
ဘာလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ညာလုပ်ပေးလိုက်ပါနဲ့ ခဏခဏ ပြောတယ်။

ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကွာပါတယ်။ ကျွန်တော်သာဆိုရင်
ဒီလောက် ဖြစ်မနေဘူး။ အစောကြီးကတည်းက မလှကိုလက်ထပ်ယူထား
လိုက်တယ်။ အခု ကျွန်တော့်နောက်လိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း
ကျွန်တော် ကြိုက်တာမတွေ့သေးလို့ သူတို့ကပဲ ကျွန်တော့်ကို အရူးအမူးပြု
နေကြတာလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ပျော်တယ်။ ပျော်စရာကြီး မဟုတ်လားဗျာ။

[၃၀]

ကျွန်တော်တို့ ပွဲခဏနားတုန်း နောက်တိုးက စိန်ချစ်တီးဆိုင်းကို သွား
နားထောင်ရင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကပွဲကြည့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်။
ပွဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်နားတုန်း ပညာတိုးတာပေါ့လေဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း
လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ နှင်းဆီရယ်၊ နောက်တိုးရယ်
ယဉ်ကျေးမှုကပွဲလက်မှတ်ကို တစ်ဆယ်တန်းကဝယ်ပြီး ပွဲသွားကြည့်ကြ
တယ်။

ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းပါပဲဆိုသလို သူတို့အဝတ်အစားတွေက သိပ်
ကောင်းတယ်။ စီးကလည်းကောင်းတယ်။ အကတွေကလည်း ညီတယ်။
အကကို သင်ရိုးကျော့တဲ့လူတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယိမ်းတွေနဲ့ ဆီနဲ့ရေလို
ကွာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယိမ်းတွေက ယိမ်းကရင်း ပညာသင်ရတဲ့လူတွေ
မဟုတ်လား။ လှလည်း မလှဘူး ညီလည်း မညီဘူး။ ကျွန်တော်ပညာတိုးတဲ့
အတွက် နောက်တိုးကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်။

သူတို့အကတွေထဲမှာ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးက ရွှေဘုံပြန်အကပဲ။ ကကြားကကွက်တွေကို အကုန်ကသွားလို့သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ အောက်ကနေပြီး ဦးစိန်ကတုံးရဲ့ ပန်းသလားမေပျိုသီချင်းကို ဆိုပေးတယ်။ ဦးဘခိုင်အသံပါပဲ။ အကကိုကနေတဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို ကျွန်တော် သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းသားထက် မင်းသမီးက ပိုတော်လို့ မင်းသမီးကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။ သူကတာ ခွင်သိပ်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးက ပန်တျာကျောင်းဆင်းဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့လို အကတော်တဲ့ မင်းသမီးမျိုးကို ကျွန်တော့်ဇာတ်ခုံပေါ်တင်ပြီး ကလိုက်ချင်စမ်းပါတီဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘေးနားက နောက်တိုးကို-

“ဟေ့ကောင် လော့၊ မင်းသမီးက မိတယ်နော်”

လို့ ပြောတော့ သူက-

“အင်း” တဲ့။

သူ့ကို ကျွန်တော်က ရွာစားလို့မခေါ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ရွာစားတွေကိုခေါ်သလို ‘လော့’ လို့ပဲ ခေါ်နေမိတယ်။

“ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမယ်နော် မောင်”

“အေးဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်တော့ ကျော်ပါပြီကွာ၊ မင်းကြည့်ပါလား။ သူ့မှာ သဘာပါ ရှိတယ်”

နောက်တိုးကတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ဆိုင်းကိုပဲ အာရုံစိုက် နားထောင်နေခဲ့တယ်။ ရွှေဘုံပြန်ကတုံးမိန်းကလေးကို တခြားအကတွေမှာလည်း တွေ့ရတယ်။ ကောင်မလေးက အကတော်တာတော့ သေချာပါတယ်။ အဆိုတော့ ဘယ်နှယ်နေမလဲမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေက နတ်ကတော်ယိမ်းမှာ ဝိုင်းဆော်ဆိုတာကလွဲလို့ ဘယ်မှာမှ သီချင်းမဆိုတော့ သူတို့အသံတွေ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး။ ပြဲကြည့်ပြီးသွားပေမယ့် အကတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို သတိရပြီး သူ့ကိုသာ ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကျိုက္ကဆံကွင်းပွဲ ဝင်တဲ့ညမှာ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် လောက် မလှဆီကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အကတော်တဲ့ မိန်းကလေးလေ။ ဆိုင်းဝိုင်းထဲက ပျောက်နေတဲ့ ဦးလေးကိုဘအောင်က လည်း မိန်းကလေးနောက်က ပါလာတယ်။

“ဟဲ့ အညိုပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဒေါ်မလှကတာ ကြည့်ချင်လို့ ပြန်ပို့တဲ့ကားတွေနဲ့ လိုက်မသွားဘူး”

“ညည်းတို့ ကပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ၊ ကျွန်မတို့ပွဲက ပြီးတာစောပါတယ်။ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ၊ တစ်နာရီထက် ဘယ်တော့မှပိုပြီးမကျော်ပါဘူး။ လိုက်ပို့တဲ့ကားပေါ်မှာမှ မိုးလင်းတာ”

“ညည်းလာတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ညည်းဦးလေးက”

“အဒေါ်မလှကလည်း၊ ဦးလေးလာခေါ်လို့ ခွင့်တိုင်ပြီး လာခဲ့လို့ရတာပေါ့၊ ဒီမှာ ဦးလေးလည်း ပါတယ်လေ”

“အေးဟာ၊ ငါ့ကို လာခေါ်ပါခေါ်ပါပြောတာ နားငြီးလွန်းလို့ ကွင်းလည်း တစ်ကွင်းတည်းအတူတူပို့ သွားခေါ်လိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော”

ကျွန်တော်တို့က နှစ်ပါးသွားထွက်ခါနီးနေပြီ။ မလှက ပြင်ဆင်နေပြီ။ ပြဇာတ်မှာ ကျွန်တော်သေတဲ့အခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒေါ်ငွေရင်ရယ်၊ ရတနာစိုးစိုးရယ်၊ ထိုက်တန်ရယ်က ကျွန်တော်သေဖို့ ဇာတ်ကွက်ဆင်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်က ပြဇာတ်မေ့ပြီး မလှတို့ကိုငေးကြည့်ရင်း ဇာတ်ခုံထောင့်မှာ ရပ်နေမိတယ်။ ကိုလှဝင်းက ဝင်ဖို့ သတိပေးမှ ကားရှေ့ထွက်ရတယ်။ သေတဲ့အခန်းမှာ မျက်နှာမဲ့ပြီး သေရမယ့်အစား ပြုံးသေမိတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာနေပြီမဟုတ်လား။ အကတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးက ဦးလေးကိုဘအောင်တူမကိုး၊ ပျော်စရာကြီးပဲ။

ဇာတ်ခဏနားတော့ နောက်တိုး သူ့အဒေါ်ဆီလျှောက်လာတယ်။ အခု

ဆိုရင် ဦးလေးကိုဘအောင်က နှစ်ပါးသွားမရောက်ခင် ဆိုင်းထဲကို မဝင်ဘူး။ နောက်တိုးနဲ့ပဲ လွှတ်ထားတယ်လေ။ နောက်တိုးက သူ့အဒေါ်ဆီက အစားလာစားတယ်။

“ဟယ် အစ်ကို”

“ဟင်၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ဦးလေးကို အတင်းလာခေါ်ခိုင်းရတယ်”

“ပွဲကြည့်ချင်ရင် ဖျာဝယ်ကြည့်လို့ရတာပဲဟာ”

ဆိုပြီး နောက်တိုးက သူ့အဒေါ်ဆီက ဓာတ်ဘူးယူတယ်။ သူ့မျက်နှာလည်း ရှုံ့မဲ့လို့။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီကောင်ကို နားမလည်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ကတော့ အညိုက ဓာတ်ခုံပေါ်တက်ကြည့်တယ်။ နောက်တိုးက လက်ဖက်ရည်မတ်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး အညိုနားမှာရပ်နေတယ်။ သူ့အဖေက ခိုင်းလို့ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီကောင်မျက်နှာကတော့ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။ နှစ်ပါးခွဲတော့ နောက်ပိုင်းဓာတ်က မလှ ကံရတယ်။ အညိုလည်း သူ့ဦးထောင့် နောက်တိုးနားက ဆိုင်းသေတ္တာပေါ်ထိုင်ပြီး ဆိုင်းထဲကကြည့်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဟိုနေ့က နောက်တိုးက ဘာမှမပြောတာ ကျွန်တော်မလည်ဘူး။ သူက ဦးလေးကိုဘအောင်တူမဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ပြောဖို့ ကောင်းတယ်။ သူမပြောချင်တဲ့အကြောင်းရှိ သူ့ကို မမေးတော့ပါဘူး။ နောက်တိုးကိုသာ မကဘူး။ မလှနဲ့ ကိုဘအောင်ကိုလည်း မမေးဘဲ နေလိုတယ်။ ကျွန်တော်သိချင်တာတွေ မစိန်ကဲ့ပဲ မေးရတယ်။

မစိန်ပြောတာကတော့ အညိုက ကိုဘအောင်တူမတော်တယ်။ မလှအဆိုနဲ့ အက စသင်ပေးခဲ့ရတယ်။ အညိုက ငယ်ငယ်က ကိုဘအောင်အိမ်နေဖူးတယ်။ မလှတို့နဲ့ အခန်းနီးချင်းဖြစ်ဖူးတယ်။ အညိုက အကတော်တယ်။ အခုတော့ သူ့မောင်လေး ညီမလေးတွေနဲ့ နေတယ်ဆိုတာတွေကို မလှကို မမေးဘဲနေမယ်ဆိုပေမယ့် မနေနိုင်ဘူး။ အညိုအကြောင်း မမေးမိပြောမိပြန်တယ်။

“ဦးလေးကိုဘအောင်တူမကို မလှက အကသင်ပေးခဲ့တယ်ဆို”

“အေး အညို ငယ်ငယ်တုန်းကပါဟယ်”

“ခင်ဗျားသင်ပေးလို့ထင်တယ်၊ ကောင်မလေးက အကတော်တယ်”

“ငါသင်ပေးရတာက နည်းနည်းပါးသူက ပန်တျာကျောင်းဆင်းလေ”

“မန္တလေးကျောင်းက မဟုတ်လား”

“ဟင်း လာပြီ၊ တော်တဲ့လူ ကောင်းတဲ့လူဆို နင်တို့မန္တလေးကချည်းပဲ ထင်နေတော့တာပဲ”

“ဘွာ၊ ဘွာ”

“ဘာ ဘွာလဲ”

“ဖေဖေမှာထားတာ မေ့သွားလို့၊ မန္တလေး မပြောတော့ဘူး၊ ဆောရီး ဆောရီး”

“ပြောလို့ရပါတယ်၊ ငါအလကားပြောတာပါ ထွန်းထွန်းရယ်၊ ငါလည်း မန္တလေးရောက်မှ ပညာစုံတာပါ။ ငါသာ မန္တလေးကို တက်မလာမှရင် လှရတနာ မဖြစ်ပါဘူး။ ဓာတ်ဆရာနဲ့ ကိုဘအောင်ကိုတော့ တမင်မန္တလေး မကြိုက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရွဲ့ပြောတာပါဟယ်၊ ဘွာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်တို့ကတော့ ဖေဖေက ခင်ဗျားမကြိုက်ဘူး ပြောထားတာတွေဆိုရင် အကုန်မှတ်ထားရတယ်မဟုတ်လား”

“တော်ပါဟယ်”

“မတော်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အညိုအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဘာပြောရမလဲ”

“ဒီလောက်အကတော်တဲ့လူ အဆိုဘယ်နှယ့်နေလဲ”

“အဆိုလည်းရပါတယ်”

“တကယ်လားဗျာ”

“တကယ်ပါဟဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး၊ သူတို့ဆီကလူတွေက များသောအားဖြင့် အဆိုမရဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီလောက် အကတော်နေရင် အဆို တော့ ရှော်မှာပဲလို့ တွက်ထားလို့ပါ”

“အညိုက အဆိုလည်း ရပါတယ်။ သီချင်းကြီးရော၊ ကာလပေါ်ရောဆို တယ်၊ အဆိုကောင်းကောင်းရတယ်”

“အော်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မလှ ပြောရဦးမယ်၊ နောက်တိုးအကြောင်းပါ။ ပဒေသာကပွဲသွားကြည့်တော့ အညိုကို ကျွန်တော်တို့တွေ ခဲ့တယ်၊ နောက်တိုး က ဦးလေးကိုဘအောင်တူမဆိုတာလည်း မပြောဘူး၊ သူနဲ့ အိမ်နီးချင်းဆို တာလည်း မပြောဘူး”

“ဘဘကြီး ဘော်ဂါတန်းအိမ်မရောင်းခင်တုန်းက အခန်းချင်းကပ်ပြီး နေဖူးတာပါ။ ကိုဘအောင်တို့ကလည်း ချင်းချောင်းခြံထဲမှာ အိမ်မဝယ်ရသေး ဘူး။ အခုတော့ အညိုက သူဖွားအေအိမ်မှာ တစ်ခန်းငှားပြီး သူမောင်လေးတွေ ညီမလေးတွေခေါ် ကျောင်းထားပေးတယ်။ ငါတို့လည်း ဘထွေးဝယ်ချင်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပက မြေကလေးဝယ်ပြီး ပြောင်းခဲ့ကတည်းက အညိုနဲ့ ဝေးသွားကြတယ်။ ငါတို့အိမ်က သစ်ပင်တွေပဲ အတော်ကြီးပြီး အညိုလည်း အလုပ်ဝင်တာ လုပ်သက်အတော်ရနေပြီ”

“အညိုကို ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ထဲ ခေါ်ပါလားဗျာ”

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုဘအောင် ငါ့သတ်နေပါဦးမယ်”

“ဒီလောက်တော်တဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် ကိုယ့်ပညာကိုယ် အားကိုးပြီး အပြင်မှာ ကြိုးစားကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်”

“နင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး ထွန်းထွန်းရယ်၊ နင်ပဲ နင့်အဖေ ခြေရာမီအောင် ကြိုးစားပါဦး”

“ကြိုးစားနေတာပဲဗျာ၊ မိတာ မမိတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ် နိုင်ဘူး”

“မင်းကသာ မိတာ မမိတာမသိတာ၊ ငါ့တူကတော့ သူ့ဆိုင်းသံက

ပတ်ဖျားပဲ ကောင်းသလိုရှိတယ်တဲ့၊ ပတ်ရင်းမကောင်းဘူးတဲ့၊ ပတ်ဖျားရော ပတ်ရင်းရော ကောင်းအောင်ကြိုးစားရဦးမယ်လို့ ငါ့ကို ပြောနေတယ်”

“ကျွန်တော် မခံချင်အောင် စ မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတူတော် အကြောင်း ခင်ဗျားပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော် မသိ တာက ခင်ဗျားတူက ဘာဖြစ်လို့ အညိုက ဘယ်သူဘယ်ဝါပါဆိုတာ ကျွန် တော်ကို မပြောတာလဲမသိဘူး”

“နောက်တိုးက အညိုကို ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက တွေ့ ဖူးနေတယ်မဟုတ်လား၊ သူညီမလေးလို သဘောထားပြီး အစ်ကိုကြီးတွေ သဘာဝအတိုင်း အညိုအကြောင်းကို မပြောချင်တာပါဟယ်၊ တွေ့တဲ့အခါ မှာလည်း နောက်တိုးက အညိုကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာ မပေးဘူး”

ဘက်တိုး

ရင်လို့ လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းကိုလာကြည့်တဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ၊ ထောက် ကျောင်းသူတွေ၊ ဆေးလိပ်ခုံတို့၊ စက်ချုပ်သမဝါယမတို့က အလုပ် မတွေ့ အပျိုကြီးတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကဆိုရင် ဇနီးတို့ရွှေတို့၊ ဒေါ်ငွေရင်တို့၊ ငါတို့ အဒေါ်တို့ ကတာကို လာကြည့်တာပဲ။ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အားထုတ်မှုအစစ်ကို ကြည့်ချင်လို့ ရှေးမူ ထွက်တဲ့အရသာမျိုးကို လိုချင်လို့ ပွဲလားကြတာပဲ”

“ငါကလည်းမငြင်းပါဘူး။ ငါတစ်ခါက ခံရပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဟို စာရေး ဆရာမလေး နာမည်က ဘာဆိုလဲ”

“အော်၊ မင်းကို ဇာတ်ဆရာဆီ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့။ ကျွန်မက မင်းသမီးကြီးတွေဆီကို လာတာပါလို့ပြောသွားတဲ့ စာရေးဆရာမ အား”

“အေး၊ ငါကတော့ ငါ့ဇာတ်ထဲလာတော့ ဧည့်ခံရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့ဆိုလို့ ငါလည်း ပြန်လှည့်လာတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်မ အန်တီရွှေနဲ့မလှကို ပြောနေသေးတယ်။ ကျွန်မ ဇာတ်ဆရာကြီးရတနာ နဲ့အောင်ကတန်းက ဒီဇာတ်ရဲ့ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ကိုမလာမိတာ အမြဲတမ်း နှာင်တရုတ်တယ်တဲ့။ ဆက်နားထောင်ရင် ငါ့အဖို့ မလွယ်တော့တာနဲ့ အမြန် ခုတ်ရတယ်”

“သူတို့လို တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကို မင်း စိတ်ပျက်စရာ မလိုပါဘူး။ ငါ့ကိုမှ တွေ့ချင် စကားပြောချင်တဲ့ လူတွေ အပုံပါ။ အခု ငါပြောမှာကလည်း ငါ့စိတ်ပူစရာအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ မင်းက ဆွေးနွေးချင်တယ်။ ဘာညာလုပ်နေရသေးတယ်ကွာ”

“ဆွေးနွေးရမယ့်အကြောင်းမို့ပါ”

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ဆွေးနွေးကွာ”

“ငါ့မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မင်းသမီးလုပ်ချင်တယ်။ ဇာတ်ထဲ နဲ့ချင်တယ်”

| ၃၁ |

“ထွန်းထွန်း အားရင် ကိစ္စတစ်ခုလောက် ဆွေးနွေးချင်တယ်”
လို့ နောက်တိုးက ကျွန်တော်လာပြောတော့ ကျွန်တော်စိတ်ပူသွား တယ်။ သူ ဇာတ်ထဲက ထွက်မလို့လား။ သူ့အဒေါ် ဇာတ်ထဲက ထွက်မလို့ လား။ သူတို့တူဝန်း ထွက်မယ့်ဆိုလို့ ကိုဘအောင်ပါထွက်မလို့လား။ သူ့အ သုံးယောက်သာ ထွက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ဇာတ်လည်း ခက်ရချေရဲ့။

“ဆွေးနွေးရမလား”

“ပြောရင်လည်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါကွာ။ ငါ့ကို လှန့်မနေပါနဲ့”

“ထွန်းထွန်းက ဘာကိုလှန့်နေလို့လဲ”

“ငါတော့ အခုဆိုရင် ဘာမဆို လှန့်နေတာပဲ။ ငါ့ကို မနှက်ကျရင် ဘာ သတင်းစာမှာ ဘယ်စာအောင်မှာ စာမန်ထားမလဲ။ ငါ့ဘယ်ရုံမှာကွဲမလဲ။ ငါ့ ဇာတ်ထဲက ဘယ်သူများ ထွက်မလဲ။ အထူးသဖြင့် မင်းအဒေါ်လို့ မင်းသမီး မျိုး ထွက်သွားမှာလည်း ပူရတာပဲ”

“ပူရမှာပေါ့ကွာ။ အခု ရတနာဇာတ် လာကြည့်တဲ့ လူတိုင်းဟာ မင်းကြည့်

“ဇာတ်ထဲ ဝင်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆိုတတ် ကတတ်ရဲ့လား”
“ကတတ်ပါတယ်။ ဆိုလည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဟာ ဒါဖြင့် မဆိုးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူက မင်းသမီးတစ်ယောက်လိုဝင်ရမှ သူဝင်တာ တယ်။ မင်းသမီးတစ်ယောက်ရတဲ့ အခွင့်အရေးအတိုင်းလည်း လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်တိုးကို ဘယ်လိုဆက်ဖြေရမယ် မသိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုလာပြောနေတာလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်မပေး တော့ဘဲ သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူလည်း တိတ်သွားပြီး ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်တယ်။

“အကြောင်းက ဒီလိုပါ ထွန်းထွန်းရယ်၊ ဦးလေးကိုဘာအောင်တုမ အောင်လေ”

“ဟင်”

“အဲ အညိုက အပြင်ဇာတ်တွေထဲ ထွက်ပြီးကချင်တယ်။ သူ့ကို အခု သူ့မှ အားမပေးဘူး။ ကိုယ့်နေမြဲတိုင်း နေဖို့ပဲ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ဦးလေးကိုဘာအောင်က အဆိုးဆုံးပေါ့။ ဘယ်ဇာတ်ကိုမှ သွင်းမပေးဘူး။ ကိုယ့်အသား ကိုယ်နေတဲ့”

“အင်း”

ကျွန်တော်က ငါ့ဇာတ်ထဲ ဝင်ခိုင်းပါလား၊ ငါသွင်းမယ်လို့ ပြောချင်နေမယ့် နောက်တိုး ရိပ်မိမှာစိုးလို့ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ‘အင်း’ တစ်လုံးပဲ ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့သဘောကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အနုပညာတစ်ရပ်ကို နေရာ နိုင်သမျှရောက်အောင် ကြိုးစားတာကို အားပေးချင်တယ်။ တခြားကိစ္စတွေ မစဉ်းစားစေချင်ဘူး။ ငါ့သဘောကတော့ အညိုကိုငါ အားပေးချင်တယ်။”

“အေး”

“တကယ်လို့ အညိုက ဒီဇာတ်ထဲ ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းသွင်းမပေးဘူး”

“အော် ရပါတယ်ကွာ၊ တခြားလူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ဦးလေးကိုဘာအောင် ကျေးဇူးရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဦးလေးကိုဘာအောင်ကလည်း ပြဿနာရှိပေါ့ကွာ၊ တကယ်လို့ အညိုကို ဇာတ်ထဲသွင်းမယ်ဆိုရင် ဦးလေးကိုဘာအောင်ကိုလည်း ဇာတ်ထဲက မထွက်အောင် မင်းလုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ငါက ဦးလေးကိုဘာအောင်ကို ထိန်းထားရမယ်ပေါ့၊ မင့်အဒေါ်က ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ဘာလဲ”

“မင်းအဒေါ်ကကော ဇာတ်ထဲကမထွက်ဖို့ ကူပြောမပေးတော့ဘူးလား”

“ပြောမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဇာတ်ရဲ့ခေါင်းဆောင် ဇာတ်ဆရာ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ မင်းအမေတို့စကားဆိုရင် ဦးလေးက ပယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးကြီးပြောရင် ပိုရမယ်”

“ဖေဖေကိုတော့ မင်းပြောခိုင်းရင် ရပါတယ် နောက်တိုးရာ၊ ဖေဖေက မင်းတို့ဆိုရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ဦးကြီးကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး၊ ဦးကြီး အညိုအကြောင်းသာသိရင် ငါ့တုန်းကလို အားပေးမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

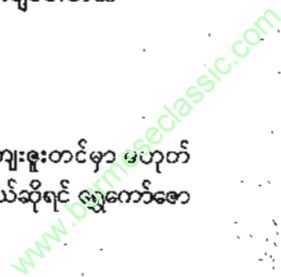
“အေးလေ၊ ငါ့ဇာတ်မှာလည်း မင်းသမီးကြီးတွေက အသက်ကြီးလာပြီ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော်တော် မင်းသမီးငယ်ငယ်တွေ တကယ်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘက်က အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားချင်ပါတယ်”

“မင်းကုမယ်ပေါ့”

“အေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ ထွန်းထွန်းရာ”

ကျွန်တော်အတွင်းစိတ်ကို နောက်တိုးသိရင် ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အညိုသာ ကျွန်တော်ဇာတ်ထဲဝင်မယ်ဆိုရင် လှူကော်ဇော

ခင်းပြီး ကြိုချင်နေတယ်ဆိုတာ နောက်တိုးမရိပ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တိုးလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ငိုင်နေပြီးမှ စကားဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ဦးလေးကိုဘာအောင်လည်း မှန်တယ်။ အညိုလစားလုပ်နေတာက လုံခြုံမှု ရှိတယ်။ ဣန္ဒြေရတယ်။ နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတရတယ်။ အစစအရာရာ စိတ်ချပြီးနေနိုင်တယ်။ အပြင်ရောက်ရင် ဘာမှ သေချာတာ၊ လုံခြုံတာ၊ စိတ်ချရတာမရှိဘူး။ မင်းသမီးဆိုတော့ နာမည်ရရင်တော်ပါရဲ့ နာမည်မရရင် ခက်မယ်။ အညိုက စိတ်ဆန္ဒပြင်းလို့သာ ငါက ကိုယ်ချင်းစားပြီး အားပေးရတာ။ မင်းသမီးထွက်လုပ်ဖို့ အားပေးမိတဲ့ငါက မှားပြီး ဦးလေး ကိုဘာအောင်စာမှန်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“မင်းမမှားဘူးလို့ ငါထင်တယ်နောက်တိုး၊ ကောင်မလေး အက တော်ကိုတော်တယ်”

ဟုတ်ပါတယ်။ အညိုတစ်ယောက် အကတော်လို့ ကျွန်တော် သတိပြုတယ်မဟုတ်လား။ စွဲလမ်းခဲ့ရတယ်မဟုတ်ပါလား။

အညိုကို ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ထဲဝင်ဖို့ကိစ္စမှာ နောက်တိုး ကြိုပြောထားတဲ့အတိုင်း ဦးလေးကိုဘာအောင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုဘာအောင်က အညိုဝင်ရင် သူထွက်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အညိုကိုလက်ခံရင် သူ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်က ထွက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပျောင်းဖျပြောလို့မရဘူး။ နေရာတကာမှာ ကိုဘာအောင်ကိုနိုင်တဲ့ မလှလည်း ဒီကိစ္စမှာတော့ မနိုင်တော့ဘူး။ အညို ဇာတ်ထဲဝင်မယ့်ကိစ္စ ဖေဖေဆီ ရောက်တယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေက ဘာဘချိန်ရယ်၊ ကိုဘာအောင်ရယ်၊ မလှရယ်၊ အန်တီရွှေရယ်၊ မငွေရင်ရယ်၊ မစိန်တို့လင်မယားရယ်၊ နောက်တိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ကို ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရတာပေါ့။ နောက်တိုးကလည်း သူကျွန်တော်ကို ပြောတဲ့အတိုင်း ဝင်ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေက-

“နေပါဦး ဘာအောင်ရာ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဇာတ်ဆရာမသိပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကလေးမကလေးဇာတ်ထဲ သူ့ဘာသာဝင်တာ ဝင်ပစေပေါ့၊ မင်းက ဘာလုပ်ထွက်ရမှာလဲ၊ ဟိုကလေးမကလေးကလည်း ဇာတ်ထဲ သိပ်ဝင်ချင်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီဇာတ်ထဲဝင်တာကမှ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသေးတယ်၊ တခြားဇာတ်တွေထဲ ဝင်သွားရင် မျက်စိကွယ်ရာရောက်ပြီး ပိုစိတ်ပူနေရဦးမယ်။ မင်းအမေများလည်း သူတို့မြေးနောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အညိုဇာတ်ထဲဝင်ရင် ကျွန်တော်ထွက်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးနေလို့ပါဇာတ်ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းဒီလို ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ဦးလေးကိုဘာအောင်ရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဆိုင်းမသင်ချင် သင်ချင်အောင်၊ ဇာတ်ထဲ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်အောင် အားပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အညိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ထက် အနုပညာမှာ အထုံပါရမီ ဇီရိုတယ်၊ ကျွန်တော်လို မျိုးရိုးနစ်ဖက်စလုံးရှိလို့ ဝါသနာသန်ရတာ မဟုတ်ဘဲ သူမှာဆိုရင် ဦးလေးဘက်ကပဲ မျိုးရိုးရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူက နဂိုတော်ပါ၊ အဒေါ်တို့လို မင်းသမီးဖြစ်ချင်လွန်းလို့ သူကြိုးစားချင်တာကို ဦးလေး အားပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်”

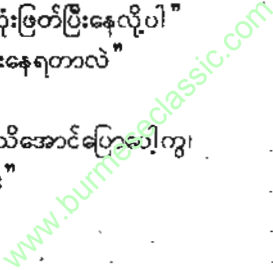
နောက်တိုးတစ်ယောက် ကြိုးကြိုးစားစား ကိုဘာအောင်ကို တိုက်တွန်းနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်ပြောချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ဆန္ဒတွေ ဖေဖေသိမှာ ဖိုးရိမ်နေရတယ်မဟုတ်လား။

“ငါ နားလည်ပါတယ်နောက်တိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေလို့ပါ”

“နေပါဦး ဘာအောင်ရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေတာလဲ”

“ဇာတ်ဆရာမသိပါဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါမသိဘူး၊ ငါမသိတာကို သိအောင်ပြောပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲ ငါ့ကို မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ မဟုတ်ရင် ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

ကိုဘအောင်က မလှကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူဘာကြောင့် ကြည့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။

“ကျွန်တော် ပြောတာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေးပါကွာ”

“ကျွန်တော် အညိုကို ဇာတ်ခုံပေါ်မတက်စေချင်တာ ဇာတ်ထဲမဝင်စေချင်တာက ဇာတ်ဆရာတို့ ဆရာကတော်တို့နဲ့ တစ်သဘောတည်းပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဇာတ်ဆရာတို့လည်း သမီးမိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဇာတ်ထဲ မဝင်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း အညိုကို ကျွန်တော်ရှိတဲ့ဇာတ်ထဲ မဝင်စေချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အညိုက”

“ကျွန်တော့်သမီးလေ ဇာတ်ဆရာ”

“ဟယ်”

မလှတစ်ယောက် အံ့ဩလွန်းလို့ အသံထွက်လာတယ်။ မလှသာမကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့ဩကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးတစ်ခါမှ မကြားဖူး မသိဖူးတဲ့ အကြောင်းမဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ် မလှ၊ ငါဒါကြောင့် အညိုပန်ကျာဝင်ဖို့ သင်ခိုင်းတုန်းက မသင်ချင်ခဲ့တာပဲ။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဇာတ်ဆရာကိုတော့ ငါကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ ဖွင့်ပြောတာပါ။ နောက်တိုး မင်းလည်း ဦးလေးကို နားလည်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေပါဦးကွာ ဘအောင်ရ၊ လေးဆယ်ကိုးခုနှစ်လောက် မင်းရွာခဏ ပြန်

သွားတာ လမ်းတွေပိတ်ပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကြာခဲ့တာ အဲဒီတုန်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇာတ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးဇနီးရဲ့ ညီမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ အညိုကို ၁၉၅၀ ခုမှာ မွေးတယ်။ မွေးတဲ့ မီးတွင်းမှာပဲ သူ့အမေ ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဆယ်ရက်သမီးကလေးကို အစ်ကိုကြီးနဲ့ မရီးပေးပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ သမီးအကြောင်းကို မပြောဘဲ ဇနီးဆုံးတဲ့အကြောင်းပဲ ဇာတ်ဆရာတို့ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သမီးအကြောင်း မပြောခဲ့။ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေခဲ့သလို သမီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဖေလို့ မထင်ဘူး။ အဖေလို့လည်း တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးကိုပဲ သူ့အဖေလို့ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူက ဦးလေးလောက်ပဲ သဘောထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့အထိ ဦးလေးပဲ ခေါ်တယ်”

“အင်း”

ဖေဖေကတော့ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဝိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ကိုဘအောင်ကိုလည်း သနားနေတယ်။ မလှကလည်း ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တိုးကတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ထားတယ်။ ဘာဘာချိမ်းကလည်း ဖေဖေလိုပဲ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ တခြားလူတွေကလည်း တိတ်နေတယ်။

“ဘအောင်”

“ဇာတ်ဆရာ”

“ငါပြောတာကို မင်းနားထောင်မလား”

“ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ရဘူးဆိုရင် နားထောင်မယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ အရင်ပြောမယ်၊ ငါတို့လာမယ့်နှစ်မှာ အငယ်

ကောင် မင်းမင်းကို စကားခိုင်းမယ်။ ဇာတ်ထဲလိုက်ရင်းနဲ့ မရွှေတို့ မိငွေရင်တို့ မိလှတို့ဆီက ဆက်သင်ခိုင်းမယ်။ အငယ်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို အခု အကသင်နေပြီ။ နောင်နှစ်လောက် အကြီးမတစ်ယောက်ကို စသွင်းမယ်။ ငါတို့က သမီးတွေ ဇာတ်ခုံပေါ် မတက်ခိုင်းဘူးဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ မင်းလည်း အညိုကို ဇာတ်ထဲ လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း”

“အေး မင်းလည်း ဇာတ်ထဲကထွက်”

“ဟာ ဦးကြီးကလည်း၊ ဦးလေးကိုဘအောင်ကိုတော့ ဇာတ်ထဲက မထွက်ခိုင်းပါနဲ့၊ အညိုကို မသွင်းချင်နေပါ”

“နေပါဦးနောက်တိုးရာ၊ နေပါဦး ဦးကြီးပြောစမ်းပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ၊ ဘအောင် မင်းဇာတ်ထဲကထွက်ဖို့ကိုစွဲကို ငါပြောမယ်၊ မင်း ဇာတ်ထဲက ထွက်လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ဆိုင်းသွားတီးစရာမလိုဘူး။ အကြောင်းက ရှိတယ်။ မင်းက ဘယ်သူမှ မပြောတဲ့စကားကို ငါမပြောလို့ ငါလည်း ဘယ်သူမှ မပြောဘူးထားတဲ့စကား ပြောမယ်။ ငါ့ကို သမားတော်ကြီးက နားတာ သုံးနှစ်ကျော်လာလို့ သီချင်းကြီး တစ်ခါတလေ ဆိုခွင့်ပြုထားပြီ။ အခြေအနေကောင်းလာရင် အချိန်ပိုင်းနဲ့ ပြန်ကခွင့်ပြုမယ်တဲ့”

“ဟာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ထအော်မိတယ်။

“အေး သားကိုလည်း အခုမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တယ်ကွာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဖေဖေ၊ ကြားရခြင်းသာ အဓိကပါ”

“အေး အေး၊ ကဲ ဘအောင်ကိစ္စ ဆက်ပြောဦးမယ်၊ သီချင်းဆိုနိုင် တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဘအောင်က ငါသီချင်းဆိုချင်တဲ့အခါမှာ ပတ္တလားတို့ စောင်းတို့ တီးပေးပါ။ ဇာတ်ထဲကထွက် ငါနဲ့နေ”

“ဟာ ဇာတ်ဆရာ”

“ဘာလဲ မင်းက ပတ္တလားမတီးချင်ဘူးလား၊ မနေချင်ဘူးလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဇာတ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်နေချင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဇာတ်ဆရာနဲ့နေရင်း စောင်းကိုဆက်တက်ဦးမယ်”

“အေး၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့အခါ သီချင်းကြီးတို့ဘာတို့ အသံလွှင့်တာပေါ့၊ ရှေးသီချင်းကြီးတွေလည်း တို့ဆရာတပည့် ဖော်ထုတ်ကြတာပေါ့ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“အေး ဒါဆိုမင်းလည်း ထွက်ရတယ် အညိုလေးလည်း မင်းသမီးဖြစ်မယ်၊ မင်းကလည်း ထွက်ရရင် ကျေနပ်ကွာ။ ဝါဆိုလောက်ထွက်၊ သီတင်းကျွတ် မကွေးပွဲမှာ ပြန်ဝင်၊ ဒီကြားထဲ နောက်တိုးက ပတ်တီးခေါင်းအဖြစ် တက်တီး”

“ကျွန်တော် မဖြစ်ပါဘူး”

“နေဦးနောက်တိုး ငါပြောစမ်းပါရစေဦး၊ ဇာတ်ဆရာ ကျွန်တော် သီတင်းကျွတ်တော့ ပြန်မဝင်ချင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်၊ ခြောက်လတော့ ထွက်ပါရစေ”

“တစ်နှစ်တွေ၊ ခြောက်လတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဘအောင်ရာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဇာတ်ဝင်ရင် မင်းပြန်တီး၊ ငါပြန်ကဖြစ်ရင် မင်းနဲ့မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဇာတ်ဆရာ နှစ်ပါးပြန်ကရရင် ကျွန်တော်ပြန်တီးပါမယ်။ ဇာတ်ဆရာ ကခွင့်မရသေးလည်း ရန်ကုန်မှာ ဇာတ်ဝင်ရင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဝင်မယ်။ ဒီကြားထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်နေရာ နောက်တိုးပဲ ခိုင်းပါ”

“အေး မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ရတနာမင်းအောင်ဇာတ်ထဲ ဝင်တဲ့အချိန်မှာ စိန်နောက်တိုးကလည်း ရွာစားပေါ့ကွာ”

“ဟာ ဦးကြီး မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ကျွန်တော် ပတ်တီးလက်ထောက်အဖြစ် တက်တီးနေတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်သေးဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ် နောက်တိုးရာ”

“ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် နှစ်ပါးကျရင် မထိန်းနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ငွေရင်က ဆိုချင်တာ ကောက်ဆိုတာ”

“အမလေး သူတို့တွေကဆိုရင် ငါပါ။ မလှတွေ့ကရာလျှောက်ဆိုတာ တော့ မပြောကြဘူး။ နင်ရော ထွန်းထွန်းရော အတူတူပဲ။ ဇာတ်ဆရာသားတွေ လို့ မပြောရဘူး။”

ဒေါ်ငွေရင်က တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေပေမယ့် အခုတော့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။ ဖေဖေကလည်း ရယ်ပြီး-

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါ့ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ မိငွေရင်ရယ်၊ ညည်းလည်းပဲ မိလှ တွေ့ကရာ လျှောက်လုပ်တာကို ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ညည်းလည်း မိလှခေါ်လို့ ဇာတ်ထဲ ပြန်ဝင်တာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဇာတ်ဆရာ၊ မငွေရင်က ကျွန်မတို့မောနေတာ မကြည့်နိုင် လို့ ဇာတ်ထဲပြန်ဝင်လာတာလေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မငွေရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဟုတ်လို့ကျော် ပုပ်လို့ပေါ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဘအောင်”

“ဘာလဲ မငွေရင်ရဲ့”

“တွေ့လားမလှ၊ သူ့မှာသမီးရှိတာ တို့မပြောဘဲ လူပျိုလို့ ညာနေခဲ့ပြီး အခုမှ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ မငွေရင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကိုဘအောင်တို့ များတော့”

“ဟာ အဒေါ်တို့ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်နေရတာလဲ၊ ဦးကြီး ဦးလေးကိုဘအောင်ကို ထွက်ခွင့်ပြုရင် ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်ခေါ်မယ်ဆိုရင် ငါမထွက်ဘူးကွာ အညိုလည်း မဝင်ခိုင်းနဲ့”

“ဟာဗျာ၊ ဦးလေးကလည်း”

“ဦးလေးကိုဘအောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလည်း ငါ့ဇာတ်ထဲကို ဆိုင်းဆရာအသစ် မသွင်းနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ဝင်ပြောရတယ်။ နောက်တိုးက ပတ်တီးခေါင်းဆောင် အဖြစ် တက်တီးသင့်တာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

“နောက်တိုး”

ဖေဖေက သူပြောမှရမယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ သူ ဝင်ရပြန်တယ်။

“ဦးကြီး”

“ဦးကြီးပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ၊ ဦးကြီးကို ဒီတစ်ခါ ကူညီစမ်းပါ။ ဘာအောင်လည်း ထွက်ဖြစ်အောင်၊ အညိုလည်း ဝင်ဖြစ်အောင် ဟုတ်လား”

နောက်တိုးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ခေါင်းငုံ့နေတယ်။

“ဇာတ်ဆရာပြောတာ ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ မင်းဦးလေး ကိုဘအောင်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကူညီဖို့ကောင်းတယ်”

“ကဲ ကျုပ်ကလည်း တွေ့ကရာ ကောက်မဆိုပါဘူး၊ ရှင့်ကို ဘာဆိုမယ် ဆိုတာ ကြိုပြုပြီး ပြောထားပါမယ်တော်”

“အန်တီရွှေတို့အားလုံး သားကိုကူညီမှာပေါ့ကွယ်”

မလှ၊ မငွေရင်နဲ့ အန်တီရွှေတို့ကလည်း ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဝင်ပြောရပြန်တယ်။

“ဟေ့ လော့ ရာ၊ မင်း ပတ်တီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်သင့်နေတာ ကြာပြီကွာ၊ ဖေဖေစကားကို နားထောင်လိုက်ပါ”

“ကဲ နောက်တိုး၊ ဦးကြီးလည်းနားချင်ပြီ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး ကျွန်တော် ဦးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်”

“အေး ငါ့သားနောက်တိုး ငါ့စကား အမြဲနားထောင်မယ်ဆိုတာ ငါသိ ပါတယ်၊ ကဲ အားလုံးကိစ္စပြီးပြီ၊ ငါ့တို့သားအဖကိစ္စပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဖေဖေ ပြောလိုက်တဲ့စကားက ကျွန်တော့်အဖို့ အဆန်းဖြစ်သွားတယ်။

“ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ”

“အေး”

“ဘာလဲ ဖေဖေ”

“အေး ပြောပါမယ်ကွာ၊ မင်းဦးလေးကိုဘာအောင်က သူ့သမီး ဇာတ်ထဲ မသွင်းချင်တာ မင်းအသိပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“အခု အညိုဇာတ်ထဲဝင်ပြီ၊ အညိုက မင်းညီမလေးပဲ၊ မင်းအညိုထံ မင်းညီမအရင်းလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ သွန်သင်ဆုံးမရမယ်၊ အညိုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သားတာဝန်ယူရမယ်၊ ဖေဖေက အညိုနဲ့ပတ်သက် ရင် မဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းမခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ လစားလုပ်နေတာ အကောင်းသား တို့ဇာတ်ထဲရောက်မှ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် တို့ ခွေးဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားသား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီတော့ ငါ့သားကကော အညိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား အညိုကို ဇာတ်ထဲသွင်းလို့ ဖြစ်မလား”

ကျွန်တော့်အဖြစ်က နောက်တိုးထက်ဆိုးပြီပေါ့။ နောက်တိုးက ပတ်သက် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တက်တီးရတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ချ ယဉ် အိပ်မက်ကလေး ဖျက်ပစ်လိုက်ရမှာလေ။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲသား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ”

ကျွန်တော် ဘာစကားပြောရမလဲ၊ ဒီစကားပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ကျွန် တော်က အခုမှ မသွင်းချင်ဘူးဆို ဖြစ်တော့မလား။

“သားက အညိုကို မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆို ကတိ ဖေဖေပေးစမ်းပါ”

“ဖေဖေ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အညိုကို မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အညိုကို စောင့်ရှောက်မယ်။ နာမည် ကျော် မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်။

“သား ကတိပေးတယ်နော်”

“သား ကတိပေးပါတယ်”

[၃၂]

ရောဝတီမြစ်ကြီးကတော့ စီးမြစ်စီးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မကွေးရောက်တော့ လေးနာရီကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကားက နောက်ဆုံး ဝင်တာပဲ။ ဒီနေ့ တစ်ညနားပြီး မနက်ဖြန်ညမှ ပွဲဝင်ရမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့က စောရောက်တယ်။ ဘုရားပွဲက မနက်ဖြန်မှစမယ်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေတော့ စည်စပြုနေပါပြီ။

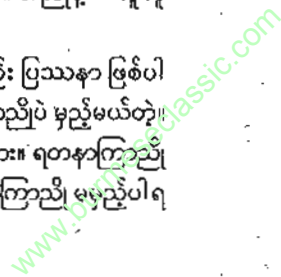
လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ကျွန်တော် ဒီမကွေးမှာ မင်းသားစလုပ်ခဲ့ရတာ မကွေးမြဲသလွန်ပွဲကတော့ ကျွန်တော့် အောင်ပွဲပါပဲ။ မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားလည်း နှစ်စဉ်မပူးရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဘုရားကို နှစ်စဉ်ပူးရတယ်။ ပွဲခင်းအောင်မြေကိုလည်း နှစ်စဉ် နှင်းရတယ်။ ခါတိုင်းတော့ ပွဲကူးတာ ကပ်တတ်တယ်။ ဒီနှစ်တော့ စောစောရောက်တယ်။ ကျွန်တော့်အရင် စောရောက်နေတဲ့ နောက်တိုးတို့တူဝရီးတစ်စု မြစ်ဆိပ် ရေဆင်းချိုးနေတယ်ဆို ကျွန်တော် သူတို့နောက် လိုက်ခဲ့တယ်။

မြစ်ကမ်းဘေးလူရှင်းတဲ့ကမ်းစပ်မှာ ဒေါ်ငွေရင်နဲ့မလှက အဝတ်လျှော်

တယ်။ အန်တီရွှေက ရေချိုးနေတယ်။ နောက်တိုးက ကမ်းပါးတစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို လှမ်းမခေါ်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ စီးမြစ်စီးနေတဲ့ စရာဝတီမြစ်ကလည်း ရှုမငြီးပါပဲ။ လှမြဲလှနေတဲ့ မင်းဘူးတစ်ဖက်ကမ်းကလည်း ကြည့်မဝနိုင်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သဘာဝရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်နေရတာ ဖျော်လာတယ်။ ဒီလိုတစ်ခါတလေ အေးအေးဆေးဆေး ငေးကြည့်ရတာ ကောင်းလှတယ်။

ငေးနေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကိုလည်း တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမကွေးပွဲခင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း မင်းသားလုပ်ရမှာ ကြောက်ခဲ့တယ်။ ကြောက်သာကြောက်ခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော်ကြောက်ပြီး သောကရောက်ခဲ့သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ထင်သလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်အဖွဲ့ သားတွေ ဝိုင်းကူလို့ ကျွန်တော် အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ မင်းသားလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဘချိမ့်တို့၊ အန်တီရွှေတို့ သင်သမျှကိုလည်း ကျွန်တော်ရအောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောသမျှကိုလည်း နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက စည်းလုံးဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ညီညွတ်စွာ လိုက်နာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုဆို ဇာတ်ဆရာ ခေါင်းဆောင်ဇာတ်မင်းသားဘဝကို ငါးနှစ်ရောက်ခဲ့သလို သားသမီးငါးယောက် ရခဲ့ပါပြီ။ မေရီနဲ့ သုံးယောက်၊ နှင်းဆီနဲ့ နှစ်ယောက်။ နှင်းဆီတစ်ယောက်လည်း အခု ကလေးငယ်လို့ ဇာတ်နဲ့ မလိုက်နိုင်ပြန်ဘူး။ နှင်းဆီ မလိုက်နိုင်ပေမယ့် ညီလေးမင်းမင်းက ဇာတ်ထဲ ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို အဖော်ရပါတယ်။ မင်းမင်းလည်း ဝါခေါင်လကစပြီး ဇာတ်ထဲရောက်တယ်။ အညိုနဲ့ အတူတူပေါ့။

အညိုဆိုလို့ အညိုဇာတ်ထဲဝင်တာ နာမည်မှာလည်း ပြဿနာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ အညိုက သူ့ကျောင်းနာမည်အတိုင်း နန်းကြာညိုပဲ မှည့်မယ်တဲ့။ ဇာတ်က သဘောကလည်း ရတနာ တပ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ရတနာကြာညိုလို့ သူ့ကို အမည်ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အညိုက ရတနာကြာညို မမှည့်ပါရ

“အစ်ကို့ ဇာတ်ဆရာ”

“ဘာလဲ အညို”

“အညို ကတာ ဆိုတာတွေ ဘာလိုသေးလဲဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“အစ်ကို့ဇာတ်ဆရာကသာ ကောင်းတယ်ပြောတာ။ အစ်ကို့နောက်ထိုးက အညိုကို နင်ဒီလောက်နဲ့ဆိုရင် မင်းသမီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အညို အခုအပြင်မှာကတာ ဘယ်နှလ သေးလို့လဲ။ ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူးမှာကပြီးရင် အညိုမှာမည်ရပါပြီ။ ရန်ကုန်ရောမိရင် စန္ဒကီနီရီ တင်မယ်လေ။ အညိုကပုံနဲ့ ကိန္နရာမလေးနဲ့ သိပ်လိုက်မယ် ရှင်ဓမ္မန္တမီး မင်းနန္ဒာဇာတ်မှာလည်း လူတွေ အညိုကို ချီးမွမ်းသားပဲ”

“အညိုကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျကျပါပဲ။ အခု နိုဝင်ဘာဆိုရင် အညို သူငယ်ချင်းတွေ ဂျပန်သွားကြမယ်။ အညိုသာမထွက်ရင် ပါတယ်။ ဂျာနယ် မပါတောင် အမေရိကန်မှာ ရာမသွားကရမှာ သေချာတယ်။ အညို ကိုယ် အားကိုယ်ကိုးပြီး ဆိုတဲ့ ငိုတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လွန်းလို့သာ အားလုံးဆီ ခွန်ခိုတာ”

“အညိုက အခု နောင်တရနေလို့လားကွယ်”

“နောင်တတော့ မရပါဘူး အစ်ကို့ဇာတ်ဆရာရယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျတာ ပါပဲ”

“ဟာ နောက်တိုးပြောတာနဲ့တော့ စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ အညိုရယ်”

“မမညို၊ မမညို၊ ရေချိုးရင်လာဗျို့ အဒေါ်မလှတို့ အဒေါ်မငွေရင်စလည်း ရေချိုးတော့မယ်”

လို့ မင်းမင်းက အော်ခေါ်တယ်။ အညိုက “အေးအေး လာပြီ” ဆိုပြီး ပြေးဆင်းသွားတယ်။ အညို အကျိုးရွတ်နေတော့ နောက်တိုးက စာအုပ်ပိတ်ပြီး အပေါ် တက်လာတယ်။

“ထွန်းထွန်း မင်းတစ်လှည့်စောင့်ဦး၊ ငါ့အရက်သွားသောက်တော့မယ်”

ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်နှယ်ကောင်လဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရေစပ်ဘက်ကို ဆင်းခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ရုံထဲ ပြန်ရောက်တော့ မှောင်စပြုပြီ။ နောက်တိုးက သူတို့ဆိုင်းသမားတွေနေရာက သူ့ထောင့်ကလေးမှာ လှဲနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဘတ်ဘက် လျှောက်သွားပြီး သူ့ဆေးဝင်ထိုင်တယ်။

“နောက်တိုး မင်းလုပ်ပြီးသွားပြီလား”

“မသောက်ရသေးပါဘူး ထွန်းထွန်းရား၊ အဒေါ်တို့နဲ့အတူတူ ထမင်းစားရမယ်မဟုတ်လား၊ တော်တော်ကြာ ငါ့ပါးစပ်က အရက်စော်နံ့တယ်ဆိုပြီး ဒေါ်ငွေရင်က ထောင်ပေးရင် အဒေါ်က အာလူးဖုတ်မှာ၊ ငါ သူတို့တွေနဲ့ ထမင်းစုစုပြီး စားရတာကို စိတ်ညစ်လာပြီ”

“မင်းပဲ အရင်ကတော့ ထမင်းစုစုစားရတာကို ပျော်တယ်ဆို”

“ရုပ်မတော့တတ်ခင်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦးလော့ရ၊ နွဲ့မှုတို့ မကွေးမှာ ရှိသေးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထွန်းထွန်း၊ မင်းက မူးလဲပြီး ဆေးရုံသွားချင်လို့လား”

“ဟာကွာ နိမိတ်မရှိ ဘာမရှိပြောတော့မယ်၊ ငါက မင်းမိုင်မိုင်နေလို့ မင်းအတွက်မေးတာပါ”

“ငါ့အတွက်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထွန်းထွန်းရယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ သူဒီမှာရှိလည်း သူက ငါ့ကို သတ်မရတော့ပါဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတ်မှတ်မထားတော့ပါဘူး၊ ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်မှပဲ ငါ့ကို သတ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူဒီမှာရှိလည်း မထူးဘူး၊ သူကလည်း ဒီမှာမရှိတော့ဘူး၊ ဒေါက်တာ ထွန်းသာ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းသွားပြီ”

“ဒါဖြင့် မင်း နွဲ့မှု လွမ်းပြီးမိုင်နေတာပေါ့”

“မမိုင်ပါဘူးကွာ”

“မင်းက မိုင်လည်းမိုင်တယ်၊ ငိုလည်း ငိုတယ်၊ အရက်လည်း အရင်

ကထက် ပိုသောက်လာတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်း တစ်ခုခု စိတ်ညစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ မင်း ဘာစိတ်ညစ်နေလဲ”

“ငါစိတ်ညစ်တာကတော့ အကုန်ပဲ၊ တစ်လောကလုံးဆိုပါတော့”

“မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး နောက်တိုးရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါအခု အစစအရာရာကို စိတ်ညစ်တယ်။ ငါ ဘာပညာနဲ့သာ အသက်မွေးမိရင် အခုထက် ပိုစိတ်ညစ်မိဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ် ထွန်းထွန်း၊ ငါအခု ဆိုင်းဆရာလုပ်နေလို့ တော်တော့တယ်”

“မင်း ငါ နားမလည်တော့ဘူး”

“နားမလည်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ အညိုကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် မလုပ်ပါနဲ့ နောက်တိုးရာ”

“ငါ မလုပ်ပါဘူး”

“ပြောလည်း မပြောနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ငါဘာပြောလို့လဲ၊ မင်းကလည်း အညိုနဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်အပြစ် သည်းတာပဲ၊ ကောင်မလေးက မင်းမြှောက်နေလို့ တော်သင့်သလောက် မတော်ဘူး”

“ဟာ မင်းကလည်း သိပ်တော်ချင်လို့ ချက်ချင်း ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ နောက် ရလာမှာပေါ့၊ အညိုက မညှိပါဘူး”

“ညှိတော့ မညှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတော်ဘူး”

“အနုပညာမှာ လူတိုင်းကို မင်းလို လောဘကြီးစေချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ သူ့အထွာနဲ့ သူပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

နောက်တိုးက ကျွန်တော့်ကို ဆက်မငြင်းချင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်။

သူထထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိတယ်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေလဲ”

“ငါ့အဖေလည်း သနားတာ ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာ သားသမီး ကံမကောင်းဘူး”

“ဟ အကုန် အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီမဟုတ်လား”

“အငယ်မလေး ကျန်သေးတယ်၊ သူ့သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ကျပုံကို က မကောင်းဘူး။ မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့ သားကြီးက သူ့ထက် ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ မိန်းကလေးက ချမ်းတော့ ချမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မသိတ်တဲဘူး၊ ယောက်ျားကိုလည်း သိပ်နိုင်တယ်။ ခင်ခင်ကြီးဆိုတဲ့ သမီးကြီးကတော့ အမ်ကွန်းအောင်ပြီးမှ သူ့ကျောင်းသားနဲ့ ယူလိုက်တယ်လေ”

“အင်း”

“ခင်ခင်ကြီးယောက်ျားက အသက်ငယ်တယ်၊ အရင်တုန်းက ဘာစရာ အတွင်းဝန်ချုပ်တစ်ဦးရဲ့ သားပဲ၊ အခုတော့ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရသေးဘူး၊ သင်္ဘောလိုက်ဖို့ လျှောက်ထားတယ်”

“မင်း အချစ်တော် မောင်မောင်လတ်ကကော”

“သူက မိန်းမရ မဆိုးပါဘူး၊ သူ့မိန်းမက အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ ကျူးတာလေး ကျောင်းတုန်းက သူ့ထက် တစ်တန်းငယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက ကပြား”

“မင့်အဖေ ဘယ်သဘောတူမလဲ”

“အေး၊ ဘာက မြန်မာကိုပဲ ယူစေချင်မှာပေါ့၊ မောင်မောင်လတ်ထက် ဆိုးတာက ခင်ခင်လတ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ခင်ခင်လတ် ဘီအက်စီအောင်တော့ ဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ရတယ်။

သူ့အမေဘက်က အန်ကယ်ကြီးကြောင့်၊ သုံးရာငါးဆယ်စား အရာရှိတန်းရ တယ်။ အဲဒီ သူ့အလုပ်မှာ သူ့အထူးအရာရှိ ဝိုင်းဖျားက သူ့အန်ကယ်ကြီးတပ် ကပဲ။ အဲဒီဝိုင်းဖျားက မုဆိုးဖိုလေး၊ ကလေးသုံးယောက်ရှိတယ်။ ခင်ခင်လတ် က ကလေးသုံးယောက်အဖေနဲ့ ကြိုက်တယ်။ အိမ်ကသဘောမတူတော့ လိုက်ပြေးတယ်။ ဘာဘက စိတ်ဆိုးလို့ အိမ်မလာခိုင်းတော့ဘူး။ အခုတော့ ခင်ခင်လတ်ယောက်ျားက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြစ်နေပြီ”

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးပေမယ့် သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချမ်း သာမူမရခဲ့တဲ့ ဘာဘဟာ ခင်ခင်လတ်အိမ်ထောင်ပြုတော့ ပေါက်ကွဲတော့တာ ပေါ့။ ခင်ခင်လတ်တို့လင်မယားကို အခုထိ စကားမပြောဘူး”

“ဒါတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းညီမက ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ခင်လတ်နဲ့ မောင်မောင်လတ်က ငါ့ကို မောင်နှမအနေနဲ့ သတ်မှတ် ထာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ညီမလို့ ပြောလို့ မရဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့အတွက် စိတ်အပင်ပန်းခံနေလဲ၊ မင်း စိတ်ညစ်တာ သူတို့ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းငါ့ကို ညာနေတာပါ”

“မညာပါဘူး”

“ညာပါတယ်ကွာ ညာပါတယ်၊ ရှိပါစေတော့၊ ညာနိုင်တုန်းတော့ ညာ ပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ မင်းတို့မောင်နှမတွေထဲမှာ မင်းနဲ့ အငယ်မလေးပဲ အိမ် ထောင်ပြုဖို့ ကျန်မှာပေါ့”

“အေး”

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးကျတော့ မင်းဘာ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေါ့”

“ငါ့အိမ်ထောင်ရေးက အရေးမကြီးဘူး။ ခင်လေး အိမ်ထောင်ရေးက အရေးကြီးတယ်။ ခင်လေးကို ဘာဘက သိပ်ချစ်တာ”

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် မင်းညီမ ခင်လေးကို ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား”

“မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

“ဒါဆို မင်းမင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းမှာ ဒီလောက်ပေါနေတာ ငါ့ညီမလေးတော့ ချမ်းသာ ပေးပါ”

“ချောရင်တော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူးမောင်ရင်ရေ့”

“မင်းချမ်းသာမပေးရင် ငါလည်း ဘယ်ချမ်းသာပေးမလဲ”

“အလကားပြောတာပါကွာ၊ မင်းညီမကျတော့ မင်းသိလိုက်တာ”

“သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတော့ ကြောက်ရတယ်မဟုတ်လား”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့နောက်တိုး မင်းအိမ်ထောင်ပြုဖို့ သင့်နေပြီ သိလား”

“ငါအိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး၊ ပြုရမယ့်လူလည်း မရှိဘူး”

“ဘာလဲ မင်းကနဲ့ မူကိုမမေ့နိုင်သေးလို့လား၊ တစ်သက်မှာ တစ်ယောက် လို့ သဘောထားသလား”

“ငါက သဘောထားလည်း နဲ့ မူက သဘောမထားတော့ပါဘူး။ ငါ့ကို နဲ့ မူ သိပ်စိတ်နာသွားတယ်။ ငါလည်း နဲ့ မူနဲ့ အတွေ့အကြုံက ပညာယူပြီး ဘယ်မိန်းကလေးမှ မချစ်ရဲတော့ဘူး။ ငါ့ဘဝမျိုးကို ဘယ်သူကဝေမျှပြီး ခံနိုင် မှာလဲ၊ ကြာလေ နဲ့ မူမှန်တယ်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်လေပါပဲ။ နောက် တစ်ယောက် ငါ့ကြောင့် နဲ့ မူလို ဒုက္ခမရောက်စေချင်တော့ဘူး။ ငါလည်း ငါ့အဒေါ်ကို အားကျပြီးနေတော့မယ်”

“မင်းနဲ့ငါတော့ ကွာတယ်။ ကိုယ်ချစ်မရှာနိုင်ရင် သူချစ်ရှာဖို့ ကောင်း တယ်”

“ဘာချစ်မှ မရှာချင်တော့ပါဘူး ထွန်းထွန်းရာ၊ ဆိုင်းကိုပဲ ချစ်နေတာ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့နှစ်ပါးခွင်အတွက် ရွှေဝါရောင် မန္တလေး ပိုးအချိတ် လုံချည်ကို အားလုံးဆင်တူ ဝတ်ထားပါတယ်။ နှစ်ပါးထိုင်တဲ့ ယိမ်းသမ ကလေးတွေကိုလည်း အဝါဆင်တူ ဝတ်ထားစေပါတယ်။ လူရွှင်တော်တွေ ကို အဝါနဲ့ အဖြူကွက်ပုဆိုးတွေ ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဇာတ်မြို့ တစ်မြို့မှာ ပွဲစဝင်ရင် ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နောက်တိုးကလည်း ရွှေဝါရောင် ခေါင်း ပေါင်းနဲ့ တိုက်ပုံအဖြူနဲ့ လူရွှင်တော်တွေဝတ်တဲ့ ပုဆိုးကွက်နဲ့ပါပဲ။ သူ ပတ် တီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှ ဇာတ်ရုံ တစ်ရုံမှတစ်ရုံကို ကူးတဲ့ ပထမနေ့မှာ သူတို့ ဆိုင်းက နှစ်ပါးသိမ်းတဲ့အထိ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ဆိုင်းတီးကြပါတယ်။ သူက ဆိုင်းကို ရှေးကျနိုင်သံမျှ ရှေးကျတာကို လိုက်သင်ပေမယ့် သူဆိုင်းကိုတော့ ခေတ်မီအောင်လုပ်ထားတယ်။ ဥပမာ အခုလို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ဆိုင်းတီး တာမျိုးပေါ့လေ။

နောက်တိုးကို အားကျပြီး အညှိုကလည်း ရုံအသစ်ရောက်တဲ့ ပထမနေ့ နောက်တိုးတို့ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ဆိုင်းတီးကြတဲ့အခါ သူကလည်း ကား ပွင့်တာနဲ့ ပထမဆုံး အပျိုတော်အက ထွက်ကချင်ပါတယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ အညှိုလို အပျိုတော်အကတွေ နတ်ကတော်အကတွေကို ကျေနပ်အောင် အခါခါကထားတဲ့ မင်းသမီးမျိုးက ကမ္ဘာကို ကျွန်တော်က ကြိုဆိုရတာပေါ့။ ရှေးမြန်မာစဉ်တော်လေ့ကို ထိန်းသိမ်းရာလည်းရောက်တယ်။ အညှိုရဲ့ လှတဲ့ ကကွက်ကိုလည်း ပရိသတ်မြင်ရမယ်မဟုတ်လား။ အခုညလည်း အညှိုက ပြီးပြီ။ ပရိသတ်က ရုံကွဲထွက်အောင် အားပေးပြီးပြီ။ နောက်တိုးနဲ့ အညှို ကြောင့် ကျွန်တော်ဇာတ် လူပိုပြီး ကျပ်တော့မယ်။

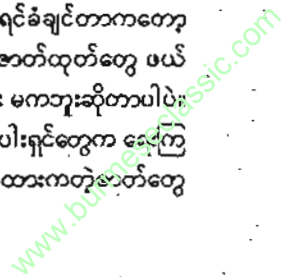
“ကျွန်တော် ရတနာထွန်းအောင် ပထမဆုံး အစီရင်ခံချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့အနေနဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုတ်တွေ ဖယ် ထုတ်ပြီး ခေတ်ပြဇာတ်တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အစားထိုးပြီး မကဘူးဆိုတာပါပဲ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်များ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီဆိုပြီး ဆောင်းပါးရှင်တွေက နေကြ တယ်။ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ပြဇာတ်ကိုပဲ အဓိကထားကတော့ဇာတ်တွေ

[၃၃]

“မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းကြပါစေလို့ သား ရတနာထွန်းအောင် နှုတ် ခွန်းဆက်သလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဇာတ်ရုံထဲရောက်နေတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကတော့ အံ့လောက်စရာပါပဲ။ တိုင်တွေဆုံးပြီး ထိပ်ဝန်းရောက်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးက ကြီးလှတယ်။ ဒီည ကျွန်တော့်ရဲ့ လူဝင်အများဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တော့်အင်အား ဒီလောက်ထိ ရှိလိမ့် မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ အခု ကျွန်တော့်ပွဲက ဖေဖေပွဲထက် လူပိုဝင်နေပြီလေ။

“ကျွန်တော် ရတနာထွန်းအောင်ဆိုရင် ဒီမကွေးမြို့ ဒီမြသလွန်ဘုရားပွဲ၊ ဒီပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကစပြီး ဇာတ်ဆရာမင်းသားဖြစ်ခဲ့ရသူပါခင်ဗျာ။ ကျွန် တော့်ကို ခုလိုဘဝရောက်အောင် ဒီပရိသတ်ကပို့ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အမြဲသတိရနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မကွေးမြို့သလွန်ဘုရားပွဲကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်ခဲ့တာဆိုရင် အခုနှစ်မှာ ငါးနှစ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ငါ့နှစ်မြောက်အနေနဲ့ သားရတနာထွန်းအောင်မှာ အထူး တင်ဆက်စရာတွေ ဝါး ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထ ဆါလာတယ်။ မည်သူတွေ မည်သို့ပြုစေ ကျွန်တော် ရတနာထွန်းအောင်
ထ နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေကိုပဲ အသားပေးပြီး ကသွားပါမယ်။ ကိုယ့် ရှေး
မြန်မာဇာတ်သဘင်အစဉ်အလာကို သေတဲ့အထိ ထိန်းသိမ်းသွားပါမယ်ဆို
ဘာ ကျွန်တော် အောင်မြေက အောင်ပရိသတ်တွေကို ကတိပေးပါရစေဗျာ။
ရတနာထွန်းအောင်တို့က နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေ နေမဝင်စေပါဘူး။ အမြဲပဲ
မိုလင်းစေခဲ့ပါတယ်။”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေလည်း ဆူပြီး ကျွန်တော့်ကို အားပေးကြတယ်။
ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာစကားတွေကလည်း ကျန်သေးတယ်။ ကဖို့ကလည်း
သင့်နေပြီ။ ဒီနေ့တော့ မထူးပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်
ဆက်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာကို ထောက်ခံပေးဖို့ ဦးဆင်နဲ့ ဦးလယ်
ဘောကလည်း ကျွန်တော်နားမှာ ရပ်လိုပေါ့။ မင်းသမီးတွေကတော့ ထိုင်လို့
မလှရယ်၊ မငွေရင်ရယ်၊ အညိုရယ်၊ မိုးမိုးရယ်၊ မကျော့ရင်ကတစ်ဖက်၊
အန်တီရွှေရယ်၊ မစိန်ရယ်၊ သီဂီရယ်၊ မဒွီရယ်၊ စိုးစိုးရယ်ကတစ်ဖက် ထိုင်နေ
ကြတယ်။ ပန်ကျာမြင့်ထွန်းသစ်နဲ့ မင်းမင်းက မင်းသမီးတွေနောက်မှာ ရပ်နေ
တယ်။

“စကား စကား ပြောပါများတော့ အမှားပါတဲ့၊ စကားတွေများပြီး
အလုပ်မလုပ်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုတာလို ပြော
ရာရှိတာတွေကို မပြောပြန်ကလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သား ရတနာ
ထွန်းထွန်း ဆက်ပြီး အစီရင်ခံပါရစေဦးခင်ဗျာ”

“ပြောပါဗျို့ ပြောပါ”

လို ပရိသတ်တွေက အော်ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ပြောရ
တာမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်တာက များလှတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ
မို့သမျှသာ ပြောရရင် နှစ်ပါးသွားထွက်ချိန် နည်းသွားမယ်။ ကျွန်တော်
အကြောင်းလည်း ကျွန်တော်ပြောချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဇာတ်
သဘင်မှာ တစ်ခေတ်ဆန်းသစ်အောင် ကြိုးစားတော့မယ့်အကြောင်း သိပ်

ပြောချင်တာပေါ့။ ရှေးဟောင်းကိုလည်း မပယ်ဘဲ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်
တွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပြီး ဖော်ထုတ်သွားမယ့်အကြောင်း၊ လမ်းရိုး
ဟောင်းတွင် ဆင့်ကာထွင် ဆိုတဲ့စကားလို အဟောင်းကို အခြေတည်ပြီး
အသစ်တွေလည်း ထွင်သွားမယ့်အကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးတွေကို
အသားပေးသလို ပြဇာတ်တွေ အော်ပရာတွေကိုလည်း နိုင်ငံခြားစံချိန်မီ ကြိုး
စားတော့မယ့်အကြောင်းကို ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်က လူကြီး၊ ကျွန်တော်က ဇာတ်ဆရာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်
အကြောင်းတွေ မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောမနေဘဲ အလုပ်နဲ့ပြတာ ကောင်းပါ
တယ်။ ပြောသင့် ပြောထိုက်တာလေးတွေပဲ ကွက်ပြောရတော့မယ်။

“ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ဇာတ်ပန်းကဲတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးမပြောလို
တော့ပါဘူး။ ကြည့်သောသူမြင်ပါလိမ့်မယ်။ ဇာတ်စာသားတွေ ဇာတ်စကား
တွေကိုလည်း ကာရန်နဘောသံတွေနဲ့ လှပနေစေပါမယ်။ ပြဇာတ်တွေကို ခေတ်
ဆန်နိုင်သမျှ ခေတ်ဆန်အောင် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား မီးတွေက
အစ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားထားပါတယ်။ အော်ပရာအသစ်တွေလည်း ထွင်
ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ကခဲတဲ့ အော်ပရာတွေကိုလည်း ဖေဖေခြေရာ
မစီတောင် ဖေဖေကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေ အာသာပြေဖို့ တင်ဆက်ပေးပါမယ်။
အဲဒါ အဲဒါတွေထက် ကျွန်တော့်မှာ အထူးအစီရင်ခံစရာကတော့ ယခုနစ်က
စပြီး ကျွန်တော့်ညီ ရတနာမင်းအောင် ဇာတ်ခုံပေါ်တက်လာပြီဆိုတဲ့ အ
ကြောင်းပါပဲ”

မင်းမင်းက ရှေ့ထွက်လာပြီး ပရိသတ်ကို ကန်တော့တယ်။ ပရိသတ်
တွေကလည်း ဆူပြီး “မင်းမင်း” လို့အော်ကြတယ်။ ထွန်းထွန်းနောက် မင်း
မင်း ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်လာပြီ။ မင်းမင်းက ကန်တော့ပြီး ကန်တော့ခန်းအက
ကို ကတယ်။ ဒီ ကန်တော့ခန်းကို အညိုတစ်ယောက် မောအောင်ကပြပြီး
သင်ပေးခဲ့ရတယ်။ မင်းမင်းကို ပွဲထုတ်ရင် အညိုကိုလည်း ပွဲထုတ်ရဦးမှာပေါ့။
အညိုကိုပွဲထုတ်ရင် နောက်တိုးကိုလည်း ပွဲထုတ်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘယ်

အရာမလဲ။ မင်းမင်း ကပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်က အညိုကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။

“သူကတော့ ကျွန်တော့်ညီလေး မင်းမင်း၊ ရတနာမင်းမင်း၊ အဲ ရတနာ
မင်းအောင်ပေါင်ဗျာ၊ နောင်ဆိုရင် သူလည်းနှစ်စဉ် အကန်တော့ ရောက်တော့
မှာပေါ့၊ အထူးအစီရင်ခံစရာက သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နန်း
ကြာညိုနဲ့ စိန်နောက်တိုးတို့လည်း ရှိပါသေးတယ်”

ပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်တွေ တအားတီးကြတယ်။ နောက်တိုးက
ဆိုင်းမတီးတော့ဘူး။ သူ့ကြေးဆရာတွေ၊ ဓောင်းဆရာတွေ၊ နဲ့ဆရာတွေ၊
ပတ်မတီးတွေကပဲ တီးကြမှုတ်ကြတယ်။ နောက်တိုးကတော့ အောက်ကနေ
ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပြီး မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ
အသေါ်အပါအဝင် မင်းသမီးတွေနဲ့ လှပြက်တွေက ရယ်နေကြတယ်။ ကျွန်
တော်လည်း ဒီကောင်ကို ပိုပြီး ကလိချင်တာနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်ရွာစား စိန်နောက်တိုးဆိုရင် ဓနုဖြူစံကင်းက ဆိုင်းမျိုးရိုးနဲ့
ဟင်္သာတက ဆိုင်းမျိုးရိုးမိဘများက မွေးဖွားလာသူဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုင်းပညာ
ကို ရွာစားကြီးစိန်လှအောင်ဆီမှာ ပညာသင်ယူပြီး ရွာစားစိန်ဘအောင်ရဲ့
တူတပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေထက် ထူးတာကတော့ ကျွန်
တော့်ရွာစားက ဘီအေ အောင်တယ်ခင်ဗျ”

နောက်တိုးက ဆိုင်းထဲက လှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မကြား
လိုက်ဘူး။ တခြားလူတွေလည်း မကြားလိုက်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုတောက်တဲ့က
ချေထွက်လာပြီး-

“ဟေ့ ငပေါ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
လို့ ပြောတယ်။
“ဘီအေအောင်တာနဲ့ ဆိုင်းတီးတတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”
လို့ နောက်တိုးက ပြန်ပြောတယ်။ ဦးလယ်တောက ဝင်လာပြီး-
“သူပြောတာ ကြားလိုက်လား”

လို့ မေးတယ်။ ကိုတောက်တဲ့က မကြားဟန်ပြုပြီး-
“ဘာတဲ့လဲ”

လို့ ထပ်မေးတယ်။
“အော် စိန်နောက်တိုးပြောတာကတော့ ဘီအေအောင်တာနဲ့ ဆိုင်းတီး
တတ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွ”

လို့ ဦးလယ်တောက ထပ်ပြောပေးတယ်။ ကိုတောက်တဲ့က သူ တောင်
ရှည်ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျွတ်ပြီး-

“သူပြောမှလား၊ လူတိုင်းသိတယ်၊ သူသာမသိတာ၊ သူကဘယ်သိမလဲ
သူက ဆိုင်းဦးကျည်ပွေ့လေ”

“ဘာကွ တောက်တဲ့၊ ဆိုင်းဦးကျည်ပွေ့ ဟုတ်လား”

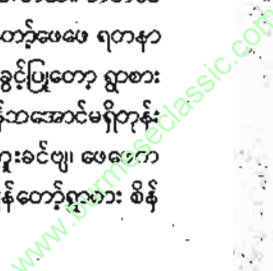
“ဟုတ်တယ် ဦးလယ်တောရဲ့၊ ဒီကောင်က ဆိုင်းမှာ ဦးကျည်ပွေ့လေ၊
သူများတွေ ဆယ်နှစ်နှစ်သားမှာ ဆိုင်းစသင်ပါတယ်၊ သူကတော့ နှစ်ဆယ်
လောက်မှ ဆိုင်းစသင်ရတယ်”

“မင်းကွာ ဘီအေဖြေနေရလို့ပါ”

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ ရည်းစားထားနေရလို့”

ပရိသတ်တွေက ရယ်ကြတယ်။ မင်းသမီးတွေလည်း ရယ်ကြတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ကိုတောက်တဲ့ကို ဆက်လွှတ်မထားချင်တာနဲ့ ဝင်ရတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရွာစားက အသက်ကြီးပြီး တက္ကသိုလ်
ရောက်မှ ဆိုင်းပညာကို စသင်ခဲ့ရပါတယ်။ အသက်ကြီးမှ ပညာသင်တဲ့
လူတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်းပေါ့၊ နေ့စေ့စပ်စပ်နဲ့ ပိုပြီးတတ်ပါတယ်။ တတ်ပေ
မယ့် သူ့ကိုယ်သူ တတ်တယ်လည်းမထင်ဘူး၊ အခု ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရတနာ
ခင်အောင်ကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက သီချင်းနုကြီးတွေ ပြန်ဆိုခွင့်ပြုတော့ ရွာစား
ကြီး စိန်ဘအောင်ကို ဖေဖေဆီခဏငှားဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ စိန်ဘအောင်မရှိတုန်း
သူ့ကို ပတ်တီးခေါင်းဆောင်လုပ်ပါဆိုတာ ပြောလို့မရခဲ့ဘူးခင်ဗျာ၊ ဖေဖေက
မနည်းပြောယူခဲ့ရတယ်။ ဒီလောက်ပညာကို နှိမ့်ချတဲ့ ကျွန်တော့်ရွာစား စိန်

နောက်တိုးက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ အငြိမ်းမင်းသမီး ကတိုးစိန်ရဲ့ သားပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မကွေးက လူတွေ ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးကြီးလှရတနာရဲ့ တူအရင်းပါ။”

ပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ နောက်တိုးကတော့ ဆိုင်းထဲမှ မတီးတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်းဝိုင်းထဲကနေ ထိုင်စိတ်ဆိုးနေတယ်။ သူ့ကို ကြိုပြောမထားဘဲ ပရိသတ်ကို ပြောရမလားပေါ့ခင်ဗျာ။

“ဟေ့ စိန်နောက်တိုး ဆိုင်းမတီးတော့ဘူးလားကွ”

လို့ ကိုတောက်တဲ့က ဇာတ်ခုံအစွန်သွားထိုင်ပြီး မေးတယ်။ ဦးဆင်ကတော့ ဝင်ပါပြီး-

“သူ့ကို ဘီအေအောင်တယ်ပြောလို့ စိတ်ဆိုးနေတာကွ”

“သူ့ကို ဘီအေလို့ မပြောလို့ ဘာလို့ပြောရမလဲ”

“အောက်ပြည်အောက်ရွာက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သား ဆိုင်းသမားကလေးလို့ ပြောစေချင်တယ်ထင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား နောက်တိုး”

“ဟုတ်တယ်တဲ့ကွ”

နောက်တိုးက ဘာမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပြောနေကြတာကလေး

“ရွာစား စိန်နောက်တိုးအပြင် အကအခန်းတွေကို သစ်စေမယ့် ပွဲထွက် အပျိုတော်အကကို ကျွမ်းကျင်စွာကသွားတဲ့ ကျွန်တော့် မင်းသမီးသစ်ကလေး နန်းကြာညိုနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ ကျွန်တော့် မင်းသမီးကလေး နန်းကြာညိုက ဇာတ်နဲ့စိမ်းတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်ကျာကျောင်းဆင်းကတည်းက ဇာတ်ခုံကြီးတွေပေါ်မှာ အကအမျိုးမျိုးတွေ ကခဲ့တာ ဆင်နစ် ကျော်ပါပြီ။ မြန်မာပြည်က ဇာတ်ခုံကြီးတွေသာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွေမှာလည်း သွားပြီး ကပြီးပါပြီ။ ဆိုဗီယက်၊ ရုရှားနိုင်ငံမှာလည်း သွားပြီး ကပြီးပါပြီ။ အခုတော့ အပြင်ဇာတ်တွေက ဆိုတဲ့ ငိုထဲပြောတဲ့ မောတဲ့ မင်းသမီးတွေကို အားကျပြီး ဇာတ်မင်းသမီး လုပ်ချင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ ရောက်လာတာပါ။ နန်းကြာညိုက ကျွန်တော့်ရွာစား စိန်ဘအောင်ရဲ့ သမီးပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကဲ ညီမလေး နန်းကြာညို အောင်ပရိသတ်ကြီးကို လာကန်တော့ပါဦးကွယ်”

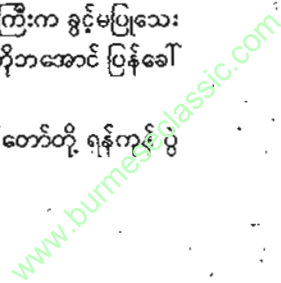
အညိုက ထွက်လာပြီး ပရိသတ်ကို ကန်တော့တယ်။ ကန်တော့ပြီး ကန်တော့ခန်းစလိုက်တော့ ဆိုင်းသံထွက်မလာဘူး။ နောက်တိုးလူတွေကလည်း ဒီတစ်ခါ ဘာမှမတီး မမှုတ်ကြတော့ဘူး။ သူတို့ဆရာလို ပြန်ပြီး ကပ်နေကြတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း အပ်ကျသံမကြားအောင် တိတ်နေတယ်။

အညိုက မျက်ရည်လည်လည်နဲ့ နောက်တိုးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ အညိုလှမ်းကြည့်မှ နောက်တိုးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မပြီး ပတ်လုံးတွေကို တို့လိုက်တယ်။ ဆိုင်းသံက ချို့ပြီး ထွက်လာတယ်။ ဆိုင်းသံထွက်လာမှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဟင်းချနိုင်တော့တယ်။ အညို ကပြီးတော့ နှစ်ပါးကို ဆက်ထွက်နိုင်တော့တယ်။ နောက်တိုးဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်နှယ်ကောင်လဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူး။

ရန်ကုန်ရုံတွေမှာ ဝင်ခါနီး ရက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော်က မန္တလေးခဏပြန်တယ်။ မေရီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ သားအကြီးလေး စက်ဘီးတိုက်မိပြီး ခြေထောက် ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားရတာကို သွားကြည့်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ ကိုဘအောင်ကလည်း တော်တော် အဆင်ပြေနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မျက်နှာမဲ့မဲ့နဲ့-

“သားရေ၊ သီချင်းကြီးတွေတော့ ဆိုတာ တော်တော် ဆိုဖြစ်ပါတယ်။ အသံလည်း သွင်းဖြစ်တယ်။ ကတာကိုတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်မပြုသေးဘူး။ တစ်နှစ်လောက် ကြည့်ပါဦးတဲ့ကွာ။ မင်းဦးလေးကိုဘအောင် ပြန်ခေါ်ချင်ပြီလား”

“ခေါ်ချင်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန် ပွဲဝင်ရတော့မယ်လေ”

“နောက်တိုးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ စမ်းကြည့်ပါလား”

“နောက်တိုးက ထင်မိထင်ရာပဲ၊ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မချရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မကွေးမှာတုန်းက အညိုကတာကို ဆိုင်းလိုက် မတီးလို့ ကောင်မလေး ငိုတော့မလို့၊ ပရိသတ်ကတော့ ဇာတ်ပရိယာယ် ထင်ပြီး ရယ်နေကြလို့ပေါ့ ဖေဖေရယ်”

“ဘာလဲ အညိုနဲ့ နောက်တိုး မတည့်ဘူးလား၊ သူတို့နှစ်ယောက် တည့်အောင် ပေးစားလိုက်ပါလား”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“နောက်တိုးက အညိုကို မချစ်ပါဘူး”

လို့သာ ကျွန်တော်ပါးစပ်ကပြောပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ “အညိုထို ချစ်တာက ကျွန်တော်လေ၊ ကျွန်တော် အညိုကို ဘယ်သူနဲ့မှမပေးစားချင်ဘူး ကျွန်တော် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထို ဘယ်သူမှ မပေးစားနိုင်ဘူး” လို့ ပြောနေမိတယ်။

“ပေးစားလိုက်တော့လည်း ချစ်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေကတောင် အ အောင်ကို ပြောနေရတယ်။ မိလှနဲ့ အိမ်ရာအတည်အကျနေကြဖို့၊ အိမ် ထောင်ပြုမယ်ဆို ပြုလိုက်ကြဖို့ တိုက်တွန်းနေရတယ်”

“ဦးလေး ကိုဘအောင်က ဘာပြောလဲ”

“ငါ့ ဘအောင်ကတော့ ဘာပြောမလဲ၊ မိလှသဘော နေမှာပေါ့ကွယ်”

“မလှကို ဖေဖေ မပြောဘူးလား”

“မိလှကိုလည်း ဖေဖေ ပြောပါတယ်”

“ဖေဖေပြောတယ်လား”

“အေးကွ ဖေဖေပြောပါတယ်၊ သူ့ကို မပြုပိုင်းခေတ်ကသီချင်းတွေ ခေါ်ဆို ခိုင်းရင်း ပြောလိုက်တယ်။ မိလှ နောက်တိုး ဆေးရုံတက်ရလို့ မန္တလေးလား တုန်းကလည်း ပြောတယ်”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေ ဘာမှမပြောလို့ သူတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး ထင်နေ တာ၊ ဒီတော့ မလှက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“မိလှကလား၊ ဖေဖေပြောတော့ မိလှငိုတယ်၊ ဇာတ်ဆရာ အသက်ရှင် နေသရွေ့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့လည်း ပြောရာတယ်”

“အော်”

“အေးကွယ်၊ မိလှက သနားစရာပါ၊ သူ့ကို တခြားဇာတ်တွေက သား ပေးတဲ့ ညကြေးထက် နှစ်ဆပေးပြီး ခေါ်တယ်၊ သူမသွားခဲ့ဘူး၊ မိလှလို့ လူမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်ကွယ်၊ မိလှကို ဂရုစိုက်ပါ သားရယ်”

“ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဖေဖေက မလှအကြောင်း ပြောမှ ကျွန် တော်လည်း အန်တီရွှေအကြောင်းပြောဖို့ သတိရလာတယ်”

“အစ်မ မရွှေနဲ့ ကိုကြီးချိမ့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ”

“ဒါတွေက ဇာတ်သမားမိသားစုတွေထဲမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ထာပဲကွယ်၊ အစ်မ မရွှေကလည်း တစ်ကောင်ကြွက် မုဆိုးမ၊ ကိုကြီးချိမ့် ကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်လေ၊ ဖေဖေနားရတော့ သူတို့နှစ်ဦး ခေါင်း ဆောင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါးနှစ်လောက် လက်ပွန်းတတီးနေတော့လည်း သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး နီးစပ်သွားတာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း သဘောကျပါတယ်၊ ဇာတ်ထဲကမထွက်ဘဲ အမြဲ နှစ်ယောက်စလုံးနေပါလို့ ပြောထားတယ်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့သားရယ်၊ မင်းဇာတ်ထဲမှာ အဖေနဲ့ အမေ ရတာပေါ့”

“အန်တီရွှေအဖို့တော့ ကောင်းမှာပေါ့လေ၊ အန်တီရွှေက ဘာချိမ့်နဲ့ အတူတူနေဖို့ အိမ်ထောင်သည်ဘက် ပြောင်းသွားရင် ဖေဖေမိလှ ပိုပျက်မယ်”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်ငွေရင်ပေါ့”

“မင်းတို့ကလည်း မိငွေရင်ပဲ”

“သူကလည်း သူပဲ ဖေဖေရဲ့၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့၊ နောက်တိုးတို့၊ မလှတို့၊ အညိုတို့နဲ့ ထမင်းဝိုင်းစားရင် ပါးစပ်ဆေးသွားရတယ်။ ဒေါ်ငွေရင်က နောက်တိုး ပါးစပ်က အရက်စော်နံ့တယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အရက်စော်နံ့ တယ်နဲ့လုပ်ရင် မလှကပါ ဆူပါလေရော”

“အင်း၊ အင်း”

“အရေးထဲ ဒေါ်ငွေရင်ယောက်ျားက စီးပွားဖြစ်နေတယ်။ သူ့ယောက်ျားက အရင်လို ဇာတ်ထဲမလိုက်တော့ သူက မလှတို့ အန်တီရွှေတို့အနားမှာနေ တယ် မဟုတ်လား၊ သူလျှာရှည်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲစိတ်ညစ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစက မစိန်ကိုလျှာရှည်မယ်ထင်တာ”

“မစိန်က အေးပါတယ်သားရဲ့”

“မစိန်က အေးပါတယ်၊ ဒေါ်ငွေရင်သာခက်တာ၊ အခု ဖေဖေမိလှ ဆေး လိပ် သောက်တတ်နေပြီသိလား”

“ဟုတ်လား”

“ဒေါ်ငွေရင်ကြောင့်ပေါ့၊ ဒေါ်ငွေရင်က ခေါင်းတိုင်လို ဆေးလိပ်သောက် တယ်မဟုတ်လား”

“အေး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံဘာမှ မဖြစ်ဘူးကွာ”

“အခု မလှကလည်း အားရင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်နဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မှာပွဲဝင်နေတုန်း နောက်တိုးဖျားတယ်။ ပြဇာတ်တွေ အော်ပရာတွေမှာ နောက်တိုးလာမတီးတာနဲ့ နှစ်ပါးသွားထွက်ဖို့နားတော့ ကျွန်တော် မလှတို့ နား လျှောက်သွားတယ်။ နောက်တိုး ဘယ်နှယ်နေသေးလဲလို့ မေးဖို့ပါ။ မလှက ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး ပဲ။ ဒေါ်ငွေရင်အမျိုးမျိုးလေ။ လောကကြီးမှာ ဘာမှ အရေးမကြီးသလိုလေ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတူ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲမေးတော့ ငါလည်း မသိဘူး တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့လို့ပြောတယ်။ ငါသိစရာ

မလိုဘူး၊ ငါထက်သိချင်တဲ့လူက သွားကြည့်နေပြီလို့ မလှက ပြောတယ်။ ဒေါ်ငွေရင်ကလည်း ဝင်ပါပြီ ထွန်းထွန်း နင်လည်းသိချင်ရင် သွားကြည့်ပါ လား၊ တို့လာမမေးနဲ့လို့ အော်ပြောတယ်”

“အင်း၊ အင်း”

လို့ ဖေဖေက ပြောရင်း ရယ်တော့တယ်။

“ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဟာကျွန်တော် သွားကြည့်ရတယ်”

“မလှထက် နောက်တိုးဖျားတာကို ပိုသိချင်တာ ဘယ်သူလဲ သားရဲ့”

“အညိုလေ”

“အော်၊ အော်”

“အညိုကလည်း ခက်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဒီကောင်မလေးက နောက် တိုးကို..”

“ဒါကြောင့် ဖေဖေပြောတာပေါ့သားရဲ့၊ နောက်တိုးနဲ့ အညိုကို ပေးစား လိုက်ပါလို့”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး ဖေဖေရယ်”

“မင်း ဖေဖေကို ကတိပေးထားတာလည်း မေ့မနေနဲ့နော်၊ အညိုကို မြန်မြန် စိတ်ချရတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်တာ ကောင်းတယ်”

ဆဋ္ဌမပိုင်း
(၁၉၇၃-၁၉၇၅)

ခပ်ခပ်လေး

“ရွှေဘုန်းတော်တိုးပါလို့ ငွေမိုးတွေရွာ”

“နိုင်ငံတော်ပြည်အရေး သာလှတယ်လေး”

မြန်မာ့အသံမှ မြန်မာ့လေ့တေးသံများ အသံလွှင့်ခန်းတွင် မြန်မာ့စင်တော်လေ့ကို အသံလွှင့်နေသည်။ မြန်မာ့စင်တော်လေ့ကို ရွာစားကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ဦးဟန်ပ၊ ရွာစားကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ဦးဘမောင်၊ နဲဆရာကြီး ဝိဇ္ဇာညွန့်နှင့် အဆိုတော်ကြီး ဦးဘခိုင်တို့က ပြန်လည် တီးမှုတ်သီဆို ဖျော်ဖြေနေသည်။ ရှေးခေတ် မြန်မာ့စင်တော်လေ့အတိုင်း ပတ်မလင်းကွင်းတီးချက်၊ ချွတ်ကြီး ကရောင်းရိုက်ချက်၊ ကရောင်းကပ်တို့အပြီး ခုနစ်သံချိတ်ချက်မှ အဆိုအကွက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့နားအဖို့ မြန်မာဆိုင်းသာလျှင် သုတိသာယာ လှပေသည်။

ကျွန်မသည် ဧည့်ခန်းဝရန်တာရှီ ကုလားထိုင်တွင် ထွက်ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဤအိမ်ကြီးတွင် အသက်ရှူမဝသကဲ့သို့ဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးကလည်း ညာတိဂုဏ်မာန အကြွယ်ဝဆုံး အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဖြစ်ခဲ့

သည်။ ဤအိမ်ကြီးတွင် ဖေဖေကတစ်ဖက်၊ အများကတစ်ဖက် ရှိခဲ့ရာမှ ကျွန်မအတွက် ဖေဖေအားတက်ခဲ့ရသည်။ အများ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မသည် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ လူဖြစ်လာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ပြည်တွင်းစစ်ကို ကြုံခဲ့ရသော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို မကြုံခဲ့ရပေ။ စစ်ကို မကြုံခဲ့ရသည့်အပြင် လွတ်လပ်သော ဘဝတွင်မှ လူ့ဘဝကို စခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်မ အတွေးအခေါ်များသည် ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့် ဖီလာ ကျခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဖေဖေနှင့် အတူနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ပုသိမ်ကန်သုံးဆင့်တစ်ဝိုက်သည် ထင်းရှူးပင်များ၊ ယုကလစ်ပင်များ စသော သစ်ပင်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် စိုပြည်၍ ကန်ရေက ကြည်လင်အေးမြနေခဲ့သည်။ မြက်စိမ်းကွင်းများကို နေရာတကာတွင် မြင်တွေ့နေရပြီး အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းသောမိုးကြောင့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ငြိမ်းအေးပြီး အားသစ် ပြည့်ဖြိုးနေတတ်သည်။

ကျွန်မသည် မူလတန်းပညာကို ပုသိမ်အမှတ် (၁) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေက ကျွန်မကို သာသနာ့ပြု သီလရှင်ကျောင်းမပို့တော့ပေ။ မမကြီးတို့၊ ကိုကိုကြီးတို့၊ ကိုကိုလတ်တို့ကတော့ ရန်ကုန်မှ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းကြီးများတွင် နေကြသည်။ ကျွန်မသည် အခြားသူများကဲ့သို့ ရန်ကုန်ကို မရောက်ချင်ပေ။ ဘွားဘွားကြီးကို ကြောက်သည်။ ဘွားဘွားကြီးအကြောင်းကို ကြားရသည်နှင့်ပင် အများလို မခင်ချင်တော့ပေ။

ကိုကိုလတ်တို့ ရန်ကုန်မှ ပြန်လာလျှင် ဘွားဘွားကြီးက ကိုနောက်တို့ကို မည်ကဲ့သို့ နှိမ်ထားကြောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ဦးချိုးထားကြောင်းများကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောတတ်သည်။ ကြားရချက်များကို အများက ဝမ်းသာသော်လည်း ကျွန်မက စိတ်ပျက်သည်။ ရုတ်လည်း ရုတ်မိသည်။

ကျွန်မသည် ဘွားဘွားကြီးနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိတ်ပျက်မိသည်။ ရုတ်မိသည်။ ဘွားဘွားကြီးသည် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်မ

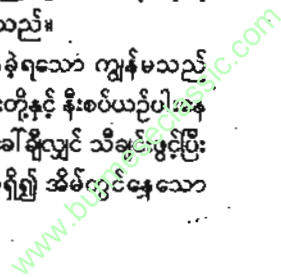
မနှစ်သက်ပေ။ ကိုနောက်တို့ကို ဦးချိုးထားသဖြင့် ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်ရသည့်အတွက် ဘွားဘွားကြီးကို စိတ်ပျက်သည်။

ဘွားဘွားကြီးကိုမတွေ့မီကပင် ကျွန်မ ချစ်ခင်လိုခြင်းမရှိတော့ပေ။ အစ်ကိုကြီးများ၊ အစ်မကြီးများက ဘွားဘွားကြီးမှဘွားဘွားကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မနှင့်မတူတော့ပေ။ ဘွားဘွားကြီးကိုချစ်သည် ခင်သည် လေးစားသည် မြတ်နိုးသည်ဆိုသော ကျွန်မအစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးများနှင့် ကျွန်မသည် အစကပင် ခြားနားခဲ့ကြသည်။

“ရွှေကုန်းတော်နေလိုတောက်ပါလို့ ရွှေစက်အောက်မှာတဲ့လူပျိုတွေ မိုးသံလေသံနှင့် နတ်ရေကန်သာမောပါလို့ ဝပြောရယ်စည်တယ်လေး မင်းပေါင်းခပါတဲ့နေတော်ပြည် ရေသီတာကြည်ပြာအင်း၊ မွှေးပါဘိခြင်း...”

ဖေဖေသည် ရေဒီယိုကို အသံမြှင့်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် သီချင်းကြီးနှင့် ဆိုင်းအဖွဲ့ ဖျော်ဖြေခန်းများကို နှစ်ခြိုက်လှသည်။ ဖေဖေညနေပိုင်း မည်သည့်ကိစ္စမှ မရှိလျှင် အရက်သောက်၍ သီချင်းကြီးနားထောင်လေသည်။ ဖေဖေတွင် ရှေးဇာတ်ပြားများလည်း များလှသည်။ ကက်ဆက်မပေါ်မီက တိတ်ရိကော်ဒါဖြင့် မြန်မာ့အသံမှလာသော သီချင်းကြီးများ၊ ဇာတ်အဖွဲ့ ဖျော်ဖြေခန်းများ၊ အငြိမ့်များ၊ ဆိုင်းများကို အသံသွင်းထားသည်။ ကက်ဆက်များ ပေါ်လာသောအခါ ရေဒီယိုကက်ဆက်ဖြင့် အသံသွင်းထားသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးကြီးကောလိပ်မြိုင် သီဆိုခဲ့သော သီချင်းကြီးများ အားလုံးလိုလို ရှိသည်။ ကောလိပ်မြိုင်က ကျွန်မတို့ နေဖြူသူဖြစ်သည်။

ဂီတကို ဝါသနာထုံသော ဖေဖေနှင့် အတူနေခဲ့ရသော ကျွန်မသည် မြန်မာဂီတ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခံ၊ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယားတို့နှင့် နီးစပ်ယဉ်ပါးနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ညနေပိုင်း ဖေဖေက ခေါ်ချီလျှင် သီခင်းပွင့်ပြီး ချောခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဖေဖေ အပြင်ဘွားရန်မရှိ၍ အိမ်တွင်နေသော

အခါတွင် ဖေဖေအနားတွင် သွားနေပြီး ကျောင်းစာများလုပ်သည်။ မမလတ်က မေမေနှင့် နေသည်ကများသည်။ မေမေနှင့် မနေလျှင်လည်း ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအိပ်ခန်းမှ သူ့စားပွဲတွင် ကျောင်းစာဖတ်သည်။ မမလတ်က စာလည်း တော်သည်။ သင်္ချာနှင့် သိပ္ပံဘာသာများ ထူးချွန်သည်။

ဖေဖေနှင့် ကျွန်မတို့ ငြိမ်းအေးစွာ နေခဲ့ရခြင်းမှာ ရန်ကုန်ပြောင်းရသော အခါ ပျက်လေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်စ ဘွားဘွားကြီးကို ကြောက်ရသဖြင့် ဖေဖေက ရေဒီယိုမှ သီချင်းကြီးပင် နားမထောင်ရဲပေ။ ကိုနောက်တိုးကိုလည်း စကားများများ မပြောရဲပေ။ လအနည်းငယ်ကြာမှ သီချင်းနားထောင်ရုံ၍ ကိုနောက်တိုးနှင့် စကားပြောရသည်။

ဖေဖေက ကိုနောက်တိုးကို ချစ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက ကိုနောက်တိုးကို မုန်းသည်။ ဘွားဘွားကြီးတို့ ကိုနောက်တိုးနှင့် ပတ်သက်သော အပြုအမူ စိတ်သဘောထားမှာ ဆန်းပြားလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ကိုနောက်တိုးနှင့် ခင်မင်သဖြင့် သူတို့ အံ့ဩကြသည်။ ကျွန်မသည် ကိုနောက်တိုးကို သနားသည်။ ဖေဖေကိုလည်း သနားသည်။ ဖေဖေနှင့် ကတိုးစိန်အကြောင်းကို ဘွားဘွားကြီးတို့ မေမေတို့က ကျွန်မစိတ်ပျက်ရန် မကြာခဏ ပြောပြကြသည်။ သူတို့က ကျွန်မမုန်းတီးရန် ကတိုးစိန်ကို အဆိုးပို၍ ပြောသမျှ ကျွန်မက ကတိုးစိန်အား သနားပိုခဲ့ရသည်။

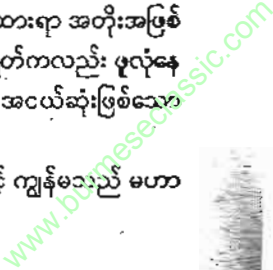
တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ နွယ်ချိုနှောပါလို့
ဥဩတွန့်စ လရာသီ
ကဆုန်ညောင်ရေ သပြေပန်းငယ် လန်းခဲ့ပြီလေး
တပေါင်းလရယ်တဲ့ ပွဲတော်စီ
သရဖီနှင့် ကံ့ကော်ပန်း
စွယ်တော်စဉ် ယဉ်မဆုံးတယ်
သုံးတော်ရပန်း
ဝေ...ဝေ... လူပျိုတွေ

ရေဒီယိုမှ သီချင်းသံသည် ဝိန်းတောင်းနှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ဖေဖေလည်း ရေဒီယိုပိတ်လိုက်သည်။ ဤမြန်မာ့ စင်တော်ဓလေ့ တီးချက်သည် အဖိုးတန်လှသော ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ကို မြတ်နိုးရန် ကျွန်မ သွေးထဲတွင် ပါခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင် ကျွန်မသည် မြန်မာစာတွင် ထူးချွန်သည်။ မြန်မာစာတော်ခြင်းကပင်လျှင် အိမ်တွင် အပြစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်တွင်လည်း မြန်မာစာကို အဓိကယူသင်သည်။ အိမ်ကလူများက ကျွန်မကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်ကြသည်။ ကျွန်မက ဆရာဝန်ဖြစ်ရမှာ ကြောက်သည်။ ဝေဒနာသည်များကို ကျွန်မ မကြည့်ချင်ပေ။ ကျွန်မသည် အစစအရာရာ သနားတတ်သဖြင့် ဝေဒနာသည်ကို သနားနေသည်နှင့်ပင် ဆေးကု၍ ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါ၍ သင်ယူချင်သော်လည်း မသင်ယူဖြစ်တော့ပေ။ သိပ္ပံပညာကို ကျွန်မ ဝါသနာမပါပေ။ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်ဝင်ရန် စာမေးပွဲကိုလည်း ကျွန်မအစ်ကို အစ်မများကဲ့သို့ တစ်နှစ်တည်းနှင့် ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ သုံးနှစ်မြောက်ဖြေမှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မမလတ် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ပြီးမှ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ရောက်သည်။

မြန်မာစာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင်မှရသည်။ အလုပ်လည်း အသေအချာ ဝင်မလုပ်ဖြစ်ပေ။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ကြီးကြီးမေ၊ ကျွန်မနှင့် အိမ်ဖော်များသာရှိသည်။ ဖေဖေပင်စင်နှင့် အင်းယားမြိုင်မှ အိမ်ငှားခဖြင့် စားသောက်နေထိုင်၍ လုံလောက်နေလေသည်။ ကျွန်မက ဘွားဘွားကြီးကို မခင်သော်လည်း ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်မကို အမွေပေးခဲ့သည်။ သူပေးသော အမွေများမှ ငွေကို ငွေစုဘဏ်တွင်ထည့်ထားရာ အတိုးအဖြစ် တစ်လလျှင် လေးရာကျော်ခန့်ရသဖြင့် ကျွန်မအသုံးစရိတ်ကလည်း ဖူလုံနေပါသည်။ အချိုးကျကျ မြေးငါးဦး ခွဲဝေရာတွင် ပိုသမျှ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်မက ရခဲ့လေသည်။

အိမ်တွင် တစ်နှစ်ခန့်နေသောအခါ ပျင်းလာသဖြင့် ကျွန်မသည် မဟာ

ဝိဇ္ဇာတန်းကို ပြန်တက်သည်။ ယခု မဟာဝိဇ္ဇာပထမနှစ်ကို ဖြေပြီးပြီ။ ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း နီလာဝင်းသည် ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်ပြီးသည်နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ ပထမ တက်သဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဒုတိယနှစ်ပြီးပြီ။ သူက ကျမ်းပြုစု၍ စာတမ်းတင်၍ သာ ကျန်တော့သည်။ သူက မြန်မာဇာတ်သဘင်အကြောင်း ကျမ်းကို စာ တမ်းတင်မည်။ ကျွန်မတို့ မဟာဝိဇ္ဇာစာတမ်းများတွင် စာဆိုများနှင့် စာရေး အကြောင်းများသာ များပေသည်။ ကျွန်မသည်လည်း နီလာဝင်းကို အားကျ သဖြင့် ဒုတိယနှစ်ပြီးပါက မြန်မာဆိုင်းပညာအကြောင်းကို ပြုစု၍ စာတမ်း တင်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ခင်လေး”

“ရှင်”

“ခြင်မကိုက်ဘူးလား”

“ခင်လေးလည်း စာတမ်းတင်ဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားနေတာနဲ့ ခြင်မကိုက်ထား မေ့နေတယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေ သတိပေးမည်ဆိုလည်း ပေးထိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ခြံတွင်း၌ မြက်ရိုင်းမြက်ရှည်များ ပေါလှသဖြင့် ခြင်တွေက သဘောရှိဖြစ်နေသည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးဖြစ်၍ မြက်စိမ်းများကလည်း အထူးလှပနေတော့ သည်။ မာလီကိုလည်း မထားတော့သဖြင့် မြက်ပင်များခြောက်၍ ပန်းထင် များကလည်း မပေါက်တော့ပါ။ မြက်များခြောက်လာကြသည်က အကြောင်း မဟုတ်ပေ။ ဆောင်းကို ရောက်တော့မည်။ ကိုနောက်တိုးလည်း ရန်ကုန်တို့ ရောက်လာတော့မည်။

[၃၅]

“ခင်လေးအစ်ကိုပါတဲ့ ရတနာဇာတ် မြောက်ဥက္ကလာပ မယ်လမုဘုရား ပွဲမှာ ဝင်လိမ့်မယ်”

“ဟယ် မြောက်ဥက္ကလာပမှ စဝင်တယ်ကွယ်”

“ဘယ်မှာ စဝင်ဝင်၊ ခင်လေး ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း တို့နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးရမယ်နော်”

“အေးပါ၊ မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပရုံကတော့ ဝေးလွန်းလို့ မေမေက လွတ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ပွဲကြည့်ခွင့်ရတာပဲ လွန်လှပြီ၊ အရင်ခင်လေးတို့ ဘွားဘွားကြီးရှိတုန်းကဆိုရင် ပွဲဆိုလို့ ဘာပွဲမှမကြည့်ရ ဘူး”

“ပွဲမကြည့်ရပေမယ့် မဆိုးပါဘူးဟယ်၊ အမွေတွေ အများကြီးပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဟင် အခု ခင်လေး ဇိမ်နဲ့ ဘာအလုပ်မှ ဝင်မလုပ်ဘဲ နေနိုင် တယ် မဟုတ်လား”

“အော် နီလာရယ်၊ ဘယ်အရာမဆို အကောင်းနဲ့အဆိုး ဒွန်လွှဲနေပါ

တယ်၊ ဘွားဘွားကြီးရှိတုန်းက စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး စိတ်ညစ်ရတာနဲ့ဆိုရင် မကာမိပါဘူးကွယ်”

နီလာဝင်းသည် တက္ကသိုလ်ရောက်မှ တွေ့ရသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မနှင့်အထူးခင်မင်ကြသည်။ သူ့အားပေးသောကြောင့်သာ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်ပြီး စာဆက်သင်ဖြစ်သည်။

မနှစ်က ကိုနောက်တိုးတို့ ရန်ကုန်မှာ ပွဲကစဉ် ကျွန်မ ခေတ္တရောက်သွားသည်။ တစ်ဖက်အိမ်မှ အန်တီတို့နှင့် လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ နီလာဝင်းတို့နှင့် ရတနာဇာတ်ကို လိုက်မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။ မြို့တော်တို့၊ ရွှေမန်းတို့ကိုတော့ နီလာဝင်းနှင့်လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ အန်တီတို့က ပွဲကို ညလုံးပေါက် မကြည့်နိုင်သဖြင့် နှစ်ပါးသွားအပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကိုနောက်တိုးကို ကျွန်မ သွားနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကို ဘွားဘွားကြီးဆုံးစဉ်က စပြီး ပြန်တွေ့ရသည်။ ကိုနောက်တိုးကလည်း နှစ်စဉ် ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဖေဖေ လာကန်တော့သည်။ မနှစ်ကတော့ ကျွန်မ သူ့ဆိုင်းနားသွားပြီး အိမ်ကအကြောင်းများ ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမများအကြောင်းကို နားထောင်ပြီး ကိုနောက်တိုး ပိုင်သွားသည်။ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါ ဆိုသည်ကိုပင် မိတ်ဆက်ပေးတော့ပေ။ ယခုနှစ်တော့ ကိုနောက်တိုးအဒေါ်ကို ကျွန်မ ဘာသာ ကျွန်မ သွား၍ မိတ်ဆက်မည်။

ကျွန်မ ဆိုင်းအကြောင်း စာတမ်းတင်ဖြစ်ပါက ကိုနောက်တိုးကို အဓိကထား၍ မေးမြန်းရမည်။ နီလာဝင်းကို ထိုအကြောင်းများ ပြောမိရာက နီလာဝင်းက ကိုနောက်တိုးနှင့် သိချင်လာသည်။ နီလာက ဇာတ်အကြောင်း နေ့မည့်သူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မနှင့် မောင်နှမတော်သော ဆိုင်းဆရာ တို့နောက်တိုးကို ပိုပြီး တွေ့ချင်နေရှာသည်။

“ဘာလဲ ခင်လေးအစ်ကိုကို ကိုယ်နဲ့ သဘောမတူလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့က ကိုကိုတိုးကို အမြဲသနားနေတာ နီလာယုမယ်ဆိုရင် သိပ်ကြည်ဖြူတာပေါ့”

“ကိုနောက်တိုးမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဒါဆို တို့နဲ့ ဆက်ပေးပေးတော့၊ အခုခေတ်မှာ စစ်ဗိုလ်ကတော်တို့၊ ဆရာဝန်ကတော်တို့ ဘာကတော်တို့ထက် ဆန်းအောင် ဆိုင်းဆရာကတော်လုပ်မယ်”

“တကယ်နော် နီလာ”

“အေးပါ၊ ခင်လေးက အရင် မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

“နီလာက မေမေဆီက သွားခွင့်တောင်းပေးဦး”

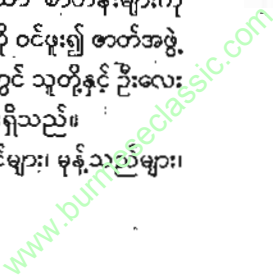
“စိတ်ချ၊ အန်တီကိုတော့ နီလာက မီးသေတယ်”

နီလာပြောသည်အတိုင်း မေမေသည် ကျွန်မကို နီလာနှင့် ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ကို သွားခွင့်ပြုသည်။ မေမေသည် ဘွားဘွားကြီး ဆုံးပြီးသည်မှစ၍ ပွဲသွားခွင့်ကို မပိတ်ပင်တော့ပေ။ သူ့သားကြီးသမီးကြီးများအားလုံး အိမ်ထောင်အမျိုးမျိုး ကျကုန်သည်မှစ၍ ကျွန်မကို ချုပ်ချယ်ထားတော့ပေ။ ချုပ်ချယ်ထား၍လည်း အကြောင်းမထူးကြောင်း အစ်မကြီးများ အိမ်ထောင်ရေးမှ သူ သင်ခန်းစာယူလေသည်။

နီလာဝင်းနှင့်ကျွန်မသည် ညနေ ၄းနာရီခန့် မြောက်ဥက္ကလာပမယ်လမုဘုရား ဇာတ်ရုံကို လာခဲ့ကြသည်။ နီလာတို့အိမ်မှ ကားနှင့် နီလာတို့အဖေက လိုက်ပို့သည်။ ပွဲကြည့်ရန်မဟုတ်၊ ကိုနောက်တိုးနဲ့ တွေ့ရန်သာဖြစ်သည်။

ဇာတ်ရုံပတ်လည်တွင် ရတနာဇာတ်အဖွဲ့၊ ရတနာထွန်းအောင်၊ ရတနာမင်းအောင် ဟူသောစာများနှင့် မင်းမင်းလာပြီဟူသော စာတန်းများကို တပ်ထားသည်။ နီလာဝင်းသည် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ကို ဝင်ဖူး၍ ဇာတ်အဖွဲ့များတွင် အသိအကျွမ်းများရှိသည်။ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့တွင် သူတို့နှင့် ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သူ၏ ဇနီး ငွေရတနာ ဆိုသော မင်းသမီးရှိသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အစားအသောက်ဆိုင်များ၊ မုန့်သည်များ၊

ဈေးသည်များကို ဖြတ်၍ ဇာတ်ရုံနောက်လာခဲ့သည်။ ဇာတ်ရုံနောက်တွင် မီးဖိုကြီးပေါ်၌ အိုးတစ်လုံးတည်ထားသည်။ ဦးလယ်တောဆိုသော လူရှင် တော်ကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရွှေရတနာဆိုသော ဝဝမင်းသမီးကြီး သည် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက် ဝါးကွပ်ပျစ်တွင် ထွက်ထိုင်နေကြသည်။

နီလာဝင်းက ဇာတ်ရုံနောက်ပေါက်ဝတွင်ရပ်၍ ငွေရတနာကို တွေ့ချင် ကြောင်း ပြောရသည်။

“ဟေ့ ဒေါ်ငွေရင် ရောက်ပြီလား”

ဟု ဇာတ်ရုံဝမှ တစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“ညနေစောင်းကတည်းက ရောက်နေတယ်လေကွဲ့”

ဟု ရွှေရတနာအနီးရှိ အဘိုးကြီးက လှမ်းပြောသည်။

ဂိတ်စောင့်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အပေါက် နီးမှ လှတစ်ယောက်က ခုတင်များကြားရှိလမ်းမှ ထောင့်နားရှိ ခုတင်တစ်ခု သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ငွေရတနာကို ကျွန်မက ရှာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေသော ပိန်ပိန် မိန်းမကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသားညိုခြောက်ခြောက်၊ ပိန်ပိန်နှင့် အဘွားအိုကြီးရုပ်ပေါက်နေသော ငွေရတနာကို ကျွန်မ မမှတ်မိပေ။ နီလာဝင်းက “အန်တီဌ” ဟု ခေါ်လိုက်မှ ကျွန်မ သိသည်။

“ဟဲ့ အမလေး မနီလာပါလား၊ လာမယ့်လာတော့လည်း ဆိုင်းမှဆင့် ဝံ့မဆင့်”

“မနှစ်ကတည်းက နီလာ ဦးလေးကို လိုက်ပို့ခိုင်းနေသားပဲ၊ ဦးလေးအ ပို့မှ မပို့ဘဲ၊ ဒီနှစ်တော့ ဦးလေးအပို့ကို စောင့်မနေနိုင်ဘူး နီလာက စာတမ်း တင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“အမလေး၊ နီလာဦးလေးလည်း အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး၊ လောဘကြီးပြီး စီးပွားပဲ နင်းရှာနေတယ်လေ၊ အရင်တုန်းကမှ အန်တီ ဇာတ် ကရင် လိုက်သေးတယ်၊ အခုတော့ သူမလိုက်တဲ့အပြင် အန်တီပါ အတင်း

ထွက်ခိုင်းနေတယ်။ အော် ထိုင်ကြလေ ထိုင်ပါ၊ ဟိုဘက်က မလှ ခုတင်မှာ လည်း ထိုင်လို့ ရတယ်၊ ဟိုသမီးကလေးကလည်း ထိုင်လေ”

ငွေရတနာညွှန်ပြသောနေရာတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်ကြ သည်။ ကျွန်မတို့ကျောဘက် ခုတင်တွင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ဂီတပဒေသာစာအုပ်ဖတ်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်မ မြင်ဖူး သည်။ မည်သည့် နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ကိုသာ စဉ်းစား၍ မရပေ။

“အန်တီ သမီး တက္ကသိုလ် ရောက်ပြီလား”

“ဒီနှစ်မှ ဖြေရမယ်လေ၊ အငယ်တွေကလည်း အတန်းရလာပြီ၊ ဒါ ကြောင့် မနီလာတို့ဦးလေးက ဒီနှစ်စာချုပ်စေ့ရင်ထွက်ရမယ်လို့ အမိနဲ့ပေးနေ တာပေါ့၊ အော် မလှ လာ ဒါကျုပ်ပြောတဲ့ မနီလာလေ”

ငွေရတနာခုတင်အနီးကို လှေရတနာက ရောက်လာသည်။ လှေရတနာ သည် ငွေရတနာလောက်မအိုမင်းပေ။ အသက်ကြီးလာသဖြင့် ပိန်ပြီး မျက် တွင်းကျနေသည်ကလွဲလျှင် အလှမပျက်လှပေ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် လှေရတနာ ခုတင်မှ ထလိုက်ကြသည်။

“အော်၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်မ အညိုခုတင်မှာ သွားထိုင်လို့ရပါတယ်”

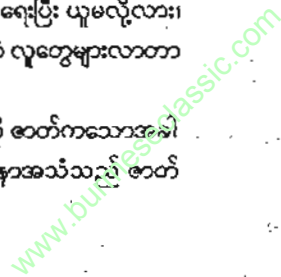
ဟု လှေရတနာကပြောသည်။

“မလှ ဒီမှာထိုင်စမ်းပါဦး၊ မနီလာသိချင်တာတွေ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်က အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မနီလာက ဇာတ် အကြောင်းရေးမှာ”

“စာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ယူမယ့် စာတမ်းပါ”

“အော်၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ဇာတ်အကြောင်း စာတမ်းရေးပြီး ယူမလို့လား၊ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဒီခေတ်မှာ ဇာတ်ပညာကို လိုက်စားတဲ့ လူတွေများလာတာ ကျွန်မတို့ သိပ်ဝမ်းသာရတယ်”

လှေရတနာအသံကို ကျွန်မသဘောကျသည်။ သူ့ကို ဇာတ်ကသောအခါ သာ အသံကောင်းမည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ ငွေရတနာအသံသည် ဇာတ်

ကသော အသံနှင့်မတူပေ။ လှရတနာသည် ငွေရတနာအနီး ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်သည်။ ငွေရတနာကလည်း ကြည့်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

“သူကလေးက မနီလာသူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီဌ”

“မငွေရင် ကျွန်မ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ဟု လှရတနာက ပြောသည်။

“ကျွန်မ အန်တီကိုသိပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

လှရတနာက အံ့သြသွားသည်။

“ကျွန်မ ကိုကိုတိုးညီမ ခင်လေးပါ”

“အော်”

လှရတနာ ပို၍ အံ့သြသွားသည်။

“အော်၊ အော်”

ငွေရတနာကလည်း အံ့သြနေတော့သည်။

“နီလာက ဒီကိုလာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မကလည်း ကိုကိုတိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာပါ”

“ခင်လေး၊ ခင်လေး ဟုတ်တာပေါ့၊ အရင်ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးမောင်မောင်နဲ့ ဇာတ်ရုံထဲကိုလိုက်လာဖူးတယ် မဟုတ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ”

“အဲဒီတုန်းကခင်လေးက ပွဲကြည့်ချင်တယ်လို့တောင် ပြောသေးတယ်”

“အန်တီ ကတာကို ကြည့်ချင်တာပါ၊ အန်တီက အဆိုလည်းရ၊ အထူးလည်းတော်တယ်၊ မနှစ်ကပွဲလာကြည့်ရင်းနဲ့ အန်တီကတာ မြင်ဖူးသွားပါပြီ”

“နောက်တိုးနဲ့ တွေ့သေးလားကွယ်”

“တွေ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကတောင် အန်တီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြောသေးတယ်၊ ကိုကိုတိုးက နောက်မှဆိုတာနဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့ရဘူး၊ ဒီနှစ်တော့ သူ

မပြောဘဲ နီလာနဲ့လိုက်လာခဲ့တာ”

“ကဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နောက်တိုးကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အော် ဟဲ့ အညို၊ နောက်တိုးသွားရှာစမ်းပါဦး၊ ခင်လေးရောက်နေတယ်လို့ပြော၊ သူ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ၊ နောက်တိုးက ခင်လေးကိုတော့ ပါးစပ်ဖျားတင်ပါပဲကွယ်”

လှရတနာဘေးမှ ဂီတပဒေသာဖတ်နေသော အမျိုးသမီးက ထပြေးရပ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မလှတူ ရွာစားက ကျားကစားနေမှာပါ၊ အော် မနီလာ၊ ဒါ နန်းကြာညိုလေ၊ အညိုရေ မနီလာနဲ့ နောက်တိုးညီမ ခင်ခင်လေးလေ”

ငွေရတနာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေသော နန်းကြာညိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခင်လေး နန်းကြာညိုက ယဉ်ကျေးမှုက အလုပ်ထွက်လာတဲ့ မင်းသမီးလေ”

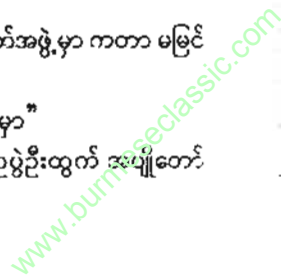
“အော် ဒါကြောင့် ခင်လေးမြင်ဖူးပါတယ်ထင်တာ နီလာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ယဉ်ကျေးမှုအကပဒေသာတွေမှာ ရွှေဘိုပြန်အက ကတာ မှတ်မိနေတယ်”

နန်းကြာညိုက ရယ်နှုတ်ဆက်ပြီး ဇာတ်ရုံအစွန်ထောင့်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်။ နန်းကြာညိုသည် ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့်လှသည်။ သူ့အလှသည် ရိုးသည်။ ထိုရိုးသောအလှကပင် တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ နန်းကြာညိုသည် မင်းသမီးဖြစ်ကြောင်းတော့ သိလွယ်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ကချေသည် ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်သည်။ နန်းကြာညို၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကြောင့်သာ မင်းသမီးဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း သူ့နေပုံက အေးလှသည်။ အေးစက်စက်နှင့် ဝိုင်အအဖြစ်သည်။

“အန်တီဌ၊ နီလာလေ နန်းကြာညို ရတနာဇာတ်အဖွဲ့မှာ ကတာ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ သူ ရန်ကုန်မှာ ဒီနေ့မှ စကမှာ”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ခင်လေးရဲ့၊ နန်းကြာညို ဒီညပွဲဦးထွက် အပျိုတော်

စကမယ်၊ ခင်လေး ကိုကိုတိုးက ပတ်တီးခေါင်းဆောင်နေရာက တီးလိမ့်မယ်”
ဟု လှရတနာကပြောသည်။

“ဟယ်”

ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကိုနောက်တိုးတစ်ယောက် ယခုမှ ဆိုင်း
ဆရာဖြစ်ပြီ။

“အမလေး၊ စိန်နောက်တိုးတို့က ပတ်တီးခေါင်းဆောင် တက်တီးပါ
ဆိုတော့ မတီးချင်ဘူး၊ မတီးချင်ဘူးနဲ့ အခုတီးတော့လည်း ပထမညဆိုရင်
ခေါင်းပေါင်းနဲ့ကွဲ၊ သူ့အစား ပါတော့ အိုက်လိုက်တာ”

ငွေရတနာပြောသည်ကို ကြားရတော့ ကျွန်မ ပွဲကြည့်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

“ခင်လေး၊ ဒီနေ့ညပွဲကြည့်ရအောင်”

နီလာဝင်းက ပြောသော်လည်း ကျွန်မ ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိပေ၊ မေမေ
ကို ခုနစ်နာရီလောက် ပြန်လာမည်ပြောခဲ့သည်။

“ဟင် ခင်လေး”

ကိုနောက်တိုးသည် နန်းကြာညိုနှင့် ပြန်လာပါသည်။

“ကိုကို ဘိုး”

“ညီမလေးလာတာ ဘာတို့ ကြီးကြီးတို့ သိရဲ့လား”

“မေမေ ဝမ်းပါတယ်”

“အော်”

“ကိုကိုတိုးက ခင်လေးသွယ်ချင်း နီလာဝင်းလေ၊ မြန်မာစာတ်
ဘင်းအကြောင်း စာတမ်းနဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ယူမလို့”

“အော် ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကိုနောက်တိုးက နီလာဝင်းကို နှုတ်ဆက်၍ သူ့အဒေါ်အနီး ကပ်ထိုင်
သည်။ ငွေရတနာက နေရာကျယ်ရန် ခုတင်ခေါင်းရင်း ရွှေထိုင်ပေးသည်။
ကိုနောက်တိုးသည် ယခင်အိမ်မှာနေစဉ်ကလိုပင် ပိန်သည်။ ယခုတော့ ပိန်

သည့်အပြင် ဆံပင်ကလည်း ရှည်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေး ရေးရေး
နှင့် ဖြစ်သည်။ ကိုနောက်တိုးက အဝတ်အစားကို ပြီးစလွယ် ဝတ်ထားသော်
လည်း ကြည့်ကောင်းသော လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့် အတူ
ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ရွာစားကို အားကိုးပြီးလာခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော်က ရွာစားအဆင့် မရောက်သေးပါဘူး၊ မေးတာကိုတော့
သိသမျှ ကြိုးစားဖြေပါ့မယ်”

“အဲဒါ ကိုနောက်တိုးက ပညာဂုဏ်နေတာ မနီလာရဲ့”

ငွေရတနာလှမ်းပြောသည်။ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

“မနီလာဝင်း၊ ဇာတ်သဘင်အကြောင်း စာတမ်းပြုစုမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်
တို့ ကြိုဆိုပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီတွေလည်း ပေးပါ
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုနောက်တိုးကို ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်
တာ အဓိကထားပြီး မေးမှာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျာ၊ အော် ခင်လေးပွဲကြည့်မလို့ လာတာလား”

ကိုနောက်တိုးက ကျွန်မကို လှမ်းမေးသည်။

“ပွဲကြည့်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး ကိုကိုတိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုတိုး ခေါင်းပေါင်း
နဲ့ ဆိုင်းတီးတာရယ်၊ နန်းကြာညို ပွဲဦးထွက်ကတာရယ်ကိုတော့ ကြည့်ချင်
သား”

“ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်ပါလား ခင်လေးရဲ့၊ ဖျာလုပ်ပေးမှာပေါ့”

လှရတနာက ပြောသည်။ ကိုနောက်တိုးက လှရတနာကို လှည့်ကြည့်
သည်။

“ဟာ အဒေါ်ကလည်း ဒီအချိန်မှာ ဘယ်က ဖျာရတော့မှာလဲ၊ နောက်ပြီး
ဝေးလှပါတယ်၊ သိမ်ဖြူကွင်းမှာ ပွဲဝင်မှ လာကြည့်ပါ ခင်လေးရာ”
ကျွန်မက မည်သို့ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေစဉ် နီလာဝင်းက ပြောသည်။

“ခင်လေး၊ နီလာတော့ ဒီနေ့ည ပွဲကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ခင်လေးကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်လေးမကြည့်ရင် အိမ်က ညီမတွေကိုခေါ်လိုက်မယ်၊ ခင်လေးကြည့်ရင်လည်း အချုပ်နဲ့ပြီး ခင်လေးကို လိုက်ပြောပေးမယ်”

“ဖျာရမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နီလာရယ်၊ ခင်လေးအိမ်နားနီးတဲ့ ရုံကျွတ်ကြည့်တော့မယ်”

“အိုကွယ် ဖျာအတွက်တော့ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ အန်တီငွေတို့ရဲ့သားပဲထွန်းထွန်းတို့ဆိုမှာ ဖျာကျွန်ဦးမှာပါ။ ကြည့်ချင်ရင်တော့ ကြည့်သာကြည့်၊ မရတဲ့အဆုံး နောက်ဆိုးဆိုးနားမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင် ခင်းကြည့်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်သားပဲခင်လေး၊ ဒီနေ့ညကြည့်ချင် ကြည့်လိုက်ပါလား”

ငွေရတနာကပြော၍ နီလာဝင်းက ထောက်ခံသည်။ လှရတနာက ကိုနောက်တိုးအပြောကို စောင့်နေသည်။

“ဒီညမကြည့်ပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ နောက်မှကြည့်ပါ ကိုကိုတိုးဖျာကောင်းကောင်းယူထားပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုတိုး၊ မကြည့်နဲ့ဆိုလည်း မကြည့်တော့ပါဘူး”

ကျွန်မတို့အနားသို့ သားရေဂျာကင်အမည်း၊ တောင်းတီ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးရောက်လာသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အရပ်ရှည်ရှည်အသားဖြူဖြူနှင့် ထိုလူက ကျွန်မတို့ကို ရယ်ပြသည်။

“ဟာ လော့ပါ ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ဒေါ်ငွေရင်တို့ မလှတို့ကလည်း ခန့်ညည်မပြတ်ပါလား၊ ရန်ကုန်တောင် မရောက်သေးဘူး”

“အော် ထွန်းထွန်း”

ဟု နောက်တိုးကဆို၍ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ငွေရတနာက ကျွန်မတို့နှင့် ရတနာထွန်းအောင်တို့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ထွန်းထွန်း၊ ဒါ နီလာလေး၊ ဒေါ်ငွေရင်ခင်ပွန်းရဲ့ တူမလေး၊ ဇာတ်သဘင်ရေးမယ်ဆိုတာလေကွယ်”

“အော် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သူက”

“ကျွန်တော်ပြောမယ် ဒေါ်ငွေရင်၊ ထွန်းထွန်း သူက ငါ့ညီမ ခင်လေးပဲ” ကိုနောက်တိုးသည် ရတနာထွန်းအောင်နှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ဆန္ဒရှိဟန်မတူပေ။ သူသည် မျက်နှာချက်ချင်းတည်ပြီး ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက တည်သော်လည်း ရတနာထွန်းအောင်က ပိုရွှင်လာပြီး ပိုပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟာ ခင်လေးကို နာမည်ကတော့ ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီခင်ဗျာ၊ လူကိုလည်း မြင်ဖူးချင်နေတာ အခုမှ မြင်ဖူးရတော့ ခင်လေးကို တွေ့ရတာ အထူး ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆွေရင်းလို သဘောထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ရုံကို ဝင်ထွက်ပါ၊ အော် ဒါနဲ့ ပွဲကြည့်မလို့ လာတာလား၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဖျာတွေရှိပါသေးတယ်၊ ကြည့်ပါလား”

“ပွဲကြည့်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး ထွန်းထွန်း”

ကိုနောက်တိုးက ကျွန်မအရင်ဖြေသည်။ ကျွန်မ ရတနာထွန်းအောင်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခင်လေးပွဲကြည့်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးထွန်းအောင်၊ ကိုကိုတိုးကို လာတွေ့တာပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မကိုတစ်လှည့်၊ ရတနာထွန်းအောင်ကိုတစ်လှည့်၊ ကိုနောက်တိုးကို တစ်လှည့်၊ တစ်လှည့်စီကြည့်၍ လှရတနာ ပြုံးနေသည်။ နန်းကြာညိုကလည်း သူ့ ခုတင်တွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

“အားမနာနဲ့၊ ပွဲကြည့်ချင်ကြည့်၊ ကျွန်တော်က အားနာရမယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ ရတနာခင်အောင်ကလည်း အတွင်းဝန်ကြီးဆီကို အမြဲဖျာပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေက မှာထားတယ်၊ ဦးမောင်မောင်တို့အိမ်က ပွဲကြည့်မယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး မဖြစ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးရမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အားနာစရာမလို့ပါဘူး ခင်လေးရဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့က ပွဲကြည့်ဖို့ စီစဉ်ထားမိလို့ပါ”

“ခင်လေးအစ်ကို စိန်နောက်တိုးက ဒီနေ့ည မြန်မာ့စင်တော်ခေလေအတိုင်း နံနစ်သံချီတွေ ဘာတွေတီးပြီး ရွှေဘုန်းတော်တိုးလို့ ငွေမိုးတွေရွာ အောင်ဆူ ဘောင်းပေးမှာလေ၊ သူက အရိုးဆုံးကို ပြန်တင်ပြီး ဆန်းအောင်လုပ်မှာ လိုညီမျိုးမှာ ခင်လေးက အားပေးသင့်တာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ခင်လေး ကြုံပြီး မသိလို့ပါ ဦးထွန်းအောင်”

“ဒေါ်ငွေရင်တို့၊ မလှတို့၊ အညိုတို့ကလည်း ဧည့်သည်တွေ ဘာမှ မကျွေးဘူး၊ တစ်ခုခု မှာခိုင်းပါဦး အအေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေပါစေ”

“ဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ သောက်ပါ။ အအေးမကြိုက်ရင် ကာဖီမှာပါ”

“အံ့မယ်လေး၊ ကျွန်တို့ဧည့်သည် ကျုပ်တို့ ကျွေးပါမယ်တော်”

ငွေရတနာက ဝင်ပြောသည်။ ကိုနောက်တိုးက မည်သည့်စကားမှ မပြောတော့ပေ။ ငြိမ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်စဉ်းစားနေသည်။ ဘာမှာထွန်းအောင်က ကျွန်မကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ရတနာထွန်းအောင် သည် ဇာတ်မင်းသားအိတ်ထက် ဘောင်းဘီဝတ်လျှင် ဝိုပြီး ကြည့်ကောင်း သည်။ ဟောလီဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝါရင်ဘီတီနှင့် တူလေသည်။

“ဒါဖြင့် ပွဲကြည့်ချင်တဲ့နေ့ ပြောပါနော်ခင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဘာချိမ့်နဲ့ တိုင်ပင်စရာကလေး နှိုသေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟဲ့ ထွန်းထွန်း လက်မှတ်ရှိရင်ပေးစမ်းပါ၊ ကိုနောက်တိုးညီမ ခင်လေး က ပွဲမကြည့်ပေမယ့် ကျုပ်တို့မ မနီလာတို့က ပွဲကြည့်မှာ”

ငွေရတနာက နီလာဝင်းအတွက် လက်မှတ်တောင်းပေးသည်။ နီလာ

ဝင်းက တားသည်။

“အို၊ အန်တီငွေကလည်း၊ ဇာတ်ဆရာကို အားနာပါတယ်”

“ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က မနီလာပါ ခင်လေးနဲ့အတူ ပွဲမ ကြည့်ဘူးထင်လို့ပါ။ မနီလာတို့လို ဇာတ်သဘင်အကြောင်း စာတမ်းရေးမယ့် လူမျိုး ကျွန်တော်တို့က အမြဲကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လိုတဲ့ အကူအညီလည်း ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း အခု ဇာတ်သဘင်သမိုင်းကို စတုန်းမို့ပါ အက ပညာသည် ဇာတ်မင်းသားတွေအကြောင်းရောက်ရင် ဇာတ်ဆရာရော၊ ဇာတ် ဆရာကြီး ရတနာခင်အောင်ပါ လာမေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုတဲ့အခါပြောပါနော် မနီလာ၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဒေါ်ငွေရင် ကျွန်တော် လက်မှတ်တွေပေးခိုင်းလိုက်မယ်၊ သွားမယ်နော် ခင်လေး”

ရတနာထွန်းအောင်က ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“ကဲ ဧည့်သည်တွေကို တစ်ခုခုကျွေးဖို့ စီစဉ်ဦးလေ သားရဲ့”

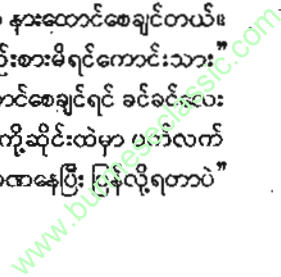
လှရတနာက နောက်တိုးကို သတိပေးသည်။ ကိုနောက်တိုးက ငိုငံ နေရာမှ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထွန်းထွန်းပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ခင်လေးရဲ့၊ ဒီနေ့ည မင် လေးနဲ့ ဘာဘ လာကြည့်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကိုကိုတိုးက ကြည့်စေချင်လို့လား”

“ကိုကိုတိုး ရန်ကုန်မှာ ပတ်တီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဒီနေ့ည စတိုးမှာမို့ ပါ၊ ဘာကိုလည်း ဆိုင်းတီးလို့တော့ ပြစ်ပြီဆိုတာ နားထောင်စေချင်တယ်။ ကိုကိုတိုး လို့သွားတယ်၊ ဓောဓောကတည်းက စဉ်းစားမိရင်ကောင်းသား”

“အော် အစ်ကိုရယ်၊ ခင်ခင်လေးတို့ကို နားထောင်စေချင်ရင် ခင်ခင်လေး ပြန်တော့ အစ်ကိုလိုက်သွားပြီး ပြောပါလား၊ အစ်ကိုဆိုင်းထဲမှာ ပတ်လက် ကုလားထိုင်လုပ်ပေးရင်ရတာပဲ၊ ဆိုင်းနားထောင်ရုံခဏနေပြီး ပြန်လို့ရတာပဲ”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသော နန်းကြာညိုက ဝင်ပြီး အကြံပြုသည်။
သူ စကားပြောပုံမှာ မပွင့်တပွင့်နှင့် ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သည်။

“ဟာ အညိုမသိပါဘူး၊ အခုမှ ဘာဘာကိုသွားခေါ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊
ကြီးကြီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကိုမောင်မောင်လတ်တို့ကိုလည်း
အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်နေဦးမယ်”

ကိုနောက်တိုးသည် ကိုကိုလတ်ခြံထဲတွင်နေသည်ဟုထင်နေသည်။
မနှစ်က ကိုကိုလတ်တို့သည် အိမ်နေစရာမရှိ၍ ကိုနောက်တိုးနေခဲ့သော ကားရုံ
ကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး နေကြသည်။ ကားမောင်းသမားနေရန်အခန်းနှင့်
အပေါ်ထပ်အခန်းများကိုပေါင်း၍ အခန်းပြန်ဖွဲ့ပြီး နေကြသည်။ မေမေက
ကိုကိုလတ်ဇနီးနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူတူမနေချင်ဆိုသဖြင့် ကားရုံထဲတွင်
သူတို့သွားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မမလတ်က သူ့ယောက်ျားရသော ပြည်
ထောင်စုရိပ်သာ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် နေသည်။ ယခုနှစ် ဝါမဝင်မီက
ကိုကိုလတ်တို့ နိုင်ငံခြားအပြီးပြောင်းရွှေ့သွားသော သူ့ဇနီးအစ်ကိုကြီး အခန်း
ရှိရာ ယော့လမ်း (ယောမင်းကြီးလမ်း) ကို ပြောင်းသွားသည်။

“ကိုကိုတိုး၊ ကိုကိုလတ် ခြံထဲမှာမနေတော့ဘူး၊ ဩစကြေးလျ အပြီး
ပြောင်းသွားတဲ့ မမအယ်လီအစ်ကိုကြီးအခန်းမှာ ရွှေနေတယ်၊ ဟိုမှာက တစ်
ဖက်ခန်းကို ကလေးအပ်ခဲ့လို့ရတယ်”

“ကိုမောင်မောင်လတ် ပြောင်းသွားရင် ခြံထဲမှာ လူနည်းနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကြီးကြီးမေရယ်၊ ခင်လေးရယ်၊
ထမင်းချက်တဲ့ကြီးတော်နဲ့ သူ့ခင်ပွန်း ကားမောင်းတဲ့ ဘကြီးရယ်၊ အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်ပဲရှိတယ်”

“သား ဦးမောင်မောင်ကို လိုက်ပြောရင် ပြောပါလား”

လှရတနာက ဝင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုအချိန်စောသေးတာပဲ၊ ရွာစားလိုက်ပြောပါလား”
နီလာဝင်းက ယောက်ခံသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကိုတိုး”
ကျွန်မက ဝင်ပြောမိသည်။ ကိုနောက်တိုးက ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။
“ဒီနေ့တော့ မပြောတော့ဘူး၊ မြေဝဒေသာကျွန်းရုံတင်မှပဲ ကြိုပြီး ပြော
မယ်၊ ခင်လေးကြည့်ဖို့ပါ၊ ဘာဘာကိုတော့ ပွဲကြည့်ဖို့မခေါ်တော့ဘူး၊ ဘာဘာက
ကိုကိုတိုးကို ခင်လေးတို့အိမ်မှာနေတုန်းက ပြောဖူးတယ်၊ သူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ပြီးကတည်းက ပွဲတစ်ခါမှမကြည့်တော့ဘူးတဲ့၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်
ဘူးတဲ့”

[၃၆]

“ဖေဖေ၊ ကိုကိုတိုး မြောက်ဥက္ကလာပမှာ ဆိုင်းတီးတာ နီလာဝင်းထံ ချီးမွမ်းလို့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ နီလာတို့နဲ့ သမီးနေပြီး ပွဲမကြည့်မိတာ နောင်တာရ နေတယ်”

“မြေပဒေသာရုံကျရင် နောက်တိုးလာပြောမယ် မဟုတ်လား”

“လာပြောမှာပါ၊ ဟိုနေ့က ဖေဖေကိုပါ လိုက်ခေါ်မလို့၊ နောက်မှ ဖေဖေ က စစ်ပြီးကတည်းက ပွဲမကြည့်တော့ဘူးဆိုပြီး သူ ပြောထားလို့တဲ့”

“ပွဲမကြည့်ဘူးဆိုတာ မိမိဆန္ဒအရ သွားမကြည့်တာပါ၊ တာဝန်အရ သွားရတဲ့ အစိုးရစန့်ခွဲပွဲတွေမှာပါတဲ့ ပွဲတွေတော့ ကြည့်ပါတယ်၊ လွတ်လပ် ရေးနေ့ ထမင်းစားပွဲတွေမှာဆိုရင် ဖေဖေ နှစ်တိုင်းပွဲကြည့်တယ်”

“ပွဲကြည့်တယ်ဆိုရင် ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ အိမ်နဲ့နီးတဲ့ မြေပဒေသာဇာတ်ရုံ တို့၊ သိမ်ဖြူကွင်းထဲတို့မှာ လာရင် ခဏလိုက်ကြည့်ပါလား၊ ကိုကိုတိုးဆိုင်းနဲ့ နန်းကြာညိုအပျိုတော်ကတာလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့၊ လူတွေထဲ တစ်ရုံလုံး ဆူနေအောင် အားပေးတယ်တဲ့”

နောက်တိုး

၃၄၅

“နန်းကြာညို ဟုတ်လားသမီး”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ နန်းကြာညိုဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နန်းကြာညိုဆိုတာ သီချင်းကြီးထဲက နာမည်ပို့ပါ၊ နာမည်က ဆန်း သားပဲ”

“နာမည်ကသာဆန်းတာ၊ လူကတော့ သိပ်ရိုးတာပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ လှတော့ လှပါတယ်၊ ကိုယ်လုံးက မင်းသမီးကိုယ်လုံးလေ။ ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်သွယ် သွယ်ပါပဲ၊ အသားက ညိုတယ်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံးလှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူနေ ပုံက အေးတိအေးစက် ငိုငိုအအနဲ့ ဖေဖေရယ်”

“ဟုတ်လား၊ အင်း”

“ကိုကိုတိုး အဒေါ်ဘေး ခုတင်မှာအိပ်ပြီး သီချင်းစာအုပ်ဖတ်နေတယ်၊ စကားလည်း မပြောဘူး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ရှိမယ်ထင်ပါဘူး၊ အပြင်မင်းသမီးလုပ်ချင်လို့ အလုပ်ထွက်ပြီးလာတာ တဲ့”

“အင်း၊ အင်း၊ ဒါနဲ့ နန်းကြာညိုက လူတိုးနဲ့ အမျိုးတော်တယ်တဲ့လား”

“တော်မယ်ထင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟင်အင်း၊ ဖေဖေ ခင်လေးကိုညာတာ၊ ဘာလဲပြော”

“အော် သမီးကလည်း ခက်တော့တာပဲ”

“ဟင်အင်း၊ ပြောရမယ်”

“အော် သမီးပြောတာ နားထောင်ရတာနဲ့ နန်းကြာညိုဆိုတာ လူတိုးဘွဲ့ နဲ့များ အမျိုးတော်နေလားလို့ပါ”

“အော် သမီးသိပြီ၊ နန်းကြာညိုက ဟို ကတိုးစိန်”

ဖေဖေသည် မပြုံးစဖူး ပြုံးလိုက်သည်။

“နန်းကြာညိုကို တစ်နေ့တော့ ဖေဖေမြင်ဖူးအောင် ကြိုးစားဦးမယ်၊ ပွဲကိုတော့ မကြည့်တော့ပါဘူး၊ တစ်နေ့ အကြောင်းကြိုရင် နောက်တိုး ဆိုင်းတီးတာလည်း ဖေဖေနားထောင်မယ်”

ဖေဖေသည် သူ့စကားဆုံးသောအခါ ကာဖီပန်းကန်လုံးကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ကာဖီသောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တော့မည်။ ဖေဖေသည် ပင်စင်ယူပြီးသည်မှစ၍ နေ့စဉ် ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်သည်။ မနက်ဘက် ဖေဖေ ကာဖီတာဝန်ကို ကျွန်မယူရသည်။ မေမေက မနက်ရုစံနာရီအထိ တရားထိုင်သည်။ ကြီးကြီးမေက မနက်စောစော ဈေးသွားသည်။ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးက ကာဖီမဖျော်ပေ။ ရေနေ့တည်၍ ထမင်းကြော် ပေါင်မုန့်ကင်တို့သာ လုပ်ပေးသည်။ ယခင်က ဖေဖေသောက်သော ကာဖီကို မေမေဖျော်လေသည်။ ယခုတော့ မေမေက ကာဖီမဖျော်တော့ပေ။ ဖေဖေ အစားအသောက်တာဝန်မှန်သမျှ ကျွန်မ အိမ်တွင်ရှိနေလျှင် ကျွန်မက တာဝန်ယူရလေသည်။

“ကဲ ဖေဖေသွားမယ်၊ နေမပူခင် ထွက်မှ၊ တစ်ခါပြန်လာပြီး ခင်ကြီးတို့ အိမ်က ဆွမ်းကျွေးသွားရဦးမယ်”

“ခင်လေး မလိုက်ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးကလည်း”

“ဟင့်အင်း”

“အေး အေး၊ သမီးမေမေ ဆင်းလာရင်သာ သတိပေးထားလိုက်”

ဖေဖေသည် ထမင်းစားခန်းထောင့်တွင် အသင့်ရှိနေသော တုတ်ကောက်နှင့် အဝတ်ဦးထုပ်ကိုယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်မ ယနေ့ မကြီးတို့အိမ်မှ ဆွမ်းကျွေးကို မလိုက်ချင်ပေ။ မလိုက်တော့ပေ။ မကြီးယောက်ျားသည် ကျွန်မထက် အသက်နှစ်နှစ်ကျော်သာကြီးသည်။ ကျွန်မက မကြီးယောက်ျား ကျော်ငွေမြင့်ကို ကိုကိုကြီးအရွယ်

လောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ ယခုတော့ ခဲအိုကြီးဆိုပြီး အသက်က နှစ်နှစ်သာကြီးသည်။ မျက်နှာကလည်း အမြဲ စပ်ဖြူဖြူနှင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။

မမကြီးယောက်ျားထက် မမလတ်ယောက်ျား ဗိုလ်ကြီးကောင်းစံက လူကြီးဆန်သည်။ လူကြီးဆန်သည်မဟုတ်၊ လူကြီးဖြစ်သည်။ မမလတ်ထက် အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက် ကြီးသည်။ အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက် ကြီးပြီး ကလေးသုံးယောက်ရှိသောလူနှင့်မှ လိုက်ပြေးသဖြင့် မမလတ်ကို ဖေဖေသည် စိတ်ဆိုးမပြေတော့။ ဖေဖေကသာ စိတ်ဆိုးနေသည်။ မမလတ်ယောက်ျားခဲအိုကြီးကတော့ ခွဲညားတည်ကြည်ပြီး အိမ်ကို အကူအညီအပေးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ကူညီနိုင်သော အင်အားလည်း ရှိသည်။

ကိုကိုကြီးထက်ပင် အကူအညီရသည်။ ကိုကိုကြီးက သူ့ဇနီး၊ သူ့ကလေးများနှင့်ပင် မအားနိုင်ပေ။ သူ့ဇနီး မသွယ်သွယ်ကလည်း စကားများလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ညစ်သည်။

မသွယ်သွယ်ထက်စာလျှင် မအယ်မလီက အေးသည်။ မအယ်မလီက အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီးပြီ။ ကိုကိုလတ်ကသာ သုံးရာငါးဆယ်စား လုပ်ရသဖြင့် ကျူတာမှ ထွက်လိုက်ပြီး အိမ်အလည်း မတက်ဖြစ်တော့ပေ။ ယခုတော့ သူ့အလုပ်က နိုင်ငံခြားလည်းမသွားရ၊ ရာထူးလည်း မတိုးနိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုကိုလတ်တစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေလေသည်။ နိုင်ငံခြားရေးရုံးကလည်း သူ့အောင်ပြီးမှ ရာထူးမပေါ်၍ အလုပ်မခေါ်ပေ။ အလုပ်ခေါ်သောအခါ သူကအသက်ကြီးသွားသည်။ ကိုကိုကြီးတွင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်၊ ကိုကိုလတ်တွင် သားနှစ်ယောက်၊ မမကြီးတွင် သားတစ်ယောက်ရှိ၍ မမလတ်တွင် သားသမီးမရှိပေ။ မမေကကိုကိုကြီးကလေးများကိုချစ်သည်။

ကျွန်မသည် ကာဖီကိုအပြီးသောက်၍ အပေါ်တက်ခဲ့သည်။ မေမေသည် တရားထိုင်၍ မပြီးသေးပေ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ စားပွဲတွင်ထိုင်၍ မဟာဝိဇ္ဇာဒုတိယနှစ်အတွက် စာများကိုဖတ်သည်။

ကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် အဝတ်အစားလဲပြီးသော မေမေက ကျွန်မအခန်း

ဝတွင် လာရပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်တာလဲ ခင်လေး”

“စာဖတ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ပါ”

“ဆွမ်းကျွေးပြီးရင် အန်ကယ်ကြီးတို့အိမ်ကိုဆက်သွားမယ်”

“မလိုက်တော့ပါဘူး မေမေရယ်”

မေမေသည် မည်သည့်စကားမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မေမေသည် တရားထိုင်သောအခါမှစ၍ စကားပိုမပြောတော့ပေ။ ကျွန်မကိုလည်း မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ တိုက်တွန်းခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ ထွက်သွားသော ကားသံကြားလိုက်ရလျှင် ကျွန်မ ဆက်စာဖတ်နေလိုက်သည်။ တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာသွားသည်။

“ခင်လေး”

“ကြီးကြီးမေ ထမင်းစားတော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အောက်မှာ နောက်တိုးရောက်နေတယ်”

“တကယ်”

“အေး၊ တကယ်ပါ”

“ဟယ်”

ကျွန်မသည် ဝမ်းသာပြီး ကြီးကြီးမေကို ဖက်၍ ထပ်မေးသည်။

“ကြီးကြီးမေ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါအေ၊ ငါတောင်စကားပြောခဲ့သေးတယ်၊ ကဲသွား”

“ကြီးကြီးမေကော”

“လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်မသည် အခန်းမှ ပြေးထွက်၍ လှေကားကို ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကိုနောက်တိုးသည် လှေကားရှိသော အလယ်ခန်းမှ သစ်သားကုလားထိုင်တွင်ပင် ထိုင်နေသည်။ စဉ်ခန်းတွင်း ဝင်မထိုင်ပေ။

“ကိုကိုတိုး”

“ခင်လေး”

“ခင်လေးက ကိုကိုတိုးတို့ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးထင်နေတာ”

“ဇာတ်ကတော့ မရှိပါဘူး၊ ကျိုက်လတ်မှာ သွားကနေတယ်”

“ကိုကိုတိုး ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျိုက်လတ်က ဦးလေးကိုဘအောင်မြို့လေး ဦးလေးကိုဘအောင်လည်း မန္တလေးကဆင်းလာတာနဲ့ သူ့မြို့သူပဲ လွှတ်လိုက်တယ်။ ကိုကိုတိုးလည်း ရန်ကုန်မှာ လုပ်စရာကလေးတွေရှိလို့”

ကျွန်မသည် ကိုနောက်တိုးအနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုတိုးက စဉ်ခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မထိုင်တာလဲ”

“ဒီမှာပဲ ကောင်းပါတယ် ခင်လေးရယ်”

ကိုနောက်တိုးက ပြုံးပြီးပြောသည်။ ကျွန်မလည်း သူ့အပြုံးကိုကြည့်ရင်း သူ့ကို အသေအချာ အက်ခတ်မိသည်။ ကိုနောက်တိုးသည် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လာသည်။ ကော်လာမပါသော မြန်မာရင်စေ့ ရှပ်လက်ရှည် အဖြူ၊ တက်ထရက်တိုက်ပုံနက်ပြာနှင့် ရခိုင်လုံချည်နီညိုရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးမုန်းမွှေးများကို ရိတ်ထား၍ ဆံပင်အရှည်ကိုတိပြီး သပ်ရပ်စွာပြီးထားသည်။ သူ့ယခုလို ခမ်းနားနေသောအခါ ဖေဖေနှင့် အလွန်တူလေသည်။ ကိုနောက်တိုးက ဖေဖေထက်အရပ်ရှည်ပြီး ဖေဖေထက် မျက်နှာလှသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလာသဖြင့် ဖေဖေတို့ ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာရန် ကြိုးစား ဝတ်စားပြင်ဆင်လာခြင်းဖြစ်မည်။ သူ့ကို မြောက်ဥက္ကလာပတွင် မြင်ရသော ပုံကတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။

“ကိုကိုတိုးလာတဲ့နေ့မှ ဖေဖေက မကြီးတို့အိမ်ကို ဆွမ်းကျွေးသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်လေးရယ်၊ ကိုကိုတိုးအချိန်ရပါတယ်၊ ခင်လေးတို့မှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရင် ကိုကိုတိုး ဘာနဲ့ ကြီးကြီးကို စောင့်မယ်”

“အို၊ ဘာဖြစ်လို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခင်လေးတောင် အဖော်ရသေးတယ်၊ ဒီနေ့ ကိုကိုကြီးတို့တွေလည်း ဆွမ်းကျွေးသွားကြမှာ၊ ဒီအိမ်ကို

ဘယ်သူမှ လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးမေနဲ့ ခင်လေးပဲရှိတယ်၊ ကိုကိုတိုး ဒီမှာ ထမင်းစားပေါ့”

“ထမင်းစားခဲ့ပြီ”

“စားခဲ့လည်း ခင်လေးတို့စားရင် ထပ်စားရမှာပဲ၊ ခင်လေးတို့ တူဝန်နီ လည်း ဒီနေ့မနက်စာကို ထမင်းသုပ်စားမှာ၊ အော် ထမင်းသုပ်ဆိုလို့ နီလာဝင်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ သူက ထမင်းသုပ်စားရင် ခေါ်ဖို့ မှာထားတယ်၊ အခု ကိုကိုတိုးလည်း အေးအေးဆေးဆေးနေမှာဆိုတော့ သူလည်း သူ့စာတမ်းအတွက် မေးချင်တာမေးရတာပေါ့၊ သူမမေးလည်း ခင်လေး ဆိုင်းအကြောင်းမေးတာ သူနားထောင်ရတာပေါ့”

ကိုနောက်တိုးက ကျွန်မပြောသည်ကို ရယ်ပြီး နားထောင်နေလေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ခေတ္တထားခဲ့၍ နီလာဝင်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ နီလာဝင်းက သူ့အိမ်ကကား အပြင်သွားနေ၍ ကားပြန်ရောက်လျှင် လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုနောက်တိုးကို ဆောင့်ခိုင်းရန်အကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်မ နေရာပြန်ရောက်သောအခါ ကိုနောက်တိုးက စီးကရက်သောက်နေသည်။

“ကိုကိုတိုး ဆေးလိပ်သောက်တတ်မှန်း မသိလို့ မတည်တာပါ”

“ခင်လေးရယ်၊ ကိုကိုတိုး ခင်လေးတို့နဲ့ ဝေးသွားတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ပြီပဲ၊ အတတ်မျိုးစုံတွေ တတ်နေပြီလေ”

“ဆိုင်းတီးတာကတော့ အတတ်ဆုံးမဟုတ်လား”

ကိုနောက်တိုးက ရယ်နေပြန်သည်။ သူသည် သူ့ကို မလိုလားခဲ့သော ဤအိမ်ကြီးကို မျက်နှာကြည်လင်စွာထားပြီး လာလည်နိုင်သည်။ သူသည် အတိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်အရိပ်ကိုမှ အလွမ်းမခံပေ။ ကျွန်မ ကိုနောက်တိုး၏ သဘောထားကို လေးစားနေမိသည်။

“ဆိုင်းတီးတာလည်း သေသေချာချာတတ်လှပြီတော့မဟုတ်ဘူး၊ တီး ဖြစ်တာလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ကိုကိုတိုး ဆိုင်းတီးသင်တာကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“အမ်အေသာတက်ရင် အောင်တာကြာလှပြီ၊ အော် ဒါနဲ့ ခင်လေး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် ဆိုင်းအကြောင်းစာတမ်းတင်မယ်”

“ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုတိုး”

“ခင်လေးမှားမှာပေါ့၊ ဆိုင်းက ယောက်ျားကလေးတွေအတွက်တောင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်လေးအတွက်ခက်မယ်”

“ကိုကိုတိုး ရှိသားပဲ”

“ကိုကိုတိုးကိုယ်တိုင်က ဆိုင်းကို သေသေချာချာ နားလည်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက နားလည်လဲ”

“ရွာစားကြီး အလင်္ကာကျော်စွာဦးဟန်ပတို့၊ ရွာစားကြီး ဦးဘမောင်တို့လို ဆရာကြီးတွေမှ နားလည်တယ်၊ မန္တလေးဘက်မှာတော့များတယ်၊ အညာဘက်မှာ များတယ်”

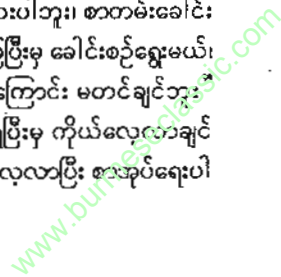
“ခင်လေးက စာတမ်းတင်တာပဲ၊ ပါရဂူဘွဲ့ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ စာတမ်းပဲ ခင်လေးရယ်၊ တခြားလွယ်တာကို တင်ပါ၊ ဘာလို့ ဆိုင်းအကြောင်းနဲ့ အပင်ပန်းခံမလဲ၊ ဆိုင်းအကြောင်းက ရှုပ်တယ်၊ ဆိုင်းတီးတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရှုပ်ဆုံးပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ခင်လေးက ဆိုင်းအကြောင်း ဘာတွေ လေ့လာပြီးပြီလဲ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မရယ်သည်။ ခေါင်းခါပြီး ရယ်နေမိသည်။

“ဆိုင်းအကြောင်းလည်း ဘာမှ မလေ့လာရသေးပါဘူး၊ စာတမ်းခေါင်းစဉ်လည်း မရွေးရသေးပါဘူး၊ ဒုတိယနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ခေါင်းစဉ်ရွေးမယ်၊ သူများတွေလို စာဆိုတွေအကြောင်း စာပေတွေအကြောင်း မတင်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘွဲ့ရ ပြီးတာမဟုတ်လား၊ ဘွဲ့ရပြီးမှ ကိုယ်လေ့လာချင်တာ လေ့လာပေါ့၊ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဆိုင်းအကြောင်း လေ့လာပြီး စာအုပ်ရေးပါ”

လား၊ ကိုကိုတိုး ကုမ္ပဏီပေါ့၊ ကိုကိုတိုးလည်း ရတနာထွန်းအောင် မြောက်ပေး တာနဲ့ ဘီအေ အပြင်ကဝင်ဖြေလို့ အောင်ပြီးပြီလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကိုတိုးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“အောင်ပြီးရော လုပ်လိုက်တာပါ၊ မြန်မာစာနဲ့ပဲ အောင်တယ်၊ ကိုကိုတိုး လည်း မဟာဝိဇ္ဇာတက်ခွင့်ရတယ်”

“ဟယ် တက်ပါလား ကိုကိုတိုး”

“တော်ပါပြီခင်လေးရယ်၊ ဘီအေဘွဲ့ကတော့ အခေါ်အတွက် ယူတာပါ၊ သူ့ဇာတ်ကပြီးသင်ပေးတဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာကို တစ်ပိုင်းတစ်လက်စနဲ့ မထား ချင်လို့ပါ”

“ဘွဲ့ရထားတော့ ကောင်းပါတယ် ကိုကိုတိုးရယ်၊ အလုပ်လုပ်ချင် ဝင် လုပ်လို့ ရတာပေါ့”

“အလုပ်ကရှိနေပြီပဲ၊ ကိုကိုတိုးတော့ ဆိုင်းပဲတီးတော့မယ်၊ တစ်ယောက် ခောသုက ဆိုင်းကို သူထက် ချစ်တယ်ထင်ပြီး ကိုကိုတိုးကို ပစ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခုဆိုင်းကိုပဲ အာရုံထားပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားရဲဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း ဒုက္ခမရောက်စေချင်တော့ဘူး၊ ဆိုင်းပညာက လည်း သင်လို့ မဆုံးသေးဘူးလေ၊ ဒီတစ်သက်တော့ ဆိုင်းသမားအဖြစ်နဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ရမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်လေးကို ဆိုင်းအကြောင်းပြောပြ၊ စာတမ်းကိစ္စက လိုသေး တော့ ခင်လေး ပြန်စဉ်းစားဦးမယ်၊ တခြားလွယ်တာကိုပဲ တင်ချင်တင်လိုက် မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်လေး ဆိုင်းအကြောင်းကိုတော့သိချင်တယ်၊ လူပြန် တစ် ယောက် သိသင့်သလောက်တော့ ခင်လေးကို ပြောပါလား”

“ပြောပြမှာပေါ့၊ ညီမလေးရယ်၊ ဟာ ကြီးကြီးမေ”

ကြီးကြီးမေ လျှောက်မှ ဆင်းလာသည်။

“ကဲ ခင်လေး စားကြစို့၊ နောက်တိုးလည်း လာ၊ စားပြီးမှ ဆက်ပြောကြ၊ ခင်လေးက စကားပြောရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့တယ်၊ နီလာဝင်းလာရင် ပိုဆိုး

သေးတယ်၊ ကဲလာ လာ၊ လာကြ”

“ကိုကိုတိုးက ထမင်းစားပြီးပြီတဲ့ ကြီးကြီးမေ”

“စားပြီးလည်း ဝင်စားပါ၊ မင်းကိုအော်မယ့် ဘွားဘွားကြီးလည်း မရှိ တော့ပါဘူးကွယ်၊ ခေတ်ပြောင်းသွားပါပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကိုတိုးကလည်း”

“ကဲ ကဲ စားတာပေါ့”

ကိုနောက်တိုးသည် ကြီးကြီးမေ ပြောသည်ကို မည်သို့မှ ဝေဖန်ခြင်း၊ ပြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပြန်လည်တင်ပြခြင်း မပြုပေ။ ရယ်လို့သာ နေသည်။

ကျွန်မတို့ လက်သုပ်စားပြီးမှ နီလာဝင်း ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့က ကာဖီသောက်၍ သူက လက်သုပ်စားသည်။ ကိုနောက်တိုးကလည်း ကျွန်မ တို့နဲ့အတူ ကြီးကြီးမေ နယ်ပေးသော လက်သုပ် တစ်ပန်းကန်ကြီးကို ကုန် အောင် ကြိုးစား၍ စားလေသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး စားသောက်ပြီးသော အခါ ကျယ်ဝန်းစွာထိုင်ရရန် ကျွန်မက ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့သည်။ နီလာဝင်းလည်း ရှိသဖြင့် ကိုနောက်တိုးက မည်သို့မှ မပြောဘဲ လိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် မထိုင်ပေ။ ဧည့်ခန်းအပြင် ကျွန်မတို့ ညနေ ပိုင်းထိုင်သော ကြိမ်ကုလားထိုင်ကလေးများတွင်သာ သွားထိုင်သည်။ နီလာ ဝင်းနှင့် ကျွန်မလည်း သူ့အနီးအနားတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

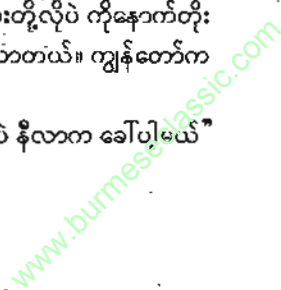
“ဒီ အပြင်က အေးတယ် ဒီမှာပဲ ထိုင်ရအောင်”

“ကောင်းပါတယ် ရွာစား”

“ဟာ မနီလာကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်လေးတို့လိုပဲ ကိုနောက်တိုး ခေါ်ပါဗျာ၊ ရွာစားဆိုရင် ကျွန်တော် ကြက်သီးထလာတယ်။ ကျွန်တော်က ရွာစားမှ မဖြစ်သေးဘဲ”

“ဒီလိုဆို ဦးနောက်တိုး အင်း ကိုနောက်တိုးလို့ပဲ နီလာက ခေါ်ပါမယ်”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ကိုကိုတိုးကို ခင်လေး ဆိုင်းအကြောင်း ပြောခိုင်းထားတယ် နီလာ”
“နီလာလည်း ဆိုင်းအကြောင်း သိချင်တယ်”

“ပြောခိုင်းပြီးမှ ပျင်းမနေနဲ့ဦး”
“အို ကိုကိုတိုးကလည်း မပျင်းပါဘူး”

“ဆိုင်းဆိုတာ မြန်မာဂီတပါပဲ၊ မြန်မာဂီတစစ်စစ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်လောက်မှာ ထွန်းကားနေပါပြီ။ ဘယ်ခေတ်လောက်က စတယ်ဆိုတာ အတိအကျအသေအချာကိုတော့ သုတေသီတွေက တစ်နေ့ကျ အသေအချာ ပြောနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။ မင်းတရား ရွှေထီးလက်ထက်က စလင်းမြို့ကို သိမ်းတော့ မြို့ထဲက ဆိုင်းသံကြားရတယ်ဆိုလို့ တချို့က တောင်ငူခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘယ်ခေတ်ကပဲစစ် ဆိုင်းကရှိနေပြီ မဟုတ်လား၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ ထွန်းကားပြီး ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းမှာ ယင်းတော်မလေးတို့၊ ဆင်ခိုးမလေးတို့ ဆိုင်းနဲ့ ကခဲ့ကြတယ်။ သီပေါမင်းလက်ထက်ကျတော့ ကျီးကန်းလေးလို့ခေါ်တဲ့ ဆရာစိန်နဲ့ စိန်ဇေဒါတို့က ဆိုင်းပညာကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်ခေတ်မှာလည်း ဆိုင်းဆရာတွေ ရှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ ဆိုင်းက မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးသုံးတဲ့ အဆင့်ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားသားတွေက ပြောကြတယ်။ မြန်မာတွေဟာ ဆိုင်းမပါရင် ဘယ်အရာမှ မပြီးဘူးတဲ့”

“ဟင် ကိုကိုတိုးကလည်း ဒါတော့ ခင်လေးတို့လည်း သိတာပေါ့”
“ဒါဖြင့် ခင်လေးက ဘာသိချင်တာလဲ”
“ဆိုင်းအကြောင်း အကုန်ပဲ”

“အကုန်ဆိုရင် အများကြီး၊ ဆိုင်းက ဂီတမှာ အခက်ဆုံးပဲ။ ခက်သလို ကျယ်လည်း ကျယ်ပြန့်တယ်။ ဆိုင်းဆိုတော့ ပတ်လုံးကလေးတွေ လုပ်ဖို့ သစ်ရွေးကတည်းက ပညာနဲ့စတယ်။ သားရေနဲ့ ကြက်ရတယ်။ ပတ်လုံးပတ်မကြီး၊ ဒိုး၊ စည်တို့၊ မျှောတို့နဲ့မတူတဲ့ ကြေးနဲ့ မောင်းအတွက်က တစ်ချို့

လုပ်ရတယ်။ နဲ့က သီးသန့်လုပ်ရတယ်။ ဆိုင်းဝိုင်းဖြစ်ဖို့ ဆိုင်းပစ္စည်းတွေတပ်ဖို့ မှန်စီရွှေချလုပ်ရတယ်။ တိုးနယားတို့ နဂါးတို့ လုပ်ရတယ်။ တူရိယာပစ္စည်းတွေပြီးတော့ တူရိယာပစ္စည်းတွေကို တီးတတ်မှတ်တတ်ဖို့ ပညာသင်ရသေးတယ်။ ပတ်တီးက ပတ်တီး၊ ပတ်မသမားက ပတ်မ၊ နဲ့က နဲ့၊ အဆိုက အဆို၊ ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ် သင်ရတယ်။ သင်ပြီးတတ်ပေမယ့် ဆိုင်းဆရာ၊ နဲ့ဆရာတွေဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ၊ တီးမှတ်လိုက်တဲ့ ဆိုင်းသံကလည်း အဆင့်ဆင့် အမျိုးမျိုးခွဲရသေးတယ်။ ဒီတော့ ဆိုင်းဆိုတာ ကျယ်ဝန်းတယ်”

“ကျယ်ဝန်းပေမယ့် နှလုံး သိချင်တယ်”
“ကဲ ဘာကစပြောရမလဲ”

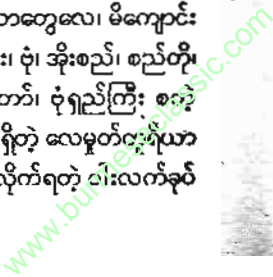
“ဆိုင်းဆရာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှာ ဘာတွေပါသလဲ၊ ဆိုင်းကို ဘယ်လို”

“နေဦး၊ နေဦး တစ်ခုပြီးမှတစ်ခုမေး”
“ကဲ ဆိုင်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဆိုင်းဆိုတာ မြန်မာတူရိယာငါးပါးမှာ တစ်ပါးအပါအဝင် ‘သားရေ’ ဆိုတဲ့ သားရေနဲ့ လုပ်တဲ့တူရိယာပဲ”

“တူရိယာငါးပါးဆိုတာ ကြေး၊ ကြိုး၊ သားရေ၊ လေး၊ လက်ခုပ်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြေး၊ ကြိုး၊ သားရေ၊ လေး၊ လက်ခုပ်ဆိုတာ မြန်မာတူရိယာတွေရဲ့ အခြေခံတွေပဲ။ ကြေးက ကြေးပတ္တလား၊ ကြေးဝိုင်း၊ ကြေးနောင်ဝိုင်း၊ ကြေးမောင်း၊ လင်းကွင်း၊ စည်းနဲ့သံလွင် စတဲ့ကြေးနဲ့ လုပ်ရတဲ့ တူရိယာများဖြစ်တယ်။ ကြိုးကတော့ ကြိုးတပ်တူရိယာတွေလေ၊ မိကျောင်းတို့၊ တယောတို့၊ စောင်းတို့၊ သားရေကတော့ ပတ်ဝိုင်း၊ ဝဲ၊ အိုးစည်၊ စည်တို့၊ ဗြောစည်၊ ဒိုးပတ်၊ မြောက်စည်၊ စည်သေး၊ စည်တော်၊ ဝဲရှည်ကြီး စတဲ့ သားရေနဲ့လုပ်ရတဲ့ တူရိယာတို့ပါပဲ။ လေက အခေါင်းရှိတဲ့ လေမှတ်တူရိယာတွေလေ၊ နဲ့တို့ ပုလွေတို့။ လက်ခုပ်ကတော့ စည်းဝါးလိုက်ရတဲ့ ဝါးလက်ခုပ်

တို့လိုဟာမျိုးပါပဲ။ ဒီတော့ ဆိုင်းက သားရေနဲ့လုပ်တဲ့ တူရိယာထဲမှာ ပါဝင်တယ်။ ဆိုင်းခိုင်းကြီးမှာကတော့ ဆိုင်းခိုင်းရယ်၊ ကြေးနောင်ခိုင်းရယ်၊ မောင်းဆိုင်းရယ်၊ နှဲရယ်၊ ပတ်မကြီးရယ်၊ စခွန်ရယ်၊ ဒိုးရယ်၊ စည်တိုရယ်၊ ဗျာရယ်နဲ့ စည်းဝါးတို့ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဆိုင်းခိုင်းမှာ တီးချင်တီးလက်တွေ ဆိုတာရှိတယ်။ ဆိုင်းတီးချက်တွေကတော့ ဒူးမောင်း၊ တေးမောင်း၊ ဗိန်းစောင်း၊ လေပြေထိုး၊ လေးခင်၊ ငှက်ငြီး၊ လေတိုက်၊ မိုးရွာ၊ ငိုချင်း၊ ဝေလာ၊ ပတ်ဆစ်ချိုး၊ ပတ်ယိုင်၊ တျာယိုင်၊ ပလို့ချက်၊ ဗုံထောက် စည်တော်၊ ရေကင်း၊ သပြေစံ၊ လှေတော်သံ၊ နတ်သံ၊ နတ်ဒိုး၊ ကရောင်း၊ ဖျဉ်းချင်၊ ထွက်တော်မူကြီး ဆိုပြီး အများကြီးရှိတယ်။ အခုက သတိရသမျှ ပြောတာ”

ကိုနောက်တိုး စီးကရက်ဖွာသည်ကို ကျွန်မတို့က စောင့်နေကြသည်။
“ဆိုင်းခိုင်းကြီးမှာ ဗုံကလေးတွေ ပါတယ်၊ လက်ဝဲလက်ယာရှိတယ်။ လက်ဝဲဘက်က ကြီးတယ်၊ လက်ယာဘက်က သေးတယ်၊ ဗုံကလေးတွေက နှစ်ဆယ့်တစ်လုံးကို အများဆုံးသုံးကြတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ထဲတွေက နှစ်ဆယ့်တစ်ပတ်ပြင်၊ လက်တင်ကာရေလှည့်လို့ မန်းဘွဲ့နှင့် ပို့တော်မူစမ်းရွာစား လို့ ဆိုင်းဆင်ကြတာပဲ”

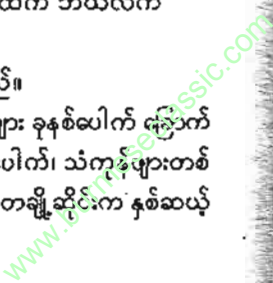
“ဗုံကလေးတွေက ဘာနဲ့လုပ်လဲ ကိုကိုတိုး”
“နွားသားရေလ၊ ပတ်ခေါင်းခေါ်တဲ့ သစ်သားအခေါင်းကို ပိတောက်သားနဲ့ လုပ်ထားတယ်၊ ပတ်ခေါင်းရဲ့ မျက်နှာကို နွားသားရေနဲ့ ကြက်ရတယ်။ ကြက်ထားတဲ့မျက်နှာကို သားရေကြိုးတွေနဲ့ ပြန်ဆိုင်းရတယ်၊ ရှေးက ဆိုင်းဆရာကြီးတွေက ကိုယ်တီးမယ့်ဗုံ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြက်တာများတယ်။ ကိုကိုတိုးကို ဆိုင်းသင်ပေးတဲ့ ဦးလေးလည်း သူ့ဗုံတွေ သူကြက်တာပဲ။ သူ့ကြောင့် ကိုကိုတိုး လည်း ကြက်တတ်နေပြီ။ သစ်သားအခေါင်းတို့ သားရေတို့ကလည်း ရွေးတတ်ရသေးတယ်။ နွားမသားရေတို့ နွားထီးသားရေတို့ ရှိသလို၊ သားရေက ပထမတန်းစား၊ ဒုတိယတန်းစားတို့ အထူအပါးတို့ ကွဲသေးတယ်။ သားရေအထူသုံးတော့ အသံချဲ့စက်မလိုဘူး၊ သား

ရေအထူသုံးတော့ လက်ပိုပြီး နာတယ်။ စိန်ဗေဒါကတော့ သားရေအထူပဲ သုံးခဲ့တယ်။ အခုခေတ်တော့ သားရေအပါးပဲ သုံးတာများတယ်”

“ဗုံနဲ့ ပတ်လုံး အတူတူလား”
“ဗုံလို့လည်းခေါ်တယ်၊ ပတ်လုံးလို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ဗုံကလေးတွေက သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း စီစဉ်နေရာချရတယ်။ စောစောက ကိုကိုတိုး ပြောခဲ့သလို လက်ဝဲဘက်ကနေ လက်ယာဘက်ကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် စီပြီးချိတ်တယ်၊ ဗုံအမည်က ဒုံကဲကြီးအသံက လေးပေါက်၊ နှစ်ဆစ် ဒုံးနှစ်ပေါက်၊ တစ်ဆစ် ဒုံးသံမှန်၊ ဘယ်တျော ခြောက်ပေါက်၊ သူက ခုနစ်သံချီညိုရင် ခုနစ်ပေါက် လုပ်လို့ရတယ်၊ ဘယ်တေးငါးပေါက်၊ ဒူးလုံးလေးပေါက်၊ တေလုံးနှစ်ပေါက်၊ တျာလုံးသံမှန်၊ ပတ်စာတပ် ခြောက်ပေါက်”

ကျွန်မသည် ဘာမှ နားမလည်သဖြင့် မည်သို့မှ မမေးတော့ပေ။
“အဲ ပတ်စာတပ်ဆိုတာ ပတ်စာ ခဏခဏပြောင်းရလို့ ပတ်စာတပ်လို့ ခေါ်တာ၊ ဆိုင်းစသင်လို့ ပတ်စာထည့်ခိုင်းရင် လက်ဝဲဘက်က စနေပြီး ရေလိုက်၊ နံပါတ်ကိုးအလုံးဟာ ပတ်စာတပ်ပဲ။ ပတ်စာတပ်ကနေပြီး ပတ်စာထည့်သွားရတယ်။ ပတ်စာကိုတော့ အရင် ထမင်းနဲ့ပြာနဲ့ နယ်ကြတယ်၊ အခုတော့ ပလတ်စတစ် တစ်မျိုးကို အမှုန့်လုပ်ထားတယ်၊ ရေဖျော်ပြီး တပ်ရုံပဲ။ ကဲ ပတ်စာတပ်ခြောက်ပေါက်ကနေပြီး ငါးပေါက်လုံးဆိုတော့ ငါးပေါက်သံပေါ့။ လေးပေါက်၊ သုံးပေါက်၊ နှစ်ပေါက်၊ တစ်ပေါက်။ တစ်ပေါက်က သံမှန်၊ တျာဖျားလို့လည်းခေါ်တယ်။ ပတ်စာတပ်ကနေ တျာဖျားက ညာလက်လယ်နဲ့ တီးရတယ်၊ ဒုံးကဲကနေ တျာလုံးအထိက ဘယ်လက်”

“ဟင်း”
နီလာဝင်းက အသံထွက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။
“ညာလက်ဖျားနဲ့ ဆက်တီးရမှာတွေက တျာဖျား ခုနစ်ပေါက် မြို့သက်ပေါက်၊ ငါးပေါက်၊ လေးပေါက်၊ သုံးပေါက်၊ နှစ်ပေါက်၊ သံကုန်ဖျားတစ်ပေါက်၊ အဲဒါ ဆရာကြီးဦးဟန်ပမူအတိုင်းပြောတာ၊ တချို့ဆိုင်းက နှစ်ဆယ့်

နှစ်လုံး၊ နှစ်ဆယ့်သုံးလုံးရှိတော့ တျောဖျား၊ တျာဖျားတွေမှာ မူအမျိုးမျိုးကွဲ
သေးတယ်။ စန္ဒရားလို သံစဉ်အတိုင်း စဉ်ထားတာမဟုတ်လို့ တီးရခက်တာ”

“ဟင် ကိုကိုတိုး ဆိုင်းကလည်း တကယ်ရှုပ်တယ်နော်”

“ဒါ ကိုကိုတိုးက အမျိုးမျိုး အချိန်ယူလေ့လာပြီးလို့ လွယ်အောင်ပြော
တာ၊ အစက လေ့လာတုန်းက ကိုကိုတိုးလည်း တစ်ခါနှစ်ခါနဲ့ ဘာမှ နား
မလည်ဘူး။ ကိုကိုတိုးကလည်း ခင်လေးတို့ ဆိုင်းရဲ့သဘောကို သိစေချင်လို့
သာ ပြောရတာပါ”

“ခင်လေး သိပြီ၊ ဆိုင်းရဲ့သဘောကို ပြောမပြတတ်အောင် သိပြီ”

“အခု ပြောတာ ဆိုင်းဝိုင်းလုပ်ပုံ၊ အသံစဉ်ပုံ၊ ပတ်လုံးကလေးတွေ စီပုံပဲ
ရှိသေးတယ်။ အပြင်က မှန်စီရွှေချတို့၊ ကျိုင်းတို့၊ အလံတို့ကလည်း ရှိသေး
တယ်။ အဲဒါတွေတော့ ထားပါတော့၊ မင်းပေါက်ဆိုတာ ကျန်သွားတယ်။
မင်းပေါက်က ခုံးကဲကြီးနဲ့သံကုန်ဖျား တစ်ပေါက်ကြားမှာ ရှိတယ်။ မင်း
ပေါက်ကတော့ ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်က စပေါ်တာတဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ ဆိုင်း
တီးရင် မင်းပေါက်ဖယ်ထားရတယ်”

“သင်တော့ရော ကိုကိုတိုး”

“ပတ္တလားက စသင်တယ်၊ ပတ္တလား အတော်ကလေးရလာတော့
ဆိုင်းကို ပြောင်းတယ်။ ဆိုင်းကိုမပြောင်းခင် ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ သီချင်းကို
မောင်းဆိုင်းတို့ ကြေးဝိုင်းတို့မှာ တီးရသေးတယ်၊ ပြီးမှ ဆိုင်းကို တက်တီးရ
တယ်။ ပထမ လက်အကျင့်ရအောင်လုပ်ရတယ်၊ ပတ်လုံးကလေးတွေကို
မြည်အောင်ကျင့်ရတယ်။ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး အကူးလက်မြန်ဖို့၊ လက်အနတ်
အသိမ်းမကောင်းရင် ပတ်လုံးကလေးတွေကို ချိတ်ထားတဲ့ကြိုးနဲ့ ငြိတတ်
တယ်။ အသံထွက် မြန်လည်းမြန်၊ မှန်လည်းမှန်လာမှ ထံတျာတေရှင်အစ
သင်ရိုးအတိုင်း ကျင့်သွားရတာပဲ”

“ဘယ်လောက် ကြာကြာ ကျင့်ရသလဲ”

“ကြာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ အတော်ကြာအောင်

ကျင့်ရတယ်၊ ပတ်စာပိုးအဆင့်အထိ တီးတတ်မှ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဝင်ရတယ်”

“ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်တာပေါ့နော်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မောင်းကနေ ကြေး တဖြည်းဖြည်း တက်ယူရတယ်။
ကြေးတီးအဆင့်ဆို ပတ်တီးလက်ထောက်ပေါ့၊ ကြေးတီးကမှ ဆိုင်းကို
ပြောင်းတီးရတာ။ ဆိုင်းဝိုင်းကိုဝင်စ ဘာမှမတီးဘဲ နားနဲ့ မှတ်ရတာကကို
အချိန်အတော်ကြာသေးတယ်။ ဆိုင်းမှာ နားက နုတ်စိလေ၊ တချို့ဆိုင်းဆရာ
က ပတ်မတီးကနေ ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်လာတယ်။ တချို့က ကြေးတီးကနေ
ဆိုင်းဆရာဖြစ်လာတယ်။ ပတ်မတီးက တက်တဲ့လူက ပတ်ရင်းနိုင်ပြီး ကြေး
တီးမောင်းတီးသမားများက ပတ်ဖျားနိုင်တယ်။ အခုခေတ်မှာ ပတ်ရင်း
ပတ်ဖျားနိုင်တဲ့လူ ရှားတယ်”

“ကိုကိုတိုးကရော”

“ကြိုးစားတုန်းပဲ၊ ကိုကိုတိုးက ကြေးတီးက ဆိုင်းတက်တီးတဲ့လူဆို
တော့ ပတ်ရင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်”

“ကိုကိုတိုး ပတ်မ မတီးခဲ့ဘူးလား”

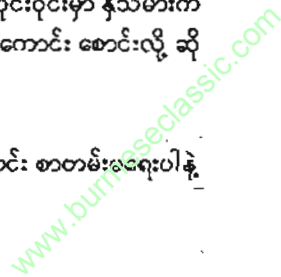
“ဆိုင်းကို အာရုံထားလွန်းတော့ ပတ်မဘက်ကို မလှည့်မိဘူး၊ သိရုံ
လောက်ပဲ”

“နေပါဦး ကိုနောက်တိုး၊ ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှာ နဲ့လည်းရှိသေးတယ်နော်”

“နဲ့က မြန်မာသံစဉ် ခုနစ်ပါးအတိုင်း ခုနစ်ပေါက်ပါတယ်။ ညှင်း၊ ခြောက်၊
မြင်း၊ အောက်၊ ပြည်၊ ဒူးလဲဆိုတဲ့ ပုလဲ၊ ဒူးရက၊ ပြည်တော်ပြန်၊ အောက်ပြန်၊
မြင်းဆိုင်း၊ ခြောက်သွယ်ညွန့်၊ ညှင်းလုံး ဆိုတဲ့ သံစဉ်ခုနစ်ပါးအတိုင်းပဲ။
ဆိုင်းက ပတ်စာတပ်ရင် နဲ့က အသံပြပေးရတယ်၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှာ နဲ့သမားက
အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် နဲ့ချော တယော ပတ်ကောင်း စောင်းလို့ ဆို
ကြတယ်”

“ကိုကိုတိုးရယ် ရှုပ်လိုက်တာ”

“ဒါကြောင့် ခင်လေးကိုပြောတာ၊ ဆိုင်းအကြောင်း စာတမ်းရေးပါနဲ့”

လို့။ ဆိုင်းတီးတတ်လာတော့ ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှာတီးတာ သင်ရိုး ကြိုးဘွဲ့၊ သီချင်းခံ၊ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယားတို့ကို တီးတာ၊ တီးလုံးအဆန်းထွင်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဆိုင်းပညာအကြောင်း ဆိုင်းဆရာတွေအကြောင်းရှိသေးတယ်။

“ဟင် ကိုကိုတိုးကလည်း”

“အော်၊ နောက်ပြီး ဆိုင်းဆရာသုံးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒါတော့ ခင်လေးတို့ သိထားဖို့ကောင်းတယ်။ ဆိုင်းက ရုပ်သေးဆိုင်း၊ ဇာတ်ဆိုင်း၊ ဗလာဆိုင်း၊ သုံးမျိုးရှိသလို ဆိုင်းဆရာကလည်း သုံးမျိုးရှိတယ်။ ရုပ်သေးဆိုင်းက ညဦးမှာ အရုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု သဘာဝကိုဖော်ပြီး တီးပေးရတယ်။ ဇာတ်ဆိုင်းက အခြေအနေကို မူတည်ပြီး တီးသွားရတယ်။ မြိုင်ထနစ်ပါးသွားနဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ တူတယ်။ ဗလာဆိုင်းကတော့ ခေတ်သီချင်းလည်းတီးရတယ်။ နောက်ထနဲ့လည်း အပေးအယူလုပ်ပြီး တီးရတယ်။ နဲ့နဲ့ တစ်ယောက်တည်းလည်း တီးရတယ်။ ဗလာဆိုင်းကတစ်မျိုး။ ကိုကိုတိုး ဗလာဆိုင်းထွက်ပြီး မတီးဖူးသေးဘူး။ ဇာတ်ဆိုင်းကို စတီးခွဲရတော့ ဇာတ်ဆိုင်းပဲ သိသလိုရှိတယ်”

“အင်း ခင်လေး ဆိုင်းအကြောင်း မရေးတော့ပါဘူး”

“အခုပြောတာတွေ ဆိုင်းအကြောင်း အကုန်မဟုတ်သေးဘူး။ ဆိုင်းနဲ့ ကုန်းဘောင်ပရမေတို့၊ ဘုံပျံနေနန်းတို့၊ မှိုင်းမှုန်ပြာဝေတို့၊ အထူးထူးငယ်နှင့်တို့ စတဲ့ ပတ်ပျိုးတွေကို သင်ရပုံတွေ၊ ပတ်ပျိုးထဲမှာဆိုရင် ကုန်းဘောင်ပရမေပတ်ပျိုး၊ မွန်သံထဲမှာဆိုရင် စိန်မြရဲခြယ်တို့ကို နှစ်အတော်ကြာမှ တက်ယူရတဲ့ အတတ်ပညာပိုင်း သင်ယူမှုအကြောင်းတွေကလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုတိုးပြောတာပေါ့။ ကိုကိုတိုး အခုပတ်တီးခေါင်းဆောင်နေရာက တီးနေရပေမယ့် တကယ် မတတ်သေးပါဘူးလို့”

ကိုနောက်တိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ် မီးညှိသည်။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးက ရေခွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ် လာပို့သည်။ ကြီးကြီးမေက ကျွန်မတို့စားရန် လုပ်ပေးလိုက်သည်။ နီလာဝင်းက ရေခွေးကြမ်းထည့်၍ ကျွန်မက လက်ဖက်သုပ်ကို ဇွန်းနှင့် ထပ်မွှေလေသည်။ ဆိုင်းအကြောင်း

နားထောင်ရသည်မှာ ခေါင်းပင် မူးသွားသည်။ ကိုနောက်တိုးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဆိုင်းသမား ငွေဘယ်လိုရတယ်ဆိုတာ ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပြောပြဦးမယ်။ ဟိုအရင်တုန်းကသာ ဖိုးစိန်က ဦးဘမောင်ကို လခနဲ့ပေးခဲ့တာ၊ အခုကျတော့ လခနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ရတဲ့ငွေကို အပုံနဲ့ ခွဲယူတယ်။ ခွဲပုံက ဆိုင်းနှစ်ပုံခွဲ၊ ပတ်တီးဆရာ နှစ်ပုံ၊ ပတ်တီးလက်ထောက် တစ်ပုံခွဲ၊ နဲ့ခေါင်းဆောင် နှစ်ပုံခွဲ၊ နဲ့လက်ထောက် တစ်ပုံခွဲ၊ မောင်းတီး ငါးစိတ်၊ ပတ်မတီး ငါးစိတ်၊ အဆိုစည်းတီး တစ်ပုံခွဲ၊ ဝါးတီးနောက်ထ ငါးစိတ်၊ ဝါးတီးပုံမှန်၊ လင်းကွင်းတီး ငါးစိတ်လေ။ ရတဲ့ငွေကို အခုအတိုင်း ခွဲတယ်။ ငွေနဲ့ခွဲမယ်ဆိုရင် ရတဲ့ငွေကို အပုံတွေပေါင်းရတဲ့ဂဏန်းနဲ့ စားတယ်။ ဆိုင်းအတွက် နှစ်ပုံခွဲ ခွဲပေးတယ်။ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်ဆိုရင် နှစ်ကျပ်ခွဲပေါ့”

“ခင်လေး နားမလည်ဘူး ကိုကိုတိုး”

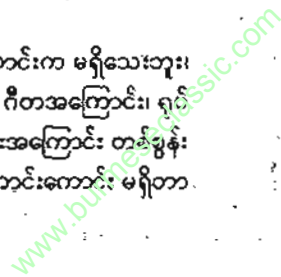
“ဆိုင်းကနှစ်ပုံခွဲဆိုတော့ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်မှာ နှစ်ကျပ်ခွဲလေ၊ ဆိုင်းဆရာ နှစ်ပုံဆိုတော့ နှစ်ကျပ်၊ နဲ့ဆရာက နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ပတ်တီးလက်ထောက် တစ်ကျပ်ခွဲ၊ ပတ်မတီး ငါးစိတ်ဆိုတာ တစ်ကျပ်နှစ်ဆယ့်ငါးပြား၊ ဝါးတီးက ပုံမှန်ဆိုတာ တစ်ပုံလေ တစ်ကျပ်ပေါ့၊ ရတဲ့ညကြေးကို ဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံပြီး အခုလို ခွဲတာပါပဲ။ ဆိုင်းဆိုတာ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးအတွက် ဝေပုံကျလေ”

“ကိုကိုတိုးတို့ ဆိုင်းကလည်း ရတဲ့ပိုက်ဆံခွဲတာတောင် ရှုပ်တယ်နော်”

“ကျွန်မလည်း စာအုပ်တွေထဲမှာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

နီလာဝင်းက ကျွန်မကိုထောက်ခံသည်။ ကိုနောက်တိုးက ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဆိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းကောင်းက မရှိသေးဘူး၊ ဆိုင်းပညာရှင်တွေအကြောင်း စာအုပ်တွေပဲ ရှိတယ်။ ဂီတအကြောင်း၊ ရုပ်သေးအကြောင်း၊ ဇာတ်သဘင်အကြောင်းတွေမှာ ဆိုင်းအကြောင်း တစ်ချွန်တစ်စလောက်ပဲ ပါတယ်။ ဆိုင်းအကြောင်း စာအုပ်ကောင်းကောင်း မရှိတာ

ဆိုင်းဆရာတွေ စာမရေးတတ်လို့ပေါ့။ စိန်ဗေဒါတို့၊ ဆရာစိမ့်တို့သာ စာအုပ် ရေးထားခဲ့မယ်ဆိုရင် မြန်မာ့ဆိုင်းသမားတွေ ဒီထက်တိုးတက်ပြီး ဆိုင်းပညာ က အခုထက် အဆင့်မြင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ဆိုင်းသမား စာရေးဆရာ မရှိတော့ စာရေးဆရာတွေရေးတဲ့ ဆိုင်းသမားအကြောင်းတွေထဲက ဆိုင်း ပညာအကြောင်း အနည်းအကျဉ်းကိုပဲ ဖတ်နေရတယ်”

“ကိုနောက်တိုးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ နီလာလည်း အခု စာတမ်း အတွက် စာအုပ်ရှာတော့မှ ဇာတ်တို့ ဆိုင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ် တော် တော်နည်းသေးတာ တွေ ရတယ်”

“ဇာတ်နဲ့ ဆိုင်းဆိုလို့ ဦးဂုဏ်ဘဏ်ရဲ့ မြန်မာဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ မြန်မာဇာတ်ပွဲ အရသာဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဇာတ်ပို့ ဆိုင်းပညာအကြောင်း အတော်ကလေး ရေးထားတယ်။ အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဆရာကြီးက မျက်စိမမြင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဇာတ်သဘင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဦးဂုဏ်ဘဏ်က မြန်မာဇာတ် သဘင် ဆိုပြီး ရေးထားပါသေးတယ် ကိုနောက်တိုး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ တံတျာတေပြဿနာစာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ မြန်မာတူရိယာဂီတအခြေခံပညာဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း ပြုစုနေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ကျွန်မစာတမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါ်အမာ့စာအုပ်တွေကိုလည်း အား ထားရတယ်”

“ဟာ ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာကတော့ ဇာတ်သဘင်လောက က ကျေးဇူးအတင်ရဆုံး စာရေးဆရာမကြီးပါပဲ။ သူရေးတဲ့ ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည်များ စာအုပ်ကစပြီး အနုပညာသည်တွေအကြောင်းကို လေ့ လာခဲ့ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဇူလိုင်လကထွက်တဲ့ အငြိမ့်ပထမတွဲမှာတော့ ကဗျာလွတ် အကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဩဘာသောင်း တစ်ယောက်တည်း အကြောင်းပဲ

ရေးထားကြတယ်လို့ တချို့တွေက ပြောကြတယ် ကိုနောက်တိုး”

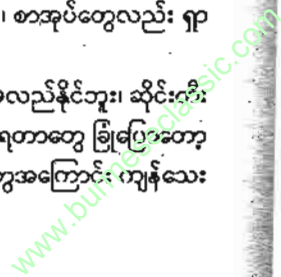
“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရန်ကုန်ပန်တျာကျောင်းထွက် အညိုက ပြောဖူး တယ်။ ဒုတိယတွဲ ကျန်သေးတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဇာတ်သဘင်အကြောင်းဆိုလို့ ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင် စာပေဆုရတဲ့ မြန်မာဇာတ်သဘင်သမိုင်း မနီလာ တွေ့မိ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဒေါ်စောမြအေးကြည်ရဲ့ ဂီတအကနဲ့ ဆိုတာလည်းရှိတယ်။ မှော်ဘီဆရာသိန်းကြီးရဲ့ စာအုပ်လည်း စာကြည့်တိုက် မှာ တွေ့ထားတယ်။ တခြား ဇာတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဘာရှိသေးလဲ ကိုနောက်တိုး”

“ဒီးဒုတိယဘာချို့တို့၊ ဦးသော်ဇင်တို့၊ ဦးသိန်းဖေမြင့်တို့၊ ပန်တျာမြင့်အောင် တို့၊ ဗမိုးတို့လည်း စာအုပ်တွေ ရေးထားပါတယ်။ ဦးမင်းနိုင်က အက ပဒေသာအကြောင်း ရေးထားတယ်။ သတင်းစာဆောင်းပါးတွေအနေနဲ့ စာရေးဆရာ သခင်တင်ဦးက ဇာတ်သဘင်အကြောင်း အမြဲရေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းအကြောင်းကနေ စာရေးဆရာတွေအကြောင်း ရောက်နေ ပြီ။ ဆိုင်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသံမစုံတဲ့ပတ်မတို့၊ စန္ဒနီတို့၊ ဒိုးတို့၊ စည်တို့တို့၊ ဖျော့တို့က ဆိုင်းရဲ့ ဝဲဘက်မှာ နေရာရပြီး အသံစုံတဲ့ ကြေးတို့၊ မောင်းတို့၊ နဲ့တို့က လက်ယာဘက်မှာနေရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ နဲဆရာတွေ၊ ပတ်မတီးတွေအကြောင်းတွေ၊ ဆိုင်းနဲ့”

“ဟာ ကိုကိုတိုးကလည်း ဆိုင်းအကြောင်းတွေ တော်ပါတော့၊ နောက် တစ်ခါလာမှဆက်ပြော၊ ဒီနေ့ကိုကိုတိုးပြောတာတွေ ခင်လေး ဘာမှ နားမ လည်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါကျရင် စာအုပ်နဲ့ မှတ်မယ်။ စာအုပ်တွေလည်း ရှာ ဖတ်ထားမယ်”

“ဆိုင်းအကြောင်းကတော့ စာအုပ်ဖတ်ရုံနဲ့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဆိုင်းဂီတို သင်မှလည်း နားလည်မယ်။ အခုကိုကိုတိုးက သတိရတာတွေ ခြုံပြောတော့ ပိုရွှပ်ကုန်တယ်ထင်တယ်။ ဆိုင်းဆရာ နာမည်ကြီးတွေအကြောင်း ကျန်သေး

တယ်။ ဆိုင်းတော်တဲ့ ဆိုင်းဆရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဟိုခေတ်က မကွေး ဦးဘဖြူတို့၊ ဆင်ဖြူကျွန်းဦးလှစိန်တို့၊ ဘိုကလေးဦးကျောက်စိမ်းတို့၊ ဟင်္သာတ ဦးလှဖေတို့ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ မန္တလေးက ပိုများပါတယ်။ အခုခေတ်တော့ ပိုများလာတယ်။ ဟင်္သာတသား စိန်ချစ်တီးကတော့ မြန်မာ ပြည်တွင်းသာမကဘူး ကမ္ဘာကိုပါ မြန်မာဆိုင်းပညာ ပြန့်အောင်လုပ်ပေးနိုင် တယ်။ စိန်လှမြိုင်တို့၊ စိန်နွဲ့တို့၊ စိန်ဇိုတင်တို့၊ စိန်စတင်းတို့၊ စိန်စတင်းက လည်း ဓနုဖြူဘက်ကပဲ။ စိန်ကုလားတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဓနုဖြူ စိန် ကုလားကတော့ စိန်ချစ်တီးရဲ့ ပတ်တီးလက်ထောက်အဖြစ် လစားဝင်လုပ် နေတယ်။ အခုခေတ်မှာတော့ ဆိုင်းဆရာတွေ အများကြီး ပေါ်လာပါပြီ။ အခုပြောတဲ့ နာမည်တွေက အခု သတိရတာတွေပြောလိုက်တာပါ။ ကဲ ဆိုင်း ဆရာထက် ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရေးကြီးတာကလေး တစ်ခုတော့ ပြော ချင်သေးတယ်။ အဲဒါက နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အချက်ပါ။”

“ဘာလဲ”

“ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဝင်တီးလို့ အသံထွက်လာတာနဲ့ ဆိုင်းတီးတတ်ပြီလို့ မထင်ဖို့ပါပဲ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဖြစ်ဖို့က လေ့ကျင့်ထားရင်ရတယ်။ သင်ရိုးကုန်ရင် ကြိုး၊ ဘွဲ့၊ သီချင်းခဲ၊ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယား၊ မွန်သံတွေကို တစ်ပုဒ်နစ်ပုဒ်လောက် တတ်ထားတာနဲ့ ဆိုင်းဆရာအစစ်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်းဆရာဆိုတာ အသက်ကြီးလာမှပိုတော်လာတာ။ တီးလုံးဖြစ်ရုံ တီးတတ် တာနဲ့ ဆိုင်းဆရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားဖို့လိုတယ်။”

“မသိဘူး၊ ခင်လေးတို့ကတော့ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ထိုင်တီးနေရင်း ဆိုင်းဆရာ ထင်တာပဲ”

“ဆိုင်းဆရာ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်တာပေါ့၊ ကလေးတွေတောင် ဆိုင်းတီးနေသေးတာပဲ။ အဲ တချို့တွေက ကလေးတွေ ဆိုင်းတီးတာကို အဟုတ်ထင်ပြီး ကလေးတွေကို ဆိုင်းဆရာလုပ်ခိုင်းတယ်။ ဗီဇပါလို့ ပါရမီရှိ ပြီး ချွန်တယ်ပဲထား၊ အသက်နဲ့အတွေ့အကြုံဆိုတာ နေရာတကာမှာ လို့

တယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုင်းပညာရဲ့ ပညာသားပါတဲ့ ဆိုင်းတီးကွက်၊ ဆိုင်းတီး ချက်တွေ အသက်ရလာတဲ့ ဆိုင်းဆရာတွေမှ တီးနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံများတဲ့ ဆရာကြီးတွေမှ ပတ်သံတည်ခြင်း၊ ပတ်သံ မြည်ခြင်း၊ ပတ်သံကြည့်ခြင်း၊ ပတ်သံပီသခြင်း၊ ပတ်သံစီခြင်းဆိုတဲ့ အင်္ဂါငါးရပ်နဲ့ ပြည့်စုံကြတယ်။ ဆရာကြီး ဦးဟန်ပတို့ ဆရာကြီး ဦးဘမောင် တို့လို ဆိုင်းရဲ့ ဖခင်ကြီးတွေလိုပေါ့။”

“ဟင်း”

“ကိုင်း ကိုကိုတိုးပြောသားပဲ မဟုတ်လား၊ ပျင်းစရာကောင်းမယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်းဆရာလုပ်နေပြီး ဆိုင်းအကြောင်းမှ နည်းနည်းပါးပါး ပြောမပြ ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကိုနောက်တိုးက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူသောက်သည်။ လက်ဖက် မစားတော့ဟုဆိုကာ စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်မီးညှိသည်။ နီလာဝင်းနှင့် ကျွန်မ လက်ဖက်စားသည်။ ထိုစဉ် ဖေဖေတို့ကား ဝင်လာသည်။

ဖေဖေက ကိုနောက်တိုးကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ မေမေက စဉ့်ခန်းထဲမှ အတင်းခေါ်သည်။

“လာပါ သားရယ်၊ ဘွားဘွားကြီးမရှိတော့ပါဘူး”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ကအေးလို့ပါ ကြီးကြီး”

ကိုနောက်တိုးသည် မေမေ ထိုင်ခိုင်းသော ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဖေဖေကတော့ ပြုံးနေသည်။

“မင်း ဆိုင်း အသံမလွှင့်ဖူးသေးဘူးနော်”

“မလွှင့်ဖူးသေးဘူး ဘာဘ၊ ကျွန်တော့်အလှည့်မရောက်သေးလို့၊ ဦးလေး ကိုဘအောင်နဲ့တော့ လွှင့်ဖူးတယ်”

“အေး မင်းအဒေါ်တောင် ထူးထူးငယ်နှင့် ဆိုသေးတယ်၊ ငါအသံသွင်း ထားတယ်၊ မင်းအဲဒီတုန်းက ဘာတီးလဲ”

“ပထမတစ်ခါ ဦးလေးအသံလွှင့်တုန်းက မောင်းတီးတယ်၊ အဒေါ်

သီချင်းဆိုတုန်းက ကျွန်တော် ကြေးတီးတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး နောက်တိုးရယ်၊ မင်း ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်နေပြီဆို”
မေမေက ကိုနောက်တိုးအနီး ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း
ရေခန်းကြမ်းနှင့် လက်ဖက်ခွက်ကို မပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“မင်း အလှူတွေဘာတွေ လိုက်မတီးဘူးလား”

“အခုထိတော့ ကျွန်တော် ဗလာဆိုင်းမတီးသေးဘူးကြီးကြီး”

“မင်း အပြင်အလှူတွေမှာ ဆိုင်းလိုက်တီးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီး”

“အော်၊ ကြီးကြီးတို့မောင်နှမတွေစုပြီး ရဟန်းခံရှင်ပြုမလို့ပါ။ အဲဒါ
တူတွေ တူမတွေက ဆိုင်းထည့်ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ကျွန်တော်..”

ကိုနောက်တိုးစကားမဆက်တော့ပေ။ သူ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။
ဖေဖေက ဟာမှမပြောပေ။ ကျွန်မကလည်း အံ့ဩနေသည်။ ရှင်ပြုမည်ကို
သိသော်လည်း ယခုလောက် မြန်လိမ့်မည် မထင်ပေ။

“အေး၊ မင်းတီးမလားနောက်တိုး”

မေမေက ပြုံးပြီးပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဗလာဆိုင်းတော့ မတီးဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
အလှူတွေ ရှင်ပြုတွေမှာတော့ တီးဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်းတစ်ဝိုင်းဖြစ်
အောင် စီစဉ်လာခဲ့ပါမယ်၊ ပွဲ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ရက်ဆိုရင် ပွဲက ဆိုင်းသမား
လာခဲ့ပါမယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဟာ ကြီးကြီးကလည်း၊ ကျွန်တော် ကန်တော့ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ပညာ
နဲ့ ကြီးကြီးနဲ့ ဘာဘကို ကန်တော့ပါရစေ”

“သူတို့ ဗလာဆိုင်းတစ်ခု ငှားမလို့ပဲ၊ မင်းဘာက နောက်တိုးဆိုင်း

ခေါ်တီးခိုင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်ကွဲ့။ ခင်လေးနဲ့ နီလာကို လွှတ်ပြောခိုင်း
မလို့ဘဲ၊ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်းက အိမ်ရောက်နေတော့ သိပ်
အဆင်ပြေတာပဲ၊ မင်းကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်းတီးခိုင်းမယ်ဆိုတော့ ကြီးကြီးတူမတွေ
သဘောကျတယ်၊ သူတို့ ရတနာထွန်းအောင်ဇာတ်ကို အမြဲကြည့်တယ်၊
စိန်နောက်တိုးဆိုင်းဆိုရင် ကောင်းပါတယ်တဲ့။ မောင်မောင်ကြီးနဲ့ မောင်မောင်
လတ်ကလည်း သဘောတူတယ်၊ သူတို့သားတွေလည်းပါမယ်၊ မောင်မောင်
လတ်လည်း ပညာတက်မယ်”

“ကျွန်တော် လူတီးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိန်ဘအောင်နာမည်ပါတဲ့ ဆိုင်း
ပစ္စည်းတွေ ယူခဲ့မယ်၊ စိန်ဘအောင်ဆိုင်းနဲ့ ဧည့်ခံမယ်လို့ ကြီးကြီးတို့က
ပြောပါ”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မင်းနာမည် မပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က လူငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ စိန်ဘအောင်ဆိုင်းဆိုတော့
မင်းသမီးတွေ သီချင်းဆိုခေါ်ရတာလည်း ပိုကောင်းပါတယ်”

“ရတနာထွန်းအောင်ကော၊ ကြီးကြီးတူမတွေ ရတနာထွန်းအောင် ပါစေ
ချင်ကြတယ်”

“သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်မခေါ်ချင်ဘူး၊ သူပါရင် မိန်းကလေးတွေ အုံပြီး
ကျွန်တော် ဆိုင်းတီးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

မေမေနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။

“သူ့ကိုလည်း ဖိတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ရတနာခင်အောင်က သိပ်ကောင်း
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဖေဖေက ယခုမှ ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်လေး ဖိတ်လိုက်မယ်”

“ဟာ ခင်လေးကလည်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုတိုးရဲ့”

“ဘာနဲ့ ကြီးကြီး ဖိတ်တာကောင်းပါတယ်”

“ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ အောင်အတိတ်ကျော်ည်၊ အောင်ဟိတ်ပေါ်ပြန် လှပွန်မိတ်၊ သုခဝါဟံ၊ နှုတ်ကဘိသိက် ဆုပတ္တနာအမှန်၊ တက်နေတိုးသလို၊ ကျက်သရေဖြိုးလို့၊ တန်ခိုးဂုဏ်ရောင်လို့၊ စန်းပုဏ္ဏမိန်လင်းသလို၊ ဂုဏ်သိမ် သတင်းက ဓမ္မတွင် ကြေညာမှန်၊ စိတ်မှာကြံသမျှပင် လှဌာနရမ္မဏဘောဂ သမ္ပန္နံ၊ မြတ်ကြောင်း မြတ်ကြောင်း မဟာဇေယံ နတ်ပေါင်းနတ်ပေါင်း သမာပေမံ” စသော ဦးပြုံးချို၏ မင်္ဂလာဩဘာ ယိုးဒယားတို့ သီဆိုကြသည်။

စိန်ဘအောင်က ဆိုင်းကိုတီး၍ နောက်တိုးက ကြေးနောက်ဝိုင်းတွင် တီးသည်။ မင်္ဂလာဩဘာသီချင်းပြီးလျှင် အဆိုခေတ္တနား၍ ဆိုင်းသက်သက် ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဆိုင်းသက်သက်တီးသောအခါ စိန်ဘအောင်က ဘေးထွက် ထိုင်နေ၍ နောက်တိုးက ဆိုင်းဆရာနေရာတွင် ဝင်တီးသည်။ နောက်တိုး သည် ခေတ်တီးလုံးဆန်းများထက် ကြီး၊ ဘွဲ့၊ သီချင်းခံ၊ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယား များကိုသာ လှည့်တီးလေသည်။ ကိုနောက်တိုးသည် ပထမတွင် ‘ကြောက် ဘွယ်ဘုန်းတန်းကြိုး’ ကို တီးသည်။ နောက်တွင် ‘အတိုင်းမသိ’ မင်္ဂလာ ဩဘာဘွဲ့ကို တီးသည်။ နောက်ဆက်တီးသော တီးလုံးများကို ကျွန်မ မသိတော့ပေ။

ကျွန်မသည် ဂီတဝိသောဓနီနှင့် မဟာဂီတထဲတွင် ဖတ်ဖူး၍ အသံလွှင့် စဉ် ကြားဖူးသော သီချင်းများကိုသာ ရေးရေးသိသည်။ ကိုနောက်တိုး ဆိုင်း တီးပြီးသောအခါ လှရတနာက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ရေးသားခဲ့သော အောင် မင်္ဂလာယိုးဒယားကို သီဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က အောင်မင်္ဂလာ မန္တလေး မြို့ဘွဲ့၊ ယိုးဒယားကို လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရေးသားခြင်းမဟုတ်ဟု ဆိုကြ သည်။ ဘောလယ်များပင် စတင် ဆန်းသစ်ဖော်ထုတ်ခဲ့သော လှိုင်ထိပ်ခေါင် တင်သည် ဤ အောင်မင်္ဂလာ မန္တလေးမြို့ဘွဲ့၊ ယိုးဒယားသီချင်းကို ရေးသားခဲ့ မည်သာဖြစ်ပါသည်။ ဤ အောင်မင်္ဂလာမန္တလေးမြို့ဘွဲ့ ယိုးဒယားသီချင်း ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်က နှစ်မြိုက်သဖြင့် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ဘောလယ်များမှ စာသားများ၊ ရေးဖွဲ့ပုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် လက်ရာ

၂၃၇

“အောင်မင်္ဂလာ၊ သင်္ဂါဆောင်ဗွေ၊ တောင်ခြေရစ်သန်း၊ စကြာဆူဆူ၊ ရှစ်ဖြူကာသွမ်း၊ ကြက်သရေလျှမ်း၊ ပြည်တော်ရွှေမန်း x x ငါးတောင် လေသိုက်ကျမ်း၊ စိုက်နန်းရယ်တည်တော်မူ x x များဗိုလ် များဗိုလ် လူလူ။ အုအု ကြွက်ပြာလက်မှာ ညောင်ရေပန်းနှင့် ဝေဝေ”

လှရတနာအသံသည် ချိုလှင်သာယာလှသည်။ ဆိုင်းသံကလည်း သာ သည်။ ကိုနောက်တိုးသည် ရှင်ပြုတွင် ဧည့်ခံသီဆိုရန် လှရတနာနှင့် နန်းကြာ ညိုကို ခေါ်လာသည်။ ဧည့်ခံသော ကျွန်းတောကျောင်း ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ညကပင် ဆိုင်းများ လာပို့ထားသည်။ မနက်ခုနစ်နာရီခန့်က သူရောက်လာ၍ ဆိုင်းကို စတီးပေးသည်။ ဧည့်သည်များ လာချိန်တွင်မှ လှရတနာနှင့် နန်း ကြာညိုရောက်လာပြီး ဆိုင်းဝိုင်းတွင်းဝင်သည်။ ပထမ ကိုနောက်တိုးက တီးလုံးများတီးသည်။ ဧည့်သည်များလာချိန်တွင် လှရတနာနှင့် နန်းကြာညိုက

ဖြစ်မည်ဟု ပို၍ ထင်မိလေသည်။ ယခု ကျွန်မနှစ်သက်သော မန္တလေးမြို့
ဘွဲ့ အောင်မင်္ဂလာကို လှရတနာက ချိုလွင်သာယာစွာ သိဆိုနေလေသည်။
သီချင်းဆိုနေသော လှရတနာမျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။

ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးများ စုပေါင်းရှင်ပြု ရဟန်းခံပွဲကြီးဖြစ်၍ လူတွေက
များလှသည်။ ဘွားဘွားကြီးသာရှိလျှင် သူ့ဆွေမျိုးမဟုတ်သော်လည်း မေမေ
ဆွေမျိုးများအလှူတွင် သူပါ ထည့်ဝင်ပေမည်။ ယခင် အန်ကယ်လေးမင်္ဂလာ
ဆောင်၊ အန်တီလှ မင်္ဂလာဆောင်တို့ကိုပင် သူပါဝင် ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့
သည်။ ယခုတော့ ဘွားဘွားကြီးလည်း မရှိတော့ပေ။ ဘိုးဘိုး ဦးမင်းအောင်
နှင့် ဘွားဘွားလည်း မရှိတော့ပေ။ ဘိုးဘိုးလေး ဦးစိန်းအောင်လည်း လွန်ခဲ့
သောနှစ်က ဓနဖြူတွင် ဆုံးလေပြီ။

ဘိုးဘိုးဦးစိန်းအောင် မရှိတော့သော်လည်း ဓနဖြူတွင် ရွှေခြင်္သေ့ ဆေး
ပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းကို ကြီးကြီးစိန်းငွေက ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည်။ ရွှေ
ခြင်္သေ့ ဆေးလိပ်မှာ ဓနဖြူအနောက်ဘက်တစ်ခွင်တွင် အရောင်းတွင်လှသဖြင့်
ကြီးကြီးစိန်းငွေသည် သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ချဲ့ထွင်နေလေသည်။ ဘွား
ဘွားကြီးတိုက်ကြီးကို ဆေးလိပ်ခုံလုပ်၍ ကြီးကြီးစိန်းငွေက တိုက်အသစ်
တစ်လုံး ဆောက်နေလေသည်။ ကြီးကြီးစိန်းငွေသည် အိမ်ထောင် မပြုပေ။
ဆေးလိပ်ခုံကို သူ စလုပ်စဉ်ကပင် သူ့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော သူ့
သူငယ်ချင်း အဒေါ်ကြီးနှင့် အတူ နေလေသည်။ အလှူကို သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး လာကြသည်။

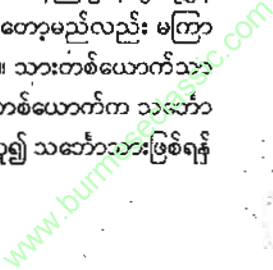
ကြီးကြီးစိန်းငွေသာမက ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အလှူကို
လာကြသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေသည် ယခင်ကလို မျက်စိမကောင်းတော့ပေ။
မျက်စိမကောင်းသော်လည်း စီးပွားရေးတွင် ဦးဆောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကြီး
ကြီးစိန်းရွှေသည် သူတိုက်အောက်ထပ်တွင် ဆေးရွက်များသိုလှောင်၍ ရောင်း
ချသည်။ သူခင်ပွန်းက ကုန်ကားကြီးနှစ်စီးကို မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်ပြေးသည်။
ယခု အလှူတွင် ကြီးကြီးမေ၊ ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့် ကြီးကြီးစိန်းငွေတို့၏

သားသမီးမြေးများရှိက ပါဝင်ကြပေမည်။ ယခုတော့ မေမေတို့ မောင်နှမများ
ဘက်မှသာ ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ကြီး ဦးလင်းအောင်သည် တိုင်းပြည်တွင် အရေးကြီးသော
တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ပြီး၍ ယခုစစ်ပင်စင်၊ အလုပ်ပင်စင်တို့ဖြင့် အေး
ဆေးစွာ နေနေလေသည်။ အန်ကယ်ကြီးတွင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီး
သုံးယောက်ရှိသည်။ အန်ကယ်ကြီးသား ကိုကိုမြတ်လင်းအောင်သည် လေ
တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘုရင်မစစ်တက္ကသိုလ်မှ
ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာသေးပေ။ ရှင်ပြုတွင် ကိုကိုမြတ်လင်းအောင် သား
တစ်ယောက်နှင့် မုမဆွေဆွေလင်း သားတစ်ယောက်ပါမည်။ စစ်တက္ကသိုလ်
မှ ဘွဲ့ရ၍ ရှေ့တန်းရောက်နေသော ကိုကိုထွန်းလင်းအောင်က ခွင့်ဖြင့်ပြန်လာ
ပြီး ရဟန်းခံမည်။

အန်တီမူခင်ပွန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်နေပြီ။ တိုင်းပြည်တွင် အရေးကြီး
သော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ အန်တီမူတို့က လူများ
သောပွဲကို မလာချင်ပေ။ သို့သော်လည်း အန်တီမူသည် သူ့သားနှစ်ယောက်
စလုံးကို ရဟန်းခံစေချင်ခဲ့သည်။ သူ့သားတစ်ယောက်က ဆေးပညာဘွဲ့
ထပ်ယူရန် နိုင်ငံခြားသွားရမည်။ သူ့သားတစ်ယောက်က ဟောင်ကောင်
သင်္ဘောလိုင်းတွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် သင်္ဘောလိုက်နေသည်။ အန်တီမူက
သားနှစ်ယောက်ကို ရဟန်းခံစေ၍ သားကြီး၏ ကလေးကို ရှင်ပြုပေးမည်
ဖြစ်သည်။ အန်တီမူတွင် သမီးသုံးယောက်ရှိသေးသည်။

အန်ကယ်လေး ဦးဝင်းအောင်တွင်လည်း သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။
အန်ကယ်လေးသည် သူ့ဒုတိယအတွင်းဝန်လုပ်ခဲ့သော ဝန်ကြီးဌာနတွင် ညွှန်
ကြားရေးမှူးချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပင်စင်ယူတော့မည်လည်း မကြာ
ခဏပြောသည်။ သူ့တွင် သားသုံးယောက်ရှိသည်။ သားတစ်ယောက်သာ
တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသည်။ ကျန်သားနှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်က သင်္ဘော
သားဖြစ်သည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ကပင် မိန်းမယူ၍ သင်္ဘောသားဖြစ်ရန်

ကြိုးစားပေးလိုက်ရသည်။ သားတစ်ယောက်က ဖိုးသမားဖြစ်သည်။ ဖိုးသမားသည် ဆေးရုံတက်လိုက် ဆင်းလိုက်နှင့် ဆေးမပြတ်နိုင်ပေ။ ယခုတော့ ရဟန်းခံခိုင်းရန် စီစဉ်ပြီးမှ ဆေးထလာသဖြင့် ဆေးရုံ တင်ထားလိုက်ရသည်။ အန်ကယ်လေးက သားနှစ်ယောက်သာ ရဟန်းခံထည့်နိုင်သည်။ မြေးတစ်ယောက်လည်းပါသည်။

အန်တီလှသည် ကျောင်းဆရာမလုပ်၍ သူ့ခင်ပွန်းက ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ မန္တလေးတွင်နေသည်။ သူ့တွင် မြေးမရှိပေ။ သားငယ် တစ်ယောက်သာရှိ၍ ရှင်ပြုပြီးဖြစ်သော်လည်း ဆွေမျိုးများအလှူတွင် ရဟန်းခံခိုင်းသည်။ အန်တီလှတွင် သမီးငယ်နှစ်ယောက်ရှိသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က ကိုကိုကြီးသား တစ်ယောက်၊ ကိုကိုလတ်သား နှစ်ယောက်ကို ရှင်ပြုပြီး ကိုကိုလတ်ကို ရဟန်းခံခိုင်းသည်။ ကိုကိုလတ်သား အငယ်ကလေးမှာ လေးနှစ်ကျော်ကျော် ငါးနှစ်အတွင်းတွင်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နိုင်ငံခြားသွားမည်ဆိုသဖြင့် မေမေတို့က ရှင်ပြုခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုလတ်ကလည်း မည်သူ့ကိုမှမပြော။ သူ့အလုပ်မှ သူ့ဘာသာ သူ ထွက်ပြီးနေပြီ။ သူ့ဇနီးအမျိုးမျိုးရှိရာ ဩစတြေးလျကို သွားတော့မည်ဟု ဆိုသည်။ ကိုကိုကြီးကတော့ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်တွင် ဆက်လုပ်နေသည်။ သူကလည်း နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ် သွားလုပ်ချင်သည်။ သူ့ဇနီး မသွယ်သွယ်က မလိုက်ဟုဆိုသဖြင့် မသွားဖြစ်တော့ပေ။ ကိုကိုကြီး နိုင်ငံခြားမသွားဖြစ်သဖြင့် မေမေတို့က မသွယ်သွယ်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။ ကျွန်မကတော့ မသွယ်သွယ် စကားများလွန်းသည်ကို စိတ်ညစ်သည်။

ယခုအလှူတွင်လည်း သူစကားအများဆုံးနှင့် သူ အလုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ မမကြီးသားက ငယ်လွန်းသဖြင့် မထည့်နိုင်ပေ။ မမကြီးနှင့် ကျော်ဌေးမြင့်သည် အလှူတွင်လည်း သားတစ်ယောက်နှင့်ပင် အလုပ်များနေကြသည်။ မည်သူ့ကိုမှ အသေအချာ ဧည့်မခံပေ။ မမလတ်တွင် သားသမီးမရှိပေ။ မမလတ်သည် ဖေဖေကို ကြောက်သဖြင့် ကြီးကြီးစိန်းငွေတို့နားတွင်

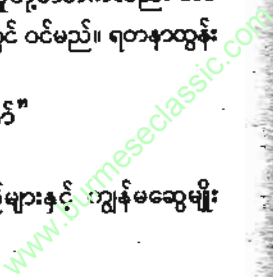
သွားထိုင်နေလေသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဗိုလ်မှူးကောင်းစံကသာ ဧရပ်တွင်းရှိ ဧည့်သည်များကို သွားစကားပြောသည်။ ယနေ့သည် ဖေဖေက မမလတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို တရားဝင်လက်ခံသောနေ့ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်မရှိပေ။ ချစ်သူပင်မရှိပေ။ အလှူတွင် ကျွန်မမလိုညီအစ်မ သုံးယောက်၏ သားများမပါပါပေ။

ဆွေစုံမျိုးကုန် အလှူလာကြသဖြင့် ဆုလှသည်။ လူများပြီး ပုလုသဖြင့် ကျွန်မက နီလာဝင်းကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်းအနီး လာနေလိုက်သည်။ အခြားလူများက မဏ္ဍပ်တွင်းမှ ဧည့်ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံနေကြသည်။ မေမေဆွေမျိုး၊ မေမေမိတ်ဆွေများသဖြင့် ကိုနောက်တိုးအကြောင်းကို မသိသူက များသည်။ ကိုနောက်တိုးအကြောင်းသိသော မေမေညီအစ်ကို မောင်နှမများကလည်း အခြားသူများကို မပြောပေ။ သူစိမ်းလူကိုသာ မဟုတ် သူတို့၏ သားသမီးအချို့ပင် အသေအချာမသိကြပေ။ ကိုနောက်တိုး ကျွန်မတို့အိမ်တွင်ရှိစဉ်က တွေ့ဖူးသော လူများသာ သိကြလေသည်။ ရတနာထွန်းအောင် အသည်းစွဲ မေမေတူမကလေးများသည် ကိုနောက်တိုးအကြောင်း အသေအချာ မသိကြပေ။

အန်တီမူ သမီးနှစ်ယောက်၊ အန်ကယ်ကြီး သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အန်ကယ်လေး သမီးနှစ်ယောက်သည် “ရတနာထွန်းအောင် မလာသေးဘူးလား” ဟုသာ လာမေးနေကြသည်။ သူတို့မေးလည်း မေးစရာပေ။ ကိုနောက်တိုး သည် စိန်ဘအောင်နာမည်ပါသော ဆိုင်းပစ္စည်းကို ယူလာမည်ဆိုပြီး မန္တလေးက မရောက်သေး၍ ယူမလာနိုင်ပေ။ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ နာမည်ပါသော ဆိုင်းပစ္စည်းများနှင့် သူဆိုင်းတီးနေသည်။ သူတို့ဇာတ်ကလည်း တစ်ရက်နားနေသည်။ နားပြီးမှ စမ်းချောင်းပုဗ္ဗကွင်းတွင် ဝင်မည်။ ရတနာထွန်းအောင်ကိုလည်း ဖေဖေက ဖိတ်ထားသည်။

“ခင်လေး၊ လှရတနာက အဆိုတော်တယ်နော်”
“အင်း”

ကျွန်မသည် နီလာဝင်းကိုဖြေပြီး ဧည့်သည်များနှင့် ကျွန်မဆွေမျိုး

တက္ကသိုလ်မြန်မာ

မောင်နှမများ လုံးထွေးသည်ပြီး ပြီးရှင်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဧည့်ခံနေပုံကို ဆက်ငေး
နေမိသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအဖြစ်ဆုံး မသွယ်သွယ်ကို ဟိုနေရာစုစုတွင်
တွေ့ရ၊ ဒီနေရာစုစုတွင် တွေ့ရဖြစ်သည်။ ဒံပေါက်ထမင်းကျွေးပြီး လိမ္မော်ရည်
တိုက်သဖြင့် ပိုအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အရေးကြီးသည် အထူးဧည့်သည်များ
ကို ဧရိပ်ကြီးအတွင်းတွင် သီးသန့် ဧည့်ခံရသေးသည်။ အန်တီမူနှင့် အန်ကယ်
ကြီးတို့ကလည်း ဧရိပ်ထဲတွင်နေကြသည်။

ကျွန်မကလည်း ဆိုင်းကို ဧည့်ခံရန် တာဝန်ယူထားလိုက်သည်။ တာဝန်
ယူထားသော်လည်း ကျွေးမွေးခြင်းအမှုကို မပြုရသေးပေ။ လိမ္မော်ရည်၊
ရွှေရီနှင့် လက်ဖက်၊ ချင်းသုပ်၊ ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်တို့သာ တည်ထားသည်။
လှရတနာသီချင်းပြီးသွားသော်လည်း ကိုနောက်တိုးက တီးလုံးများ တီးနေ
ပြန်သည်။ ဧည့်သည်တွေကလည်း များလာသည်။ စားပြီး၍ ပြန်သောသူ
ပြန်သွားပြီ။ ကိုနောက်တိုးတီးလုံးများ ပြီးပြန်သောအခါ နန်းကြာညိုက
မြဲမန်းဂီရိယိုးဒယား ကို သိဆိုသည်။ သူ့အသံက လှရတနာ အသံလောက်
မကျယ်သော်လည်း နားထောင်၍ကောင်းသည်။ သူ့အသံက အေးမြသည်။
အချိန်ကလည်း ဆယ့်တစ်နာရီနီးလာသည်။

“ဟယ်”

နီလာဝင်း အာမေဒိုတ်ပြုလိုက်သည်။

“ဘာလဲနီလာ”

“ဟိုမှာလေ ရတနာထွန်းအောင်”

ရတနာထွန်းအောင်က အလှူလာသော လူတွေနှင့်အတူ မဏ္ဍပ်ကို လာ
နေသည်။ ရခိုင်လုံချည်၊ ဖော့ရှုရှုပ်အင်္ကျီပန်းရောင်၊ ဖော့တိုက်ပုံ အဖြူတို့
ဝတ်ပြီး နေကာမျက်မှန်အဝါနုကို တပ်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များက ရှည်လှ
သဖြင့် အခြားသူများထက် မြင်လွယ်နေသည်။ ကိုနောက်တိုးကတော့ ချည်
လုံချည်နှင့် ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီတို့သာ ဝတ်ထားသည်။ နန်းကြာညိုနှင့် လှ
ရတနာတို့ကလည်း ရင်ဖုံးလက်ရှည်အဖြူနှင့် မန္တလေးအချိတ် လုံချည်များ

နောက်တိုး

ဝတ်ထားကြသည်။ ရတနာထွန်းအောင်ကို အန်ကယ်လေး သမီးနှစ်ယောက်
နှင့် အန်ကယ်ကြီးသမီးတစ်ယောက်က ဆိုင်းရှိရာကို ခေါ်လာသည်။ သူ
အနီးရှိ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နားတွင် ထိုင်စေသည်။

နန်းကြာညိုက သီချင်းဆက်ဆိုနေသည်။ ရတနာထွန်းအောင်ကို မေမေ
နှင့် မသွယ်သွယ်က လာနှုတ်ဆက်သည်။ မသွယ်သွယ်ကလည်း ရတနာ
ထွန်းအောင် ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ မသွယ်သွယ်က ကျွန်မကို ဆိုင်းဆရာများ
ထမင်းကျွေးရန် သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ မေမေနှင့် မသွယ် သွယ် ထွက်
သွားသောအခါ ကျွန်မက ကျွန်မညီမများကို ပန်းကန်များ သွားသယ်ခိုင်း
လိုက်သည်။ သီချင်းဆုံးသွားသည်နှင့် ရတနာထွန်းအောင်က ကိုနောက်တိုး
ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကိုနောက်တိုးထွက်လာရာ စိန်ဘအောင်က ဝင်တီး
သည်။ ကျွန်မက ဆိုင်းဆရာများကို ထမင်းကျွေးချင်ကြောင်း လှရတနာကို
ပြောသည်။ လှရတနာက တစ်ဝက်စီကျွေးပါဟု စီစဉ်ပေးသည်။ စိန်ဘ
အောင်၊ နဲ့ဆရာတို့၊ စည်းဆရာတို့ချန်ပြီး အခြားလူများကို အရင် ကျွေးခိုင်း
သည်။ စိန်ဘအောင်က နဲ့နှင့် တီးလုံးဆန်းများ တီးနေလေသည်။ လှရတနာ
က နောက်မှစားမည်ဆိုသော်လည်း စိန်ဘအောင်က စားနှင့်ခိုင်းသည်။
ရတနာထွန်းအောင်ကလည်း ခေါ်သည်။

“လာပါဗျ မလှ”

“စားနှင့်ပါဟယ်၊ ငါ ကိုဘအောင် စောင့်ဦးမယ်”

“လာပါဗျ၊ ဓင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ သီချင်းဆိုရမှာ”

ရတနာထွန်းအောင်က စားပြီးလျှင် ကျွန်မညီမများအလိုကျ သီချင်း
တစ်ပုဒ်ဆိုမည်။ လှရတနာနှင့် တွဲဆိုမည်ဟု ဆိုသည်။

ဆိုင်းဆရာများ၏ အခြားပိုင်းနှစ်ပိုင်းတွင် ပန်းကန် စေ့သွားသော်လည်း
ရတနာထွန်းအောင်တို့ လေးယောက်ပိုင်းတွင် ဒံပေါက်ထမင်းက သုံးပန်းကန်
သာ ရောက်လာသည်။ ရတနာထွန်းအောင်က သူ့ကိုယ်သူချန်ပြီး သုံး
ယောက်ရှေ့တွင် ချပေးသည်။ ကိုနောက်တိုးက သူ့ပန်းကန်ကို ပုဂံနာ ထွန်း

အောင်ရှေ့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်သည်။

ကိုနောက်တိုးကို နန်းကြာညိုက သူ့ပန်းကန်ပေးသည်။

“နင်စားပါ”

“အစ်ကိုစားပါ၊ အစ်ကိုက မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“နင်စားပါဟယ်”

ကိုနောက်တိုးသည် သူ့ရှေ့မှ ပန်းကန်ကို နန်းကြာညိုရှေ့ ပြန်ချပေးသည်။

“အစ်ကိုစားပါအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဆာလှပြီ မဟုတ်လား၊ အညိုသိပါတယ်”

နန်းကြာညိုက သူ့ပန်းကန်ကို နောက်တိုးပြန်ပေးသည်။ ရတနာ ထွန်းအောင်က သူ့ရှေ့မှပန်းကန်ကို တစ်လှည့် နောက်တိုးနှင့် နန်းကြာညိုကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ပန်းကန်များ သွားသယ်သော နီလာဝင်းနှင့် ကျွန်မ ညီမငယ်များ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန် အပြင် လိုက်ပွဲဟင်းပန်းကန်နှင့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းများပါ ပါလာသည်။ ကျွန်မညီမငယ်တစ်ဦးက အသားတုံးကြီးနှစ်တုံးနှင့် အသည်းအမြစ် နှစ်စုံပါသော ဟင်းပန်းကန်ကို ရတနာထွန်းအောင်ရှေ့တွင် ချသည်။ ရတနာထွန်းအောင်က ရယ်နေလေသည်။

“မမခင်လေး ရတနာထွန်းအောင်သီချင်းဆိုမှာနော်” ဟု ကျွန်မကို မေးသည်ကို ရတနာထွန်းအောင်က ဖြေသည်။

“ဆိုမှာ ဆိုမှာ၊ သီချင်းဆိုမှာမို့ လာခဲ့တာ၊ အခု သီချင်းဆိုပြမယ်၊ ကတာကြည့်ချင်ရင်တော့ မမခင်လေးကိုသာ ပြော၊ ပွဲလက်မှတ်နဲ့ ဖျာလက်မှတ်တွေ ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်နော် ထွန်းထွန်း”

ကျွန်မညီမ မိတ်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“တကယ်ပါ ညီမတို့ရယ်၊ ထွန်းထွန်းက မညာတတ်ပါဘူး”

ကျွန်မညီမများ ရယ်ကြသည်။ ရတနာထွန်းအောင်နှင့် လှရတနာတို့ နန်းကြာညိုတို့ကလည်း ရယ်ကြသည်။ ကိုနောက်တိုး တစ်ဦးတည်းသာ မရယ်ပေ။ ထမင်းကို ငုံ့စားနေသဖြင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်ခါနီးသွားသည်။ ကျွန်မက ကိုနောက်တိုးကို ထမင်းထပ်ထည့်ပေးသည်။ ရတနာထွန်းအောင်က ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ အသည်းအမြစ်တစ်ခုကို ကိုနောက်တိုးပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ တစ်ခုကို နန်းကြာညိုပန်းကန်တွင် ထည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုထွန်းထွန်းစားပါ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ စားပါ၊ ငါနှင့်နဲ့ မလှကို ထည့်ပေးရင် နင်က နောက်တိုးကိုပဲ ပေးဦးမှာ မဟုတ်လား”

နန်းကြာညိုက ရှက်သွားသည်။ လှရတနာက ရယ်နေသည်။ ကျွန်မညီမ မိသ်တစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားသည်။ သူပြန်လာသောအခါ အသည်းအမြစ်သုံးစုံပါသော ဟင်းပန်းကန် ပါလာသည်။

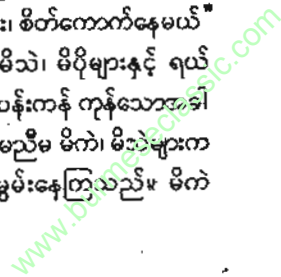
“ဟာ သင့်နဲ့၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ သီချင်းကောင်းကောင်း ဆိုပေးပါမယ်”

“ပွဲလည်း ပြရမယ်နော်”

“ပြမယ်၊ ပွဲတိုင်း မမခင်လေးဆီကို ဖျာပို့ထားမယ်၊ မလာဘဲ မနေကြနဲ့နော်”

“လာမှာ၊ ထွန်းထွန်းကတာကို အမြဲလာကြည့်မယ်”

“အမြဲလာကြည့်ကြနော်၊ အမြဲမလာရင် မကဘူး၊ စိတ်ကောက်နေမယ်” ရတနာထွန်းအောင်သည် ကျွန်မညီမ မိတ်၊ မိသ်၊ မိပိုများနှင့် ရယ်စရာ လုပ်နေပြန်သည်။ ကိုနောက်တိုးက ဒီပေါက်နှစ်ပန်းကန် ကုန်သောအခါ လိမ္မော်ရည်သောက်၍ ဆိုင်းတိုင်းကို သွားသည်။ ကျွန်မညီမ မိတ်၊ မိသ်များက လှရတနာနှင့် နန်းကြာညိုတို့ပါ စကားပြော ချီးမွမ်းနေကြသည်။ မိတ်

တစ်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်းကို “ခနထသွားတာ ထွန်းထွန်းရဲ့ ဆိုင်းဆရာ လေး၊ စိန်နောက်တိုးဆိုတာ” ဟု ပြောသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်းက “စိန်နောက်တိုးဆိုတာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဆိုင်းတီးတော့ တော်ပါတယ်” ဟု ပြောနေလေသည်။

အားလုံးစားပြီးသောအခါ ရတနာထွန်းအောင်က ‘ကောင်းချီးသင်္ခါ’ မွန်သံကို လှရတနာနှင့် တွဲဆိုသည်။ ကိုနောက်တိုးက ဆိုင်းတီးသည်။

“ကောင်းချီးသင်္ခါ၊ ရွှေနေဇာ၊ ဘုန်းမိုးစွေကာ၊ သွန်းဖြိုးပေယျာ၊ ဟင်္သာ တွေ၊ အောင်မြေရွှေဘုံဦး၊ ဩဘာတော်သာ၊ ကျူးရင့် ကြွေးကြော်ပြာ x x”

ရတနာထွန်းအောင်က အသံကပ်သော်လည်း ကိုနောက်တိုးဆိုင်းနှင့် မှေးပြီး ဖြစ်အောင်ဆိုသွားသည်။ လှရတနာက အသံလျော့ပြီး ဆိုသည်။ ရတနာထွန်းအောင် သီချင်းဆိုသော် ပရိသတ်တွေက လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူကလည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီးဆိုသည်။ အမျိုးသမီးတွေက ပိုဆိုသည်။ ရတနာထွန်းအောင်သည် ‘ကောင်းကြီးသင်္ခါ’ ကို ပြီးရန် လှရတနာကို မှေး၍ ကြိုးစားပြီးဆိုသွားရသော်လည်း သူ့ပရိသတ်များက သီချင်းတစ်ပုဒ် ထပ်ဆို ရန် တောင်းပန်ကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် နန်းကြာညိုနှင့်တွဲ၍ မင်္ဂလာ ဩဘာယိုးဒယားကို ဆိုသည်။

“ဧဇယတု၊ သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ အောင်အတိတ်ကျော်၊ အောင်ဟိတ်ပေါ်ပြန်၊ ပုမ္မနိမိတ်၊ သုခဝါဟံ၊ နှုတ်က ဘိသိက် ဆုပတ္တနာအမှန်၊ တက်နေတိုး သလို၊ ကျက်သရေဖြိုးလို့၊ တန်ခိုးဂုဏ်ရောင်လျှံ x x”

နန်းကြာညိုက ဦးဆောင်ပြီး ဆိုသွားလေသည်။ ဤတစ်ကြိမ် မင်္ဂလာ ဩဘာယိုးဒယားကို ကိုနောက်တိုးကပင် ဆိုင်းတီးလေသည်။ ရတနာထွန်း အောင်တို့ သီချင်းမဆုံးမီပင် စည်ခဲချိန်ပြီးသွားသည်။ သီချင်းဆုံးသောအခါ ဖေဖေက ရတနာထွန်းအောင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာပြောသည်။

နန်းကြာညိုကိုလည်း ဝိုင်းပြီးကြည့်သည်။ လှရတနာကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောသည်။ လှရတနာကလည်း ကူညီထိုက်သူကို ကူညီရ၍

သူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြန်ပြောသည်။ စိန်ဘအောင်အစ ဆိုင်းအဖွဲ့သား များကိုလည်း ဖေဖေနှင့် မေမေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ နှုတ်ဆက် သည်။ စိန်ဘအောင်၊ လှရတနာနှင့် နန်းကြာညိုတို့က ရတနာထွန်းအောင် ကားနှင့် ပြန်သွားကြသည်။

ကိုနောက်တိုးက ရေစက်ချတရားနာပြီးသည်အထိနေ၍ ဆိုင်းတီးပေး သည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့် ကြီးကြီးစိန်းငွေတို့ကလည်း ကိုနောက်တိုးကို လာနှုတ်ဆက်သည်။ အလှူပြီးသွားသောအခါတွင်မှ ဆိုင်းသိမ်းသည်။ သူ လူများနှင့် ကိုနောက်တိုး ဆိုင်းသိမ်းနေစဉ် ဦးပဉ္စင်းကိုကိုလတ်က ရောက်လာ သည်။ ကျွန်မသည် ရှေးကကြားဖူးသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ပူသွား သည်။

“နောက်တိုး”

“ဟာ ဦးပဉ္စင်း”

“ဆိုင်းလာတီးပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လာတီးခွင့်ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်”

“အခု ခင်ဗျားတွေ့တုန်း တောင်းပန်ပြီး နှုတ်ဆက်ထားမလို့”

ကိုနောက်တိုးက အံ့သြပြီး ကိုကိုလတ်ကို ကြောင်ကြည့်နေသဖြင့် စကားပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မိုက်ရိုင်းတာကို တောင်းပန်ပါ တယ်၊ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း နောင်တရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဩစကြေးလျှကို အပြီးပြောင်းတော့မှာမို့ အခု တွေ့တုန်း နှုတ်ဆက်ထားလိုက်မယ်”

တစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မညီမများ၏ အဖွဲ့ဖြစ်သဖြင့် သူ့ညီမပါပါသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မညီမခြောက်ယောက်နှင့် ကျွန်မ ပေါင်း ခုနစ်ယောက်၊ သူတို့က နှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း ကိုးယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုးယောက်သည် ရတနာထွန်းအောင်ပေးသော အိန်ပါတ် ဖျာလေးချပ်နှင့် လောက်သည်။ ညီမများက သူငယ်ချင်းအပိုခေါ်လာလျှင်သာ ပြဿနာတက်သည်။ ထိုထက် မသွယ်သွယ် လိုက်ချင်သည်ဆိုသောအခါ ခက်တော့သည်။

မသွယ်သွယ်လိုက်လျှင် သူ့ကလေး နှစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ သူ့ယောက်ျား ကျွန်မအစ်ကိုကြီးလည်းပါသည်။ ဖျာလေးချပ်တွင် လှဆယ့်သုံးယောက် ဘယ်လိုမှ ထိုင်လို့ မလောက်ပေ။ ယခု ဖျာတွေကလည်း တစ်ဖျာ နှစ်ဦးလောက်သာ ထိုင်လို့ရသည်။ မသွယ်သွယ် လိုက်ချင်သည်ဆိုသော အခါ ကိုနောက်တိုးကိုပြော၍ ဖျာထပ်ဝယ်ခိုင်းရသည်။ ကိုနောက်တိုးက ဝယ်မပေးပေ။ ရတနာထွန်းအောင်ပေးသော ဖျာထက် နောက်ရောက်သော ခြောက်ဖျာတို့နေရာမျိုးနှင့် ပြန်လဲပေးတတ်သည်။ ပထမတွင် ရတနာထွန်းအောင် မသိသော်လည်း သူပေးသောဖျာတွင် ကျွန်မကို မမြင်ရာမှ မသွယ်သွယ် ပွဲကြည့်ချင်ကြောင်းသိပြီး မသွယ်သွယ်အတွက် စပယ်ရှယ်ဖျာနှစ်ချပ် ကျွန်မ ဖျာများနှင့် တွဲပြီး ပေးလေသည်။ မသွယ်သွယ်ကလည်း ကျွန်မတို့နှင့် အတူ ပွဲကြည့်မှန်လာသည်။ ကျွန်မညီမ မိသံ မိကဲ မိပိုတို့က စကားများလွန်းသဖြင့် မမသွယ် သူတို့ကို နိုင်အောင် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။ မိသံ မိကဲတို့က ထွန်းထွန်းအကြောင်း အများဆုံးပြောကြသည်။ မင်းမင်းအကြောင်း မပြောလှပေ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကြာလျှင် မင်းမင်းအကြောင်း ပိုပြောကြမည်။ မိသံ၊ မိကဲ တို့သည် ရဲကြသကဲ့သို့ စကားပြော၍လည်း မမောနိုင်ကြပေ။ ဇာတ်ရုံနောက်ပိုင်းကို မဝင်ရဟု တွက် အတန်တန်မှာသော်လည်း မုန့်ထွက်စားသလို၊ အပေးသွားသလိုနှင့် ရောက်ချင်ရောက်သွားကြသည်။ ကိုကိုကြီးကိုလည်း သူတို့မကြောက်ပေ။ ကျွန်မကိုဆိုလျှင် ထည့်၍ပင် မစဉ်းစားပေ။ မသွယ်သွယ်ကို သူတို့သူငယ်ချင်းလို သဘောထား၍ နီလာဝင်းနှင့်

[၃၈]

“သာမောင်ငယ်စည်၊ နတ်ပြည်ထီလှ၊ ပျော်ဖွယ်ငယ်ကောင်း၊ နတ်ပေါင်းစုတူ၊ မေရုဗဟို၊ မြင့်မိုရ်ထိပ်ချာ၊ ဝေယန္တက၊ သူဇာနန္ဒ၊ စိတြနှင့် စိတ္တဓမ္မာ၊ ကြင်ရာအများ၊ မိဖုရားအပေါင်း၊ ထောင်သောင်းမက”

သိကြားနတ်သံကို ကြားရဖန်များသဖြင့် ကျွန်မပင် အလွတ်ရလုနီးပြီ။ နန်းကြာညိုကလည်း အပိုမလိုမရှိ ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ နန်းကြာညိုသည် ရန်ကုန်တွင် နတ်ကတော်အက၊ အပျိုတော်အက ပွဲစသောရုံတိုင်း ကခဲ့သည်။ ကိုနောက်တိုးက ခေါင်းပေါင်းပေါင်း၍ မြန်မာစင်တော်လေ့ကို ပွဲစသော ရုံတိုင်း တီးခဲ့သည်။ ကျွန်မကလည်း မြေပဒေသာဇာတ်ရုံမှစပြီး ရတနာဇာတ်ကို ရန်ကုန်တွင် ပွဲစသောရုံတိုင်း လိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။

ကျွန်မညီမ မိကဲ၊ မိသံတို့ကလည်း အမြဲပူဆာပြီး ရတနာထွန်းအောင်ကလည်း ပွဲလက်မှတ်၊ ဖျာလက်မှတ်များ အမြဲပို့ခဲ့သဖြင့် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မက နီလာဝင်းကို အမြဲခေါ်သည်။ နီလာဝင်းကလည်း ပွဲထက် ကိုနောက်တိုးဆိုင်းသံကို နားထောင်ချင်သည်ဆိုပြီး အမြဲလိုက်သည်။ သူ့ညီမ မိကဲ

ခပ်ရှင်းရှင်း နေလေသည်။

ကျွန်မညီမများထဲတွင် အန်ကယ်လေး သမီးတစ်ယောက်က အကဲဆုံး အသည်းဆုံး အပိုဆုံး ဖြစ်သည်။ သူက ရတနာထွန်းအောင်ကို အသည်းစွဲ ဖြစ်သည်။ ထွန်းထွန်းမှ ထွန်းထွန်းဖြစ်နေလေသည်။ ရတနာထွန်းအောင်က ဂရုစိုက်သော်လည်း ကျွန်မက အေးစက်စက်နေသည်ဟု အပြစ်တင်သည်။ “မမခင်လေးနဲ့ နေရာချင်း လဲချင်လိုက်တာ” ဟု ပြောလည်း ပြောလေသည်။ ကျွန်မကို စေတနာပိုသော ရတနာထွန်းအောင်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက စေတနာပြန်ပြီး ပို၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ရတနာထွန်း အောင်တွင် ဇနီးနှစ်ယောက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

မိက၊ မိသဲနှင့် မိကဲပိုတို့ကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက် ဇာတ်ခုံနောက်ကို မရောက်သလောက်ရှိသည်။ ကျွန်မသွားလျှင် သူတို့ ကျွန်မအနားက လိုက် ကြမည်။ ကျွန်မ ငြိမ်နေသော်လည်း သူတို့ ဣန္ဒြေမရ၊ ကျွန်မသာ ထပါက သူတို့ မရမက လိုက်ကြမည်။ ကျွန်မ မသွားဘဲနေရသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ည ကျွန်မရတနာဇာတ်ကို ယခုနှစ်အဖို့ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြစ်၍ လှရတနာတို့၊ ငွေရတနာတို့၊ နန်းကြာညိုတို့ကို သွားနှုတ်ဆက်ရပေမည်။ မိသဲတို့ကိုထား၍ နှစ်ပါးသွားပြီးလျှင် သွားမည်။

ကျွန်မအဖြစ်ကိုသိသော ကိုနောက်တိုးက ကျွန်မတို့နား လာစကားပြော သည်။ ရတနာထွန်းအောင်ပေးသော ဖျာများကလည်း ကိုနောက်တိုးဆိုင် နားတွင်ဖြစ်သည်။ ကိုနောက်တိုးသည် ကျွန်မတစ်ဦးသာဆိုလျှင် လာချင်မှ လာမည်။ ကိုကိုကြီးကို တွေ့သဖြင့် ကိုနောက်တိုး လာနှုတ်ဆက်သည်။ ကိုကိုကြီးသည် ကိုကိုလတ်လို ကိုနောက်တိုးကို မတောင်းပန်ပေ။ ကိုကိုကြီး နှင့် ကိုနောက်တိုးသည် ယခင်က မည်သို့မှမဖြစ်ခဲ့သလို နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေ ကြသည်။ မသွယ်သွယ်နှင့် ကလေးများကလည်း ကိုနောက်တိုးကို ခင်သွား သည်။ ကိုနောက်တိုးက မုန့်များ၊ ပြောင်းဖူးများ ဝယ်၍ လာပို့တတ်သည်။ ငွေရတနာ၊ လှရတနာနှင့် နန်းကြာညိုတို့ကလည်း လက်ဖက်သုပ်များ၊ မုန့်

များ ကိုနောက်တိုးမှတစ်ဆင့် ပို့ပေးတတ်သည်။

ကိုနောက်တိုး ကျွန်မတို့မောင်နှမအနားလာလျှင် မိကဲ မိသဲ မိပိုတို့က လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။ သူတို့သည် ကိုနောက်တိုးကို စိတ်မဝင်စားကြပေ။ ကို နောက်တိုးနှင့် ပတ်သက်၍ လှုပ်ရှားသူမှာ နီလာဝင်းဖြစ်သည်။ နီလာဝင်း က ကျွန်မကို ပြောဖူးသည်။ “ခင်လေးအစ်ကို ကိုနောက်တိုးက ရတနာထွန်း အောင်ထက် ချောတယ်၊ မင်းသားသာလုပ်ရင် ဖိုးစိန်လို ဆေးလိပ်ထဲ ရွှေဒင်္ဂါး ထည့်ပေးခံရမယ်၊ ရတနာထွန်းအောင်က ထွားကျိုင်းပြီး အသားဖြူနေတာပဲ ရှိတယ်၊ အသားညိုပြီး အရပ်ရှည်တဲ့ လူချောက ကိုနောက်တိုး”

နီလာဝင်းသည် ကိုနောက်တိုးလာလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေ လေသည်။ ကိုနောက်တိုး ယူလာသော မုန့်များကိုလည်း ကိုနောက်တိုးရှေ့ တွင် မည်သည့်အခါမှ မစားပေ။ မသွယ်သွယ်ကသာ ချီးမွမ်းစကားတွေ များများပြောပြီး ကိုနောက်တိုးက ပို့သမျှကို ကိုနောက်တိုးရှေ့တွင် အကုန် စားသည်။ နီလာဝင်းသည် နှစ်ပါးသွား၌ ဆိုင်းနှင့် လူပြန်များ ရန်ဖြစ်ဟန် ပြု၍ ကိုတောက်တဲ့တို့က ကိုနောက်တိုးကို ‘ငပေါ’ ဟုခေါ်လျှင် သူက စိတ် ဆိုးလေသည်။

“ဒီလောက်ပညာတော်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ကို သူတို့မို့ ငပေါလို့ ခေါ်တယ်”

“အော်၊ နီလာရယ် ဇာတ်မှာကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့”

“သူတို့ လူရွှင်တော်တွေ အချင်းချင်း ခေါ်ပါလား”

နီလာဝင်းသည် ရတနာထွန်းအောင်နှင့် ရတနာမင်းအောင်က လှရတနာ ကို လှကကြလျှင်လည်း မကြိုက်ပေ။ “ကိုနောက်တိုး အခေါ် သနားပါတယ် နော်၊ ကလေးတွေနဲ့ ကနေရတယ်” ဟု ပြောနေတတ်ပြန်သည်။ သူသည် ကိုနောက်တိုးနှင့် နန်းကြာညိုကိုတော့ မည်သို့မှ မဝေဖန်ပေ။ နန်းကြာညို ကို ရတနာထွန်းအောင်နှင့် အများဆုံး တွဲကစေချင်သူမှာ ကျွန်မညီမများ ဖြစ် သည်။

“ပျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ နှင်းဆီခိုင်၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ နှင်းဆီခိုင် x x”

နန်းကြာညိုသည် သီချင်းကိုဆို၍ ဆက်ကနေလေသည်။ သူက ကနေသောအခါ ငိုအံ့အံ့ပျောက်၍ အထူးလှသည်။ နန်းကြာညိုနှင့် ပတ်သက်လျှင် သီချင်းသောအချက် ကျွန်မတွင်ရှိသည်။ နန်းကြာညိုအကြောင်း ပြောပြစဉ်က ဖေဖေ တုန်လှုပ်သွားသည်။ နန်းကြာညို သီချင်းလာဆိုစဉ် မြင်ရသော ဖေဖေက တစ်ခဏ ငေးငိုင်းသွားခဲ့သည်။ နန်းကြာညိုသည် ကတိုးစိန်နှင့် ဆွေမျိုးတော်လေသလား၊ သို့မဟုတ် နန်းကြာညိုသည် ကတိုးစိန်နှင့် တူနေလေသလား။

“ကူညီညာ၊ အိုလေ စောင်မကြောင်း၊ လက်ဆယ်ဖြာပန်ဆုငယ်တောင်း၊ ငှက်ပျောဖီးဆိုင်၊ သီးခိုင်အုံးတွေနဲ့၊ ရှေးထုံးမပျက်၊ နတ်များစဉ်လော၊ ကျွန်မတို့ တင်ရပါတယ်၊ လေလေ၊ ပွဲပေါင်းစုံလင်စွာ ငယ်လေ၊ ပွဲပေါင်းစုံလင်စွာ၊ ထပ်မနား၊ မကြာသညာမျိုးရယ်၊ နတ်များတကာကို တင်ကာကိုးမယ်၊ တိုးလေလေး၊ တိုးလေးစောင်မပါ၊ ရန်မကောင်းရယ်တဲ့ ပယ်စွာ၊ ရှောင်စွာ၊ ဆီးတားလိုက်ကြပါ၊ မြို့တော်မှာ အရှင်စောင့်တယ်၊ နယ်တော်မှာ သခင်စောင့်တယ်..”

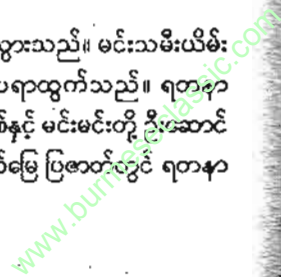
ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ ယခု ရွှေတိုက်ဘုရားပွဲတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ဘုရားပွဲမှ ပဲခူးဘုရားပွဲကို ကူးတော့မည်။ ရန်ကုန်မှာ နောက်ဆုံးရုံ ဖြစ်သည်။ ယခု ရတနာဇာတ်သည် မြောက်ဥက္ကလာ၊ မြေပဒေသာ၊ ကမ္ဘာအေး၊ အင်းစိန်၊ တာမွေ၊ ဗိုလ်တထောင်၊ စမ်းချောင်း၊ ကမာရွတ်၊ အလုံ စသော ဇာတ်ရုံအစုံတွင် ပွဲကခဲ့သည်။ ပြဇာတ်အဆန်းများလည်း အမျိုးမျိုးတင်ခဲ့သည်။ အော်ပရာတွေလည်း ထွင်သည်။ ဥဗ္ဗာဒန္တီကို နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးက သက်သို့ အော်ပရာလည်း ကသည်။ ရတနာဇာတ်အောင် ယခင်က ရွှေရတနာတို့၊ လှရတနာတို့နှင့် ကခဲ့သော ဥဗ္ဗာဒန္တီဇာတ်ကြီးကို ရတနာထွန်းအောင်က ရတနာမဒွီ တစ်လှည့်၊ နန်းကြာညိုတစ်လှည့်နှင့် ကလေသည်။ စစ်သူကြီးက တော့ ပန်တျာမြင့်ထွန်းသစ်က လုပ်သည်။ ဥဗ္ဗာဒန္တီ အော်ပရာတွင် ရတနာ

မင်းအောင်ကို စစ်သူကြီးလုပ်စေ၍ နန်းကြာညိုနှင့် ရတနာထွန်းအောင်တို့က ကကြသည်။

“ဥဗ္ဗာဓင်၊ လှပျိုမကိုင်းရဲ့၊ ငါ့ကိုကြိုက်မလားပြောစမ်းပါ” ဟု ဆိုပြီး ရတနာထွန်းအောင်က နန်းကြာညိုကို ဆွဲပြီးကတတ်သည်။ သူဆွဲပုံ သူဖက်ပုံမှာ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်လေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ နှစ်ပါးသွားတွင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ပါးသွားတွင် ရတနာထွန်းအောင်သည် နန်းကြာညိုကို နေရာပေးလွန်းသည်။ မကြာခဏလည်း နန်းကြာညိုနှင့် တွဲကသည်။ ရတနာမင်းအောင်ဆိုလျှင် နန်းကြာညိုနှင့် မကလိုက်ရသည်က များသည်။ ရတနာမင်းအောင်ကို ငွေရတနာနှင့် လှရတနာက ‘မင်းမင်း’ ‘မင်းမင်း’ ဟု ခေါ်၍ ဇာတ်သဘင်လောကကို တွဲခေါ်ကြသည်။ ခေါင်းပေါင်းပြတ်၊ အင်္ကျီလန်၊ ပန်းချိတံဆိပ်များဖြစ်လျှင် လှရတနာအနီး မင်းမင်း ရောက်သွားလေသည်။ ကိုနောက်တိုး အဒေါ် လှရတနာကလည်း အသက်ကြီးလာသော်လည်း ကိုယ်လုံးလှ၊ အသံရပြီး ကနိုင်တုန်းရှိသေးသည်။

မင်္ဂလာဦးချိမ့်က ရှင်မွေးလွန်း မင်းနန္ဒာ၊ ကာကဝလီယ၊ မင်းကုသစန္ဒကီနူရီစသော နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးများကိုလည်း ပြန်လည်ရေးသား တင်ဆက်သဖြင့် ရတနာဇာတ်သည် ပွဲတိုင်းရုံပြည့်နေလေသည်။ ယခင်က ရတနာဇာတ်အောင်ကခဲ့သော ဝေဿန္တရာ၊ ဥဗ္ဗာဒန္တီ၊ ဝိဇယ၊ ခွေးမယ်နော် စသော ဇာတ်ကြီးများကိုလည်း ကသည်။ ယနေ့ည နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးမှာ လှကြိုက်များသော ဥဗ္ဗာဒန္တီဇာတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ရတနာထွန်းအောင်နှင့် နန်းကြာညိုတို့ပင် ကကြလိမ့်မည်။

နတ်ကတော်အကခန်းပြီး၍ နန်းကြာညိုဝင်သွားသည်။ မင်းသမီးယိမ်းနှင့် မင်းသားယိမ်းထွက်သည်။ ပုဂံအမွေ အော်ပရာထွက်သည်။ ရတနာမိုးမိုး၊ ရတနာရိုးရိုး၊ ရတနာကျောယဉ်၊ မြင့်ထွန်းသစ်နှင့် မင်းမင်းတို့ ဦးဆောင်သည်။ မြင်းသည်တော်အက ကသည်။ ချစ်သူနယ်မြေ ပြဇာတ်တွင် ရတနာ

မဒ္ဒါ၊ စိန်ရတနာ၊ ငွေရတနာ၊ ရတနာထွန်းအောင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသား ကျော်စံတို့ မျိုးသန်းတို့ ကကြသည်။ ပြဇာတ်ပြီး၍ နှစ်ပါးသွားထွက်ရန် နားသည်။ ကိုနောက်တိုးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ထံ မလာပေ။ ခေါင်းပေါင်းချွတ်၍ ဇာတ်ခုံနောက်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ပွဲထွက်ခါနီး ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် မျက်နှာမှ ချွေးများကိုသုတ်၍ ဆိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပထမညာဖြစ်၍ ခေါင်းပေါင်းကိုလည်း ကိုနောက်တိုး ပြန်စွပ်ရသည်။ နှစ်ပါးသွားပြီးမှ သူချွတ်မည်။ ဆိုင်းသံထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာမီ ကားလိပ်ဖွင့်သည်။ သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ပါးသွားကသူများနောက်တွင် ထိုင်ကြသော ယိမ်းသမကလေးများက ရတနာထွန်းအောင်လာပြီ၊ ရတနာမင်းအောင် လာပြီဆိုသော သီချင်းကို ဆိုကြသည်။ လူရွှင်တော်များရောက်လာသည်။ မင်းသမီးများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ထိုင်ကြသည်။ ရတနာထွန်းအောင်တို့လည်း ထွက်လာသည်။ နှစ်ပါးသွားစသည်။

ရတနာထွန်းအောင်တို့ မင်းသား သုံးလက်၊ တစ်လက်စီ ပထမ ကကြသည်။ လူရွှင်တော်များက ဖျော်တော်ဆက်သည်။ မင်းသမီးများနှင့် တွဲကသည်။ ရတနာထွန်းအောင်က မင်းသမီးတစ်လက်စီနှင့် သီချင်းဆို၍ ကသည်။ ရတနာထွန်းအောင်သည် နန်းကြာညိုနှင့်တွဲကရန် အလှည့်ရောက်သောအခါ သူဆိုနေကျ သီချင်းများကို မဆိုတော့ပေ။

“စိမ်းတဲ့ ခင်ရယ်၊ စိမ်းတဲ့ နန်းကြာညိုရယ်၊ အစိမ်းမှာ မင်းဘုရင်မို့ ငါ့ကိုစိမ်းတဲ့လူတွေထဲမှာ မင်းက အစိမ်းဆုံး နန်းကြာညိုရဲ့၊ ဟင်း အစိမ်းတွင် မင်းဘုရင်မို့၊ အဖြူပင်တစ်မျှင်မျှမရောသလိုပဲ၊ အဖြူပင် တစ်မျှင်မျှ မရောသလိုလေ မင်းကငါ့ကို၊ သဘောစိမ်း၊ အပြောစိမ်း၊ မနောစိမ်း၊ အပိုစိမ်း၊ အမိုစိမ်း၊ အငိုစိမ်း၊ အစိမ်းဟူသမျှ မင်းကသာယူထားလို့ နန်းကြာညိုရယ်၊ နှမရယ်၊ မင်းငါ့အပေါ်မယ် ဘာလို့များစိမ်းနေသလဲကွယ် စိမ်းနေရသလဲ နန်းကြာညိုရယ်”

ရတနာထွန်းအောင်က အသံကုန်ဟစ်၍ ဆိုလေသည်။ နန်းကြာညိုကို

လည်း လက်ဆွဲ၍-

“ပြောစမ်းပါဦး နန်းကြာညိုရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မောင်ကြီးကို စိမ်းနေရတာလဲဟင်၊ မောင်ကြီးကတော့ မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာ၊ လူများတွေထက် ပိုကဲလို့၊ အစွဲကြီးစွဲနေရတာပဲမဟုတ်လား နှမရဲ့” ဟုပြောလေသည်။ နန်းကြာညိုကလည်း-

“နန်းကြာညို မောင်ကြီးကို မစိမ်းပါဘူး မောင်ကြီးရဲ့” ဟု ပြောပြန်သည်။ “စိမ်းတယ်၊ စိမ်းတယ်၊ မင်းစိမ်းတာ မင်းမသိပေမယ့် မောင်ကြီးသိတယ် နှမရဲ့၊ မောင့်မယားတွေအားလုံးက မောင့်ကိုချစ်ပေမယ့် မင်းကလည်း စိမ်းတယ်၊ မင်းစိမ်းတာ မင်းမှာ မောင်ကြီးအပြင်ချစ်ရမယ့်လူ ရှိနေလို့မဟုတ်လား”

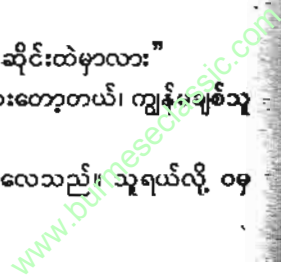
“မဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်ရဲ့”
“ဟုတ်ပါတယ် နှမရယ်၊ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပါတယ်၊ ပြောသာ ပြောစမ်းပါ၊ မိဖုရားကို ပေါင်တို့နဲ့ ပေးစားခဲ့တဲ့ မင်းထက် မောင်ကြီးက သဘောထားကြီးပါတယ် နန်းကြာညိုရဲ့၊ ချစ်သူရှိရင် ရှိတယ်လို့သာ ပြောပါ”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူ မရှိပါဘူး မောင်ကြီးဇာတ်ဆရာရဲ့”
“ရှိပါတယ်၊ မင်းမှာ မောင်ကြီးထက် ချစ်ရမယ့်သူရှိလို့ မောင်ကြီးတို့ စိမ်းနေတာပေါ့ နှမရဲ့”

“မရှိပါဘူး”
“ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ မင်းချစ်သူ ဟောဒီပရိသတ်ထဲမှာရှိတယ်”
“မရှိပါဘူးရှင်”

“သူ့ချစ်သူက ဆိုင်းထဲမှာ ရှိတာ ဇာတ်ဆရာရဲ့”
ကိုတောက်တွဲက ဝင်ပြောသည်။
“ဟုတ်လား နန်းကြာညို၊ မင်းချစ်သူက ဆိုင်းထဲမှာလား”

“ဟား ဟား ရယ်ပဲ ရယ်စရာကောင်းသေးတော့တယ်၊ ကျွန်မချစ်သူ ဒီဆိုင်းထဲမှာ ရှိတယ်တဲ့”
နန်းကြာညိုသည် လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်လေသည်။ သူ့ရယ်လို့ ဝမှ

စကားဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မကိုချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့လူ ဆိုင်းထဲမှာ မရှိပါဘူးရှင်၊ မရှိပါဘူး”

နန်းကြာညိုက ငိုသံနှင့် အော်ပြောလေသည်။

“တကယ်ပြောတာလား နှမရဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ မောင်မောင်ရယ်”

ရတနာထွန်းအောင်က နန်းကြာညိုကို သူ့ရင်တွင်း ဆွဲသွင်းစဉ် ကျွန်မကို နောက်တိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုနောက်တိုး ခေါင်းငုံ့၍သာ ဆိုင်းတီးနေတော့သည်။

“မောင်ကြီးက ကျွန်မကို ကျွန်မချစ်သူလက်ထဲ ထည့်မယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူးမောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး။ ကျွန်မချစ်တဲ့လူ ဆိုရင် မောင်ကြီးဇာတ်ဆရာပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် နန်းကြာညို မောင်မောင်ကို ချစ်ပါရစေနော်”

“ချစ်ရမှာပေါ့ နှမရယ်၊ အချစ်ဆုံး ချစ်သူရယ်၊ ကဲ ချစ်ကြစို့ နှမရေ”

နှစ်ပါးသွားမှာ ခါတိုင်းထက် ပိုသွက်သည်။ နန်းကြာညိုကလည်း အကညက်သည်။ ဆိုင်းသံကသာ မထွက်ပေ။ ကိုနောက်တိုးသည် ဆိုင်းတီးနေသော်လည်း ဆိုင်းသံပျောက်သွားသည့်အခါ ပျောက်သွားသည်။ ရတနာထွန်းအောင်နှင့် နန်းကြာညိုတို့သည် ခေတ်နှစ်ပါးသွားကို များများ ကသွားသည်။ နန်းကြာညိုသည် ရတနာထွန်းအောင်နှင့် ခေတ်နှစ်ပါးသွားကို ကသကဲ့သို့ ပန်တျာမြင့်ထွန်းသစ်နှင့် ရှေးနှစ်ပါးသွားကိုလည်း ကတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အလုပ်လုပ်စဉ်က ကနဲသော ရွှေဘုံပြန်အကကို မြင့်ထွန်းသစ်နှင့် ကတတ်သည်။ ယနေ့ညတော့ ရတနာထွန်းအောင်နှင့်ပင် အကြာကြီးက၍ အမျိုးမျိုး ယုယပြနေကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကနေသည်မှာ ကြည့်၍ လှသည်။ ကျွန်မညီမများကလည်း နှစ်မြိုက်ကြသည်။ မိကဲ။

မိသတို့ ဆန္ဒ ယခုမှ ပြည့်ဝလေပြီ။

ရတနာထွန်းအောင်သည် အခြား မင်းသမီးများကို လှည့်၍ တွဲကသော်လည်း နန်းကြာညိုထံ ပြန်ရောက်လာပြီး တွဲကပြန်လေသည်။

“နှမမှာ ချစ်သူရှိရင် ပြောနော်၊ မောင်ကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံး ချစ်သူကို မောင်ကြီးက ကြည့်ဖြူစွာ အခွင့်အရေးပေးတော်မူမယ် နှမရဲ့” ဟုလည်း ပြောလေသည်။ နန်းကြာညိုကလည်း-

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး မောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ ချစ်ထားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ချစ်တာရှင်” ဟု မျက်နှာအိုပြီး ငိုမဲ့မဲ့လုပ်၍ ပြန်ပြောလေသည်။ နန်းကြာညိုနှင့် ရတနာ ထွန်းအောင် တွဲကသောအခါ တစ်ဖုထူးနေသဖြင့် ပရိသတ်က သဘောကျကြလေသည်။

ရတနာထွန်းအောင်သည် နှစ်ပါးသွားသိမ်းခါနီးအထိ နန်းကြာညိုနှင့်သာ တွဲကလေသည်။

နှစ်ပါးသွားသိမ်းသောအခါ ကျွန်မသည် လှရတနာတို့ကို နှုတ်ဆက်ရန် ထလိုက်သည်။ ကိုနောက်တိုးသည် ဆိုင်းတွင်း၌ မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မက သူနှင့် လိုက်ရန်ဖြစ်သော်လည်း သူဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်မလည်း နီလာဝင်းကို လက်ကုတ်၍ အမြန်ထပြီး ဇာတ်ခုံနောက်ကို ဝင်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်တက်သော ဝါးလှေကားဘေးတွင် ခေါင်းပေါင်းမချွတ်ရသေးသော ကိုနောက်တိုးနှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ ရင်ခွဲထဘီတို့နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသော နန်းကြာညိုကို တွေ့ရသည်။ အခြားသူများက ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွား၍ အလုပ်များနေကြသည်။

“နှစ်ပါးသွားပဲဟယ်၊ ဒီလောက် ထွင်စရာမလိုပါဘူး”

“အညိုရင်ထဲမှာရှိတာကို အညိုပြောတာ”

“အော် နင့်ကို ချစ်မယ့်လူမရှိတာနဲ့ ထွန်းထွန်းကို ချစ်တော့မယ်ပေါ့”

“အစ်ကိုထွန်းထွန်းကို မချစ်ပါဘူး၊ အညိုမှာ ချစ်သူမရှိတာကို ပြောတာ

ပါ”

“ပြောချင်တာကိုတော့ ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်ကပုံက ကုန္ဒြေ မရဘူး။ နင်က သူ့များတွေထက် ထတယ်”

“ပြောပါ။ ပြောပါ။ အစ်ကိုက အညိုဆိုရင် ဆိုဖို့ပြောဖို့ပဲ အညိုကို ချစ် မယ့်သူမရှိဘူးဆိုတာ အညို အမှန်ပြောတာ။ အစ်ကိုက အညိုကို မုန်းတယ် မဟုတ်လား”

နန်းကြာညိုက သူ့ပါးစပ်ပိတ်၍ ငိုလေသည်။

“အော် အညို၊ အညို။ နင်က ငါနင့်ကို မချစ်ဘူးထင်နေတာကိုး။ ငါနင့်ကို ချစ်တယ်။ သိပ်ကို ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ နင့်ကိုချစ်နေတယ်လို့တောင် မပြောရက်ဘူး။ ဆိုင်းသမားမယားဘဝနဲ့ နင့်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ နွဲ့မူ လို စိတ်မညစ်ရအောင်လို့ ငါမပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ”

“အစ်ကိုက မနွဲ့မူကို မမေ့နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“နွဲ့မူကိုချစ်တာ နင့်ကိုချစ်တာနဲ့ မတူဘူး။ နွဲ့မူကိုချစ်တုန်းက နွဲ့မူတံက က မကြည့်ဘဲ ငါ့ဘက်ကိုသာကြည့်ပြီး သူ့ကို ဆိုင်းသမားနဲ့ လက်ထပ်ပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။ နင့်ကိုတော့ ငါ နွဲ့မူတုန်းကလို ငါ့ဖို့မကြည့်ဘူး။ နင့်ကို မင်းသမီး အဖြစ်နဲ့ ထင်ပေါ်စေချင်တယ်။ ကျွန်ကြားစေချင်တယ်။ မင်းသမီးဖြစ်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ကြိုးစားပါစေဆိုပြီး ငါ့သဘောငါ့ဆန္ဒတွေကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး”

“အညိုကတော့ တခြားဘာမှ မစဉ်းစားဘူး။ အစ်ကိုကိုချစ်တော့ အစ်ကို နဲ့ မဆေးချင်ဘူး။ အညိုလေ ရတနာဇာတ်ထဲဝင်ခဲ့တာ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လှလို့ မဟုတ်ဘူး။ တခြားဇာတ်သမားတွေ မရတဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့ အခွင့်အရေး တွေ စွန့်ခဲ့တာလည်း မင်းသမီးဖြစ်ချင်လှလို့ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကို ချစ်လို့ အစ်ကိုနဲ့ အတူတူနေဖို့ အားလုံးကို စွန့်ခဲ့တာ”

ကိုနောက်တိုးက နန်းကြာညိုကို သူ့ရင်တွင်း ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ နန်း ကြာညိုက ငိုရှက်နေလေသည်။ ကျွန်မနှင့် နီလာလည်း ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်

ပြီး လှရတနာတို့အနား အရောက်သွားလေသည်။ ငွေရတနာကလည်း ကျွန် မတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်၍ ကိုနောက်တိုးတို့အနီး ရောက်သွား လေသည်။

“အမလေးတော်၊ သူများတွေနှစ်ပါးသွားသိမ်းပြီးမှ သူတို့က သစ္စာထား နေကြတယ်လား။ အညို နင်ပျောက်နေလို့ မလှ ထွန်းထွန်းတို့ဘက်ကို သွား မေးနေတယ်။ ကိုနောက်တိုး တော်တို့ သစ္စာထားနေတယ်ဆိုရင်လည်း အဒေါ် ကြီးကို သွားပြောကြဦး”

ငွေရတနာက အော်ပြော၍ ဆက်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ လှ ရတနာ ခုတင်နားရောက်သော် လှရတနာလည်း ပြန်ရောက်နေသည်။ ကျွန်မ တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။ လှရတနာခုတင်တွင် ထိုင်မိကြသော အခါ ကိုနောက်တိုးနှင့် နန်းကြာညိုလည်း ရောက်လာသည်။ ဆေးလိပ် သောက်နေသော လှရတနာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်လေ သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ဟာ”

ကိုနောက်တိုးနှင့် နန်းကြာညိုသည် နန်းကြာညိုခုတင်တွင် ဝင်ထိုင် ကြသည်။

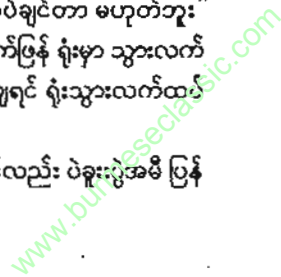
“သားက အညိုကို ဘာတွေ သွားချုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“မဆူပါဘူး အဒေါ်ရယ်။ သူက ကျွန်တော် သူ့ကိုမချစ်ဘူးထင်နေလို့ ပြောပြတာကို သူကငိုတာပါ”

“ငိုမှာပေါ့ အဒေါ်မလှရယ်။ အစ်ကိုက အညိုကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက မနွဲ့မူကို မမေ့နိုင်သေးဘူး။ အညိုကို လက်ထပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဟာ။ ဘယ်တော့လဲ မနက်ဖြန် ရုံးမှာ သွားလက် ထပ်မလား။ အဒေါ် ကျွန်တော်နဲ့ အညို မနက်ဖြန်ကျရင် ရုံးသွားလက်ထပ် လိုက်မယ်”

“ကိုဘအောင်ကိုတော့ စောင့်ပါဦး။ ကိုဘအောင်လည်း ပဲခူးပွဲအဖီ ပြန်

လာမယ် ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့စောင့်လိုက်ပါဦး”
 “ငွေရတနာသည် ဆေးလိပ်အရှည် မီးရဲရဲနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။
 “ဘယ်သူ့ကို စောင့်တာလဲမလှ”
 “သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်ပြောလို့ ကိုဘအောင် မန္တလေးက
 အပြန်ကို စောင့်ပါလို့ ပြောနေတာပါ မငွေရင်ရယ်”
 “အဲမယ် ကိုနောက်တိုးက လက်ထပ်တော့မလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”
 “ကျွန်မက ပိုဝမ်းသာသေးတယ်၊ ကျွန်မလည်း အခုမှ အသေဖြောင့်မယ်
 မငွေရင်ရယ်”
 “ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုကိုတိုးက နန်းကြာညိုနဲ့ပဲ ယူသင့်
 တယ်၊ ဖေဖေကလည်း သဘောတူမှာပဲ”
 ကျွန်မပါဝင်ပြောရသည်။ ကျွန်မလည်း အမှန်ပင် ဝမ်းသာနေလေသည်။
 “ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ ခင်လေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဦးမောင်မောင်က
 လည်း သဘောတူမှာပေါ့၊ နန်းကြာညိုက မင်းအဖေ အစ်မခင်တိုးနဲ့ တော်
 တော်တူတယ်”
 “ကျွန်မက အဒေါ်မလှတို့လို မချောပါဘူး”
 နန်းကြာညိုက ငိုသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။
 “ရုပ်သာမတူပေမယ့် ကိုယ်လုံးတွေ၊ ကပုံ ဆိုပုံတွေက အစ်မခင်တိုး
 အတိုင်းပဲ၊ ဦးမောင်မောင် အလှူမှာ အညိုကိုတွေ့တော့ အံ့ဩနေတယ်
 မဟုတ်လား”
 “အဒေါ်က သားကို အခုမှပြောပေမယ့် သားစိတ်ထဲမှာလည်း အညိုကို
 အမေနဲ့တူတယ်လို့ ထင်နေတယ်”
 “မလှ ဇာတ်ဆရာသာသိရင် ဝမ်းသာရှာမယ်နော်”
 “ဟုတ်တယ် မငွေရင် ဇာတ်ဆရာ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ”
 “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီဇာတ်ဆရာကလည်း သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်”
 ကျွန်မတို့နောက်တွင် မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော

ရတနာထွန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်။
 “ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မင်းသမီးတွေ အိမ်ထောင်ပြုမှာကို မကြိုက်
 ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အညိုကို အိမ်ထောင်မပြုစေချင်ဘူး၊ အညိုကို မလှလို
 အမြဲလှပြီး အမြဲကနေတဲ့ မင်းသမီးပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အညိုက
 နောက်တိုးနဲ့မှ လက်တွဲပြီး သူ့ဘဝကို လျှောက်ချင်တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်
 တိုးက အညိုအတွက် အသင့်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မြန်မြန်
 ယူဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရတာ၊ အခုမှပဲ နှစ်ပါးသွားကို အေးအေးဆေးဆေး
 ကရတော့မယ်၊ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းဟေ့၊ ဒီနေ့ည ဥမ္မာဒန္တီကိုလည်း နင်
 မကန့်တော့အညို၊ မဒွီအလှည့်လည်း မဟုတ်တော့ ငါ မကျော့ရင်နဲ့ ကမယ်၊
 ငါ စစ်သူကြီးလုပ်မယ်”
 ရတနာထွန်းအောင်က ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ကိုပင်
 နှုတ်မဆက်တော့ပေ။ ငွေရတနာက ရတနာထွန်းအောင်နောက်ကျောကို
 ကြည့်၍-
 “အင်း အင်း၊ ထွန်းထွန်းလည်း အခုမှပဲ လူကြီးဖြစ်တော့တယ်၊ အခုမှပဲ
 ဇာတ်ဆရာသားပီသပြီး ဇာတ်ဆရာနဲ့ တူတော့တယ်နော် မလှ”
 ဟု ပြောလေသည်။
 လှရတနာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွင်
 မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်။

ဖေဖေသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ညစာစားပြီးလျှင် ထမင်းစားခန်းမှ ဧည့်ခန်းကို ကူးသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ရေဒီယိုဖွင့်သည်။ ကျွန်မကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သူနှင့် ဧည့်ခန်းကို လိုက်ခဲ့သည်။ ရေဒီယိုတွင် သီချင်းလာနေသည်။ သတင်းလာတော့မည်။ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းတစ်နေရာမှ စာနစ်စောင်ကို ယူပြီး လှမ်းပေးသည်။

“နေ့ခင်းက ခင်လေး အပြင်သွားနေတုန်းရတာ”

စာနစ်စောင်မှာ တစ်စောင်က ဖွင့်ပြီးဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ထံကိုကိုလတ် ဩစတြေးလျမှထည့်လိုက်သောစာ ဖြစ်သည်။ တစ်စောင်မှာ ကိုနောက်တိုးထံမှ ကျွန်မတို့ထံသို့ ရေးလိုက်သောစာ ဖြစ်သည်။

ဖွင့်ပြီးသားဖြစ်နေသော ကိုကိုလတ်စာကို ကျွန်မအရင်ဖတ်သည်။ ကိုကိုလတ်သည် ကင်ဘာရာမြို့ အာရှဆိုင်ရာဌာနကြီး၏ အစီအစဉ်မှူးအဖြစ်မှ အရှေ့ဖျားတာဝန်မှူးအလုပ်ကို ရာထူးတိုးကြောင်း၊ သူ့ဇနီး အယ်မလီလည်း ဩစတြေးလျအမျိုးသားတက္ကသိုလ်တွင် အလုပ်ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဩစတြေးလျကို ရောက်မှ မွေးသော သမီးကလေးလည်း ခြောက်လကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ကို သတိရကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးကလေးဓာတ်ပုံနှင့် သူတို့မိသားစု အိမ်ဘေးရေကူးကန်ရေတွင် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ပို့လိုက်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ရှင်ပြုသွားသော သူ့သားကလေးများသည် ထွားကျိုင်းလှသည်။ သူတို့အိမ်ကလည်း ကြီး၍ သူတို့ရေကူးကန်ကလည်း ကျယ်လှသည်။

ကိုနောက်တိုး စာသည် ကျွန်မနာမည်နှင့်ဖြစ်၍ မဖွင့်ရသေးပေ။ ကျွန်မသည် စာကိုဖွင့်သည်။ စာကိုဖွင့်ပြီး ဖေဖေကို သတိရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေက ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေသည် ကိုနောက်တိုးစာတွင် ပါသောအကြောင်းများကို သိချင်နေရှာလေသည်။ စာကိုပင် သူပြန်ရောက်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို ပေးသည် မဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်မသည် ကိုနောက်တိုးစာကို ဖေဖေဖတ်ပြလိုက်မည်ဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယနေ့ဖေဖေ ထမင်းစား နောက်ကျသည်။ မမကြီးခင်ပွန်း ကျော်ဌေးမြင့် သင်္ဘောလိုက်ရန် နိုင်ငံခြားသွားသည်ကို လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့သောကြောင့် အိမ်ကို ခုနစ်နာရီခွဲကျော်မှ ပြန်ရောက်သည်။ မေမေက လိုက်သွားသော်လည်း ထမင်းမစားတော့ပေ။ နွားနို့သောက်ပြီး ဘုရားခန်းကို တက်သွားသည်။ ဖေဖေက ထမင်းအနည်းငယ်သာ စားသည်။ မေမေတရားကျင့်သော အချိန်တွင် ဖေဖေ ရေဒီယို နားထောင်လေသည်။ အိမ်တွင် ယခု တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း မမကြီးနှင့် သူ့ကလေးနှစ်ယောက် ပြောင်းလာပါက ယခုလို ငြိမ်သက်နေတော့မည်မဟုတ်ပေ။ လေးလသားကလေးက ပါလာမည်။ ကျော်ဌေးမြင့်သည် မြန်မာပြည်သို့ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်ခွဲခန့်ကြာမှ ပြန်လာမည်။ သူ့ခင်ပွန်းမရှိလျှင် မမကြီးက သူ့ယောက်ျားအိမ်တွင် မနေချင်ပေ။ တစ်လနှစ်လခန့်ကြာလျှင် ကျွန်မတို့အိမ်ကို သူ ပြန်ပြောင်းလာတော့မည်။

“ဖေဖေ ကိုကိုတိုးစာ ခင်လေး ဖတ်ပြမယ်နော်”
ဖေဖေက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ထောင့်ကိုးရာ ခုနစ်ဆယ့်ငါး၊
ခေတ္တ မြင်းခြံမြို့။ ခင်လေး ကိုကိုတိုး စာရေးလိုက်တယ်။ ကိုကိုတိုး လဆန်း
က ရန်ကုန်ရောက်သေးတယ်။ အချိန်မရတာနဲ့ မလာခဲ့နိုင်ဘူး။ ကိုကိုတိုး
အညိုနဲ့ သမီးလေးကို လာခါတာလေ။ သမီးလေးက သုံးလပြည့်ပြီ။ ဒီနှစ်
ရန်ကုန်မှာ ပွဲဝင်ရင် အညိုနဲ့ သမီးပါခေါ်ပြီး ဘာဘတို့ ကြီးကြီးတို့ ကြီးကြီးမေ
တို့ကို လာကန်တော့ဦးမယ်။ သမီးလေးက အညိုနဲ့တူတယ်။ သမီးလေး
က ငယ်ပေမယ့် အညိုလည်း ပွဲပြန်ကရမှာပဲ ခေါ်ခဲ့ရတယ်။ ဘာထွေးနဲ့ အမေဖ
ကလည်း အသက်ကြီးပြီမဟုတ်လား။ အခု ဇာတ်ထဲမှာတော့ အမေ တစ်
လှည့်၊ အဘွားတစ်လှည့် ထိန်းနေရတယ်။ ကိုကိုတိုးကတော့ ဆိုင်းတီးနေရ
တော့ မထိန်းနိုင်ဘူး။ နေ့ခင်းပဲ ထိန်းနိုင်တယ်။ သမီးကလေးကလည်း ဇာတ်
သမားသမီးမို့ ထင်ပါရဲ့ နေ့ခင်းအိပ်တယ်။ ဇာတ်ထဲမှာလည်း ဒေါ်ငွေရင်က
မရှိတော့ဘူး။ ဘာဘချိမ့်နဲ့ အန်တီရွှေကလည်း ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးပဲ လိုက်နိုင်
တော့တယ်။ အခု အဒေါ်ပဲ လူကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဒေါ်က ထွန်းထွန်း ဇာတ်
ကိစ္စတွေလည်း လုပ်ရတယ်။ မြေးလည်း ထိန်းနေရတာတယ်။ အဒေါ်ကို
ပန်တျာကျောင်းတွေမှာ ဆရာမလုပ်ဖို့ လာခေါ်တယ်။ အဒေါ်က သူ အသက်
ငယ်ပါသေးတယ်။ ဇာတ်ကပါရစေဦးဆိုပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။ ဦးလေး ကို
ဘအောင်က ဒီနှစ်ရန်ကုန်မှာ သူ့တပည့်တွေနဲ့ ဗလာဆိုင်း ထောင်ထားတယ်။
သူကတော့ ဇာတ်မှာပဲ တီးပါတယ်။ ဦးကြီး ဦးခင်အောင်လည်း ကျန်းမာရေး
အခြေအနေမကောင်းဘူး။ သီတင်းကျွတ်တန်ဆောင်မုန်းအထိ အသက်ရှင်ပါ
မလား မသိဘူး။ ရတနာထွန်းအောင်ကလည်း ခင်လေးကို သတိရကြောင်း
စာထဲ ထည့်ရေးခိုင်းတယ်။ ခင်လေးစာတမ်းအမည်ကို ကိုကိုတိုး ကြိုက်
တယ်။ အမျိုးသမီးဂီတစာဆိုများအကြောင်းဆိုတာ လေ့လာသင့် သုတေသန
ပြုသင့်တဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ ကိုကိုတိုးလည်း ဆိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ကျေ

နပ်လောက်အောင် မကြိုးစားနိုင်သေးဘူး။ ဆိုင်း ကို နုတ်စ်ရေးနိုင်ဖို့ ဆိုတာ
လည်း ကြိုးစားတုန်းပါပဲ။ ဆိုင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် သီချင်းကြီးတွေ တော်တော်
များများ တက်ထားမိတာပဲ သေသေချာချာ လုပ်ရသေးတယ်။ ကိုကိုတိုး
ဇာတ်ဆိုင်းကို ဝင်မိတာ မှားတယ်။ ပွဲအချိန်များတဲ့ ဇာတ်နဲ့ လိုက်မိတော့
ပိုဆိုးတယ်။ မိုးတွင်း အညာက မိုးနည်းတဲ့နေရာတွေ လျှောက်ကနေရတာနဲ့
နားချိန်က သိပ်မရဘူး။ အလုပ်ချိန်ကများတော့ လေ့လာ ဆည်းပူးတီထွင်ချိန်
နည်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်မှန်းချက်ရောက်အောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ချမ်းသာသာ
ဆင်းရဲရဲ ငတ်နေပါစေ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုသုခုမဆိုင်းရာ ဆိုင်း
ပညာ တိုးတက်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ။ ကိုကိုတိုးလည်း ဆိုင်းဆရာဘဝကနေ
ကြိုးစားနေရမှာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း သမီးလေး ဇာတ်ရုံတကာ
လိုက်မနေရအောင် ဗလာဆိုင်း ထွက်တီးရမလား စိတ်ကူးနေတယ်။ ဗလာ
ဆိုင်းထွက်တီးရင် အညိုက မင်းသမီးလုပ်လို့ မရပြန်ဘူး။ သူ မင်းသမီးလုပ်
ရင်လည်း သားအမိ သားအဖတွေ တကွတပြားစီ ဖြစ်နေမယ်။ အညိုက
လည်း မင်းသမီးအနေနဲ့ နာမည်တက်နေတယ် မဟုတ် လား။ အခုတော့
သမီးကလေးကိုပဲ မြို့တကာလှည့်ပြီး ခေါ်သွားရမလို ဖြစ်နေတယ်။ မနီလာ
ဝင်း စာတမ်းလည်း မပြီးသေး သို့ သိရတယ်။ နိုဝင်ဘာလ ရန်ကုန်
ရောက်ရင် လိုတာကူညီပါမယ်လို့ ခင်လေးက ပြောလိုက်ပါ။ ကိုကိုတိုးဆိုင်း
လည်း မနှစ်က အသံသွင်းထားတာ အခုလထဲ အသံလွှင့်မယ် ပြောတာပဲ။
ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မဝင်ခဲ့နိုင်တာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ပွဲရက်တွေက ဆက်
နေတော့ သမီးလေးနဲ့ အညိုကို ခေါ်ပြီး အမြန်ပြန်သွားရလို့ပါ။ အဝေးပြေး
ကားပေါ်မှာ သမီးလေးကို ဖွဲ့ချိပြီးပြန်လာကတည်းက ခင်လေးနဲ့ ဘာဘကို
သတိရနေတယ်။ သမီးလေးနာမည်ကို ‘ခင်တိုး’ လို့ မှည့်ထားတယ်။ သူ
တစ်နေ့ကြီးလာလို့ အကဝါသနာပါဇာနည်ဆိုရင် အငြိမ့် မင်းသမီးလုပ်ခိုင်း
မယ်”

ကျွန်မသည် စာဖတ်ရပ်ပြီး ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖေဖေသည်

အိမ်အပြင် အမှောင်ထုအတွင်းမှ သူမမြင်နိုင်သောအရာများကို ကြိုးစား၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကိုနောက်တိုးစာတွင် ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့မှအစ အားလုံးကို သတိရကြောင်း၊ ကျန်းမာရန် ဆုတောင်းကြောင်းများ ဆက်ရေးထားသည်။ ရေဒီယိုတွင်လည်း သတင်းကြေညာ၍ ပြီးသွားသည်။ ဖေဖေက ရေဒီယို အသံမြင့်လိုက်သည်။

“ယနေ့ည ဆိုင်းအဖွဲ့ ဖျော်ဖြေခန်းတွင် စိန်နောက်တိုးဆိုင်းနှင့် ဖျော်ဖြေပါတော့မယ်ရှင်”

ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးသည် အသံထွက်လာမည့် ရေဒီယိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကိုလယ်တောလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပဲ ကိုဆင်ရေ”

“ယနေ့ည ဖျော်ဖြေမယ့် ရွာစားက စိန်နောက်တိုး ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့ကြီးက ဆိုင်းဆရာ စိန်နောက်တိုးပါ။ အဆန်းဆုံးမို့ ရိုးပြီး အရိုးဆုံးမို့ ဆန်းတဲ့ နောက်တိုးလေ”

“ကဲ တစ်မိုးလုံးကျော်၊ တံခိုးဘုန်းမော်၊ ကတိုးတုံးမဟော်၊ အရိုးဆုံးခေါ်လောက်တဲ့ နောက်တိုးဆိုတဲ့ ရွာစားရေ ကြားစမ်းပါရစေဦး”

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာဆိုင်ရာ ဂီတအကြောင်း၊ ဇာတ်အကြောင်း၊ ဇာတ်ဆရာများအကြောင်း၊ မင်းသား မင်းသမီးများအကြောင်း စသော အကြောင်းတို့ကို ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးများ၊ စာရေးဆရာမကြီးများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဇာတ်အကြောင်း၊ ဆိုင်းအကြောင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မေးမြန်းသမျှကို ဖြေဆိုပြောပြ သင်ကြားပေးသော ဆိုင်းဆရာများ၊ မင်းသမီးကြီးများ၊ မင်းသားမင်းသမီးများ၊ ဇာတ်ပညာသည်များနှင့် ဂီတပညာရှင်များကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်လာရန် အဖက်ဖက်မှ ကူညီသူအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပထမတန်းမှ သတ္တမတန်းထိ ပုသိမ်တွင် နေထိုင်သည်။ ခုနစ်တန်း နှစ်တွင် ဖခင် မဲ့ရွာပြောင်းရသဖြင့် မဲ့ရွာ အထက (၁) တွင် ကျောင်းတက်သည်။ တရုတ်ဖြူဝင်သဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်သောအခါ-ဖခင် လွယ်လင်ခရိုင်တွင် တာဝန်ကျသဖြင့် လွယ်လင်အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆက်နေသည်။

ဖခင် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရ၍ ရန်ကုန်မြို့ စံပြအမျိုးသမီး အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်သည်။

၁၉၅၆ ဟိုကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်မြင်သည်။

၁၉၅၆-၆၀ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ် ဖခင် မကွေးတိုင်းတွင် တာဝန်ကျပြန်သဖြင့် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း မကွေးတိုင်းတစ်ခွင်ကို လှည့်လည်သွားလာနေထိုင်ရလေသည်။

၁၉၆၀ တွင် ဘွဲ့ရပြီး ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) တွင် ပါဝင်သော မိုးရွာသောညများ ဝတ္ထုကြောင့် ဆရာထင်လင်းမှတစ်ဆင့် ဆရာဇော်ကျိက ခေါ်ယူပြီး ဝတ္ထုနှင့်ဆိုင်သော စာပေရေးရာများကို တစ်နှစ်နီးပါး သင်ကြားပေးသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် တရားရေးဌာနရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင်တွင် အထက်တန်းစာရေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ပညာရေးဝိဇ္ဇာအတန်းကို တက်နေစဉ် ကျောင်းပိတ်သဖြင့် စက်မှုလက်မှုအထက်တန်းကျောင်း(နတ်မောက်လမ်း) တွင် လက်ထောက်နည်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဖခင် သဘောတူညီမှုမပါဘဲ ဆရာတိုက်ဖိုးနှင့် ရုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်သည်။

တက္ကသိုလ်မြစ်စိမ်း

၁၉၃၇ တွင် ရန်ကုန်မြို့ ၄၅လမ်း ဆရာဝန် လက်မက် ဆေးခန်း၌ ဖွားမြင်သည်။ မိဘများမှာ အငြိမ်းစားတိုင်းမင်းကြီး၊ အငြိမ်းစားရွေးကောက်ပွဲမင်းကြီးနှင့် ရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင် ဦးအုန်းဖေ၊ အမိ ဒေါ်မြခင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။

အမည်ရင်းမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း၊

လပွတ္တာမြို့တွင် နှစ်နှစ်နီးပါးခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီး၊ ဘိုကလေးမြို့၊ ကျိုက်လတ်မြို့၊ ဖျာပုံမြို့၊ ဟင်္သာတမြို့နှင့် ဝါးခယ်မမြို့တို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

စစ်အတွင်း၌ ဖခင်ဇာတိ ဓနုဖြူတွင်နေပြီး စစ်အပြီး ဖခင်ပြန်လည် အမှုထမ်းသော ညောင်တုန်းမြို့ အထကတွင် ကျောင်းစနေသည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် မိုးရွာသောညများနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ 'စာအုပ်နှင့် အမျိုးသားစာပေဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်' ပထမဆုရသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ပထမအသုတ် စာပေစိစစ်ရေးမှူးအဖြစ် အရွေးခံရသဖြင့် ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထဲရေးဌာန၊ အထွေထွေဦးစီးဌာန စာပေစိစစ်ရေးမှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသည်။ အသက်လေးဆယ်တွင် စာရေးရန် အငြိမ်းစားယူ ခွင့်တင်ရာ-

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် လျော့ပေါ့ ၂/၁ နှင့် အငြိမ်းစားယူခွင့်ရသည်။ 'နောက်တိုး' ဝတ္ထုဖြင့် အမျိုးသားစာပေဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိသည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ သစ္စာစာပေ၊ မြင့်သီတာစာပေ၊ ချင်းတွင်းစာအုပ်တိုက်၊ မေတ္တာမိုးစာအုပ်တိုက်နှင့် လွင်လွင်စာပေတို့မှ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ စာအုပ်များ ယုတ်ဝေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်မြစီမံးကို 'စာရေးနည်းသည်' ဟု ပြောသောအခါ အပြစ်ပါသောစာများကို များများ မရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်မြစီမံးက သူ့အသက်ရှင်သရွေ့ ကောင်းသထက်ကောင်းသော ဝတ္ထုများကို ကြိုးစားရေးသွားမည်ဟု ပြောပါသည်။

တက္ကသိုလ်မြစီမံး

ရေးသား ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ မိုးရွာသောညများနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ* ပုဂံ (၁၉၆၅၊ ၁၉၇၂)
- ၂။ ချစ်အကြောင်း ပုဂံ (၁၉၇၀)
- ၃။ နေသာသောနေ့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ပုဂံ (၁၉၇၁)
- ၄။ ချစ်သူနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးပါရစေ သစ္စာ (၁၉၇၂)
- ၅။ မောင်ယုံကြည်အောင် ပြောစမ်းပါခင်ရယ် မြင့်သီတာ (၁၉၇၃)
- ၆။ မိုးနှင့်မြေကြီး မြင့်သီတာ (၁၉၇၃)
- ၇။ အပြောကြွယ်တဲ့ မယား မြင့်သီတာ (၁၉၇၃)
- ၈။ မနိုးချင်သော လွမ်းအိပ်မက် ချင်းတွင်း (၁၉၇၄)
- ၉။ ကျိုးဖြူ ကျိုးမည်း တစ်ကောင်တည်း ချင်းတွင်း (၁၉၇၄)
- ၁၀။ ဖုကန္တာမြိုင်ကြီး ဘယ်ထီးမှမပါ ချင်းတွင်း (၁၉၇၅)
- ၁၁။ တိုင်းမင်းကြီးသမီး ချင်းတွင်း (၁၉၇၅)
- ၁၂။ အမှီတော့ဖြင့် မလိုက်နိုင်ဘူးကွယ် ချင်းတွင်း (၁၉၇၆)
- ၁၃။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကတော် ချင်းတွင်း (၁၉၇၇)
- ၁၄။ နောက်တိုး** ချင်းတွင်း (၁၉၇၈)
- ၁၅။ မချစ်ကယ်ပါပြီလား ရွှေအားတော်ငယ် မေတ္တာမိုး (၁၉၇၉)
- ၁၆။ မငယ်ရယ် မင်းဘယ်မှာလဲကွယ် မဇူ (၁၉၈၁)
- ၁၇။ ချစ်မ မဇူ (၁၉၈၁)
- ၁၈။ အမုန်းဝတ္ထု လွင်လွင် (၁၉၈၂)
- ၁၉။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာစပ်သူနှင့်ဆရာမဝတ္ထုတိုများ- စာအုပ်ဈေး(၂၀၀၂)

* ၁၉၆၅ အမျိုးသားစာပေပြိုင်ပွဲ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆု (လက်ခံဆု) စာမူ

** ၁၉၇၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိသည်။